THƯ

KEIGO HIGASHINO

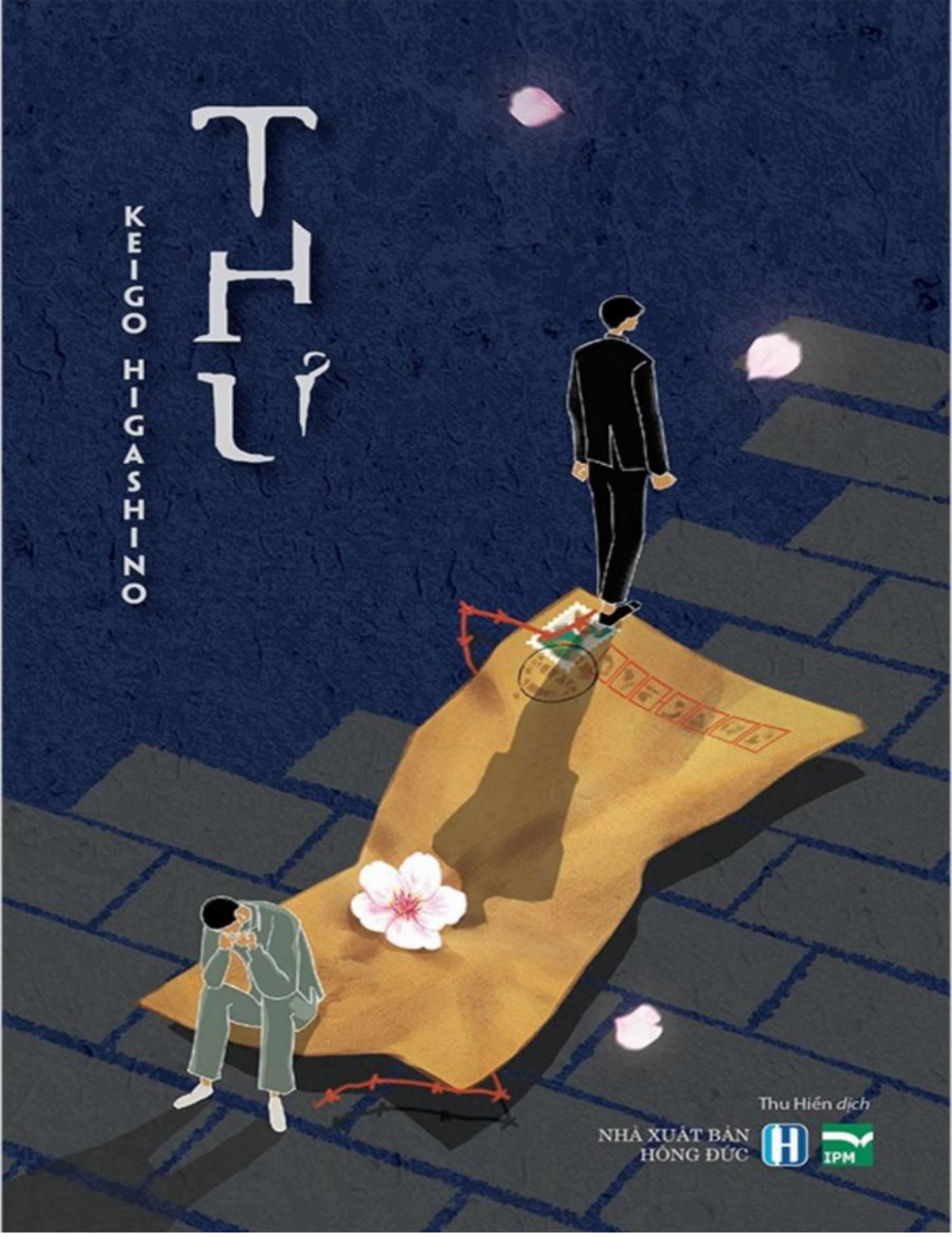

Thu Hiền *dịch*

NHÀ XUẤT BẢN
HỒNG ĐỨC

KEIGO
HIGASHINO

———★★★
———

THƯ

• Letter •

www.facebook.com/
groups/ebookwelove

MỞ ĐẦU

Tsuyoshi nhằm vào ngôi nhà đó không vì lý do gì đặc biệt, chẳng qua do hắn đã biết trước phần nào tình hình nơi ấy mà thôi. Nhưng khi quyết định phạm tội, hình ảnh đầu tiên thoáng qua trong đầu hắn lại là bà Ogata với mái tóc bạc trắng chải chuốt gọn gàng cùng lối ăn mặc thanh lịch quý phái.

"Cảm ơn cậu nhé! Còn trẻ thế này mà đã đi làm. Tháo vát quá!" Bà lão vừa nói vừa chìa cho Tsuyoshi một phong bì nhỏ. Mở ra, hắn thấy bên trong là ba tờ 1000 yên. Từ ngày làm công nhân chuyển nhà đến giờ, đây là lần đầu tiên hắn được boa nhiều tới vậy.

Nhìn nét mặt đủ biết bà là người tử tế. Khi bà mỉm cười, từng nếp nhăn cũng toát lên vẻ hiền hậu. Tsuyoshi gật đầu qua quýt tỏ ý cảm ơn, đàn anh đi cùng thấy vậy liền mắng, "Này, cảm ơn cho cẩn thận đi."

Đó là chuyện của bốn năm trước, khi Tsuyoshi vừa tròn 19 tuổi.

Từ thời Edo, phố Kiba quận Koto đã có rất nhiều hàng buôn gỗ, cái tên Kiba có lẽ cũng bắt nguồn từ đó. Trên xe tải tới nhà bà Ogata, đàn anh kể với Tsuyoshi rằng gia đình Ogata một thời cũng từng buôn gỗ. Tuy nhiên, việc kinh doanh chỉ được thời gian đầu, hiện giờ thu nhập chủ yếu của nhà Ogata lại là tiền thu về khi sử dụng chính khu đất đã từng kinh doanh gỗ ngày trước vào việc khác.

"Thế nên họ chẳng cần làm gì vẫn được ăn sung mặc sướng." Đàn anh nói với giọng đầy thèm muốn. "Ngoài bãi đỗ xe, chắc chắn họ còn có cả chung cư và căn hộ cao cấp. Một mình bà lão làm sao tiêu hết, nên cứ mỗi tháng lại tích được một khoản. Anh con trai vừa đòi có nhà riêng là bà ấy rút ngay ra một xấp tiền lớn."

"Nhà mới của anh con trai là bà ấy mua cho ạ?" Tsuyoshi ngạc nhiên hỏi.

“Chẳng biết nữa, nhưng chắc là vậy. Nghe nói anh ta không nối nghiệp gia đình. Nếu chỉ là người làm công ăn lương bình thường, làm sao mua nổi nhà.”

Rõ ràng đàn anh tự suy diễn, nhưng khi tới nhà Ogata, Tsuyoshi nhận ra không phải tất cả suy diễn đều là vô căn cứ. Họ ở căn biệt thự một tầng trên khoảnh đất rất rộng, pha trộn phong cách Nhật và Tây ít thấy vào thời đó. Đối diện biệt thự là bãi đỗ xe thu phí tháng cũng treo biển hiệu Ogata.

Phía Nam biệt thự là khoảnh vườn rộng đủ xây một ngôi nhà nhỏ, bên trong có một con chó to cỡ con bê đang đi đi lại lại. Bà lão nói nó thuộc giống chó núi Pyrenees. Con chó chưa nhìn thấy nhóm Tsuyoshi đã xồ lên sủa hung hãn. Chắc nó đánh hơi thấy người lạ trước cả khi người ta kịp xuất hiện.

“Ồn ào quá, con kia!” Đàn anh vừa quát vừa bọc chống sốc quanh tủ. Tuy đã bị nhốt vào chuồng nhưng con chó vẫn sủa liên hồi suốt thời gian họ làm việc. Một đàn anh khác bảo, “Cũng nhờ có nó mà bà lão sẽ an tâm hơn khi sống một mình. Chắc bình thường không xích lại đâu. Tên trộm nào dám trèo tường vào nhà, nó sẽ nhào ra cắn ngay.”

Công việc lần này là chuyển đồ cho gia đình người con trai cả ra ở riêng. Con trai bà cụ là một tên gầy gò ngoài bốn mươi tuổi, lầm lì ít nói, hoàn toàn thờ ơ với việc chuyển nhà. Trong khi đó chị vợ mập mạp lại hồ hởi ra mặt, đầu óc chỉ chăm chăm hướng về ngôi nhà mới chứ chẳng buồn bận tâm đến ngôi nhà mà họ sắp rời đi.

Đàn anh lại bắt đầu suy diễn đủ điều, “Người chồng tính tình nhu nhược, bị vợ dắt mũi nên mới buộc phải chuyển đi. Thông thường cứ xây sửa lại nhà cũ là xong, nhưng như vậy bà lão sẽ tiếp tục sống chung với họ. Chắc hẳn người đứng tên ngôi nhà này cũng là bà lão, gia đình người con trai khác nào ăn nhờ ở đậu. Chị con dâu mập ú chẳng vui vẻ gì chuyện này nên mới bắt anh chồng phải mua nhà riêng. Cậu nhìn mà xem, vẻ mặt chị ta cứ như thể ‘từ nay thoát cũi sổ lồng’ vậy.” Đàn anh vừa nói vừa nhếch mép cười.

Sau khi chất hết hành lý lên xe, nhóm Tsuyoshi tới chào bà lão. Bà

không đi cùng sang nhà mới để giám sát việc dỡ đồ. Bà cổ vũ riêng Tsuyoshi, "Cố gắng lên nhé." Chắc vì thấy hắn trẻ người nhất và cũng non dạ nhất. "Vâng!" Tsuyoshi khẽ gật đầu.

Khoảng một năm sau, gần nhà Ogata lại có người muốn chuyển nhà. Buổi trưa, sau khi ăn xong cơm hộp mua ở cửa hàng tiện lợi gần đó, Tsuyoshi đi bộ tới nhà Ogata. Bức tường đá oai nghiêm không khác gì một năm trước. Nhưng khi bước lại gần cổng, tự nhiên hắn thấy khang khác mà chính hắn cũng không hiểu tại sao. Cho tới khi tiến về phía vườn, hắn mới nhận ra không còn tiếng sủa của con chó to ngày nọ nữa.

Hắn đứng cạnh tường đá thử dòm vào trong vườn. Cái chuồng vẫn ở đó nhưng không thấy bóng dáng con chó đâu. Hắn chắc mẩm nó chỉ đang đi dạo loanh quanh cùng bà lão thôi. Bỗng hắn nhận ra ngay cạnh chuồng dựng một thanh gỗ dài, bên trên treo vòng cổ màu xanh. Tsuyoshi nhớ đó là vòng cổ của con Pyrenees.

Tsuyoshi thầm nghĩ, hẳn bà lão phải rất cô đơn khi con trai rời khỏi nhà và con chó yêu quý cũng ra đi. Đây là điều duy nhất thoáng qua trong đầu hắn tại giây phút đó. Chỉ là những suy nghĩ tản mạn, chứ hắn tuyệt nhiên không có ý hãm hại bà lão giàu có sống một mình. Thậm chí suốt ba năm tiếp theo, hắn cũng chưa một lần nhớ về bà. Có lẽ nếu không lâm vào cảnh cùng cực như hiện giờ, suốt đời này hắn cũng chẳng nhớ tới bà nữa.

Hắn tiến lại gần. Biệt thự với kiến trúc kết hợp hài hòa hai phong cách Đông-Tây nằm lặng lẽ giữa tường bao bằng đá. Gió mùa này bắt đầu se lạnh. Chỉ tầm một tháng nữa thôi, người ta sẽ phải co rúm vai lại cho bớt khó chịu khi đi trên đường. Tiếp đến sẽ là tháng Chạp, rồi tháng Giêng.

Đến lúc ấy đường phố chắc chắn sẽ rất đông đúc, người người qua lại tấp nập. Vì có công việc nên họ mới chạy đây chạy đó. Vì có tiền nên họ mới hào hứng phấn khởi.

Còn mình không có cả hai.

Hắn không cần tiền mua bánh Giáng sinh hay mochi cho năm mới. Thứ mà Tsuyoshi muốn là khoản tiền đủ làm yên lòng Naoki, để

thằng bé khỏi phải trăn trở về việc thi đại học nữa.

Tsuyoshi bắt đầu mơ mộng hão huyền. Nếu có số tiền này trong tay, đầu tiên hắn sẽ đem gửi ngân hàng rồi cho Naoki xem sổ, "Thế nào, dù không kể với em nhưng anh đã tiết kiệm được bao nhiêu đây. Với chỗ tiền này anh cóc sợ phí dự thi hay phí nhập học nữa, em không việc gì phải lo lắng cả."

Tsuyoshi biết Naoki đang dần mất niềm tin vào việc thi lên đại học. Hắn cũng biết thằng bé bí mật đi làm thêm. Thằng bé sợ anh giận nên chưa dám nói, nhưng đã bắt đầu âm thầm tìm hiểu các công ty.

Hắn biết nếu không mau mau nghĩ cách thì không kịp mất, nhưng hiện giờ, hắn không những không có tiền để gửi tiết kiệm, mà còn mất luôn cả cần câu cơm.

Hắn nghỉ việc ở công ty chuyển nhà đã hai tháng nay. Nguyên nhân trực tiếp là bởi đau hông và đầu gối. Vốn dĩ hắn cũng không phải nhân viên chính thức nên không thể xin điều chuyển sang bộ phận khác. Ngoài ra, hắn còn làm nhân viên chuyển đồ nội thất, nhưng hợp đồng với bên đó cũng chấm dứt rồi.

Hân là kẻ vụng về và có trí nhớ kém. Điều duy nhất hắn tự tin về bản thân là thể lực nên mới chọn những công việc kiểu này làm kế sinh nhai, rốt cuộc lại hủy hoại chính sức khỏe mình. Không có thể trạng tốt thì chẳng nơi nào chịu thuê. Cho đến tuần trước hắn vẫn còn đi giao đồ ăn, chẳng may đang giao hàng thì hông đau dữ dội, thùng đồ ăn rơi tung tóe, nên lại bị sa thải. Muốn đi làm ở công trường, e rằng sức không chịu nổi. Suy tính chán chê, hắn vẫn không tìm ra lối thoát nào.

Người ta nói hiện giờ cả thế giới đều khó khăn, Tsuyoshi lại thấy ngoài hắn ra hình như ai cũng giàu có. Dạo này mấy cửa hàng giá rẻ rất được ưa chuộng, nhưng giá có rẻ hay không cũng chỉ quan trọng với người có khả năng mua được. Hắn cho rằng thực phẩm lành mạnh trở nên thịnh hành như vậy đều do người ta sống quá dư dả. Giá như họ chia cho hắn một phần nhỏ của sự dư dả đó thì tốt biết bao.

Hắn không cổ xúy người nghèo nên đi ăn trộm, nhưng giờ hắn không nghĩ ra được cách nào khác. Dù có than thở hay cầu nguyện, tiền cũng không thể tự nhiên mà có, xem ra hắn chỉ còn cách tự thân vận động mà thôi.

Trong đầu hắn hiện lên khuôn mặt hiền hậu của bà Ogata. Bà lão tiền nhiều vô kể, lấy trộm một ít cũng chẳng phải chuyện gì nghiêm trọng. Nếu biết kẻ trộm là một người khốn khổ như hắn, có khi bà lại tha thứ cũng nên. Nhưng tốt nhất vẫn không nên để bà phát hiện ra.

Tsuyoshi đảo mắt nhìn quanh. Cả khu phố gồm toàn nhà dân xen lẫn vài công xưởng nhỏ, hầu như không có cửa hàng. Chắc vì vậy mới không thấy bóng dáng ai đi lại trên đường. Ngay bên cạnh có vài chung cư, nhưng cổng chính đều dẫn thẳng ra đường lớn nên cư dân ở đó rất ít khi bén mảng ra con phố phía sau.

Cái bóng nhỏ thó của hắn đổ trên mặt đường nhựa. Hắn không rõ thời gian chính xác, chắc khoảng 3 giờ chiều gì đấy. Mười phút trước, hắn có xem giờ lúc vào cửa hàng tiện lợi. Hắn vào để mua găng tay. Trước khi tới đây, hắn đã quên khuấy mất chuyện sẽ để lại dấu vân tay.

Hắn biết hiện giờ nhà Ogata đi vắng hết. Ban nãy hắn đã thử gọi bằng điện thoại công cộng ở bên ngoài cửa hàng tiện lợi. Hắn lấy số từ biển hiệu của bãi đỗ xe đối diện nhà Ogata. Điện thoại có kết nối, nhưng âm thanh vang lên lại là tiếng hệ thống trả lời tự động.

Tsuyoshi từ từ tiếp cận cổng nhà Ogata. Tất nhiên hắn cũng do dự. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi trước khi đến được cổng, hắn tự hỏi tự đáp không biết bao lần. “Làm thế này có ổn thật không? Đương nhiên là không. Nhưng đâu còn cách nào khác. Đằng nào cũng chỉ có thể ăn trộm, thôi thì đi trộm của người giàu vậy. Nếu bị bắt thì phải làm sao? Không, không có chuyện bị bắt đâu. Trong ngôi nhà này chỉ có bà lão sống một mình, chẳng may bị phát hiện thì cứ chạy trốn là xong. Không thể nào bị tóm được.”

Cổng nhỏ không khóa, khi mở phát ra tiếng kèn kẹt khe khẽ, thế

mà vào tai hắn lại là âm thanh gì ghê gớm lắm. Hắn nín thở ngó quanh quất. Linh tính mách bảo vẫn chưa có ai phát hiện ra hắn đâu.

Tsuyoshi lách nhanh qua cổng, lom khom tiến lại gần cửa chính. Cánh cửa màu nâu như được trổ ra từ một phiến gỗ lớn. Hắn nghe người ta nói, chỉ mỗi cánh cửa thôi đã có giá hơn 1 triệu yên.

Tay đeo găng sẵn sàng, hắn nắm lấy tay nắm cửa định bẻ xuống. Không được. Quả nhiên cửa đã bị khóa, hắn cũng lường trước rồi.

Tsuyoshi rón rén tiến về hướng Bắc ngôi nhà. Phía Nam có vườn, dsẽ hành động hơn, nhưng hắn sợ ai đó đi ngang qua ngoài tường sẽ phát giác ra hắn mất. Còn tường phía Bắc cách ngôi nhà một khoảng rất hẹp, ngay bên cạnh là tường nhà hàng xóm, miễn không gây ra tiếng động lớn thì chẳng sợ bị ai phát hiện.

Còn một lý do nữa để chọn hướng Bắc, chính là cái cửa sổ cũ. Các cửa sổ khác đều làm khung nhôm, riêng cửa này từ khung đến chấn song lại làm bằng gỗ. Thậm chí chốt khóa cũng không phải khóa lưỡi liềm hiện hành mà là chốt cài kiểu cổ. Hôm chuyển nhà, người con trai từng bảo bà lão thay sang khung nhôm vì cửa sổ này vừa xấu vừa không an toàn. Bà lão quý phái chỉ điềm đạm phản bác, riêng phòng thờ bà không muốn sửa theo kiểu Tây. Chẳng hiểu sao hắn lại nhớ cả những chuyện như thế.

Thấy cửa sổ cũ vẫn như xưa, Tsuyoshi thở phào nhẹ nhõm. Dù tự tin cửa nhôm cũng có thể mở được bằng tuốc nơ vít, nhưng thật ra cũng lôi thôi lắm. Gỗ còn dễ biến dạng, chứ hợp kim nhôm lại không hề hấn gì.

Tsuyoshi rút hai tuốc nơ vít đầu dẹp cài ở đai đeo đồ nghề. Cái đai này hắn được đàn anh cho từ hồi còn làm nhân viên chuyển nhà, có thể cắm nhiều loại dụng cụ khác nhau vào đây.

Hắn chèn hai tuốc nơ vít vào khe dưới hai cánh cửa, tạo thành kẽ hở khoảng 2 milimét. Hai tay cầm chắc hai chuôi làm đòn bẩy, Tsuyoshi từ từ nâng hai cánh cửa lên. Thấy khe hở bên dưới đã rộng thêm, hắn thận trọng đẩy cả hai cánh vẫn đang khóa chặt với nhau về phía trước. Cửa trượt đi không đáng kể, nhưng với Tsuyoshi lại là một bước tiến lớn.

Hắn vừa liên tục di chuyển vị trí của tuốc nơ vít, vừa cố nhích cánh cửa từng chút một. Vì là cửa kính nên nếu đập vỡ sẽ nhanh hơn nhiều, nhưng hắn không làm vậy. Ngoài trộm tiền ra, hắn không muốn đem lại cho bà lão thêm rắc rối nào khác. Hơn nữa, bà lão biết về vụ trộm càng muộn thì càng có lợi cho hắn.

Cuối cùng cửa cũng bị tháo rời dù tốn nhiều thời gian hơn hắn tưởng. Hắn dựng cánh cửa vào tường ngoài, tháo giày rồi trèo vào nhà.

Bên trong là căn phòng kiểu Nhật rộng cỡ 8 chiếu. Bên cạnh hốc tường trang trí là bàn thờ Phật to cỡ tủ đứng. Tsuyoshi không có ấn tượng gì là đã vào đây trong lần chuyển đồ trước. Chiếu tatami hình như to hơn loại các gia đình hay dùng bây giờ, cả căn phòng tràn ngập mùi hương nhang.

Hắn kéo cửa rồi đi ra hành lang. Bên phải dẫn ra cửa chính còn bên trái là nhà bếp. Tsuyoshi tiến về bên trái, ngay sát nhà bếp là phòng ăn nhìn ra khoảnh vườn phía Nam. Hắn định mở sẵn khóa cửa sổ trong này. Nghe nói khi ăn trộm luôn phải chuẩn bị trước một lối đào tẩu.

Phòng bếp và nhà ăn đều rộng 6 chiếu, dọn dẹp sạch sẽ tươm tất. Trên bàn ăn tròn có một túi hạt dẻ rang. Naoki rất thích món này.

Tsuyoshi để hé cửa sổ, sau đó sang phòng khách bên cạnh. Phòng khách rộng chừng 20 chiếu, nhưng chỉ trải 4 chiếu rưỡi, bên trên đặt bàn sưởi, còn phần sàn gỗ kê sofa bọc da và bàn đá cẩm thạch. Không hề giống nhà bà lão sống một mình chút nào.

Tít bên trong còn có thêm cửa lùa dẫn vào một căn phòng kiểu Nhật. Hắn nhớ đấy là phòng ngủ hồi trước của vợ chồng người con trai.

Tsuyoshi thử mở ngăn kéo kệ ti vi nhưng không thấy thứ gì đáng kể. Hắn liếc quanh phòng một lượt, toàn bộ đồ đạc đều là hàng cao cấp, ngay cả bức tranh treo trên tường cũng rất được giá. Tuy nhiên, thứ hắn muốn là tiền mặt, không thì đá quý, nói chung là các thứ có thể cho vào túi áo để dễ bề tẩu thoát. Bán tranh lấy tiền kiểu gì cũng lòi đuôi ngay.

Thử vào phòng vợ chồng người con trai xem sao. Chân vừa mon men tiến lên, Tsuyoshi bỗng khựng lại, vì chợt nhớ ra một nơi có khả năng cất giữ những đồ vật quan trọng đối với bà lão. Hắn trở ra hành lang rồi quay lại phòng thờ. Bàn thờ Phật có mấy ngăn kéo. Hắn lần lượt mở từng cái, ngăn nào cũng đầy ắp nến, nhang và một vài tấm ảnh cũ.

Mở đến ngăn kéo thứ năm, hắn thấy một phong bì trắng. Vừa cầm lên tay, hắn bỗng rùng mình. Độ dày và nặng của phong bì mách bảo rằng đây chính là thứ hắn cần.

Hít một hơi thật sâu, Tsuyoshi thấp thỏm nhìn vào phong bì. Bên trong là một xấp 10.000 yên. Hắn tháo găng tay, rút ra một tờ. Quả nhiên mới cứng. Hắn đoán nặng thế này dễ phải đến 1 triệu yên.

Với Tsuyoshi thế là quá đủ, không cần tìm kiếm thêm nữa. Hắn đút tiền vào túi. Chỉ cần trốn thoát nữa thôi, hắn thậm chí còn chẳng thèm trả cánh cửa sổ về vị trí cũ. Nhưng vừa đặt tay lên cửa sổ, tự nhiên hắn nghĩ đến túi hạt dẻ rang đường. Nếu mang về cho Naoki, thế nào thằng bé cũng reo lên sung sướng.

Lần đầu tiên mẹ mua hạt dẻ rang đường cho hai anh em là hôm ba mẹ con đang trên đường từ siêu thị về nhà. Bấy giờ Naoki mới vào tiểu học. Hồi nhỏ thằng bé không ưa đồ ngọt, nhưng hôm ấy nó ăn rất ngon lành. Có lẽ không chỉ do hạt dẻ ngon mà việc bóc vỏ cũng khá thú vị.

Đem làm quà thì tốt phải biết. Tsuyoshi quay lại hành lang.

Lần này hắn băng qua bếp tiến về phòng ăn mà không màng đi nhẹ chân. Hắn quơ vội cái túi trên bàn, cảm nhận được hạt dẻ bên trong đầy ắo, chắc là vừa mới mua. Giờ Naoki cũng lớn rồi nên sẽ không rối rít lên khi thấy hạt dẻ nữa. Kể cả thế, nhưng cứ nghĩ tới cảnh Naoki ngồi trầm ngâm tách vỏ hạt dẻ, Tsuyoshi lại thấy hắn hoan trong lòng. Chỉ một khoảnh khắc đó thôi cũng đủ đưa hắn trở về quãng đời hạnh phúc thời thơ ấu.

Hắn nhét hạt dẻ vào túi áo phải, còn túi áo trái là cuộn tiền. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ, có lúc nào hắn được thuận lợi thế này đâu. Tsuyoshi đi qua phòng khách để về lại phòng thờ. Phòng khách

cũng có rất nhiều đồ quý, nhưng hắn không định trộm thêm thứ gì nữa. Tuy nhiên trước khi rời đi, hắn vẫn muốn làm một chuyện.

Tsuyoshi bước vào phòng khách, ngả lưng xuống chính giữa chiếc sofa ba chỗ bọc da nâu. Sofa êm ái hơn nhiều so với vẻ ngoài của nó. Hắn vắt chéo chân, tay với lấy điều khiển ti vi trên bàn đá cẩm thạch. Trước mặt hắn là ti vi màn hình rộng cỡ lớn. Đã mấy lần vận chuyển loại ti vi này nhưng chưa bao giờ được xem thử hình ảnh của chúng. Hắn bấm điều khiển, màn hình hiện ra chương trình tin tức tổng hợp. Người dẫn chương trình là một nghệ sĩ rất quen mặt mà hắn không biết tên, đang đưa tin về vụ ly hôn của một cựu ca sĩ thần tượng. Tsuyoshi chẳng mấy quan tâm nội dung, nhưng cảm giác độc chiếm cả một màn hình lớn làm hắn vô cùng mãn nguyện. Hắn thử đổi kênh. Dù là nấu ăn, giáo dục, hay thậm chí là phim cổ trang phát lại, tất cả đều đem đến cảm nhận rất mới lạ.

Tsuyoshi bấm tắt, màn hình ti vi tối thui. Cửa lùa bên cạnh bất ngờ mở ra, một bà lão mặc áo ngủ đứng lù lù ở đó. Chẳng ngờ trong phòng lại có người, Tsuyoshi chết điếng tại chỗ. Chắc bà lão cũng vậy nên cứ trân trân nhìn lại hắn với gương mặt hốt hoảng.

Trạng thái ấy chỉ kéo dài trong một vài tích tắc.

Tsuyoshi bật dậy. Bà lão trợn tròn mắt, vừa giật lui vừa hét lớn. Tsuyoshi không rõ bà chỉ hò hét thôi hay còn nói gì, dù sao đi nữa, cũng chỉ còn một lối thoát duy nhất.

Tsuyoshi nhảy ra sau sofa, định lao thẳng về phòng ăn. Vừa rồi hắn mở sẵn cửa kính chính là để chuẩn bị cho những lúc thế này.

Đúng lúc ấy, hông hắn đau dữ dội. Chỉ trong chớp mắt, thân dưới tê liệt, hắn đổ gục xuống sàn, hai chân không cử động nổi nữa, đừng nói đến chạy trốn.

Hắn quay đầu lại nhìn. Bà lão vẫn đứng đó, mặt lộ rõ vẻ kinh hãi. Rồi như nghĩ ra điều gì, bà chạy vội tới kệ ti vi, chộp lấy điện thoại không dây và quay về căn phòng kiểu Nhật. Hành động quá mau lẹ so với độ tuổi của bà.

Thấy bà lão đóng sầm cửa, Tsuyoshi bắt đầu hoảng loạn. Bà mà gọi cảnh sát, với tình cảnh hiện tại hắn sẽ bị bắt ngay. Bằng mọi giá

phải ngăn bà lại.

Hắn kìm nén cơn đau, cố gắng đứng dậy. Mồ hôi ròng ròng trên trán.

Hắn định mở cửa phòng kiểu Nhật, nhưng nó chẳng hề nhúc nhích, hình như bà lão đã dùng gậy chặn từ bên trong. Hắn nghe thấy cả tiếng đẩy đồ đạc. Có lẽ bà lão biết hắn định xông vào nên muốn tạo chướng ngại vật.

Bà lão gào lên, "Cứu với! Trộm, có trộm!"

Tsuyoshi xô người phá cửa. Cửa đã lung lay khỏi rãnh trượt nhưng vẫn chưa đổ hẳn. Hắn huých mạnh thêm lần nữa, cánh cửa sập xuống làm thứ gì đó cũng đổ theo, hình như là tủ trà.

Bên cửa sổ, bà lão đang chuẩn bị bấm điện thoại. Cửa sổ có lắp chấn song. Tsuyoshi gào rú lao tới.

"A! Cứu..."

Hắn bịt miệng bà lão, ném điện thoại ra xa. Nhưng bà ra sức kháng cự, một kẻ hông đau quằn quại như Tsuyoshi khó lòng khống chế nổi.

Bà lão cắn vào tay Tsuyoshi, làm hắn vô thức rụt tay lại. Bà lão thừa cơ vùng thoát. Tsuyoshi lại vươn tay chộp lấy chân bà. Cơn đau lan đến cả lưng, mặt méo xệch, nhưng tay nhất quyết không buông.

"Có ai không... Cứu..."

Tsuyoshi kéo bà ngã sấp, định bịt miệng bà lại. Nhưng bà lão chống cự quyết liệt, lắc đầu dữ dội để giãy ra và vẫn la hét luôn mồm. Cổ họng bà như thôi thúc Tsuyoshi phải hành động.

Hắn lần tay xuống đai đeo đồ nghề, rút tuốc nơ vít đâm vào cổ bà. Có lẽ do đang tê liệt, nên hắn không cảm thấy gì, dù tuốc nơ vít đã thọc rất sâu vào da thịt bà lão.

Bà lão lật ngửa người ra rồi hoàn toàn bất động, miệng vẫn mở to, khuôn mặt giữ nguyên vẻ sợ hãi khi kêu cứu.

Tsuyoshi loay hoay lấy lại tuốc nơ vít. Lúc đâm thì dễ, mà sao khi rút ra lại vất vả thế này, cứ như đã mắc kẹt vào sâu trong thịt. Hắn bặm môi vừa xoay vừa kéo, máu tươi òng ọc túa ra nổi rõ cả bọt khí.

Tsuyoshi sững sờ, không sao tin nổi hành vi của mình. Nhưng bà

lão đã chết, đây là sự thật không thể chối cãi. Tsuyoshi nhìn chòng chọc tuốc nơ vít nhuốm máu, bàng hoàng lắc đầu, tâm trí rối loạn. Phải mấy giây sau, hắn mới ý thức được phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Nực cười ở chỗ, hắn đã hoàn toàn quên mất cơn đau ở hông.

Gài lại tuốc nơ vít vào đai đồ nghề, Tsuyoshi đứng dậy, thận trọng di chuyển từng chân. Mỗi lần bước đi, hắn lại cảm thấy như có luồng điện chạy dọc sống lưng, nhưng hắn không cho phép mình đứng lại. Mãi mới mò ra đến cửa chính với tốc độ y hệt rùa bò, Tsuyoshi cứ mang nguyên tất rời khỏi ngôi nhà. Vầng dương tỏa sáng rực rỡ trên bầu trời xanh quang đãng, hương hoa mộc thoang thoảng khắp bốn phía.

Vòng ra phía Bắc ngôi nhà rồi xỏ lại giày, chỉ mỗi thế thôi mà Tsuyoshi cảm giác như vừa hoàn thành việc gì hệ trọng lắm. Nhưng cuộc chiến thực sự vẫn còn đang chờ phía trước. Hắn tháo đai đồ nghề giấu vào bên trong áo khoác rồi bước ra khỏi cổng. May mắn thay, trên phố vẫn không một bóng người nên hình như chẳng ai nghe thấy tiếng la hét ban nãy.

Tsuyoshi nghĩ trước hết cần phải phi tang tuốc nơ vít. Chẳng may gặp phải cảnh sát rồi bị truy hỏi này nọ thì xong đời. Hắn định vứt xuống sông. Quanh đây có rất nhiều sông.

Nhưng đi từ đây đến đó cũng là vấn đề lớn. Lần đầu tiên hắn thấy đau đến tận xương tủy thế này. Luồng điện chạy dọc sống lưng khiến hắn tê dại. Không chịu đựng được nữa, hắn ngồi thụp xuống, lòng nóng như lửa đốt nhưng đôi chân không tài nào cử động nổi.

“Cậu sao thế?” Có tiếng nói vang lên phía trên đầu hắn, là giọng phụ nữ. Cái bóng đổ dài trên mặt đất, tà váy bay bay theo chiều gió.

Tsuyoshi lắc đầu quầy quậy, không cất nên lời.

“Thấy khó chịu trong người à?” Người nọ cúi xuống quan sát Tsuyoshi. Đó là một phụ nữ trung niên đeo kính. Vừa trông thấy mặt hắn, chẳng hiểu sao chị ta bỗng trở nên căng thẳng, vội vã bỏ đi. Tiếng dép loẹt quẹt xa dần.

Tsuyoshi cắn răng cố bước. Ngay trước mặt có một cây cầu nhỏ,

bên dưới không phải sông mà là công viên, nhưng hắn vẫn lết xuống kiếm chỗ nghỉ chân. Công viên vừa dài vừa hẹp, hình như trước đây đã từng là một con sông. Tsuyoshi đang loay hoay tìm nơi ẩn náu thì trông thấy một cái cống bê tông cỡ lớn, chắc là chỗ lũ trẻ con hay chui vào để chơi, hiện giờ không thấy bóng dáng đứa nào. Hắn định đi về phía đó, nhưng đã cạn sức, hắn ngã nhào ra thảm cỏ ngay cạnh.

Tsuyoshi thở dài, tháo găng tay lau mồ hôi đầm đìa trên trán. Nhìn lại tay mình, hắn thất kinh khi thấy hai tay đây máu. Chẳng biết máu bà lão bắn lên mặt lúc hắn đâm hay lúc hắn rút tuốc nơ vít, bảo sao người phụ nữ ban nãy lại có phản ứng như vậy.

Chỉ ít phút sau đó, Tsuyoshi thấy bóng hai người từ đầu kia công viên tiến về phía hắn. Cả hai đều mặc đồng phục cảnh sát.

Tsuyoshi sờ túi áo khoác. Phong bì tiền vẫn còn nhưng túi hạt dẻ đã biến đi đằng nào, chắc rơi đâu mất rồi.

CHƯƠNG 1

Gửi Takeshima Naoki

Naoki à, em khỏe không?

Anh vẫn ổn.

Kể từ hôm kia, anh bắt đầu chuyển sang làm việc với máy tiện.

Lần đầu tiên sử dụng, anh hơi lúng túng, đến khi quen rồi lại thấy rất dễ dàng. Mỗi lần tiện ra sản phẩm, anh đều rất vui.

Anh đã đọc thư của em. Tốt nghiệp trung học suôn sẻ như vậy đúng là chẳng dễ dàng gì. Anh thật lòng mong em học cao, phải tội không có tiền nên mới làm trò dại dột, đâm ra lại khiến em không được vào đại học. Anh quả là khờ hết chỗ nói.

Tại anh nên em mới phải chịu nhiều cay đắng. Chắc em bối rối lắm khi bị đuổi khỏi căn hộ. Anh ngu quá, ngu đến đáng chết. Có nhắc đi nhắc lại bao nhiêu lần cũng không diễn tả hết mức độ ngu ngốc của anh.

Chính vì ngốc, nên anh phải tích cực cải tạo để trở thành một người đàng hoàng. Anh nghe nói nếu biểu hiện tốt sẽ được gửi thư nhiều hơn, có khi còn được tăng số lần gặp người thân.

Dù trong thư không nói, nhưng anh đoán Naoki đang gặp rắc rối về tiền bạc. Tiếc rằng anh chẳng giúp gì được em. Chỉ biết khích lệ em hãy làm việc chăm chỉ. Anh đúng là đồ thảm hại.

Anh mong em nỗ lực hết mình, nếu được thì gắng vào đại học. Nhiều người nói xã hội thời nay không quá chú trọng bằng cấp, nhưng anh vẫn thấy bằng cấp là thứ không thể thiếu. Naoki vẫn luôn thông minh hơn anh, vì thế em nên học lên thì hơn. Vừa học vừa làm vất vả lắm. Lời dặn của anh có phải mơ mộng hão huyền hay không, bản thân anh cũng không biết.

Dù sao ở đây, anh sẽ dốc toàn lực, Naoki cũng cố lên nhé!
Tháng sau anh sẽ lại viết thư cho em.

Takeshima Tsuyoshi

Naoki ngồi đọc thư của anh trai ở hàng ghế cuối xe buýt, như thế khỏi lo có người nhìn trộm từ đằng sau. Xe buýt đang đi đến nhà máy sản xuất của một công ty chế tạo ô tô. Nhưng cậu không phải nhân viên ở đó. Nơi cậu làm việc là công ty tái chế phế liệu hiện đang liên kết hợp tác với nhà máy. Hai chữ công ty cũng chỉ là cái danh hão, chính cậu còn chưa bao giờ đặt chân tới văn phòng trụ sở ở Machida. Ngày đầu tiên đi làm, người ta đã chỉ định cậu đến nhà máy sản xuất ô tô này. Ngoại trừ thứ Bảy và Chủ nhật, ngày nào cậu cũng cần mẫn đi làm, như thế được hai tháng rồi. Da tay cậu chai sạn đi, khuôn mặt trắng hồng trước đây giờ sạm lại vì cháy nắng.

Nhưng cậu nghĩ có việc để làm là tốt lắm rồi. Trong thâm tâm, cậu còn hối tiếc vì đã không đi làm từ trước. Nếu mình làm việc sớm hơn, mọi chuyện đã không có kết cục như bây giờ.

Khi cảnh sát gọi đến báo tin, Naoki đang ở nhà chuẩn bị cơm nước. Bởi anh trai còn phải kiếm tiền nuôi cả nhà, nên nấu nướng là trách nhiệm của cậu. Mặc dù cậu tự nhận thấy không giỏi nấu ăn, nhưng Tsuyoshi cứ khen nức khen nở.

“Sau này cô gái nào mà cưới được em thì đúng là số hưởng, chẳng cần phải lo lắng chuyện bếp núc. Nhưng em mà lấy vợ thì anh lại khổ rồi.” Tsuyoshi thường đùa như thế.

“Vậy anh cưới trước đi.”

“Anh cũng định thế, nhưng thỉnh thoảng có thể đảo thứ tự mà. Với cả, liệu em có đợi được đến lúc anh kiếm ra cô dâu không?”

“Em cũng chẳng biết, giờ bàn cưới xin vẫn còn sớm quá.”

“Thế hả? Thế nên anh mới thấy sờ sợ.”

Những cuộc trò chuyện tương tự cứ lặp đi lặp lại nhiều lần giữa hai anh em.

Đến giờ Naoki vẫn không biết ai gọi điện thoại báo, chỉ biết là người của đồn cảnh sát. Có lẽ người ta đã nói tên nhưng cậu không

nhớ, bởi ngay sau đó, một cái tin đã choán hết đầu óc cậu.

Anh Tsuyoshi mà giết người sao? Không thể nào. Dù anh đang bị coi là nghi phạm, cậu vẫn mong đây chỉ là hiểu lầm. Cậu cũng nói như vậy với đầu dây bên kia, lớn tiếng đến mức cổ họng đau rát.

Nhưng người ta chỉ từ tốn đáp lại rằng thủ phạm đã thừa nhận tất cả. Naoki cảm thấy giọng người ta không phải bình thản, mà là lạnh lùng tàn nhẫn.

Chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, Naoki liên tục chất vấn người ở đầu dây bên kia: Tại sao anh Tsuyoshi lại làm như vậy? Ra tay khi nào và ở đâu? Nạn nhân là ai? Nhưng người ta không trả lời bất cứ câu hỏi nào. Dường như tất cả những gì họ muốn truyền đạt chỉ là Takeshima Tsuyoshi bị bắt vì dính líu đến một vụ cướp của giết người, cảnh sát muốn hỏi chuyện em trai thủ phạm nên mới gọi điện mời cậu lên đồn.

Ở một góc của phòng hình sự, hai cảnh sát liên tục tra hỏi Naoki nhưng lại không giải đáp thắc mắc nào của cậu. Rốt cuộc Naoki vẫn chưa hiểu cụ thể chuyện gì đã xảy ra.

Cảnh sát không chỉ hỏi về tình hình của Tsuyoshi mà còn hỏi rất nhiều điều về Naoki, như quá trình trưởng thành, cuộc sống hàng ngày, những chuyện thường nói với Tsuyoshi và cả dự định của Tsuyoshi trong tương lai. Phải mấy hôm sau, Naoki mới biết những chuyện này liên quan đến động cơ gây án nên họ mới truy vấn gắt gao như vậy.

Sau một hồi bị dò hỏi chán chê, Naoki bày tỏ nguyện vọng muốn gặp anh trai nhưng không được chấp thuận. Đến tận tối khuya, cảnh sát mới thả cho cậu về. Naoki không biết nên làm gì, cũng không tài nào chợp mắt được, cả đêm hôm ấy đầu óc cậu quay cuồng trong tuyệt vọng và hỗn loạn.

Hôm sau cậu nghỉ học, đúng hơn trốn học. Vì nếu gọi điện xin nghỉ, cậu không biết nên trình bày ra sao.

Qua một đêm, Naoki vẫn chưa thể tin được. Tuy không chợp mắt lấy một phút, nhưng cậu cứ tưởng đâu mình đang gặp ác mộng. Rèm cửa vẫn đóng, Naoki thu mình ôm hai đầu gối ngồi ru rú góc phòng.

Cậu thấy nếu cứ ngồi im thế này mãi, thời gian sẽ ngừng trôi, cậu có thể tiếp tục tin rằng đây đơn giản chỉ là một cơn ác mộng.

Nhưng đến chiều, người ta thi nhau kéo cậu trở về hiện thực. Đầu tiên là một cuộc điện thoại. Naoki cứ tưởng cảnh sát, nhưng hóa ra lại là giáo viên chủ nhiệm của cậu, thầy Umemura 45 tuổi, dạy môn Văn học Cổ điển.

Thầy ngập ngừng nói, "Thầy đã đọc báo sáng nay, người đó là..."

"Anh trai em." Naoki thẳng thắn trả lời. Cùng lúc, cậu có cảm giác tất cả những gì đang chống đỡ mình, dù là vô hình hay hữu hình cũng đều biến mất.

"Thật sao? Quả nhiên là vậy. Thầy thấy cái tên quen quen, hơn nữa trên báo còn viết nhà chỉ có hai anh em sống nương tựa vào nhau."

Naoki im lặng, thầy hỏi thêm một câu thừa thãi, "Hôm nay em nghỉ học đúng không?"

"Vâng."

"Ừ. Thầy lo thủ tục hành chính cho. Khi nào muốn đi học thì gọi điện cho thầy."

"Em hiểu rồi!"

"Ừ."

Dường như thầy Umemura còn muốn nói thêm, nhưng cuối cùng lại dập máy luôn. Nếu Naoki là người nhà nạn nhân, có lẽ thầy đã nghĩ ra vài lời an ủi.

Từ sau đó, điện thoại réo liên hồi, chủ yếu là giới báo chí, truyền thông. Tất cả đều muốn nghe Naoki phát biểu cảm nghĩ, cũng có người muốn gặp mặt phỏng vấn. Nếu cậu bảo giờ không phải lúc, họ sẽ đặt câu hỏi luôn qua điện thoại, nội dung tương tự những điều cảnh sát hỏi cậu hôm trước. Cậu cáo lỗi rồi dập máy. Cuối cùng cứ cánh nhà báo gọi tới thì dứt khoát không nghe.

Hết điện thoại lại đến chuông cửa. Naoki không đáp, người ta liền gõ cửa dồn dập. Cậu mặc kệ, người ta chuyển sang đạp cửa, còn mắng mỏ chửi bới, như thể cậu có nghĩa vụ tiếp nhận phỏng vấn vậy.

Để sao lãng bớt, Naoki bật ti vi. Cậu cũng chẳng biết ti vi thường chiếu chương trình gì vào buổi sáng ngày thường. Trên màn hình là cảnh khu dân cư tĩnh mịch đi kèm dòng chữ "Một phụ nữ giàu có sống một mình vừa bị giết chết", tiếp theo là chân dung đen trắng phóng to khuôn mặt Tsuyoshi, bên dưới đề rõ "Kẻ tình nghi Takeshima Tsuyoshi". Naoki chưa bao giờ thấy anh mình xấu xí và u ám đến thế.

Qua báo chí và ti vi, Naoki nắm được quá trình phạm tội của Tsuyoshi. Anh trai cậu đột nhập nhà bà lão sống một mình, trộm 1 triệu yên tiền mặt, sắp tẩu thoát đến nơi thì bị chủ nhà phát hiện, thấy bà lão định báo cảnh sát liền đâm chết bà bằng tuốc nơ vít mang theo người, vì bệnh đau hông tái phát nên chưa kịp cao chạy xa bay đã bị cảnh sát trực ban bắt lại. Lý do Tsuyoshi nhắm vào nhà bà Ogata là bởi trước đây khi làm việc cho công ty chuyển nhà, anh đã từng đến nên biết bà lão không những giàu mà còn không có ai sống cùng. Báo đài đưa tin đều miêu tả Takeshima Tsuyoshi thành một kẻ giết người tàn nhẫn. Với Naoki, miêu tả đó chẳng hề giống người anh mà cậu vẫn biết.

Có điều tin tức hầu như đều đúng hết, duy chỉ động cơ là chưa chính xác cho lắm. Phần lớn đài báo đều nói là "do mất việc nên cuộc sống gặp nhiều khó khăn về tiền bạc", có lẽ tại cảnh sát không công bố chỉ tiết nội tình. Ở chừng mực nào đó, đưa tin như vậy tuy không đúng một trăm phần trăm nhưng cũng không phải sai hoàn toàn. Tuy nhiên trong quá trình thẩm vấn, "động cơ thực sự" mà các điều tra viên nhắc tới lại như mũi giáo đâm xuyên qua tim Naoki. Lý do rất đơn giản, chỉ vì người anh muốn xoay xở tiền học đại học cho em trai mà thôi.

Naoki không hiểu vì sao anh Tsuyoshi lại hành động ngu ngốc như vậy. Nhưng đồng thời, cậu biết anh đúng là kiểu dễ túng quá hóa liều. Giả sử anh có nhất thời mất tự chủ, thì nguyên nhân cũng chỉ có một, đó là vì muốn bảo vệ em trai mình.

"Này, thi đại học đi, anh xin em đấy."

Tsuyoshi vừa nói vừa chắp tay làm điệu bộ van nài, Naoki đã thấy cảnh này biết bao lần. Mỗi lần nhắc đến chuyện tương lai, anh trai đều làm như vậy.

“Em cũng thích đi học lắm, nhưng không có tiền thì chịu.”

“Đã bảo anh sẽ nghĩ cách rồi mà. Vả lại còn có cả chính sách học bổng. Xin được học bổng thì về sau chỉ cần chuyên tâm học cho thật tốt thôi.”

“Cảm ơn anh, nhưng em không thích để anh gánh vác vất vả một mình.”

“Em nói linh tinh gì thế? Anh vất vả một chút cũng có sao. Chỉ là vận chuyển đồ đạc bàn ghế giúp người ta thôi, dễ lắm. Em đừng nghĩ ngợi gì hết, cứ làm theo lời anh. Anh đi làm còn có tiền lương, chứ người vất vả thực sự là em đó. Thiên hạ người ta không đi học thêm thì cũng có gia sư đến nhà, còn em chẳng có ai để dựa dẫm, toàn một thân một mình chiến đấu. Nhưng anh vẫn mong em cố gắng hết sức. Chẳng phải mẹ vẫn luôn muốn trong nhà ít ra cũng có em vào đại học sao, anh đần độn nên chẳng trông chờ gì được. Vì thế anh nhờ cậy cả vào em đấy.” Nói đoạn, Tsuyoshi lại chắp tay vào nhau.

Có lẽ là tại bị mẹ chê bôi mãi nên Tsuyoshi tự ti về học lực bản thân một cách quá đáng. Bà Katsuko quả quyết rằng tại chồng mất sớm nên con cái mới không được giáo dục đến nơi đến chốn. Bố qua đời khi Naoki ba tuổi. Ông là nhân viên của một doanh nghiệp vừa và nhỏ chuyên kinh doanh các sản phẩm xơ sợi. Trong lúc lái xe giao hàng mẫu đến cho khách, ông lỡ ngủ gật nên gặp tai nạn, chết ngay tại chỗ. Theo lời bà Katsuko kể, suốt từ ba ngày trước, bố phải túc trực liên tục tại nơi sản xuất, hầu như không hề chợp mắt. Đều tại sếp của bố hứa hẹn với khách một việc bất khả thi, sự thể mới thành ra thế này, vậy mà công ty chẳng có động thái bồi thường nào. sếp đó còn ít tuổi hơn bố, bao việc rắc rối đều đẩy hết cho bố, còn bản thân cứ đúng giờ tan ca là xách cặp về nhà. Tất nhiên, sếp đó không hề bị truy cứu trách nhiệm.

Vì vậy, bà Katsuko mới nói với hai con trai, “Các con nhất định phải vào đại học. Người ta cứ nói xã hội bây giờ coi trọng thực lực,

nhưng toàn là nói phét, các con đừng để bị lừa. Không học đại học còn không lấy được vợ ấy chứ."

Sau cái chết của chồng, bà Katsuko làm thêm vài nơi cùng lúc để chăm lo cho các con. Naoki không nhớ rõ, nhưng Tsuyoshi bảo có vẻ bà cũng đã từng phải đi tiếp khách. Giống như chồng, bà bận túi bụi từ sáng đến tối. Thế nên Naoki hầu như không có kí ức về những bữa cơm thong thả giữa ba mẹ con với nhau, lúc nào cũng chỉ có hai anh em lủi thủi bên bàn ăn. Tsuyoshi muốn đi giao báo kiếm tiền, bà liền mắng, nên dành thời gian đó cho việc học thì hơn.

"Với kẻ không có đầu óc như anh, đi làm vẫn là tốt nhất, còn có thể đỡ đần cho mẹ một chút." Tsuyoshi thường than thở.

Dù không biết đầu óc thế nào, nhưng kết quả học tập kém là thật. Tsuyoshi học ở trường cấp ba công lập nhưng thành tích không khả quan. Bà Katsuko luôn hết lòng mong mỏi con cái học hành giỏi giang, thấy thế thì không khỏi nóng ruột.

"Con nghĩ mẹ quần quật suốt ngày là vì cái gì? Làm ơn tập trung học hơn nữa đi. Con làm được đúng không? Con có hứa với mẹ không?" Bà vừa la mắng vừa trào nước mắt.

Không thể đáp ứng được kì vọng của mẹ, Tsuyoshi rất đau khổ, nên chọn cách trốn tránh thực tại. Tan học không về nhà ngay mà toàn lang thang trên phố, giao du với đám bạn xấu, cứ có tiền thì lại để đi chơi.

Một hôm, cảnh sát mời bà Katsuko lên đồn. Hóa ra Tsuyoshi đang định gây gổ trấn lột thì nhân viên hướng đạo phát hiện nên đã bắt anh lại. Vì hành vi chưa xảy ra, mà Tsuyoshi cũng chỉ đi theo trợ giúp cậu nhóc cầm đầu nên được thả về nhà ngay, nhưng đây vẫn là cú sốc lớn đối với bà Katsuko.

Tsuyoshi nằm trên giường giả vờ ngủ, bà Katsuko ngồi bên cạnh thổn thức mãi không thôi. Bà lặp đi lặp lại, "Cứ thế này thì mai sau biết làm thế nào? Tại sao không chịu nghe lời mẹ?" Tsuyoshi không trả lời, cũng không biết phải trả lời ra sao.

Sáng hôm sau, Naoki thức dậy, thấy mẹ ngã ngay trước cửa, bên cạnh là túi xách đựng tạp dề. Thời gian đó, bà làm việc tại căng tin kí

túc xá của một công ty, ngày ngày đều ra khỏi nhà từ 5 giờ sáng. Hình như đúng lúc đang chuẩn bị ra ngoài như mọi khi thì bà ngã xuống.

Naoki cuống cuồng đánh thức Tsuyoshi dậy và gọi xe cấp cứu. Xe đến ngay lập tức, nhưng tim bà Katsuko đã ngừng đập. Dù được đưa đến bệnh viện nhưng bà không bao giờ mở mắt nữa.

Bác sĩ giải thích nhiều lắm nhưng chẳng lời nào lọt vào tai Naoki, đọng lại trong đầu chỉ có mỗi câu "Do mẹ cháu làm việc quá sức". Nguyên nhân trực tiếp dẫn đến tử vong là do cả tinh thần lẫn thể chất đều phải chịu mệt mỏi cao độ.

Naoki đã đánh anh trai ngay bên cạnh di thể mẹ phủ vải trắng trên mặt. Đều tại anh! Chính anh đã giết mẹ! Đồ khốn! Kẻ đáng chết phải là anh mới đúng!

Tsuyoshi không kháng cự. Naoki vừa đánh vừa khóc không thành tiếng, Tsuyoshi cũng ngoan ngoãn chịu đòn trong nước mắt.

Ngay sau khi bà Katsuko qua đời, Tsuyoshi bỏ học cấp ba. Anh đến những nơi mẹ đã từng làm việc và năn nỉ được làm thay mẹ. Người ta cũng không nỡ từ chối. Không thể nấu ăn được như bà Katsuko, bù lại anh rửa bát ở căng tin kí túc xá. Thay vì làm thu ngân ở siêu thị, anh đổi sang vận chuyển đồ trong kho.

Dù không nói ra nhưng Tsuyoshi đã tự hứa với lòng sẽ thay thế mẹ. Dường như anh cho rằng nuôi dưỡng và giúp em trai vào đại học là nghĩa vụ của mình. Cảm nhận được quyết tâm của anh, Naoki học tập càng chuyên cần hơn, và đỗ vào trường cấp ba được đánh giá cao nhất vùng.

Nhưng cậu biết rõ, nếu vào đại học thì gánh nặng tài chính sẽ rất lớn. Cậu muốn đi làm thêm để giảm bớt áp lực cho anh. Tsuyoshi liền kiên quyết phản đối.

"Em chỉ cần học cho tốt. Đừng nghĩ mấy việc thừa thãi." Giọng điệu anh nghe giống hệt mẹ Katsuko.

Naoki biết rõ, anh trai chỉ đang cố tỏ vẻ mà thôi. Tsuyoshi đã lao lực tới mức hủy hoại sức khỏe, nhưng vẫn phải vật lộn tìm việc. Naoki âm thầm tính chuyện kiếm chỗ làm, có thể vừa học vừa làm cơ

mà. Cậu đã định nói với anh trai như thế.

Dễ thường Tsuyoshi cảm nhận được ý định của em trai. Vì muốn ngăn cậu lại, anh phải kiếm tiền cấp tốc bằng mọi giá. Naoki dễ dàng đoán ra diễn biến tâm lý của anh trước khi phạm tội.

Một tuần sau khi Tsuyoshi bị bắt, Naoki quay trở lại trường học. Suốt một tuần đó, thầy Umemura có tới xem tình hình của cậu mấy lần, đúng hơn là chỉ ngồi ở cửa hút điếu thuốc rồi đi. Cậu vẫn biết ơn lắm, vì lúc nào thầy cũng mang cơm hộp mua ở cửa hàng tiện lợi hay đồ ăn nhanh đến cho cậu. Tiền trong nhà gần như đã cạn nên cậu chỉ toàn gặm bánh mì loại rẻ.

Lâu rồi không lên lớp, điều làm Naoki kinh ngạc là cả ngôi trường và các học sinh đều không có gì thay đổi. Sân trường vẫn tràn ngập tiếng cười, mặt ai cũng vui vẻ hạnh phúc y hệt trước kia.

Nghĩ cũng phải thôi. Mấy vụ hành hung giết người lâu lâu lại xảy ra một lần. Chuyện một tuần trước có khi đã bay biến khỏi trí nhớ mọi người rồi. Kể cả em trai hung thủ có học cùng trường với mình thì cũng thế.

Trông thấy Naoki, các bạn cùng lớp lộ rõ vẻ căng thẳng xen lẫn bối rối, như thể không ngờ rằng cậu vẫn còn dám đến lớp. Lúc này, Naoki mới ngộ ra họ chỉ giả vờ quên mà thôi.

Nhưng vài người bạn chí cốt vẫn qua chào cậu một tiếng. Trong đó, cậu bạn thân thiết nhất tên Egami là người đầu tiên bắt chuyện với cậu.

“Đã bình tâm hơn chưa?”

Naoki ngước nhìn Egami rồi cụp mắt xuống ngay lập tức, “À, cũng tàm tạm...”

“Tớ có thể giúp gì cho cậu không?” Egami hạ giọng hỏi, khác hẳn với tiếng hò hét khi tập bóng bầu dục.

Naoki khe khẽ lắc đầu, “Không, chẳng có gì đâu. Cảm ơn cậu.”

“Ừ.”

Đến người luôn vui vẻ hoạt bát như Egami cũng không biết nói gì hơn, đành im im rời khỏi chỗ ngồi của Naoki. Những người khác

cũng lục tục làm theo. Naoki còn nghe thấy Egami rỉ tai mọi người, bảo nên để Naoki được yên tĩnh, cả lớp chẳng ai phản đối. Nhờ vậy mà suốt buổi sáng, Naoki không phải nói với ai câu nào. Giáo viên các môn cũng biết đến sự hiện diện của cậu nhưng chẳng gọi lấy một lần.

Giờ nghỉ trưa, thầy Umemura đến lớp, ghé vào tai cậu bảo đến phòng tư vấn học sinh. Khi đến nơi, cậu thấy ngoài thầy Umemura còn có thầy chủ nhiệm khối và hiệu trưởng đang ngồi đợi sẵn.

Người đặt câu hỏi chính vẫn là thầy Umemura, nội dung chủ yếu xoay quanh định hướng sau này. Ban đầu Naoki còn chưa hiểu ý thầy, nhưng sau vài lần hỏi đi hỏi lại, cậu mới vỡ lẽ. Tóm lại, họ lo lắng không biết liệu Naoki có tiếp tục đi học hay không. Giờ cậu không còn người thân để nương tựa, kiểu gì cũng phải đi làm kiếm tiền. Trường học không có ca chiều tối, nên nếu muốn nhận bằng tốt nghiệp, cậu không còn lựa chọn nào khác ngoài chuyển trường. Chứ vẫn học như bây giờ nhất định sẽ rất khó khăn.

Nghe cách họ nói đầy vẻ quan tâm, nhưng Naoki lại cảm giác họ có mục đích khác, nhất là thầy hiệu trưởng. Thầy tỏ rõ ý muốn Naoki hãy mau rời khỏi trường này. Có lẽ thầy sợ tin tức mà lan ra ngoài sẽ làm tổn hại đến danh tiếng của trường, hoặc cũng có thể nhà trường không biết phải xử lý thế nào khi một học sinh lại là em trai của kẻ giết người.

“Em sẽ không bỏ học.” Naoki tuyên bố thẳng thừng.

“Em muốn tốt nghiệp trường này bằng mọi giá. Bởi khó khăn làm anh trai mới cho em được đi học đến tận bây giờ.”

Các thầy khẽ phản ứng lại trước hai chữ “anh trai”. Thầy chủ nhiệm khối và hiệu trưởng đều nhìn ra hướng khác như thể vừa nghe phải tin xấu, còn thầy Umemura nhìn thẳng vào mắt Naoki mà gật đầu.

“Em Takeshima nghĩ được như vậy thì tốt lắm. Về chuyện học phí, chúng ta cứ thử thảo luận với bên văn phòng xem sao. Vấn đề ở chỗ, sau này em định sống thế nào?”

“Em sẽ nghĩ cách. Sau khi tan học, em sẽ đi làm.” Nói đến đây,

Naoki quay ra nhìn hiệu trưởng. “Nhưng em nghe nói ngoài thời gian nghỉ hè và nghỉ đông, trường cấm học sinh đi làm thêm ạ?”

“À không, cái đó chỉ mang tính chất nội quy. Nhưng trong trường hợp đặc biệt thì vẫn có thể châm chước.” Thầy hiệu trưởng ngán ngẩm đáp lại với khuôn mặt vô cảm.

Thầy Umemura hỏi thêm một câu nữa vẫn về việc học.

“Với hoàn cảnh hiện tại, thầy nghĩ thi đại học không thích hợp cho lắm.” Giọng thầy càng lúc càng nhỏ lại.

“Em sẽ từ bỏ đại học.” Naoki nói dứt khoát, giọng nghẹn ngào như thể vừa cắt đứt những luyến tiếc của chính mình. “Tạm thời bỏ đấy đã. Tốt nghiệp xong cứ đi làm trước, sau đó em sẽ suy nghĩ tiếp.”

Cả ba thầy đều gật đầu.

Mấy hôm sau, Naoki vừa từ trường trở về, đang nấu mì ramen ăn liền thì người cùa công ty bất động sản phụ trách quản lý chung cư này tới gõ cửa nhà cậu. Đó là một người đàn ông to béo nuôi ria mép. Ông ta hỏi một câu hết sức đột ngột: khi nào Naoki định dọn khỏi chung cư.

“Khi nào dọn đi ư? Cháu vẫn chưa quyết định.”

Thấy Naoki trả lời đầy hoang mang, ông ta lại càng tỏ ra hoang mang hơn.

“Hả? Nhưng chắc chắn cậu sẽ đi đúng không?”

“Không, cháu chưa hề nghĩ đến chuyện này. Tại sao cháu phải đi?”

“Thì anh trai cậu đã thành ra như thế rồi còn gì?”

Naoki cứng họng. Hễ ai đả động đến chuyện của Tsuyoshi, Naoki lại nín thinh. Cậu nhủ thầm trong bụng, lẽ nào khi anh trai phạm tội, người em bắt buộc phải rời khỏi chung cư sao?

“Đầu tiên, cậu không trả nổi tiền nhà đâu đúng không? Trước mắt đã có ba tháng chưa nộp tiền rồi. Tôi cũng không phải loại ác quỷ máu lạnh, tôi biết cậu vẫn là học sinh, không thể đóng tất cả các khoản cùng một lúc, nên ít nhất cậu hãy trả phòng lại cho tôi trước đã.” Ông ta nói rất nhẹ nhàng, nhưng câu nào câu nấy sắc như dao.

“Cháu sẽ trả. Tiền nhà cứ để cháu trả hết. Từ giờ cháu sẽ đi làm

nên sẽ trả nốt cả những phần còn thiếu.”

Nghe vậy, người của công ty bất động sản cau mày khó chịu, “Nói thì dễ, thực tế có đủ khả năng trả được không? Nợ nần chồng chất thế này cơ mà!”

Dứt lời, ông ta lôi hóa đơn ra. Nhìn con số viết trên đó, Naoki bỗng cảm thấy u ám.

“Đây là đã trừ tiền đặt cọc rồi đấy. Nhiều như vậy cũng không thể chuẩn bị gấp được đúng không?”

Naoki chỉ biết cúi đầu, “Đành là thế, nhưng cháu chẳng còn nơi nào khác để đi cả.”

“Không có người thân à? Bố mẹ không có anh chị em sao?”

“Không ạ. Cũng không qua lại với ai thân thích.”

“Cũng phải. Dù có chắc cũng né xa thôi.” Người đàn ông to béo lẩm bẩm. “Nhưng mà nhé, chúng tôi đâu thể để người không trả nổi tiền nhà cứ ở đây mãi. Chủ nhà đã bàn giao cho chúng tôi quản lý như thế, cậu có gì phàn nàn thì hãy nói với chủ nhà ấy. Ban nãy tôi cũng nói rồi, khoản nợ mấy tháng qua chúng tôi có thể nhắm mắt làm ngơ. Vì thế xin cậu dọn đi luôn được không? Với lại phòng này quá rộng để sống một mình. Từ giờ trở đi chỉ còn mỗi cậu thì nên tìm một phòng nhỏ hơn. Nếu cần, tôi giới thiệu cho.”

Trình bày xong xuôi, người của công ty bất động sản buông một câu “Tôi sẽ liên lạc lại” rồi đứng dậy bỏ đi. Naoki ngồi phịch xuống đất. Nước trong ấm đang sôi, réo ùng ục, nhưng Naoki vẫn bất động.

Từ giờ trở đi chỉ còn mỗi cậu...

Ông ta nói không sai. Naoki cũng đã nhận ra điều này từ trước. Cậu nhận thức rõ vấn đề, chẳng qua không dám đối mặt với sự thật.

Từ giờ trở đi chỉ còn mỗi mình cậu, Tsuyoshi không về nữa. Tất nhiên rồi anh ấy cũng về thôi, nhưng đó là chuyện của mấy năm sau. Không, có khi phải mấy chục năm sau.

Naoki ngó một lượt xung quanh. Tủ lạnh cũ kĩ, bếp ga nhem nhuốc dầu mỡ, nồi cơm điện kiểu xưa, tủ sách xếp đầy tạp chí manga nhặt từ đẩu đâu về, trần nhà bụi bặm, chiếu tatami đã ngả màu nâu, giấy dán tường bong tróc lỗ chỗ. Tất cả đều thuộc sở hữu

chung của cậu và anh trai.

Có khi nhân viên bất động sản lại nói đúng.

Sống một mình trong căn phòng này, không những quá rộng, lại còn quá cay đắng.

Naoki gặp lại anh trai vào ngày thứ mười sau khi vụ việc xảy ra. Hôm đó, cảnh sát gọi điện đến báo rằng Tsuyoshi muốn gặp cậu. Naoki không ngờ còn được gặp người anh đang bị bắt giữ, thế nên cậu rất ngạc nhiên.

Khi đến đồn cảnh sát, cậu được dẫn ngay vào phòng thẩm vấn. Naoki hơi ngỡ ngàng, cậu cứ tưởng sẽ hội ngộ với anh trong phòng cách li bằng kính thường thấy trên ti vi.

Còn căn phòng hiện tại tương đối hẹp, chính giữa kê một chiếc bàn, hai bên bàn là Tsuyoshi và cảnh sát đang ngồi đối diện với nhau. Má Tsuyoshi hóp lại, cằm nhọn hơn. Chỉ mới mười ngày mà khuôn mặt nâu rám nắng đã tái xám đi. Dưới cặp lông mày là đôi mắt thâm quầng, con ngươi trong hốc mắt hướng xuống phía dưới. Dù nhận ra Naoki đã bước vào, Tsuyoshi vẫn chần chừ không ngẩng lên nhìn.

Cảnh sát mời Naoki ngồi xuống ghế. Người này khoảng hơn bốn mươi tuổi, để tóc húi cua. Naoki dựa lưng vào ghế, đăm đăm nhìn người anh vẫn cúi đầu. Tsuyoshi không hề nhúc nhích.

“Này, sao thế?” Cảnh sát lên tiếng. “Em trai đã mất công đến đây còn gì.”

Tsuyoshi vẫn im lìm như thể vừa để tuột mất thời cơ mở lời.

“Anh ơi!” Naoki gọi.

Tsuyoshi chợt rùng mình, không phải vì có người gọi, mà vì nghe thấy giọng nói quen thuộc nên cơ thể vô thức phản ứng lại. Hắn hơi ngẩng mặt lên nhìn em trai, nhưng khi mắt họ giao nhau, hắn lại cúi gằm xuống.

“Naoki...” Tsuyoshi gọi, giọng khàn khàn, “Anh xin lỗi.” Cảm giác tuyệt vọng lại xâm chiếm lồng ngực Naoki. Một lần nữa, cậu nhận ra đây là hiện thực chứ không phải cơn ác mộng. Cậu đã cố gắng chấp nhận hiện thực đó suốt mười ngày qua, nhưng con tim vẫn mong mỏi

rằng “Mọi chuyện chỉ là hiểu nhầm”. Đến lúc này, Naoki có cảm giác miếng gỗ cuối cùng còn sót lại của bộ xếp hình lung lay cũng đã đổ sập xuống.

“Tại sao?” Naoki nghẹn ngào hỏi. “Tại sao lại làm như vậy...

Tsuyoshi không trả lời, cánh tay trái đặt trên bàn run run, móng tay đen đúa bẩn thỉu.

“Em trai cậu hỏi tại sao kìa.” Cảnh sát khẽ nhắc.

Tsuyoshi thở dài, chà xát mặt mình. Hắn nhắm nghiền hai mắt rồi lại thở dài lần nữa.

“Chẳng biết. Lúc đó anh bị làm sao ấy.”

Như thể toàn bộ sức lực đã dồn hết vào việc trả lời, Tsuyoshi gục đầu đầy suy sụp. Hắn rên rỉ, hai vai run bần bật, nước mắt rơi lã chã xuống chân.

Naoki có rất nhiều điều muốn chất vấn, thậm chí còn muốn trách móc anh trai. Nhưng không hiểu sao cậu không thốt nên lời. Chỉ cần ngồi gần nhau, cậu đã cảm nhận được sự ăn năn cùng nỗi đau buồn của anh rồi.

Cuối cùng cũng đến lúc Naoki phải đi. Cậu lục lọi trong đầu, muốn nói một câu mà chỉ mình cậu nói được.

“Anh!” Naoki dừng ở cửa. “Giữ gìn sức khỏe nhé!”

Tsuyoshi ngẩng lên, trợn tròn mắt nhìn. Dường như bây giờ hắn mới nhận ra đây sẽ là lần cuối hai anh em được gặp nhau trong không gian không bị ngăn cách.

Trước biểu cảm đó, Naoki bỗng trở nên kích động. Cảm xúc trào dâng trong lồng ngực kích thích mạnh mẽ đến tuyến lệ của cậu. Không muốn òa khóc ở nơi như thế này, cậu hét toáng lên.

“Anh là thằng ngốc! Lại còn làm chuyện ngu xuẩn nữa!”

Bộ dạng hùng hổ như muốn xông lên choảng cho Tsuyoshi một trận, nên cảnh sát phải lập tức đứng ra chắn đường. Ông ta im lặng gật đầu, vẻ rất thông cảm với tâm trạng của cậu. Naoki nghiến răng nhìn xuống. Không đời nào. Cảnh sát các người làm sao hiểu được nỗi lòng của anh em chúng tôi.

Một cảnh sát khác bước vào, tiễn Naoki ra đến cửa đồn. Người đó

vừa đi vừa kể, dù nhiều lần khuyên nhủ Tsuyoshi nên gặp em trai nhưng hắn vẫn một mực từ chối. Còn hôm nay quyết định gặp, có lẽ là bởi từ ngày mai Tsuyoshi sẽ bị chuyển vào tù.

Rời khỏi đồn cảnh sát, Naoki không tới thẳng nhà ga mà cứ đi bộ vẩn vơ trên phố. Nói trắng ra, cậu rất ghét quay trở về chung cư. Nếu trở về, cậu sẽ phải đối mặt với biết bao vấn đề đang chờ giải quyết. Naoki không tìm thấy lối thoát trong bất cứ vấn đề nào, mà cũng không một ai sẵn lòng ra tay giúp đỡ cậu.

Đi mãi đi mãi, Naoki đột nhiên nhớ ra ngôi nhà mà Tsuyoshi đến ăn trộm ở quanh khu này. Nhưng mà ở đâu nhỉ? Cậu chỉ nhớ mang máng biển hiệu mang tên Ogata.

Bên ngoài cửa hàng tiện lợi có bốt điện thoại công cộng đi kèm một cuốn niên giám điện thoại. Chẳng mấy chốc, cậu đã tra ra được tiệm nhà Ogata. Sau khi ghi nhớ địa chỉ, cậu bước vào cửa hàng tiện lợi, xác định vị trí trên bản đồ chỉ đường. Ngôi nhà ở ngay gần đây.

Cậu đút tay vào hai túi quần và đi tiếp. Tâm trạng xao động liên tục như con lắc đồng hồ, nửa muốn nhìn thấy ngôi nhà đó, nửa không. Con tim lưỡng lự nhưng đôi chân vẫn thẳng tiến.

Rẽ vào góc phố là đến con đường ngôi nhà tọa lạc. Chân cậu tê liệt, nhất định là nó đây rồi. Tuy chỉ một tầng nhưng vẫn là biệt thự xa hoa với khu vườn rộng và bãi đỗ xe bên đối diện. Tất cả đều phù hợp với miêu tả trên đài báo.

Naoki bước từng bước chậm rãi, ánh mắt dán chặt vào cánh cổng kiểu Tây khép kín, cảm nhận rõ nhịp tim đập càng lúc càng nhanh.

Tự nhiên cậu nghĩ, chắc hẳn người nhà sẽ phải tổ chức đám tang cho nạn nhân. Nghe nói nạn nhân của các vụ án giết người đều phải giải phẫu từ thi, vì vậy tang lễ sẽ tổ chức muộn hơn bình thường. Nhưng giờ này chắc cũng đã tổ chức xong rồi. Naoki tự hỏi, có phải mình cũng nên tham dự không? Có bắt buộc phải thay mặt Tsuyoshi đến tạ lỗi không? Kiểu gì cũng bị đuổi đi, nhưng vẫn nên đến chia buồn với họ chứ nhỉ?

Naoki nhận ra, cho đến bây giờ cậu chưa hề suy nghĩ cho người bị hại. Sau cú sốc bởi những việc Tsuyoshi đã làm, cậu chỉ biết trăn

trở về tương lai của hai anh em, than thở bản thân phải bất hạnh lắm mới rơi vào tình cảnh này.

Nhưng sau tất cả, người xui xẻo nhất phải là bà lão đã bị Tsuyoshi giết hại. Điều hiển nhiên như vậy mà cậu cũng không nghĩ tới. Lẽ nào người già bị giết thì không được coi là bất hạnh? Đáng nhẽ bà lão sẽ được an hưởng tuổi già suốt phần đời còn lại. Sở hữu căn biệt thự xa xỉ nhường kia, chắc chắn bà sẽ sống một cách ung dung tự tại mà không cần lo nghĩ chuyện tiền nong. Hẳn bà cũng có cháu, chắc bà mong chờ đến ngày cháu mình trưởng thành lắm. Nhưng Tsuyoshi đã cướp đi tất cả.

Naoki nghĩ, giờ xin lỗi vẫn chưa muộn. Tsuyoshi đã vào tù, một mình cậu thay anh tới tạ tội cũng là việc nên làm. Dù có phải quỳ gối dập đầu ăn năn cũng được. Nhất định người ta sẽ mắng chửi thậm tệ và đuổi cậu đi, nhưng miễn cậu tha thiết cúi đầu, ít nhiều cũng bày tỏ được tấm lòng mình. Gia đình nạn nhân căm ghét hung thủ là lẽ tất yếu. Cậu muốn xoa dịu họ đôi chút, biết đâu giảm bớt được tội lỗi của Tsuyoshi.

Naoki tiến lại cổng nhà Ogata. Miệng cậu khô khốc, trong đầu dần sắp xếp trình tự những việc cần làm. Đầu tiên, cậu sẽ bấm chuông, tự giới thiệu là em trai của Takeshima Tsuyoshi. Thế nào người ta cũng khước từ và yêu cầu cậu rời khỏi đây. Kể cả thế, cậu vẫn phải tiếp tục van nài họ chí ít hãy cho cậu có cơ hội bày tỏ lòng ân hận. Cậu phải cầu xin họ chấp nhận lời xin lỗi của mình cho bằng được.

Khoảng cách với cổng càng lúc càng rút ngắn, Naoki hít một hơi thật sâu.

Đúng lúc đó, cánh cổng mở, một người đàn ông trung niên gầy gò bước ra. Anh ta khoác áo cardigan màu xanh tím than bên ngoài sơ mi trắng thắt cà vạt, tay dắt theo một bé gái.

Không thể nhầm được, đây chính là con trai và cháu gái của bà lão vừa qua đời.

Naoki chẳng ngờ lại gặp tình cảnh này. Hai cha con họ đang cười, nhưng nụ cười lại mang nỗi đau cùa sự mất mát người thân vì một

tai họa thảm khốc. Nỗi đau đó dữ dội hơn Naoki tưởng.

Thâm tâm mách bảo cậu phải đứng im, nhưng hai chân tự ý đi tiếp. Hình như hai cha con có liếc về phía này nhưng Naoki không dám nhìn vào mắt họ. Hai người cũng không chú ý đến cậu nữa mà bước thẳng ra đường.

Naoki lướt qua họ, lướt qua cả nhà Ogata.

Mình đang chạy trốn, mình chạy trốn mất rồi.

Cậu đi tiếp, tự thấy chán ghét bản thân.

Xe nâng vừa chở thùng gỗ mới đến. Tài xế đặt thùng xuống bên cạnh Naoki, buông gọn một câu "Giao cho cậu đấy" rồi quay đầu xe đi mất. Tuy nói năng cộc lốc, nhưng còn hơn không nói gì. Thông thường, các lái xe vẫn chẳng nói chẳng rằng vứt đồ ở đây rồi bỏ đi thẳng như muốn tỏ thái độ "Đây là công việc của các cậu, chúng tôi chẳng việc gì phải nể nang".

Tateno nhòm vào trong thùng.

"Cái gì vậy ạ?" Naoki hỏi.

"Đây là máy bơm, máy bơm động cơ điêzen." Tateno vừa đẩy kính lên vừa nói. Naoki đeo kính để bảo vệ mắt khỏi những vật nguy hiểm, còn Tateno đeo kính vì lão thị.

"Thế thì chỉ là sắt thôi ạ?"

"Chắc vậy. Tôi cũng không thấy có nhựa."

"Tốt quá. Xử lý nó chắc phải mất mấy tiếng đồng hồ." Naoki một tay cầm kìm, tay kia nhặt các bộ phận của mô tơ ra.

"Naoki đến giúp, tôi đỡ được bao nhiêu việc. Một mình tôi làm chắc cả ngày cũng chẳng xong." Tateno quay người lại, lập tức bắt tay vào làm việc bên cạnh Naoki.

Công việc của họ là loại bỏ dây đồng ra khỏi mô tơ. Tateno bảo mô tơ này hình như là thiết bị khởi động của ô tô nên dĩ nhiên dây đồng quấn rất chặt, gỡ bằng tay không phải chuyện đơn giản. Có đến ba trăm cái mô tơ như thế, làm từ sáng tới giờ mới tháo được khoảng một trăm cái, sau đấy vẫn còn cả một chặng đường dài.

"Trước đây bác toàn làm một mình thôi ạ?" Naoki hỏi.

“Đúng rồi! Cứ lẳng lặng mà làm một mình suốt cả ngày. Ai biết rồi thì không sao, chứ những người lần đầu đến đây vứt rác đều nhìn tôi với con mắt ghê tởm.” Tateno nhếch mép, để lộ nụ cười khuyết mất một chiếc răng cửa. Ngay cả khi nói chuyện, hai tay ông vẫn thao tác nhoay nhoáy. Trong cùng một khoảng thời gian, khối lượng công việc hoàn thành của ông đã gần gấp đôi Naoki. Tuy tuổi quá năm mươi, vóc người cũng không thuộc dạng cao to, nhưng ẩn dưới lớp đồng phục làm việc là bờ vai với cơ bắp vô cùng săn chắc.

“Rác” mà Tateno nhắc tới thực chất là kim loại gia công bị nhà máy sản xuất ô tô vứt đi. Ví dụ như hàng mẫu không dùng đến hay bị lỗi trong quá trình sản xuất, hoặc những linh kiện thí nghiệm do các cơ sở nghiên cứu thải ra. Mỗi ngày đều có hàng đống kim loại gia công được mang tới khu xử lý phế thải này. Công việc của Naoki là phân loại chúng, giúp việc tái chế được dễ dàng hơn. Bởi tuy cùng là kim loại gia công, song chất liệu lại rất khác nhau. Đa số là sắt thép, nhưng đôi khi vẫn lẫn cả kim loại màu như nhôm, đồng. Đã thế, cấu tạo mô tơ lại là sự kết hợp phức tạp giữa cả kim loại màu và sắt thép. Khi đó, Naoki sẽ phải tháo rời bằng tay, thậm chí nếu gắn kèm nhựa hay chất dẻo cũng phải tách chúng ra.

Lần đầu tiên nhìn thấy núi rác ở đây, Naoki đứng chết lặng một hồi, không biết nên bắt đầu từ đâu. Tateno đã nói.

“Cậu biết giấy tái chế chứ? Cái đó được làm từ báo cũ. Nghe nói gần đây có lẫn giấy khác vào cũng không sao, nhưng hồi trước đến tờ rơi quảng cáo cũng phải bỏ ra. Khi vứt báo đi, chẳng mấy ai phân loại riêng tờ rơi quảng cáo. Trong nhà máy tái chế giấy, báo cũ lẫn lộn với giấy khác chất cao như núi, được hẳn mấy ngọn lừng lững cơ, chắc phải cao cỡ một tòa nhà. Theo cậu thì phải phân loại thế nào?”

Naoki lắc đầu.

“Đều nhờ các cô nhân viên thời vụ cả đấy.” Tateno để lộ nụ cười khuyết răng cửa. “Chẳng cần máy móc, các cô tháo từng chồng báo ra rồi lựa riêng tờ rơi và tạp chí, trông chẳng khác nào đếm cát trên sa mạc. Mình có giấy vệ sinh dùng cho nhà xí chính là nhờ công đoạn

đó. So với thao tác tỉ mỉ ấy, phân loại sắt chẳng đáng gì hết."

Cũng đúng, nhưng Naoki vẫn phải mất rất lâu mới quen được việc. Làm việc với kim loại, tai nạn lao động xảy ra như cơm bữa, dù vậy cậu cũng không biết kể khổ với ai. Tateno luôn mang bên mình dung dịch khử trùng và băng cá nhân, bèn đưa cho cậu và nói, "Dùng đi."

Naoki vẫn tự hỏi, tại sao mình lại phải làm công việc này. Đáng lẽ bây giờ cậu đang ở trường đại học, vui vẻ với cuộc sống sinh viên, chăm chỉ học tập để chuẩn bị cho tương lai. Cậu giỏi các môn khoa học tự nhiên, muốn thi vào khoa công nghệ và trở thành kĩ sư chuyên nghiên cứu những khoa học tiên tiến nhất. Nếu đi làm ở công ty thì cũng phải là nơi giống công ty sản xuất ô tô hàng đầu này chẳng hạn. Cậu sẽ vận dụng thủy động học để tạo ra xe đua giảm sức cản của gió xuống mức tối thiểu, hoặc chế tạo ra chiếc xe trong mơ điều khiển hoàn toàn bằng máy tính.

Đang trôi theo dòng tưởng tượng vô tận, Naoki chợt bừng tỉnh, nhận ra mình vẫn đang đeo găng lao động, trong tay vẫn cầm kìm. Trước mặt cậu không phải máy tính, cũng chẳng phải báo cáo khoa học, mà chỉ toàn phế phẩm thải ra từ chính những kĩ sư, hình mẫu mà cậu luôn ao ước. Công việc hiện tại của Naoki là phân loại chúng để dễ dàng tái chế lại thành vật liệu có thể sử dụng trong nghiên cứu.

Tất nhiên cậu không thể than phiền lấy một lời, bởi đây là việc duy nhất cậu làm được tại thời điểm này.

Sau khi Tsuyoshi chuyển tới trại giam ở Tokyo, câu hỏi lớn nhất buộc Naoki phải suy nghĩ là sau này tiếp tục sống thế nào. Vừa cố học nốt cấp ba, cậu vừa ráo riết tìm nơi làm việc. Cậu có tới hỏi mấy cửa hàng tiện lợi và quán ăn gia đình đang tuyển nhân viên nhưng đều bị từ chối. Chỉ tại cậu bỏ trống cột người giám hộ nên kiểu gì người ta cũng truy cứu đến cùng. Thấy trả lời trung thực có vẻ không ổn lắm, cậu bèn bịa bừa ra một lý do thích hợp, rốt cuộc vẫn giấu đầu hở đuôi khiến nhà tuyển dụng càng nghi ngờ hơn. Có một lần, khi đến phỏng vấn ở trạm xăng, cậu quyết định trình bày đúng sự

thật, biết đâu người ta lại nhìn nhận cậu và tội danh của anh trai là hai chuyện hoàn toàn khác nhau thì sao. Nhưng đời không như mơ, trưởng trạm xăng vừa nghe Naoki nói xong đã đanh mặt lại, thái độ như thể muốn đuổi cậu đi ngay tức thì.

Thời gian vùn vụt trôi, Naoki vẫn chưa xác định được con đường phải đi. Vì không có tiền nên sáng sáng thức dậy, cậu nghĩ đến cái bụng trống rỗng của mình trước tiên. Được cái nếu đến trường, thầy Umemura sẽ mua cho cậu cơm nắm ở cửa hàng tiện lợi. Đôi khi tụi Egami cũng cho cậu cả bánh mì. Tuy xấu hổ, nhưng Naoki không từ chối. Cậu chẳng còn hơi đâu mà sĩ diện nữa.

Một ngày nọ sau khi tan học, Naoki thấy trước nhà ga có dán mảnh giấy quảng cáo, nội dung là "Tuyển nam tuổi từ 18 đến 22 làm việc ban đêm. Lương cao!". Nghe tên quán thì hình như là câu lạc bộ tiếp viên. Dù chẳng biết gì về công việc này, nhưng cậu cực kì quan tâm. Nhìn tờ quảng cáo có vẻ khuất tất. Nếu vậy, họ có chịu tuyển một kẻ cũng có góc khuất như cậu không? Chắc chủ quán chẳng phàn nàn gì kể cả khi cột người giám hộ bị bỏ trống đâu.

Trên mảnh giấy có viết số điện thoại. Naoki mở cặp ra định lấy giấy bút ghi lại thì sau lưng vang lên giọng nói. "Em đang làm gì vậy?"

Không cần quay đầu, Naoki cũng biết đó là ai, cậu cau mày đóng cặp lại.

Thầy Umemura bước đến bên cạnh, liếc mắt nhìn tờ quảng cáo Naoki đang xem. Thầy khẽ hừ một tiếng rồi thở dài, đặt tay lên vai Naoki, "Takeshima, ra đằng này với thầy."

Thầy bắt đầu cất bước, Naoki miễn cưỡng đi theo.

Thầy dẫn cậu đến một nhà hàng ẩm thực nước ngoài. Cũng không phải nhà hàng cao cấp gì, nhưng theo phong cách phương Tây, có bán đồ ăn cay, khách hàng phần lớn đều là học sinh. Thầy Umemura chiêu đãi cậu bữa cơm chiều. Tất cả các món đều cay nhưng ăn rất mới lạ, cảm giác ngon lành như một giấc mơ.

"Này, Takeshima. Em có muốn làm việc ở đây không?"

Đang húp xúp cay, Naoki suýt nữa mắc nghẹn bởi câu nói của

thầy.

“Em á? Em có thể làm việc ở đây sao?”

“Ông chủ là người quen của thầy. Cho đến khi em tốt nghiệp cấp ba, thầy sẽ nhờ họ để em làm bán thời gian tại đây nếu em không phản đối.”

“Em... em không biết nói gì hơn.”

Naoki nhìn quanh một lần nữa, nhà hàng bài trí đơn giản mà tinh tế, khách khứa đông đúc trông rất có không khí. Naoki nhủ bụng, làm việc trong thời gian ngắn thôi cũng tốt lắm rồi, lại còn được bao quanh bởi toàn đồ ăn ngon nữa chứ.

“Nhưng thầy có một điều kiện. Không hẳn là điều kiện, mà là giao hẹn giữa thầy và em.”

“Giao hẹn gì ạ?”

Khuôn mặt thầy thoáng lộ vẻ phân vân, “Chúng ta hãy giấu kín chuyện của anh trai em nhé. Thầy bảo với chủ nhà hàng rằng bố mẹ em vừa đột ngột qua đời.”

Naoki không thốt nên lời. Cậu cảm giác như có cơn gió buốt xuyên qua lồng ngực. Thầy giáo ngại ngùng cúi gằm mặt xuống, hình như cũng không muốn nhắc đến chuyện ấy.

“Takeshima này!” Thầy Umemura cười hiền hậu. “Chắc em không muốn nói dối, nhưng sống trên đời, có những chuyện vẫn nên giấu kín thì hơn. Không phải là do người của nhà hàng sẽ nhìn em với con mắt khác hay gì. Nói thế nào nhỉ, người bình thường vốn không mấy quen thuộc với những vụ án hình sự. Dù vẫn thấy đầy rẫy trên ti vi hay trong tiểu thuyết, nhưng họ đều chắc mẩm những chuyện đó không liên quan đến bản thân. Vì thế, nếu xung quanh có ai dây dưa đến, họ sẽ cảm thấy rất bất an...”

“Thầy!” Naoki không muốn nghe thầy ấp úng giải thích nên đã ngắt lời. “Tốt thôi. Em hiểu mà. Nếu em biết ai là người nhà của hung thủ giết người, em nghĩ mình cũng sẽ nhìn họ bằng con mắt khác.”

“Không, thầy không có ý đó.”

“Em hiểu điều thầy muốn nói. Em cũng rất áy náy khi thầy đã

phải lo lắng cho em.”

“Không sao! Không hề gì.” Thầy Umemura với tay lấy cốc bia tươi đã gần cạn, nhấm nháp chút bọt còn sót lại dưới đáy.

Naoki nghĩ mình phải tập quen dần với điều này, rằng hoàn cảnh của cậu bây giờ đã hoàn toàn khác trước. Bất kể đi đâu làm gì, cậu cũng không được quên anh trai là kẻ giết người. Cậu phải luôn khắc cốt ghi tâm rằng anh đã trở thành đối tượng bị người đời khinh miệt, y hệt loại người mà hai anh em từng rất căm ghét khi xưa. Dẫu gia cảnh nghèo khó, dẫu không cha không mẹ, chẳng một ai thèm cảm thông với hai người. Một khi biết cậu là em trai của Takeshima Tsuyoshi, nhất định tất cả bọn họ sẽ lảng tránh cậu.

“Thế nào, Takeshima?” Thầy Umemura nói. “Nếu không thích thì thầy không ép, nhưng tìm việc làm khó khăn lắm. Cho đến khi tốt nghiệp và tìm một công việc chính thức, em không muốn thử sức ở đây sao? Mặc dù tiền lương cũng không phải là nhiều.” Thầy cẩn thận lựa lời. Có lẽ chính thầy cũng không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này. Chỉ vài tháng nữa thôi là các học trò của thầy sẽ tốt nghiệp một cách suôn sẻ.

Tự nhiên Naoki thấy công việc giáo viên thật vất vả.

“Này, Takeshima.”

“Được ạ!” Naoki trả lời. “Miễn có việc, em chẳng nề hà. Hiện giờ em làm gì có tư cách kén cá chọn canh, em nhất định phải kiếm ra tiền.”

“Vậy à.” Thầy gật gù, đang định với lấy cốc bia rỗng không thì lập tức rút tay về.

Ngay sau đó, Naoki được giới thiệu với ông chủ nhà hàng. Chủ quán để ria mép, nước da đen sạm, trông còn khá trẻ, hình như là bạn học cũ của thầy Umemura.

“Có khó khăn gì cứ nói với tôi, nhưng đừng mong tôi sẽ tăng gấp đôi lương cho cậu.” Ông chủ nói đùa rồi cười vang, trông có vẻ là người tốt.

Naoki bắt đầu đi làm từ tuần tiếp theo. Cậu cứ tưởng sẽ phải làm công việc rửa bát, nhưng hóa ra lại được giao cho phục vụ khách: ghi

thực đơn, thông báo cho nhà bếp và bê đồ ăn ra bàn, đôi khi còn tính tiền nữa. Do chưa từng được tiếp xúc với ẩm thực của các nước khác, thời gian đầu cậu phải mất mấy hôm mới nhớ hết tên món ăn. Nhiều lúc khách hỏi thành phần món, cậu đã vài lần bẽ mặt vì không trả lời được.

Dù sao cũng không còn lựa chọn nào khác, cậu đành cố gắng hết sức, đến ông chủ cũng phải khen cậu nhớ rất nhanh. Hạnh phúc hơn cả là, tạm thời cậu không cần đau đầu vì chuyện ăn uống nữa. Bởi ngoài việc được nhà hàng bao ăn trong giờ nghỉ, cậu có thể mang đồ dư thừa về sau khi tan làm. Chắc thầy cũng đã tính trước chuyện này nên mới giới thiệu công việc cho cậu.

Có điều, nỗi lo về sinh hoạt phí vẫn còn đó. Naoki đã xin ứng trước một phần lương nhưng vẫn không đủ trả tiền nhà. Công ty bất động sản gia hạn cho cậu đến cuối tháng Ba, nếu quá hạn, họ sẽ xử lý theo pháp luật. Naoki không rõ xử lý theo pháp luật là thế nào, nhưng cậu biết không cãi lại được với họ.

Đa phần tiền kiếm được đều dùng cho chi tiêu hằng ngày như tiền điện, tiền ga. Naoki đã cắt luôn điện thoại, dù sao cũng không có ai để gọi đi.

Đến cuối năm, nhà hàng làm ăn phát đạt. Học sinh và dân công sở lũ lượt kéo tới làm tiệc tất niên. Naoki quấn khăn lên đầu tất bật chạy bàn, đang giữa mùa đông nhưng cậu chỉ mặc độc chiếc áo phông. Khách khứa uống say hết làm vỡ bát đĩa lại đánh đổ thức ăn xuống sàn, không thì cũng nôn thốc nôn tháo trong nhà vệ sinh. Naoki phải xử lý tất cả những việc vụn vặt đó. Chiếc áo phông cậu mặc lúc nào cũng đẫm mồ hôi.

Giáng sinh đang đến gần, nhà hàng cũng phải thay diện mạo mới: dựng và trang trí cây thông Noel, lắp đặt hệ thống chiếu sáng lung linh, ngoài ra còn làm thực đơn dành riêng cho Giáng sinh, nhạc nền bật trong nhà hàng cũng được đổi sang những bài hát Giáng sinh. Naoki vừa đội mũ ông già Tuyết vừa tất bật bưng bê. Dù chỉ trong chốc lát, nhưng lâu lắm rồi cảm giác vui vẻ mới trở lại với cậu.

Đêm Giáng sinh, ông chủ tặng quà cho tất cả mọi người theo

thông lệ hằng năm. Ông nở nụ cười dưới hàng ria mà nói, "Đừng quá kì vọng vào bên trong nhé!"

Trên chuyến tàu đêm về nhà, cậu nhìn qua cửa sổ thấy bên ngoài lấp lánh rực rỡ cả một góc, hình như tòa nhà nào đó thiết kế đèn trang trí nhằm phục vụ riêng cho dịp Giáng sinh. Chứng kiến cảnh tượng ấy, hành khách trên tàu đồng loạt ồ lên hoan hô, ai nấy đều rất vui vẻ.

Trở về phòng, Naoki mở hộp quà ra, bên trong là một chiếc đồng hồ hình ông già Tuyết, đính kèm tấm thiệp với lời chúc "Giáng sinh an lành, đừng nản chí, hãy tin vào chính mình". Vừa ngắm nghía đồng hồ và thiệp, cậu vừa ăn bánh ga tô do nhà hàng tặng. Căn phòng lạnh buốt, có lẽ tại không khí quá khô nên mùi bụi bặm mới rõ ràng đến thế. Trong đầu cậu vang lên giai điệu bài ca Giáng sinh.

Chẳng hiểu sao nước mắt lại trào ra.

Nhà hàng mở cửa đến tận đêm giao thừa. Càng tốt. Cho dù về nhà, cậu cũng có làm gì đâu, đã thế lại còn bị đói. Vì thế bốn ngày nghỉ chờ đến khi nhà hàng mở cửa là bốn ngày thảm họa đối với cậu. Hàng ngày cậu chỉ biết xem ti vi. Trước cậu thấy chương trình biểu diễn cuối năm thú vị là thế, giờ đây nhàm chán quá chừng. Cậu cũng không còn hứng thú với những thần tượng mình từng ngưỡng mộ nữa. Vì đã nhận lương vào cuối năm nên đỡ lo chuyện ăn uống, nhưng cậu không có nhu cầu mua bánh mochi, thậm chí còn khó chịu mỗi khi phải thấy hoặc nghe bốn chữ "chúc mừng năm mới". Giá như không có năm mới thì tốt biết mấy. Naoki chỉ để tâm mỗi khi ti vi đưa tin về mấy vụ giết người, lúc đó cậu lại chú mục vào màn hình theo dõi từng tình tiết, để rồi nhận ra hoàn cảnh của mình thật chẳng đáng kể.

Naoki không hề hay biết về cuộc sống của anh trai trong trại giam, bởi hồi này Tsuyoshi vẫn chưa gửi thư về. Tuy người nhà được phép đến thăm, nhưng cậu không muốn đi. Gặp rồi thì nên nói gì? Khuôn mặt phải biểu lộ tâm trạng như thế nào? Cậu cá chắc Tsuyoshi cũng sẽ cảm thấy khó xử hệt như cậu.

Cuộc sống học đường không có gì đáng kể. Ngoài mặt, bạn bè đều

thể hiện thái độ như trước đây, thực chất họ lại tránh giao thiệp nhiều với Naoki. Không ai sinh sự với cậu, nhưng khi có việc, họ cũng hạn chế nhờ vả cậu nhất có thể. Dù gì kì thi tuyển sinh cũng sắp bắt đầu, học kì ba không còn quá quan trọng đối với học sinh cuối cấp. Dường như họ cũng hiểu rằng họ chỉ phải kiên nhẫn chịu đựng cậu cho đến khi tốt nghiệp thôi.

Bước vào tháng Hai, ngày nào cũng có trường tổ chức thi đấu vào nên các môn học cũng được miễn giảm gần hết. Với những người sớm có trong tay thông báo trúng tuyển, đến lớp mà không phải học thì chẳng khác nào thiên đường.

Cuối tháng Hai, đám học sinh tươi cười hớn hở ấy xuất hiện tại nhà hàng Naoki làm việc.

Có tất cả sáu người, hai bạn cùng lớp và bốn người quen mặt nhưng chưa nói chuyện với Naoki bao giờ.

Việc họ đến đây hoàn toàn không phải do tình cờ. Sau này Naoki mới biết, thầy Umemura đã từng bảo họ, “Nếu muốn thử ẩm thực nước ngoài thì nên tới nhà hàng này.” Chuyện xảy ra từ trước khi Naoki đi làm ở đây, vì vậy sáu người tỏ ra khá ngạc nhiên khi trông thấy cậu.

Ấy thế mà họ cũng không bỏ đi. Họ chiếm lấy cái bàn lớn nhất ở sát tường, còn chưa gọi món đã bắt đầu trò chuyện xôn xao cả lên. Nghe là biết cả sáu đều đã thi cử xong xuôi, giờ chỉ còn chờ mỗi tốt nghiệp.

Naoki vừa đặt ly nước đầy vào khay vừa khẽ hỏi ông chủ, “Trước đây họ đã đến chỗ mình lần nào chưa ạ?”

“Tôi nghĩa là chưa đâu. Có chuyện gì à?”

“Họ là bạn học của cháu, nhưng chỉ có hai người cùng lớp.”

Ông chủ đưa mắt nhìn sáu người, “Chà, nếu không muốn nói chuyện với họ thì tôi ghi món hộ cũng được.”

“Không, không sao. Để cháu làm.” Naoki cuống quýt đáp. Cậu chẳng thích thú gì chuyện chạm trán với họ, nhưng để ông chủ ra đó lại càng không hay. Chẳng may sự việc vỡ lở thì cậu nguy to.

Naoki mang nước và thực đơn ra. Đang cười đùa vui vẻ, cả sáu bỗng chốc im lặng lúng túng.

Một người bạn cùng lớp lên tiếng, “Chúng tớ không biết cậu làm thêm ở đây. Thầy Umemura giới thiệu hay sao?”

“Ừ,” Naoki trả lời. Người bạn kia gật gù, “Ra vậy...”

Cuộc đối thoại chỉ cụt ngủn như thế. Sáu người nhìn thực đơn rồi quay ra hỏi nhau. Naoki lặp lại mẫu câu có sẵn, “Xin hãy gọi tôi khi nào quý khách chọn món xong,” rồi quay gót rời đi.

Họ thì thầm gì đó phía sau, dù không nghe rõ nhưng Naoki có thể đoán được nội dung.

Chẳng mấy chốc, bạn cậu giơ tay, Naoki đành phải ra ghi món. Họ toàn gọi những món rẻ nhưng được nhiều. Một người hỏi trong nguyên liệu nấu có nấm hương hay không, hình như cậu ta ghét nấm hương. Naoki bảo không có, nhân tiện giới thiệu luôn các món về nấm của nhà hàng. Cậu kia có vẻ chỉ lưu tâm mỗi nấm hương nên không nghe nữa.

Sau khi gọi đồ ăn, một người nói, “Cho sáu cốc bia.”

“Bia...” Naoki nhướng mắt nhìn đối phương.

“Ừ. Sáu cốc bia tươi. Đem bia lên trước nhé?” Cậu ta quay sang hỏi năm người còn lại. Không ai phản đối.

Naoki xác nhận lại các món đã gọi rồi báo cho nhà bếp. Ông chủ liếc qua thực đơn, vẻ mặt thoáng lăn tăn nhưng chỉ gật đầu nhẹ mà không nói gì.

Vì là giờ cơm tối nên khách ra vào nườm nượp, nhà hàng chật chội lạ thường. Ngoài trời đang lạnh nên mọi người thích ăn thứ gì cay cay, hoặc một phần cũng do vừa được nhận lương nên họ mới rủ nhau tụ tập. Trong số đó, không ít người là khách quen, Naoki đã từng trò chuyện dăm ba câu với họ. Thỉnh thoảng họ vẫn í ới gọi lại hỏi han khi thấy cậu đi ngang qua bàn mình. Naoki cũng coi đây như một niềm vui trong công việc.

Sáu cậu học sinh vẫn không ngừng 'âm ĩ cả một góc. Hầu hết thực khách đều đi nhóm hai người, bàn của họ lại thành quá nổi bật, bầu không khí nhà hàng cũng vì thế mà khác hẳn so với mọi khi.

Họ gọi bia thêm mấy lần, sau đó nói muốn thử uống rượu vang, nhờ Naoki giới thiệu xem những loại nào thì ngon.

“Tớ không biết.” Naoki đáp. “Vì tớ chưa uống bao giờ.”

“Hả? Chưa uống rượu vang bao giờ?” Một người giở giọng dè bỉu, từ ngữ díu hết vào nhau. Naoki không đáp.

“Thôi kệ. Cứ mang loại rẻ nhất ra đây.” Người vừa nói không phải bạn cùng lớp với Naoki mà là một cậu trai trông giống như nhóm trưởng. Nhờ cuộc đối thoại giữa họ ban nãy, Naoki biết được rằng cậu ta đã đỗ vào trường đại học tư được đánh giá cao nhất trong sáu người.

Naoki vào trong lấy rượu và cốc, ông chủ tiến lại hỏi, “Gì thế, chúng nó uống rượu à?”

Naoki lẳng lặng gật đầu. Cậu có cảm tưởng như mình đang bị khiển trách.

Ông chủ trầm ngâm một lát rồi thở dài, quay người trở lại nhà bếp.

Sáu người ngồi mãi không về, rượu càng vào càng lớn tiếng, chắc đã say lắm rồi. Đến Naoki cũng nhận ra, những vị khách khác đang bất mãn ra mặt.

“Hôm nay nhộn nhịp quá nhỉ!” Một số khách còn cạnh khóe khi trả tiền. Naoki thành tâm xin lỗi, không dám hé nửa lời rằng đấy là bạn học của mình.

Sáu người lại cười ầm lên. Không nhẫn nhịn được nữa, Naoki đành đi ra bàn họ, “Xin lỗi nhưng mà...”

Sáu người trưng ra bộ mặt “Cậu muốn gì”, có người uống nhiều tới độ đờ đẫn cả hai mắt.

“Các cậu bớt ồn ào một chút được không? Kẻo lại làm phiền những khách khác.”

“Gì chứ? Khách khứa có đông lắm đâu?”

“Vì nhộn nhạo quá nên mọi người bỏ về rồi. Đây đâu phải quán rượu.”

“Cậu nói nhảm gì đấy? Bọn này cũng là khách nhé.”

“Tớ hiểu, nhưng...”

Cảm giác phía sau có người lại gần, Naoki quay lại thì thấy hàng ria của ông chủ.

“Này các cậu, tôi biết các cậu muốn ăn mừng vì đã đỗ đại học, nhưng hôm nay uống đến đây thôi. Có người say mèm rồi kìa.”

Đích thân chủ nhà hàng ra mặt, sáu người cũng hơi xuôi xuôi, nhưng lại thấy ngoan ngoãn trật tự thì mất mặt quá. Một người còn cố vớt vát nốt câu, “Thật phiền phức!” Cậu ta không dám nhìn thẳng vào mắt ông chủ mà chỉ liếc xéo sang ngang. “Thế thì đã sao? Say hay không là chuyện riêng của bọn cháu.”

“Không được đâu. Các cậu vẫn là trẻ vị thành niên. Cảnh sát mà phát hiện ra thì chúng tôi lại bị cảnh cáo mất. Chẳng qua hôm nay các cậu tới ăn mừng, lại còn là bạn của Takeshima nữa, nên tôi mới du di cho lần này. Vậy mà các cậu lại ham vui quá đà, như thế có lỗi với Takeshima lắm.”

“Có lỗi với cậu ta?”

“Vì nhà có chuyện nên không thể vào đại học, đã thế lại còn phải nhìn các cậu tiệc tùng vui vẻ. Các cậu cũng nên nghĩ cho cậu ấy nữa chứ.”

Naoki thầm than, biết ngay cuộc nói chuyện kiểu gì cũng sẽ chuyển biến theo chiều hướng xấu. Y như rằng, cậu nhóm trưởng nói, “Tại anh trai nó giết người chứ biết trách ai.”

Chủ nhà hàng quay ngoắt sang cậu ta, “Cậu nói gì?” Naoki chỉ muốn nhắm mắt lại.

“Anh nó đi ăn trộm, còn giết một bà lão. Em trai kẻ giết người mà dám thản nhiên học đại học, đó mới là kì lạ.”

Ông chủ sửng sốt nhìn Naoki, còn cậu cúi gằm mặt xuống đất.

“Đủ rồi.” Một người bạn cùng lớp đứng lên, “Chúng ta về thôi.” Cậu nhóm trưởng có lẽ cũng nghĩ mình hơi quá lời, bèn đứng dậy theo và không nói gì thêm.

Không khí nặng nề bao trùm khắp nhà hàng. Khách khứa ngưng nói chuyện, chắc chắn họ đều đã nghe thấy đoạn đối thoại vừa rồi. Nhìn bộ dạng Naoki lúc này, họ biết ngay mấy cậu học sinh không hề nói dối.

Ông chủ không nói gì, bắt đầu dọn dẹp bàn của sáu người.

“Để cháu làm,” Naoki nói

“Không sao, cứ vào trong nghỉ ngơi đi.” Ông chủ đáp mà không nhìn mặt Naoki.

Naoki đành rút ra sau cho đến khi nhà hàng đóng cửa. Cậu định giúp rửa bát trong nhà bếp, nhưng thấy bộ mặt bối rối của các nhân viên khác, cậu liền từ bỏ ý định.

Hết giờ làm, Naoki đang chuẩn bị ra về thì ông chủ gọi lại. Hai người ngồi đối diện nhau tại chiếc bàn trong góc khuất nhất.

“Những gì họ nói ban nãy là thật à?” Ông chủ hỏi. Naoki cũng hiểu ông ta không muốn đả động đến những chuyện này một chút nào. Cậu gật đầu, lí nhí nói lời xin lỗi. Ông chủ khẽ rên rỉ và khoanh tay lại.

“Umemura... thầy Umemura dặn cậu phải im đi sao?”

“Thầy nói sống trên đời, có những chuyện vẫn nên giấu kín thì hơn...” Naoki vẫn cúi đầu.

“Vẫn nên giấu kín thì hơn ư...” Ông chủ đưa tay lên vân về hàng ria của mình. “Nhưng có những chuyện có thể giấu mãi, có những chuyện thì không. Chắc do Umemura nghĩ dù gì cậu cũng chỉ làm trong thời gian ngắn.”

Naoki không rõ những câu này nhằm vào mình hay thầy Umemura, nhưng cậu vẫn xin lỗi một lần nữa.

“Cụ thể thế nào, có thể cho tôi biết không?”

Naoki bèn kể tóm tắt sự tình cùng những chuyện diễn ra sau đó. Càng nghe, sắc mặt ông chủ càng u ám. Khi câu chuyện kết thúc, ông lại khẽ rên rỉ, “Nếu kể ngay từ đầu, tôi còn nghĩ ra cách ứng phó, và sự việc như ban nãy đã không xảy ra.”

Naoki vẫn chưa đoán định được những lời trách móc của ông chủ đang hướng đến ai. Cậu dè dặt ngẩng đầu lên, “Cháu sẽ bị đuổi việc ạ?”

“Không ai nói thế cả.” Ông chủ khó chịu ra mặt.

“Vậy, cháu lại tiếp tục đến đây làm được chứ ạ?”

Naoki đã mong ông nói “Tất nhiên rồi”. Song ông chủ không đáp

ngay.

“Để tôi suy nghĩ đã. Tôi thấy cậu làm việc rất ổn, tôi chẳng có gì để phàn nàn. Mỗi tội việc nói dối thì không được. Tôi nghĩ công việc này đòi hỏi phải tin tưởng lẫn nhau, cậu không thấy thế sao?”

Naoki chỉ có thể trả lời “Cháu cũng nghĩ như thế”, nhưng đồng thời trong lòng cậu lại hồ nghi chưa hẳn đã là thế. Ông chủ nói không sai, có điều hình như đã đi chệch khỏi bản chất của vấn đề, chỉ là cậu chẳng dám phản bác.

“Tạm bàn đến đây đã.” Ông chủ lên tiếng chấm dứt cuộc trò chuyện ngày hôm đó. Chỉ có nỗi bất an trong lòng Naoki là vẫn còn nguyên.

Chắc chắn ông ta đang rất khó xử khi phải lựa chọn giữa ý thức về lẽ phải của một người bình thường với nỗi lòng của một người làm kinh doanh. Lúc sáu cậu học sinh làm loạn lên, trong nhà hàng có mấy người là khách quen nên sớm muộn gì bí mật của Naoki cũng sẽ lan truyền rộng rãi, gây ảnh hưởng không tốt tới hình ảnh kinh doanh. Tuy nhiên chủ nhà hàng đâu phải loại người lòng lim dạ đá có thể dễ dàng cắt đứt quan hệ và bỏ mặc nhân viên của mình như thế. Ngược lại, ông còn rất thương cảm với cảnh ngộ trái ngang của Naoki.

Naoki vẫn tiếp tục đi làm trong trạng thái mơ hồ về kết luận cuối cùng của ông chủ. Ban đầu cậu được hứa cho đi làm tới cuối tháng Ba, tức là cũng chỉ còn chưa đầy một tháng nữa. Naoki chắc mẩm chỉ làm đến lúc đó chắc không vấn đề gì.

Nhưng tình hình giờ đã khác. Khách quen tuy vẫn đến, nhưng không còn trò chuyện rôm rả như trước, cũng không còn cảnh thoải mái chào hỏi cười đùa với nhân viên nhà hàng.

Đã thế lại còn xảy ra thêm chuyện này. Một hôm, có hai vị khách quen đến dùng bữa, vì uống rượu nên nói nhiều hơn hẳn thường ngày. Ban đầu họ chỉ bàn về chính trị và bóng chày, sau một hồi lại chuyển sang bản tin xã hội của ngày hôm đó, rằng có một kẻ nghiện ma túy đã đâm chết trẻ con ở trong công viên.

“Thế giới khủng khiếp thật, bọn trẻ có tội tình gì đâu mà toàn bị

giết hại bởi những kẻ đầu óc vấn đề. Những kẻ đó đáng phải chịu tử hình.” Một vị khách nói.

Người còn lại vội nhắc khẽ, “Đừng nói ở đây!”

Vị khách kia nhất thời không hiểu, thấy bạn mình nháy mắt ra hiệu mới vỡ lẽ ra, liền đổi chủ đề ngay tức khắc. Về sau hai người cũng không còn trò chuyện hăng say được như trước nữa.

Naoki nhận thấy sự tồn tại của mình đã gây ra bao phiền toái cho nhà hàng. Tất nhiên, các thực khách không hề có ác ý. Họ có cách riêng của họ để thể hiện sự quan tâm, không muốn bất cứ ai phải cảm thấy ngại ngùng. Bước vào nhà hàng không được nhắc đến những vụ án giết người, cũng không được kể chuyện gia đình với giọng phấn khởi, càng không được đề cập đến chuyện xét xử hay tiểu thuyết trinh thám. Tránh trò chuyện với nhân viên là tốt nhất, vì nếu chỉ né tránh mỗi “cậu ta” thì buồn cười quá. Họ còn tự đặt thêm bao nhiêu điều cấm kị khác, đi ăn ẩm thực nước ngoài mà tâm trạng cứ phấp phỏng lo âu.

Còn ai muốn đến nhà hàng như thế này nữa? Naoki nghĩ, việc khách rời bỏ chỉ còn là vấn đề thời gian.

Thứ Sáu đầu tiên của tháng Ba, Naoki xin chủ cho thôi việc. Cậu không nói rõ lý do vì cho rằng không cần thiết. Naoki tự nhủ biết đâu ông chủ sẽ níu kéo, nhưng ông lại không làm vậy.

“Nếu có gì khiến cậu không thoải mái thì tôi thành thật xin lỗi.”

“Không có đâu ạ... Cháu rất cảm kích ông chủ đã cho cháu làm việc đến tận bây giờ.”

“Sau này cháu tính làm gì? Tìm được việc rồi chứ?”

“Cháu có sẵn kế hoạch rồi, không sao đâu ạ.”

“Thế à? Nếu vậy thì tốt.” Chủ nhà hàng yên tâm gật đầu. Vẻ yên tâm hiển hiện trên khuôn mặt ông có thể được hiểu theo nhiều nghĩa.

Ngoài miệng nói không sao, nhưng thực chất Naoki lại đang bế tắc với chuyện đi làm. Cậu chăm chú theo dõi mục đăng tin tuyển dụng trên những tờ báo mà cậu lượm về, không bỏ sót một tin nào. Miễn trả lương đàng hoàng thì công việc nào cậu cũng dám thử. Khó khăn lắm cậu mới được nhận vào làm nhân viên thời vụ chuyên thu

dọn đồ ăn thừa cho căng tin của một công ty. Tuy chỉ làm ngắn hạn nhưng mức lương khá ổn, hiềm nỗi mùi hôi thối của thức ăn thừa cứ ám lên người làm cậu không tài nào chịu nổi.

Có vẻ như thầy Umemura cũng đang ra sức tìm chỗ làm sau khi tốt nghiệp giúp Naoki. Ở trường cấp ba của cậu, hầu hết các học sinh đều học tiếp lên đại học, nên thầy không có nhiều kinh nghiệm trong việc giúp học sinh kiếm chỗ đi làm. Thế mà ngày nào thầy cũng chịu khó hỏi thăm mấy công ty, chỉ tiếc rằng đều không có kết quả. Không chỉ bởi mùa tuyển dụng đã qua từ lâu, mà gia cảnh của Naoki cũng là trở ngại lớn.

Naoki đang sống những tháng ngày vật vờ như thế thì bỗng nhận được thư của Tsuyoshi. Chỉ còn hai ngày nữa là đến lễ tốt nghiệp, cậu chẳng ngờ sẽ nhận được thư gửi từ trại giam của anh. Ở góc của giấy viết thư và phong bì có dấu ấn nhỏ màu xanh hình hoa anh đào. Khi ấy, Naoki vẫn chưa biết đó là dấu kiểm duyệt.

Naoki à, em khỏe không?

Anh thì vẫn ổn. Sắp tới phiên xét xử rồi. Luật sư bảo anh sẽ phải ngồi tù khoảng mười lăm năm. Đều do anh tự làm tự chịu thôi, chẳng thể trách ai được.

Thật ra anh có nhiều chuyện muốn kể với em lắm, chỉ tiếc lại không được nói trực tiếp. Em có chịu gặp anh một lần không? Anh có mấy việc muốn nhờ, cũng có mấy điều muốn thổ lộ. Ngoài ra, anh mong em hãy kể thêm về tình hình dạo này, chẳng hạn như chuyện tốt nghiệp cấp ba thế nào rồi? Anh rất quan tâm vấn đề đó. Em nhớ đến đấy nhé.

Tsuyoshi

Việc tháo dỡ các bộ phận của mô tơ mất nhiều thời gian hơn cậu tưởng. Công việc hoàn tất lúc hơn 6 giờ chiều. Cũng may ngày dài đêm ngắn, nhưng chỉ ba mươi phút nữa thôi là trời sẽ tối mù tối mịt chẳng trông thấy gì.

“Mất sức khủng khiếp. Này Nao, cùng đi ăn cơm chú?” Tateno

vừa rủ vừa vỗ bôm bốp vào lưng Naoki, nhưng cậu lắc đầu.

“Cháu sẽ ăn ở căng tin kí túc xá.”

“Thế à? Vậy mai gặp lại nhé.” Tateno giơ tay lên chào rồi quay gót bước đi.

Naoki nhét găng tay lao động vào túi rồi đi hướng ngược lại với Tateno. Ngày trước, cậu đã từng ăn tối cùng ông một lần, cũng do ông rủ. Đó là một quán cơm suất gần ga, tuy không phải nhà hàng khang trang nhưng món cá nướng và đồ chiên đủ ngon để gây ấn tượng. Cũng lâu lắm rồi Naoki mới được nhấm nháp bát cơm dẻo như thế. Hồi đó cậu vẫn chưa thân lắm với Tateno, chỉ thấy ông ấy thật biết quan tâm đến người khác.

Đến khi thanh toán, Tateno đặt vừa đúng số tiền cho suất ăn của mình lên bàn. Naoki phát hoảng. Cậu cứ đinh ninh rằng mình được mời. Liếc vào trong ví thấy thiếu mất 200 yên, cực chẳng đã Naoki đành phải khai thật với Tateno.

“Thế để tôi cho cậu vay.” Nói rồi ông đặt vào lòng bàn tay cậu một đồng xu 100 yên và hai đồng xu 50 yên.

200 yên đó Naoki trả ngay ngày hôm sau. Cậu đã mong Tateno sẽ nói “Không cần đâu”, nhưng ông chỉ lặng lẽ gật đầu và nhận lấy tiền.

Kể từ đó, Naoki quyết định dẫu Tateno có mời, cậu cũng sẽ không đi ăn cùng. Chỉ cần về kí túc xá, cậu sẽ được bữa cơm tuy không thể nói là ngon nhưng được cái vừa rẻ vừa no bụng. Đến giờ cậu vẫn còn xót số tiền bỏ ra hôm đi ăn cùng Tateno. Tính ra nếu không ăn ở đó là đã có tiền mua bao nhiêu mì gói hoặc đồ lót dạ rồi.

Ngoài bến xe buýt, nhân viên công ty sản xuất ô tô đã xếp hàng sẵn. Naoki cũng vào đứng ngay sau họ. Cậu thầm nghĩ, cởi bỏ quần áo lao động ra rồi thì trông cậu cũng không khác gì nhân viên công ty. Ý nghĩ đó càng khiến cậu khổ tâm hơn.

Cậu bắt đầu làm ở công ty tái chế từ cuối tháng Ba. Lần này cũng là nhờ thầy Umemura cất công tìm giúp. Mặc dù lương lậu chẳng đáng là bao, nhưng quan trọng là cậu được ở kí túc xá. Chính ra công ty cậu không xây kí túc riêng mà chỉ thuê lại khu nhà dành cho nhân viên thời vụ của công ty ô tô. Được cái, cậu không phải lo lâng cơm

ngày ba bữa cùng mấy vấn đề tắm rửa giặt giũ. Với kẻ sắp sửa bị đuổi ra khỏi chung cư như Naoki, việc được đảm bảo nơi ăn chốn ở đúng là một ưu điểm không gì sánh bằng.

Naoki thắc mắc, liệu bên công ty có biết vụ việc của anh Tsuyoshi không. Thầy Umemura gật đầu, "Chẳng công ty nào là không hỏi đến vấn đề gia đình."

"Vậy mà họ vẫn nhận em vào làm ư?"

"Ừm, thật ra còn tùy thuộc vào phỏng vấn."

Gọi là phỏng vấn, nhưng thực chất cậu chỉ phải đi cùng thầy ra quán cà phê gặp chủ tịch. Chủ tịch là một người đàn ông trung niên có tên Fukumoto, mặc com lê rất đứng đắn nhưng không thắt cà vạt. Vừa gặp mặt, ông Fukumoto đã hỏi về chuyện của Tsuyoshi mà chẳng e dè ngần ngại, đơn giản chỉ vì ông thấy tò mò.

Rồi ông nhận cậu ngay tại chỗ. Ông dặn dò không được gây phiền phức cho công ty đối tác, đồng thời cũng nói thẳng: nếu ẩu đả với nhân viên công ty đối tác, cậu sẽ bị đuổi việc ngay tấp lự.

Mỗi lần bắt xe buýt, Naoki đều cố gắng không ngẩng mặt lên. Cậu sợ gặp rắc rối nếu chẳng may tiếp xúc ánh mắt với người khác. Ban đầu, trên xe thường chật ních người, nhưng cứ qua mỗi điểm dừng là số hành khách lại giảm bớt một chút. Đến lúc có ghế trống, Naoki cũng không có ý định ngồi.

Khi con đường bên ngoài báo hiệu sắp đến bến cần xuống, Naoki để ý thấy cô gái ngồi ở hàng ghế thứ hai từ dưới lên thỉnh thoảng lại nhìn về phía cậu. Naoki cho rằng mình chỉ đang tưởng tượng thái quá, nhưng hình như không phải vậy.

Đến lúc xuống xe, cậu giả bộ tình cờ ngoảnh lại, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt cô. Cô gái có vẻ bằng tuổi cậu, mặt để mộc, tóc cắt ngắn, đôi mắt luống cuống đảo qua nơi khác.

Suốt quãng đường từ bến xe về kí túc, không hiểu sao Naoki cứ nghĩ đến cô gái đó. Cậu có cảm giác đã gặp cô ấy ở đâu, nhiều khả năng là trong nhà máy. Tại sao cô cứ nhìn cậu suốt?

Lẽ nào cô ấy cảm mến cậu ngay từ lần đầu gặp mặt? Kể cả thế, Naoki cũng chẳng vui vẻ mấy. Cậu không thấy cô ấy hấp dẫn. Có lẽ ở

công ty, cô cũng thuộc dạng không có gì nổi bật.

Sau khi ăn suất cơm rẻ nhất tại căng tin kí túc xá, cậu quay trở về nhà. Naoki được cấp cho gian phòng rộng 4 chiếu nằm trong một căn hộ 3K có nhà vệ sinh nhưng không trang bị buồng tắm. Mang tiếng có bếp nhưng không được sử dụng lửa nên cũng không thể nấu ăn.

Sống trong hai phòng còn lại là hai nhân viên thời vụ mà cậu chẳng mấy khi giáp mặt. Một người tầm bốn mươi tuổi, người kia khoảng trên dưới ba mươi. Cả hai đều có làn da sạm đen do cháy nắng. Naoki hiếm khi trò chuyện với họ nên cũng không biết nghề nghiệp thực sự của họ là gì.

Bước vào phòng, cậu nằm ườn xuống tấm đệm không bao giờ gấp. Từ giây phút đó cho đến lúc ngủ là khoảng thời gian hạnh phúc nhất, cậu không muốn bất cứ ai tước đoạt.

Thình lình, cậu nghe bên tai văng vẳng những lời công tố viên trình bày trước tòa.

“Nạn nhân, bà Ogata Toshie, đã làm lụng vất vả suốt cả một đời, đáng nhẽ có thể sống nốt phần đời còn lại trong yên bình và không hối tiếc. Với bà Ogata, những tháng ngày ung dung vui vẻ bây giờ mới chính thức bắt đầu. Tuy nhiên, bị cáo Takeshima Tsuyoshi lại lầm tưởng bà Ogata làm giàu bất hợp pháp, cho rằng mình có cướp đoạt tài sản của bà cũng là điều chấp nhận được, từ đó dẫn tới hành vi trộm cắp. Khi phát hiện có kẻ đột nhập, bà Ogata đang định gọi điện báo cảnh sát thì bị cáo phá cửa xông vào phòng và đâm bà bằng tuốc nơ vít. Chỉ trong tích tắc, bị cáo Takeshima Tsuyoshi đã tước mất quãng thời gian hạnh phúc mà nạn nhân luôn ngóng chờ suốt bao lâu nay.”

Nếu chỉ nghe công tố viên nói, người ta sẽ nghĩ Tsuyoshi là một tên trộm giết người không chớp mắt. Tiếng khóc thổn thức vang lên từ dãy ghế dự thính.

Công tố viên yêu cầu xử tù chung thân. Naoki cũng không hiểu lắm, nhưng đã cướp của giết người thì khó tránh khỏi ngồi tù mãn kiếp hoặc lãnh án tử hình.

Naoki cũng bước lên bục nhân chứng kể lể hoàn cảnh gia đình

đặng xin giảm án cho anh.

“Kể từ khi mẹ qua đời, chính anh Tsuyoshi đã phải đi làm kiếm tiền nuôi nấng tôi. Anh không có tài cán gì đặc biệt nên chỉ có thể lao động chân tay, quần quật từ sáng đến đêm hầu như không lúc nào nghỉ ngơi. Cứ nhìn vào thực trạng đau hông tới nỗi không thể đi lại bình thường của anh, các vị sẽ hiểu ngay sức khỏe anh đã bị hủy hoại đến mức nào, thậm chí còn không thể làm việc nặng được nữa. Dù vậy, anh vẫn tìm mọi cách để tôi vào đại học, bởi đó là di nguyện của người mẹ quá cố, cũng là mục tiêu duy nhất của anh. Mọi người cũng biết, học đại học cần rất nhiều tiền, anh Tsuyoshi cứ bận lòng vì chuyện này mãi. Tôi đoán vào thời điểm xảy ra sự việc, trong đầu anh chỉ toàn nghĩ đến vấn đề học phí. Bây giờ tôi hối hận vô cùng. Giá tôi từ bỏ đại học sớm hơn, thay vào đó ngồi bàn cách kiếm kế sinh nhai với anh thì đã chẳng xảy đến cơ sự này. Nguyên nhân anh tôi hành động như vậy là do tôi. Tôi là kẻ xấu xa, tôi không nên đùn đẩy mọi áp lực và khổ đau của cuộc sống lên vai anh. Tôi nghĩ mình cũng phải gánh tội cùng với anh. Vì vậy, tôi tha thiết mong tòa giảm bớt hình phạt cho anh tôi.”

Lần đầu tiên Naoki đến thăm anh trai ở trạm giam Tokyo là một ngày cuối tháng Ba. Từ sáng sớm, tuyết đã lả tả rơi. Nơi thăm gặp chỉ cách ga Kosuge mấy phút đi bộ. Không ít người đi cùng hướng với cậu, tất cả đều mang theo khuôn mặt chán nản ủ rũ.

Đến lúc làm thủ tục thăm gặp, cậu hơi phân vân trước cột “Mục đích đến thăm”. Sau một hồi suy nghĩ, cậu viết “Bàn bạc về cuộc sống sau này”. Nộp đơn xong cậu mới nhận ra, dù có bàn chuyện đó với Tsuyoshi thì cũng vô ích.

Trong khi đợi ở phòng chờ, Naoki bắt đầu tính trước nội dung cuộc trò chuyện sắp tới. Trên tường dán tờ thông báo những điều cần lưu ý khi thăm gặp, trong đó có viết thời gian thăm gặp là ba mươi phút. Chóng vánh quá, có muốn trao đổi điều gì cũng chẳng kịp. Nhưng nếu cả hai chỉ biết giương mắt nhìn nhau trong ngần ngại, không chừng sẽ có cảm giác ba mươi phút này là vô tận.

Trong góc phòng chờ có quầy hàng nhỏ, mọi người có thể mua đồ ở đó trước khi vào thăm. Một phụ nữ chỉ vào tủ bày rồi trả tiền, chắc người mua không được phép chạm trực tiếp vào đồ bán.

Naoki lại gần xem xem có những mặt hàng gì, thấy toàn là hoa quả, kẹo bánh. Cậu nghĩ đến món ăn ưa thích của Tsuyoshi, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra. Bởi từ hồi mẹ còn sống, anh đã chẳng bao giờ kén chọn mà luôn nhường đồ ăn ngon cho cậu. Nhớ lại lúc tòa tuyên bố tội danh của Tsuyoshi, tự dưng Naoki thấy lồng ngực tung tức. Sau khi trộm tiền, anh không bỏ trốn ngay mà còn quay lại nhà bếp để lấy túi hạt dẻ rang đường. Nếu không làm vậy, có lẽ anh đã không bị bắt.

Loa gọi đến số thứ tự của cuộc gặp tiếp theo, chính là số mà Naoki đang cầm trên tay.

Người ta kiểm tra đồ vật tùy thân trước rồi mới cho cậu vào. Dọc theo lối hành lang dài và hẹp là hàng loạt cánh cửa nối tiếp nhau. Naoki bước qua cánh cửa được chỉ định để vào một căn phòng chật chội có đặt sẵn ba cái ghế. Cậu ngồi xuống ghế chính giữa, đối diện là một phòng khác được ngăn bằng kính, nhìn rõ cả cửa ra vào của phòng đó.

Cánh cửa mở ra, quản giáo bước vào, theo ngay đằng sau là Tsuyoshi. Tuy trông vẫn hốc hác, nhưng sắc mặt không đến nỗi tệ lắm. Nhìn thấy em trai, anh tươi hẳn lên, trên miệng nở nụ cười lúng túng.

“Chào!” Anh chủ động lên tiếng trước.

“Chào anh!” Naoki đáp. Cứ như thể cả hai đều không ngờ vẫn còn có thể nói chuyện với nhau lần nữa.

“Em dạo này thế nào?” Tsuyoshi hỏi.

“Cũng tàm tạm. Còn anh?”

“Thì cũng làm cái nọ cái kia. Nhưng nếu em hỏi cụ thể làm những gì, anh cũng không biết trả lời ra sao.” Tsuyoshi ngô nghê cười.

“Dù sao thấy anh khỏe mạnh thế này, em nhẹ lòng hơn rồi.”

“Vậy hả? Chắc do ăn uống cũng tốt.” Tsuyoshi vuốt cằm, râu đã bắt đầu mọc lún phún. “Em tốt nghiệp cấp ba rồi nhỉ?”

“Đợt trước trường vừa tổ chức lễ tốt nghiệp.”

“Thế à? Anh cũng muốn đến lễ tốt nghiệp của em lắm, tiếc là chẳng có cách nào. Lần sau nhớ mang ảnh cho anh xem nhé.”

Naoki lắc đầu, “Em không tham gia.”

“Hả?”

“Em không tham gia lễ tốt nghiệp.”

“Vậy sao...” Tsuyoshi cụp mắt xuống. Thay vì hỏi lý do, anh chỉ biết lí nhí xin lỗi.

“Cũng chỉ là lễ tốt nghiệp thôi, đâu có gì ghê gớm, lại còn rất mệt mỏi nữa. Vả lại bỏ tham dự không có nghĩa là không thể tốt nghiệp.”

“Thật sao?”

“Tất nhiên. Vẫn có người ốm đúng hôm tốt nghiệp mà.”

“Thế à?” Tsuyoshi gật đầu.

Quản giáo ngồi bên cạnh Tsuyoshi, lắng nghe để ghi chép lại cuộc đối thoại giữa hai người, nhưng tay anh ta không cử động mấy, chứng tỏ nội dung trò chuyện tương đối nghèo nàn.

“À, em đã quyết định được gì cho sau này chưa?” Tsuyoshi hỏi.

“Về cơ bản em đã tìm được việc, có lẽ sẽ dọn vào ở trong kí túc xá của họ.”

“Em có chỗ ở tử tế là anh yên tâm rồi.” Khuôn mặt Tsuyoshi nhẹ nhõm hẳn. Xem ra anh còn lo lắng chuyện ăn ở hơn cả vấn đề công việc.

“Nếu chuyển nhà, em sẽ báo anh biết.”

“Nhớ nhé, chúng ta có thể viết thư cho nhau.” Nói xong, Tsuyoshi cúi gằm mặt mất một lúc rồi mới ngẩng lên, ánh mắt đầy do dự. “Anh có chuyện này muốn nhờ em.”

“Sao thế?”

“Em có thể tới nhà bà Ogata, hoặc ra thăm mộ bà ấy giúp anh được không?”

“À...” Naoki lập tức hiểu ra vấn đề. “Em sẽ thắp cho bà nén hương.”

“Thực tình, anh cũng muốn tự đi nhưng không thể. Nên hằng đêm anh đều phải thắp hương giả vờ.”

Naoki tự hỏi thắp hương giả vờ là như thế nào, nhưng không dám nói thành tiếng.

“Em hiểu rồi. Mấy hôm nữa em sẽ đi.”

“Ngại quá! Thế nào họ cũng nhìn em với ánh mắt ghẻ lạnh...”

“Không sao. Em chịu đựng được.” Naoki vừa nói vừa tự chửi rủa bản thân. Mới trông thấy người thân ngay trước cửa nhà bà đã chạy mất tiêu. Thế mà cũng kêu là chịu đựng được?

“Còn nữa,” Tsuyoshi liếm môi, “Việc vào đại học vậy là... không thể à?”

Naoki thở dài, “Kệ đi! Anh đừng bận tâm chuyện đó.”

“Nhưng em học khá như thế...”

“Đại học không phải là tất cả. Anh cứ mặc em, chỉ cần lo cho chính mình là được rồi.”

“Nói thì nói thế, nhưng giờ anh cũng có làm gì được đâu ngoài việc ngoan ngoãn chờ đến lúc mãn hạn tù.” Tsuyoshi gãi đầu. Mái tóc hơi xoăn đã dài ra, rối nùi thành một đám.

“Em còn được phép mang đồ vào cho anh nữa,” Naoki nói. “Anh có cần gì không? Có món nào anh muốn ăn không?”

“Đừng băn khoăn mấy thứ vớ vẩn đấy. Em cũng đâu có tiền.”

“Em đủ tiền để mua đồ ăn. Nói đi, anh thích món gì?”

“Không cần thật mà!”

“Ô hay!” Naoki gắt lên.

Chẳng ngờ em trai lại to tiếng, Tsuyoshi hơi ngả người ra sau như bị giật mình. “Thế hoa quả vậy.”

“Hoa quả? Táo nhé?”

“Gì cũng được miễn là hoa quả. Anh đều thích hết. Em còn nhớ mẹ hay nói gì không? ‘Chỉ có mình con lớn bằng ấy vẫn còn ăn trộm hồng nhà người ta.’”

Hình như có chuyện này thật, Naoki cũng chẳng nhớ nữa.

Thế là hết chuyện để nói. Quả nhiên ba mươi phút là quá dài đối với họ. Quản giáo nhìn đồng hồ, có khi lại đang nghĩ tuy vẫn còn thời gian nhưng nếu không biết nói gì hơn thì nên kết thúc cho rồi.

“Thế thôi nhỉ?” Y như rằng, quản giáo đánh tiếng với Tsuyoshi.

Tsuyoshi nhìn Naoki dò hỏi. Cậu không trả lời, đúng hơn là không biết nên trả lời thế nào. Tsuyoshi bèn gật đầu ra hiệu với quản giáo.

“Vậy kết thúc nhé.” Nói rồi, quản giáo đứng dậy, Tsuyoshi cũng đứng lên theo. Đến lúc ấy Naoki mới gọi.

“Anh ơi! Tại sao anh lại nhớ đến nó?”

“Nhớ cái gì?”

“Hạt dẻ ấy! Tại sao anh nhớ ra hạt dẻ rang đường?”

“À...” Tsuyoshi vẫn đứng im, vừa mỉm cười buồn bã vừa giơ tay xoa gáy. “Tại sao ư? Anh cũng không biết trả lời thế nào. Tự nhiên anh nghĩ đến nó thôi. Khi trông thấy, anh bất giác nhớ ra Naoki thích ăn hạt dẻ rang đường.”

Naoki lắc đầu, “Không! Anh nhớ nhầm rồi!”

“Hả?”

“Người thích ăn hạt dẻ rang đường là mẹ. Chính vì muốn nhìn thấy mẹ vui vẻ, anh em mình mới thi nhau bóc vỏ hạt dẻ ra. Lúc đó, mẹ còn xuýt xoa thốt lên, ‘Mấy đứa bóc nhiều thế này, làm sao mẹ ăn hết được?’”

“Vậy à?” Tsuyoshi buông thõng hai vai. “Hóa ra tại anh đã lầm. Anh đúng là thằng ngốc.”

“Giá mà...” Nước mắt trào ra từ khóe mắt Naoki, “Giá mà anh quên chuyện đó đi có phải tốt không.”

CHƯƠNG 2

Gửi Takeshima Naoki

Naoki à, em khỏe không?

Đã sang tháng Chín rồi mà trời vẫn nóng quá. Em vẫn ổn chứ? Em bảo phải làm việc ngoài trời mà nhỉ, nóng như lửa đốt thế này chắc khó chịu lắm. Anh cũng không hiểu công việc tái chế phải làm những gì, nhưng em hãy cứ cố gắng nhé.

Hiện giờ anh đang làm về điêu khắc kim loại, phải tạo ra bao nhiêu thứ đồ khác nhau, khi thì bảng quảng cáo, lúc lại là đồ trang trí hình các con vật. Không khéo tay cũng chẳng vấn đề, bởi những phần khó đều do máy xử lý, bọn anh chỉ cần vận hành máy sao cho trơn tru là được. Việc phải ghi nhớ quá nhiều có hơi khó khăn với anh, nhưng mỗi khi thấy công việc thuận lợi, cảm giác cũng đã lắm.

Ban đầu anh muốn chụp lại tác phẩm mới nhất rồi gửi cho em, tiếc là trại giam không cho phép. Thế nên anh định vẽ lại vào đây, nhưng người ta chỉ cho phép viết chữ trong thư. Nếu muốn vẽ thì phải làm đơn xin phép trước đã. Thấy phiền phức quá nên anh đành thôi. Nghĩ lại, anh vẽ tranh dở tệ, em xem rồi cũng khó mà hiểu được.

Nhắc mới nhớ, ông chú hôm trước mới chuyển vào phòng tập thể của bọn anh vừa bị cảnh cáo vì tội vẽ tranh trong thư. Nhưng sau khi giải thích lý do, chú vẫn được người ta cho phép. Hóa ra đấy là thư chú viết cho con gái, vì là sinh nhật con nên chú muốn vẽ hình gấu bông thay cho quà tặng. Chú bảo tuy không thể làm gì cho gia đình, chí ít chú vẫn muốn vẽ tranh để tặng con. Ông chú đó vừa vào đây đã mua bút chì màu, chắc là rất thích vẽ tranh. Quản giáo của trại giam cũng không phải toàn

đầu trâu mặt ngựa nên tranh con gấu mới được chấp nhận, nhưng họ nhấn mạnh rằng đây là ngoại lệ duy nhất.

Bọn anh chỉ được phép gửi thư mỗi tháng một lần, nhưng thư nhận thì không giới hạn. Cùng phòng với anh, có người còn được nhận tận mấy lá thư liền. Một số người mới kết hôn chưa lâu đã bị bắt, mỗi lần thấy thư vợ là lại nhăn nhở suốt cả ngày. Không chỉ mỗi họ đâu, bất cứ ai nhận được thư của người thương là nhìn phát biết ngay, vì họ cứ đọc đi đọc lại mãi, khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc, còn bảo luôn mong mỏi sớm được thả tự do. Những người phải để bạn đời sống lẻ loi bên ngoài đều đau khổ lắm. Có người suốt ngày lo sẽ bị vợ cắm sừng. Sợ sệt như vậy thì ngay từ đầu đừng làm chuyện xấu có phải tốt hơn không. Tất nhiên anh cũng không có tư cách nói họ. Tóm lại, anh thấy may mắn vì không phải lo nghĩ những chuyện như thế.

À, trong thư trước, em kể có cô gái kì quặc tới bắt chuyện với em đúng không? Hay cô ấy có cảm tình với em? Dù không phải mẫu người em thích, nhưng cứ thử hẹn hò một lần xem sao.

Anh lại viết lung tung rồi. Mà em đã đi thăm mộ bà Ogata giúp anh chưa? Anh băn khoăn chuyện này lắm.

Tháng sau anh lại viết thư nhé. Tạm biệt em.

Tsuyoshi

Naoki lấy thư ra khỏi hòm thư kí túc xá, sau đó vừa ăn cơm vừa đọc ở căng tin. Các chữ phức tạp được sử dụng nhiều hơn hẳn, Naoki nhớ trong lá thư nào đó anh đã từng khoe dạo gần đây còn bắt đầu tra từ điển để viết. Mạch văn cũng khá trôi chảy, chắc do viết nhiều thành quen. Naoki mới nghĩ, lẽ nào trước đây mọi người đều đánh giá nhầm học lực của Tsuyoshi, chẳng qua tại không có cơ hội học hành tử tế nên kết quả mới kém mà thôi.

Naoki không ngờ rằng Tsuyoshi lại đề cập tới vấn đề phụ nữ trong thư. Từ trước tới nay anh chưa bao giờ nói mấy chuyện đó. Song, chẳng có lý nào chàng trai 23 tuổi như Tsuyoshi lại không quan

tâm tới phụ nữ. Nghĩ đến đây, Naoki lại thấy lòng buồn man mác.

"Cô gái kì quặc" được nhắc tới chính là cô gái cậu hay gặp trên xe buýt. Naoki chẳng mấy để tâm tới cô, nhưng tháng trước cô đã chủ động đến làm quen, không phải trên xe buýt mà là ở căng tin nhà máy. "Cậu muốn ăn cái này không?" Đột nhiên bên cạnh có tiếng nói, Naoki không nghĩ là nói với mình nên vẫn chúi mũi vào bát cơm cà ri. Thế là người ta chìa ra một hộp đựng thức ăn đậy kín. Cậu giật mình quay sang nhìn, thấy ngay khuôn mặt quen thuộc vẫn gặp trên xe buýt.

"Nếu cậu không chê thì xin mời." Cô gái cúi xuống, nhẹ nhàng mở nắp hộp ra. Bên trong là những miếng táo đều tăm tắp đã gọt vỏ sẵn.

"Ừm, được không?"

Cô gái đỏ mặt gật đầu mà không nói gì.

Naoki lấy khăn lau tay rồi cầm một miếng lên. Vừa cho vào miệng, cậu thấy có vị hơi mằn mặn, nhưng nhai kĩ lại vừa ngọt vừa thơm.

"Ngon lắm," Naoki thành thật nhận xét.

"Cậu không phải người công ty này đúng không?" Giọng cô pha lẫn giọng địa phương vùng Kansai.

"Tôi làm ở công ty tái chế Takara."

"Còn tôi ở Tổ 3 Đội 1 xưởng sản xuất máy bơm."

"Ừ." Naoki đáp lấy lệ. Dù sao cậu cũng đâu có hiểu cơ cấu tổ chức của công ty cô.

"Chúng ta toàn đi chung xe buýt đấy."

"Thật sao?" Naoki giả bộ không nhận ra.

"Cậu bao nhiêu tuổi?"

"Tôi? Vừa tròn 19."

"Tức là cậu mới tốt nghiệp cấp ba nhỉ, tôi cũng vậy." Cô cười tít cả mắt, dường như rất vui trước thông tin này. Bảng tên gắn trước ngực cô có đề chữ Shiraishi.

Sau đó cô hỏi thêm về kí túc xá nơi Naoki ở, nhưng cậu chỉ trả lời qua quýt. Thật ra cô không hề xấu, chỉ không đẹp tới mức khiến người khác muốn chủ động tiếp cận. Naoki thậm chí còn thấy cô khá

phiền phức. Thừa cơ chuông vào làm vang lên, Naoki đứng dậy cảm ơn về chỗ táo.

Cô gái nhoẻn miệng cười, "ừ, lần sau gặp nhé." Naoki cũng cười đáp lại. Nhưng sau hôm ấy, Naoki đổi xe buýt. Cậu không ghét cũng chẳng thích cô, chỉ là ngao ngán khi cứ phải gặp người quen trên xe. Thậm chí khi ở nhà máy, cậu cũng ra sức hạn chế đến căng tin cùng giờ với cô. Từ đó, cậu không nói chuyện với cô thêm lần nào nữa.

Naoki đã kể hết tất cả với Tsuyoshi qua thư, nhưng giờ đọc hồi âm của anh, cậu lại thấy mình có chút vô tâm. Tsuyoshi hiện tại đâu còn cơ hội tiếp xúc với phụ nữ, đáng nhẽ không nên bô bô mấy chuyện này cho anh ấy nghe. Chắc anh sẽ ghen tị đến chết mất, chưa biết chừng còn oán trách cậu vì tội vô ý vô tứ.

Như Naoki biết thì Tsuyoshi chưa từng có bạn gái. Anh ít có cơ hội giao thiệp với nữ giới, mà dù thích ai đi chăng nữa, chắc chắn "nghĩa vụ nuôi em" cũng sẽ ngăn cản anh thổ lộ với người ta.

Hồi lớp Mười, có lần Naoki thấy trong người không khỏe nên đã xin về sớm. Như thường lệ, cậu mở khóa, đẩy cửa ra rồi bước vào nhà, không ngờ lại bắt gặp Tsuyoshi hoảng hốt lao vút vào nhà vệ sinh. Quần bị quăng dưới sàn, bên cạnh là quyển tạp chí người lớn không biết lượm được ở đâu.

"Em đừng có về đột ngột như thế chứ!" Tsuyoshi cười hềnh hệch bước ra từ nhà vệ sinh, trên người mặc độc chiếc quần lót.

"Xin lỗi, hay em ra ngoài nhé?"

"Thôi khỏi."

"Xong xuôi hết rồi đấy hả?"

"Thằng quỷ này!"

Hai anh em nhìn nhau cười vang.

Cậu cá chắc Tsuyoshi vẫn còn là trai tân, không chừng còn chưa hôn ai bao giờ. Và anh sẽ tiếp tục như thế thêm mười lăm năm nữa.

Nghĩ tới đây, trái tim Naoki lại nhói đau.

Về đến nhà, Naoki nghe bên trong khá ầm ĩ. Cậu nghi hoặc mở cửa ra. Chỗ cởi giày có mấy đôi lạ hoắc, đôi nào đôi nấy cũ mèm.

Cửa trượt của căn phòng 6 chiếu để mở nên cậu trông thấy rõ tình hình bên trong. Một gã trai lạ hoắc đang ngồi khoanh chân cười hớn hở, có vẻ đã uống rất nhiều rượu. Tháng này mới có một thanh niên chuyển vào đây ở, tuy gọi là thanh niên nhưng vẫn lớn tuổi hơn Naoki. Anh ta cao, nhuộm tóc nâu. Naoki chỉ biết anh ta mang họ Kurata.

Naoki đang định về phòng thì có tiếng gọi "Này". Ngoảnh đầu lại, cậu thấy Kurata đang nhìn thẳng vào mình.

"Tôi ngồi uống cùng mấy ông bạn. Cậu cũng làm vài chén nhé?"

"Tôi còn chưa thành niên..."

Naoki mới nói tới đó, anh ta đã cười phá lên, mấy người trong phòng cũng ồ lên cười theo. Ai đó giở giọng giễu cợt, "Không ngờ trên đời vẫn có người câu nệ mấy chuyện cỏn con như vậy. Thằng nhóc này đúng là của hiếm!" Bực mình với đám người vô duyên, Naoki xoay gót tiến thẳng về phòng.

"Đợi chút." Kurata gọi với theo. "Dù sao cũng sống cùng nhà, cậu vào ngồi một lát đi. Đằng nào cũng khó chịu vì chúng tôi ồn ào ngay bên cạnh, chi bằng qua góp vui luôn chẳng phải sẽ tốt hơn sao."

Naoki chỉ muốn nói thẳng vào mặt anh ta, nếu đã biết mình đang gây khó chịu cho người khác thì đừng làm ồn nữa. Nhưng từ giờ ngày nào cũng phải giáp mặt nhau, cậu không muốn mối quan hệ trở nên nặng nề.

"Vậy cũng được."

Trong phòng Kurata có ba gã đàn ông lạ mặt, tất cả đều là nhân viên thời vụ. Kurata quen họ ngay tại kí túc xá. Trên tay mỗi người đều cầm một lon bia hoặc cốc rượu, chính giữa họ là đồ nhắm.

Hiển nhiên Naoki đã từng uống rượu. Mỗi lần Tsuyoshi nhận lương, hai anh em thường cùng nâng cốc chúc mừng. Nhưng từ ngày Tsuyoshi bị bắt, cậu chưa uống thêm một giọt nào. Lâu rồi mới động vào bia rượu, Naoki thấy tê tê đầu lưỡi.

Men rượu vào người, Kurata tuôn một tràng bừng bừng khí thế.

"Dù chỉ ở đây một thời gian ngắn, nhưng vẫn hãy đối xử tử tế với nhau nhé. Tuy là lao động thời vụ, chúng ta không việc gì phải tự ti,

cũng không cần khúm núm trước bọn nhân viên chính thức. Miễn chúng ta cùng nhau đoàn kết là được."

Một người khác tiếp lời, "Nghĩ kĩ thì bọn mình đi làm cũng thoải mái đấy chứ. Không có cơ thăng tiến, ngược lại cũng chẳng cần trách nhiệm. Bọn nhân viên chính thức cứ làm ra sản phẩm lỗi là sợ xanh mặt, nhưng với chúng ta lại là chuyện tốt. Việc sản xuất phải ngừng bao lâu đi nữa, chúng ta cứ nhận đủ tiền theo giờ thôi."

"Quá đúng, cứ ngoan ngoãn làm hết thời hạn hợp đồng là được. Sau này có muốn xử đẹp mấy tên khốn ngứa mắt, cũng chẳng ai làm gì được mình."

Kurata kết luận, ba người còn lại hùa vào cười góp, say đến mức giọng ai cũng nghèn nghẹn.

"Cậu cũng uống đi. Uống xong phun hết mọi bực tức trong lòng ra." Gã đàn ông ngồi cạnh Naoki cố ấn cốc vào tay cậu rồi rót rượu vào. Không còn cách nào khác, cậu miễn cưỡng hớp một ngụm. Quả nhiên rượu này sặc mùi cồn.

"Cậu ấy không phải nhân viên thời vụ. Cậu ấy làm cho công ty tái chế phế liệu liên kết với bên mình." Kurata giải thích.

"Thế sao? Không tìm được việc nào khá khẩm hơn à? Lẽ nào cậu trượt tốt nghiệp cấp ba?" Nói xong, gã ta cười như nắc nẻ.

"Tôi xin phép, sắp tới giờ đi ngủ rồi." Naoki đứng dậy, phớt lờ mấy câu cằn nhằn "Người đâu khó tính khó nết", chuẩn bị bước ra khỏi phòng.

"Cái gì thế này? Thư tình hả?"

Naoki thò tay vào túi, phát hiện ra lá thư của Tsuyoshi đã không cánh mà bay. Gã bên cạnh vừa nhặt phong bì lên, Naoki đã hằm hằm giằng lại.

"Có sao đâu, thế mà cũng xấu hổ? Vui thế còn gì!" Kurata nhếch mép cười.

"Đó là thư của anh trai tôi."

"Anh trai á? Thôi xin. Tôi cũng có em trai nhưng chưa từng một lần nghĩ đến chuyện viết thư cho nó."

"Tôi không nói dối!"

“Thế thì đưa đây tôi xem. Yên tâm tôi không đọc bên trong đâu.” Kurata chìa tay.

Naoki nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi lại, “Anh không đọc thật chú?”

“Không đọc. Tôi chẳng việc gì phải lừa cậu.”

Naoki thở dài giơ thư ra. Kurata tức khắc liếc nhìn phong bì.

“Ồ, là tên con trai.”

“Dĩ nhiên, anh trai tôi mà.”

Kurata hơi tái mặt. Nụ cười ban nãy tắt lịm.

“Thế là đủ rồi.” Naoki rút thư về định ra khỏi phòng.

Đúng lúc đó Kurata cất tiếng hỏi, “Anh ta đã làm gì?”

“Hả?”

Kurata hất cằm về phía Naoki, “Anh trai cậu, vì sao anh ta lại bị bắt. Giờ đang bị giam giữ đúng không?”

Ba người kia tái cả mặt.

Thấy Naoki không trả lời, Kurata tiếp tục nói, “Đây là địa chỉ trại giam tỉnh Chiba. Tôi đã từng nhận thư của một phạm nhân ở trong đó nên mới biết. Anh cậu đã làm gì? Giết người à?”

“Chuyện đó không liên quan tới anh.”

“Nói ra cũng có mất mát gì đâu. Hay lại làm mấy chuyện cầm thú?”

Gã đứng cạnh Kurata nói xen vào “Như hiếp dâm chẳng hạn”, tự phì cười rồi tự lấy tay che mồm lại.

Kurata lườm gã, sau đó lại quay về phía Naoki, “Rốt cuộc là làm gì?”

Naoki hít một hơi thật sâu rồi thở hắt ra, “Giết người cướp của.”

Nụ cười trên mặt gã đứng bên cạnh tắt hẳn. Bản thân Kurata cũng không thốt nên lời.

“Ừm, thế thì đúng là tội tày trời. Tù chung thân à?”

“Mười lăm năm.”

“Vậy chắc là phạm tội lần đầu nên được khoan hồng.”

“Anh ấy không chủ tâm giết người, chỉ định trộm ít tiền rồi bỏ trốn thôi.”

“Nhưng lại bị người trong nhà phát hiện nên mới nổi máu chém

giết đúng không? Chuyện này hay xảy ra lắm."

"Bà ấy ngủ trong phòng. Anh tôi bị chấn thương nên không thể trốn ngay được, muốn ngăn không cho bà lão gọi cảnh sát, chẳng ngờ lỡ tay..." Nói tới đó, Naoki lắc đầu chán ngán. Cậu nghĩ có kể tiếp cũng chẳng được tích sự gì.

Kurata lầm bầm, "Đần độn thật!"

"Anh nói gì cơ?"

"Tôi nói anh ta đần độn. Nếu đã dám ăn trộm, việc đầu tiên sau khi đột nhập là phải xác định xem có ai trong nhà hay không chứ? Bà lão đang ngủ mà, nếu thế chỉ cần giết bà lão trước, sau đó thong thả tìm chỗ giấu tiền, rồi thong thả trốn đi."

"Tôi đã nói rồi, anh ấy không chủ tâm giết người."

"Nhưng kết cục vẫn là giết người, đúng không? Đã không chủ tâm giết người thì cứ chạy thật nhanh là được. Dẫu bị bắt cũng không bị xử phạt nặng. Còn nếu muốn giết thì phải ra tay ngay từ đầu. Hay là đầu óc anh ta có vấn đề?"

Toàn thân Naoki nóng ran, "Anh nói ai?"

"Tôi nói anh cậu đó! Có phải chỗ này của anh ta bị chập rồi không?"

Kurata chỉ tay vào đầu mình. Naoki liền nhào tới.

Ngày hôm sau, Naoki không đi làm. Công ty gọi điện bảo cậu tới trụ sở ở Machida. Văn phòng nằm trên tầng hai một tòa nhà ba tầng vừa thấp vừa cũ. Gọi trụ sở cho oai chứ thật ra ở đây chỉ có chủ tịch Fukumoto và một bà đứng tuổi cận thị nặng.

Cậu biết vì sao công ty lại gọi cậu tới. Nhất định vụ ẩu đả với Kurata ở kí túc xá đã đến tai chủ tịch. Nếu chỉ đánh nhau thôi đã không có chuyện gì, vấn đề ở chỗ họ còn làm vỡ cửa kính trong phòng. Mấy người sống tầng dưới báo với ban quản lý nên vụ việc mới xé to ra. Chủ tịch Fukumoto không hỏi nguyên nhân. Vừa nhìn thấy mặt Naoki, ông nói thẳng thừng, nếu còn tái phạm sẽ bị sa thải.

"Tôi cũng đã lên tiếng xin lỗi phòng phúc lợi xã hội của Công ty Ô tô Tozai. Tiền thay kính sẽ trừ vào lương của cậu. Như vậy được

không?”

Naoki cúi đầu, “Thành thật xin lỗi vì đã gây phiền phức cho ông.”

“Kể ra đánh cũng kinh đấy. Cậu đã soi gương chưa?”

“Tôi xin lỗi.”

Sáng nay chưa cần soi gương, Naoki cũng nhận ra nửa mặt bên trái đang sưng vù. Hình như còn rách bên trong miệng nữa nên cậu càng chẳng muốn nói năng nhiều.

Ông Fukumoto ngả lưng ra sau ghế, ngước mặt lên quan sát Naoki, “Cậu Takeshima, từ giờ cậu tính thế nào?”

Naoki không hiểu câu hỏi của ông nên chỉ lặng thinh nhìn lại.

“Cậu cứ chôn chân mãi ở đây thì sao mà khá được. Tôi nói ra lại thành kì quặc, nhưng công việc này đâu dành cho đám thanh niên trai tráng như cậu.”

“Nhưng không có nơi nào khác chịu thuê tôi cả.”

“Không phải. Ý tôi là cứ tiếp tục sống thế này chẳng hay ho gì đâu. Công ty tôi là nơi tập trung những người không có nơi nào để đi, cũng không có tương lai để trông ngóng. Ví dụ ông Tateno cùng thu lượm phế liệu với cậu, trước đây ông ấy là ca sĩ hát diễn ca, đi khắp nơi biểu diễn, hình như còn ra vài đĩa thu âm, nhưng không nổi tiếng được cuối cùng lại thành ra như vậy. Nếu chịu từ bỏ từ lúc còn trẻ, chẳng phải ông ấy sẽ có nhiều con đường khác để lựa chọn sao? Tại cứ khăng khăng làm điều mình thích nên mới dẫn tới kết cục này. Cậu thì khác, cuộc đời cậu giờ mới bắt đầu. Cứ quanh quẩn mãi với đám ù lì chúng tôi thì sao có tương lai được? Thật là...”

Naoki không ngờ ông Fukumoto lại đi nói những lời này với cậu. Từ ngày được giới thiệu vào đây, cậu chưa nói chuyện chính thức với ông một lần nào. Còn bây giờ, Naoki cũng không biết phải đáp lại ông ra sao. Trước mắt cậu chỉ lo sống sót qua ngày, làm gì có thời gian nghĩ đến chuyện khác.

Thấy cậu không trả lời, ông Fukumoto xua tay như đang đuổi muỗi, “Cứ từ từ mà suy nghĩ. Hôm nay cậu không đi làm cũng được, nhưng về kí túc rồi nhớ coi chừng đấy. Rõ chưa?”

“Vâng, tôi hiểu rồi.” Naoki cúi đầu xin lỗi lần nữa rồi ra ngoài.

Trên đường về, cậu nhớ lại những điều ông Fukumoto vừa nói, như thể ông đã đánh trúng những trăn trở trong lòng cậu suốt từ hồi tốt nghiệp cấp ba tới giờ. Bản thân cậu cũng không cho rằng cứ sống mãi thế này là tốt. Thấy những người tầm tuổi mình được làm việc trong nhà máy, cậu vô cùng sốt ruột, nhưng không biết làm sao để thoát khỏi tình trạng hiện tại.

Về đến nhà, cậu vừa mở cửa ra thì trông thấy giày của Kurata, chính là đôi giày anh ta luôn dùng để đi làm. Chắc hôm nay anh ta cũng xin nghỉ, hoặc công ty bắt phải nghỉ cũng nên.

Không muốn chạm mặt, Naoki đi thẳng vào phòng mình. Cậu nhủ bụng, lúc đi vệ sinh cũng phải chú ý né anh ta ra mới được.

Đang nghĩ vẩn vơ, Naoki nghe thấy tiếng mở cửa bên phòng Kurata, liền đó là tiếng gõ cửa phòng cậu.

"Này, tôi đây."

Cậu hơi khựng lại, chỉ mở cửa he hé cỡ một gang tay. Kurata đang đứng bên ngoài, trên trán dán gạc y tế.

"Chuyện gì?"

Kurata nhìn đi hướng khác, thở dài, "Đừng bực bội thế. Tôi không đến để tính sổ với cậu."

"Vậy thì chuyện gì?"

"Cậu học toán thế nào?"

"Toán? Thế nào là sao?"

"Là thành tích đó, cậu giỏi hay kém?"

"Cái này..." Naoki nghiêng đầu. Bị hỏi đột ngột quá nên cậu hơi lúng túng. "Không đến nỗi quá tệ. Ngày trước tôi còn định thi vào đại học khoa học tự nhiên."

"Thật à?" Nhìn hai má Kurata, có thể nhận thấy lưỡi anh ta không ngừng chuyển động trong miệng, như thể đang mưu tính điều gì ghê gớm lắm.

"Thế rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Không có gì." Kurata đưa tay lên gãi cái cằm lởm chởm râu, "Cậu có thời gian không?"

"Thời gian? Coi như có..."

“Sang phòng tôi một lát được không? Tôi có chút việc muốn nhờ.”

“Việc gì?”

“Sang đi thì biết.”

Naoki ngần ngừ một lát. Dẫu sao vẫn phải sống chung dưới một mái nhà nên cậu cũng muốn hóa giải khúc mắc đôi bên. Chắc Kurata cũng nghĩ vậy nên mới gõ cửa chứ không có ý đồ gì khác.

“Được.” Naoki mở rộng cửa bước ra ngoài.

Cửa sổ phòng Kurata vẫn chưa thay kính mà phải che tạm bằng bìa các tông. Naoki định mở lời xin lỗi nhưng lại thôi. Bởi ánh mắt cậu đã bị hút vào đống đồ trên bàn: vài cuốn sách tham khảo cho học sinh cấp ba, vở ghi chép đang mở sẵn, cùng mấy món đồ văn phòng phẩm.

Naoki nhìn sang, thấy Kurata nhíu mày ngại ngùng.

“Từng này tuổi rồi, tôi cũng không muốn đâu, nhưng...”

Anh ta ngồi xuống trước bàn, Naoki cũng khoanh chân ngồi phía đối diện.

“Anh tham gia lớp học bán thời gian à?”

Kurata cười nghiêng ngả.

“Tôi đâu có rảnh. Giờ mà học cấp ba là lại mất hơn ba năm nữa. Lúc đó tôi sẽ ngoài ba mươi mất.”

“Vậy...”

“Cậu biết kì thi sát hạch không?”

“À!” Naoki gật đầu. Cậu biết chứ, đó là kì thi sát hạch đầu vào đại học. Dù không tốt nghiệp cấp ba, nhưng nếu đỗ kì thi này thì vẫn được phép tham gia thi đại học.

Kurata chỉ tay vào sách, “Tôi bị mắc ở bài này, đã xem lời giải rồi nhưng vẫn không sao hiểu nổi.”

Naoki đọc đề, là bài toán về hàm số lượng giác. Cậu có cảm giác kí ức về những thứ này đã xa xưa lắm rồi. Vậy mà cậu vẫn nhớ ra ngay cách giải.

“Thế nào?”

“Chắc tôi làm được.”

Cậu lấy bút chì kim của Kurata rồi viết lời giải vào vở. Cậu khá

giỏi toán. Ngồi làm bài thế này, tự nhiên lại rất hoài niệm. Nhận thấy mình vẫn chưa quên kiến thức đã học, cậu khấp khởi mừng thầm.

"Siêu thật! Đúng rồi này!" Kurata vừa so lời giải sau sách vừa trầm trồ.

"May quá!" Naoki thở phào. "Anh không học cấp ba à?"

"Hồi cấp ba, tôi đánh giáo viên chủ nhiệm nên bị đuổi học."

"Vậy sao giờ này anh lại muốn thi đại học?"

"Chẳng nhẽ không được? Mà cậu hỏi làm gì, dạy tôi cách làm trước đã."

Naoki ngồi sát lại gần Kurata rồi giải thích cách làm. Thật ra bài toán không quá khó, nhưng Kurata vẫn không ngớt lời khen "Giỏi quá, giỏi quá", như thể vừa khám phá ra thứ gì mới mẻ lắm.

Giải quyết thêm mấy bài toán nữa, Kurata bảo muốn nghỉ một lát, rồi bắt đầu châm thuốc. Naoki bèn ngồi xem qua mấy quyển tuần san cho nam giới vứt cạnh đó.

"Thời tiết đẹp thật!" Kurata nhả một hơi khói, hướng mắt ra ngoài cửa sổ. "Mấy năm rồi mới được một buổi sáng trong tuần nhàn nhã thế này. Trước đây cứ rảnh lúc nào là tôi lại lao đi làm thêm lúc đó. Cảm giác được nghỉ ngơi trong khi người khác đang làm việc đúng là rất dễ chịu. Nói thì nói thế, nhưng tôi không muốn lặp lại chuyện lần này thêm lần nữa."

Naoki cười lại với anh ta.

Kurata vùi đầu thuốc vào gạt tàn, trầm ngâm nói, "Tôi có con rồi đấy."

"Gì cơ?"

"Tôi có con rồi. Tất nhiên có cả vợ nữa. Nếu chỉ dựa vào lương làm thêm và làm thời vụ thì không đủ nuôi sống họ đâu."

"Thế nên anh mới muốn học đại học?"

"Ở cái tuổi của tôi, có tốt nghiệp đại học cũng khó lòng xin nổi vào mấy công ty lớn, nhưng ít ra vẫn tốt hơn bây giờ."

"Ra là vậy!"

"Tôi đúng là cái đồ đi đường vòng. Hồi đó mà không đánh giáo viên chủ nhiệm thì đã tốt nghiệp cấp ba rồi. Cũng học được đến lớp

Mười hai đấy chứ. Nực cười đúng không? Hoặc sau khi bị đuổi học, tôi mà chịu khó lẻn vào trường khác học ké rồi đăng kí thi sát hạch thì có phải tốt không. Chỉ tại tôi quá ngu ngốc, suốt ngày loanh quanh với đám du thủ du thực, còn tham gia hội đua xe nữa. Rốt cuộc lại gây ra tội lớn."

Naoki chớp mắt tò mò nhưng không dám hỏi.

"Tôi đâm chết một người trong lúc xô xát, nên bị tống vào trại giam tỉnh Chiba." Kurata cười khô khốc.

"Vậy ra hôm qua... anh nói chính mình à?"

"Tôi cũng có viết thư. Cho người yêu ấy mà. Lúc nào tôi cũng lo lắng không biết cô ấy ra sao khi không có tôi bên cạnh."

Naoki nghĩ thầm, chẳng khác nào những lá thư của Tsuyoshi.

"Người đó giờ là vợ anh?"

Kurata xua tay, "Sau này ra tù rồi tôi mới quen vợ mình. Cô ấy cũng từng phải vào trại cải tạo cho thanh thiếu niên, nên chúng tôi càng xứng đôi với nhau. Nay có con rồi nên không được làm mấy chuyện ngốc nghếch nữa. Nếu không đứa trẻ sẽ rất đáng thương."

Naoki lại nhìn xuống mấy cuốn tuần san, nhưng không hề đọc.

Kurata hỏi, "Cậu không muốn học đại học à?"

"Muốn chứ! Nếu anh tôi không gây chuyện, có lẽ tôi đã đi học rồi."

Naoki bắt đầu kể chuyện hai anh em mồ côi cả cha lẫn mẹ, một mình Tsuyoshi đã phải cực nhọc gồng gánh gia đình trên vai. Kurata đốt điếu thuốc thứ hai, tiếp tục im lặng lắng nghe.

"Tôi thấy tiếc cho cậu." Kurata nói. "Tôi gieo gió nên gặt bão là đúng rồi, còn cậu chẳng làm gì sai hết. Có điều tôi vẫn không hiểu."

"Chuyện gì?"

"Chuyện từ bỏ ước mơ. Có lẽ sẽ vất vả hơn so với người khác, nhưng đâu có nghĩa là đã hết cách."

"Thật à?" Naoki lúng búng trong miệng, nhưng thâm tâm lại gào lên phản đối "Anh nói thì đơn giản lắm".

"Nói thế thôi, chứ tôi cũng không biết bao giờ mình sẽ bỏ cuộc giữa chừng."

Kurata lôi ví ra khỏi túi sách trong góc phòng rồi rút ra một tấm ảnh. “Hai tuổi đấy. Đáng yêu nhỉ? Cứ khi nào kiệt sức, tôi lại lấy ảnh ra ngắm.”

Trong ảnh là một phụ nữ khoác áo happi, hai tay ôm một đứa trẻ.

“Vợ anh à?”

“Ừ. Cô ấy làm thêm ở quán rượu. Chỉ dựa vào đồng lương ít ỏi của tôi thì khó sống lắm.”

“Vợ anh tốt thật.”

Kurata cười ngượng, “Chỗ dựa cuối cùng rốt cuộc vẫn là gia đình. Chính vì có gia đình nên mới có thể cố gắng hết sức.” Anh ta cất tấm ảnh đi rồi nhìn thẳng vào mắt Naoki.

“Cậu đã gặp anh mình chưa?”

“Chưa...”

“Dù chỉ một lần?”

“Từ hồi anh ấy chuyển tới Chiba thì chưa.”

“Như thế không được!” Kurata lwc đầu. “Với những người trong đó, được gặp gỡ bất kì ai cũng là điều hạnh phúc khó tả. Đặc biệt là gia đình. Mà nếu thế, chắc cậu cũng không viết thư trả lời anh ta à?”

Đúng là như vậy, Naoki chỉ biết cúi đầu.

“Cậu hận anh trai lắm sao?”

“Không phải!”

“Ít nhiều chắc vẫn có cảm giác ghét bỏ. Con người mà. Nhưng tôi biết cậu không vứt bỏ anh trai. Vì thế tối qua cậu mới đánh tôi. Đúng không?”

Naoki lắc đầu, “Tôi không biết nữa.”

“Vẫn còn sức để đánh nhau vì anh trai thì thà viết thư cho anh còn hơn. Đừng trách tôi lắm lời, nhưng ở trong đó cô đơn lắm. Cô đơn tới mức muốn phát điên.” Ánh mắt Kurata ánh lên vẻ nghiêm túc.

Đấy là lần đầu tiên và cuối cùng Naoki dạy học cho anh ta. Thậm chí từ đó hai người cũng không nói chuyện với nhau nữa, vì Kurata thường đi làm buổi tối, thường lệch giờ với Naoki.

Khoảng hai tuần sau, Naoki về nhà thì không thấy đồ đạc của

Kurata đâu. Cậu đi hỏi quản lý kí túc thì được biết anh ta đã hết thời hạn hợp đồng. Naoki tiu nghỉu, cậu vẫn muốn được nghe Kurata kể chi tiết hơn về chuyện trong trại giam.

Vừa bước vào phòng, đang định đi vệ sinh thì Naoki thấy trước cửa có một tập sách được buộc kĩ càng. Tất cả đều là sách tham khảo cho kì thi tốt nghiệp cấp ba, hình như là sách cũ của Kurata. Không biết anh ta để quên hay định vứt đi, cậu chỉ lo khi không có sách, Kurata sẽ gặp khó khăn mất. Bụng bảo dạ biết đâu anh ta sẽ quay lại lấy nên Naoki chẳng động vào chúng. Nhưng mấy ngày rồi vẫn không thấy Kurata xuất hiện, xem ra không phải do để quên rồi.

Không lâu sau có thêm hai người mới chuyển đến, nhà không còn phòng trống nữa. Họ là người Kyushu, đều đã trên bốn mươi tuổi. Một trong hai người tới gõ cửa phòng Naoki để hỏi xem có thể xử lý mấy quyển sách để trước cửa nhà vệ sinh không. Dù không phải đồ của mình, Naoki vẫn mang về phòng, vì chẳng hiểu sao cậu không thích vứt sách đi.

Naoki cắt dây buộc, cầm quyển trên cùng lên xem, là sách lịch sử. Cậu nhớ đã từng học quyển này hồi lớp Mười một. Lật thử vài trang, đâu đâu cũng thấy Kurata đánh dấu lại những chỗ quan trọng.

Trọn bộ sách tham khảo bao gồm tiếng Anh, Toán, Văn... Gần như trang nào Kurata cũng đã đọc đến, chứng tỏ song song với làm ca đêm, anh ta còn rất nỗ lực học tập trong những lúc nghỉ. Naoki chợt nhận ra, Kurata vất vả hơn cậu nhiều, đã thế lại còn phải săn sóc gia đình.

Nhưng... Naoki lắc đầu, bỏ quyển sách trên tay xuống.

Kurata lớn hơn cậu cả chục tuổi, đã là người trưởng thành, hơn nữa còn biết cách sinh tồn trong xã hội, vì thế mới làm được. Bản thân cậu hiện giờ chỉ xoay xở để sống thôi đã cực nhọc lắm rồi. Vả lại, anh ta còn có vợ để dựa vào, chứ cậu làm gì có ai khác.

Bất chợt cậu nhớ Kurata đã từng nói, “Nhưng đâu có nghĩa là đã hết cách.”

Naoki xô mạnh chồng sách như muốn xua tan ý nghĩ vừa rồi. Anh ta thì biết cái quái gì?

Đúng lúc đó, cậu thấy bên dưới đống sách có quyển sách mỏng, trông không hề giống sách tham khảo hay bộ đề luyện thi.

Cậu cầm nó lên. Trên bìa chỉ đề mỗi "Tập san" nên không biết nội dung bên trong là gì. Góc dưới in dòng chữ "Khoa Giáo dục Tại chức trường Đại học Teito".

CHƯƠNG 3

Gửi Takeshima Naoki

Naoki à, em khỏe không?

Cảm ơn em đã viết thư cho anh. Lâu lắm rồi mới được nhận thư của Naoki, anh vui lắm.

Đến lúc đọc thư, anh còn hạnh phúc hơn, cứ ngỡ mình đang nằm mơ. Nói thế này có khi em sẽ giận, nhưng anh còn tưởng em đang nói dối để anh vui cơ đấy.

Nhưng đó là sự thật đúng không? Naoki sắp học đại học đúng không?

Thật ra anh không hiểu khoa Giáo dục Tại chức là gì đâu. Chẳng hiểu sao nghe tên xong anh lại liên tưởng tới võ karate. Hồi cấp hai, có đứa bạn anh quen đã tham gia khóa học tại chức về karate, anh đoán chỗ đó chỉ là lừa đảo thôi. Nhưng nơi em học không phải vậy, mà chắc chắn sẽ là một trường đại học hẳn hoi.

Anh cũng không hề biết có chuyện được miễn thi đầu vào. Tốt quá rồi. Giờ Naoki lúc nào cũng bận túi bụi nên làm gì có thời gian ôn thi?

Vừa học vừa làm cũng là một ý hay. Em còn được phép sắp xếp giờ học cho phù hợp với thời gian của mình nữa nhỉ? Vậy là có thể tranh thủ những lúc không đi làm để tập trung vào học.

Song điều khiến anh vui nhất là Naoki có mong muốn đó trong đầu. Anh cứ tưởng tại mình gây ra tội lỗi, hủy hoại cuộc đời Naoki thì em phải suy sụp lắm. Chẳng ngờ em vẫn hạ quyết tâm đi học, khá thật.

Tuy anh không thể giúp được gì nhưng vẫn sẽ ủng hộ em đến cùng, dù sự ủng hộ của anh cũng chẳng có ích mấy.

Dạo này trời bắt đầu lạnh dần. Em nhớ giữ gìn sức khỏe nhé. Không khỏe là không làm được gì đâu.

Anh cũng sẽ cố gắng. Bây giờ anh đã quen thao tác với máy móc rồi. Tự nhiên lại thấy công việc này cũng khá thú vị.

Anh sẽ lại viết thư. Chắc em rất bận nên không cần phải trả lời thư đâu.

Tsuyoshi

Tái bút: Không biết việc thăm mộ bà Ogata thế nào rồi?

Từng ngày cứ thế trôi đi. Sáng sáng thức dậy đến nhà máy, thu gom xử lý phế liệu rồi về kí túc ăn cơm trong căng tin, sau đó tắm giặt, xem ti vi khoảng một tiếng, cuối cùng lấy chỗ sách Kurata để lại ra học. Dù đã quên khá nhiều nhưng vì đều là những kiến thức mới dốc sức ra học một năm trước nên muốn nhớ lại cũng không khó khăn lắm.

Dẫu rằng khoa Giáo dục Tại chức không có kì thi đầu vào mà chỉ xét tuyển hồ sơ, Naoki vẫn ôn lại các kiến thức đã học bởi cậu muốn lấy lại học lực trước đây. Trên cơ sở đó, khi học đại học cậu có thể tiếp thu tốt hơn và hiểu bài sâu hơn.

Cậu cũng không rõ vì sao Kurata lại để lại quyển sách giới thiệu về khoa Giáo dục Tại chức Đại học Teito. Thông thường, nếu đã đỗ kì thi sát hạch và chuẩn bị nhập học, anh ta nên mang theo làm tài liệu tham khảo mới đúng. Xem chừng Kurata có ý đồ khác.

Biết đâu anh ta muốn người đang tuyệt vọng như Naoki hiểu rằng vẫn còn một lối đi như thế này, nên mới cố tình để lại. Việc anh ta gài nó vào giữa đống sách tham khảo giống như một canh bạc. Chắc Kurata đã nghĩ, nếu Naoki hoàn toàn không còn quan tâm đến việc học, cậu sẽ không gỡ đống sách và không phát hiện ra bản giới thiệu, thì đành chịu thôi. Nhưng nếu thâm tâm vẫn còn mong muốn được học tiếp, cậu sẽ không vứt đống sách đi mà lôi ra xem, cuối cùng tìm thấy thông tin.

Mà cũng có thể chỉ là suy diễn...

Dù chưa rõ đầu đuôi thế nào, Naoki vẫn quyết định coi đây là

lòng tốt của Kurata. Vì anh ta là người đầu tiên thấu hiểu những trăn trở trong lòng cậu.

Trong quyển sách giới thiệu có kẹp một tấm bưu thiếp, dùng để xin tài liệu hướng dẫn nhập học. Naoki cẩn thận lấy ra. Khi ngồi điền tên vào cột người nhận tài liệu, chẳng hiểu sao Naoki lại cảm thấy căng thẳng. Mới nhìn hai chữ "nhập học" thôi, cậu đã thấy phấn khích rồi.

Chẳng bao lâu sau, tài liệu hướng dẫn được gửi đến.

Naoki hồi hộp lật từng trang ra xem. Ngày trước, mỗi lần đứng trong hiệu sách giở tạp chí coi cọp đến trang cuối tập manga dài kì nào đó, phải khó khăn lắm cậu mới giữ được bình tĩnh. Nhưng lần này, trái tim cậu còn hồi hộp hơn nhiều.

Chương trình của khoa Giáo dục Tại chức không hề phức tạp. Về cơ bản, người học sẽ tự học các môn bằng tài liệu nhà trường gửi tới, sau đó viết báo cáo thu hoạch những gì đã học được rồi gửi về trường. Các thầy cô sẽ sửa và nhận xét đánh giá báo cáo để đưa ra hướng dẫn hợp lý. Cứ như vậy, người học sẽ tích lũy được tín chỉ. Tất nhiên, học tại nhà thôi vẫn chưa đủ. Sau khi đạt được tín chỉ nhất định, người học vẫn phải tới trường để tham gia một số môn học ngắn hạn yêu cầu phải có mặt trên lớp. Được cái các môn này đều có rất nhiều lựa chọn về thời gian nên ngay cả người bận bịu cũng có thể sắp xếp sao cho phù hợp với bản thân.

Có hai hình thức học: sinh viên chính quy và sinh viên dự thính. Chỉ sinh viên chính quy mới được nhận bằng cử nhân. Naoki nhìn chằm chằm vào phần thông tin đó. Cử nhân. Học vị mà cậu đã định từ bỏ.

Không có vấn đề gì về điều kiện nhập học. Xem ra cậu có thể hoàn thành được các thủ tục cần thiết. Quá trình xét duyệt hồ sơ có vẻ cũng chỉ là kiểm tra thành tích học tập của người đăng kí, chắc sẽ không có rắc rối gì đâu.

Ánh mắt cậu sững lại ở dòng tiếp theo: Có thể sẽ tiến hành phỏng vấn trong trường hợp cần thiết.

Trường hợp cần thiết là sao? Nếu người thân là tội phạm liệu có

vấn đề gì không?

Naoki lắc đầu. Làm gì có chuyện không được học đại học vì người nhà đi tù. Chỉ riêng việc để tâm tới chuyện này cũng là có lỗi với Tsuyoshi rồi.

Điều cậu quan tâm hơn cả là học phí. Phí nhập học bao gồm cả phí duyệt hồ sơ lên đến trăm mấy ngàn yên. Ngoài ra, mỗi lần học trên lớp cũng phải đóng thêm tiền.

Nhất định phải nghĩ ra cách...

Học đại học cần có tiền, cậu hiểu rõ điều đó. Trước giờ cậu toàn ỷ lại vào anh trai. Tự thấy mình phải có trách nhiệm nhưng lại không còn đường nào để đi, anh mới sa vào vòng lao lý.

Chỉ tại mình bất tài nên mới dẫn đến thảm kịch. Kẻ muốn học đại học là cậu, thế nên học phí phải do chính cậu kiếm ra. Lần này cậu nhất định phải làm được việc mà đáng ra cậu nên làm từ một năm trước.

Một ngày đầu tháng Mười hai, lâu lắm rồi Naoki mới về lại trường cấp ba. Cảnh sắc không có gì đổi khác, chỉ có gương mặt học sinh là thay đổi.

Vừa trông thấy cậu, thầy Umemura nói ngay, “Em gầy đi hả? Nhưng sắc mặt tốt đấy. Dạo này sống thế nào?”

“Cũng tạm ạ.” Sau khi cảm ơn lần nữa vì những giúp đỡ của thầy về mọi mặt, cậu mới kể chuyện mình định theo học lên tiếp. Thầy Umemura ngỡ ngàng nhìn cậu học trò cũ.

“Giáo dục Tại chức? Quả nhiên vẫn còn cách đó.”

“Thầy đã biết từ trước rồi ạ?”

“Thầy biết, nhưng xét đến tình hình của em lúc ấy, thầy không thể đề xuất cách này được. Điều kiện bấy giờ chưa cho phép.”

Naoki gật gù. Những ngày đó, đầu óc cậu chỉ trăn trở mỗi chuyện làm thế nào để sống sót.

“Chỉ có điều, khoa Giáo dục Tại chức có rất ít ngành để chọn. Thầy nhớ em muốn theo học ngành kĩ thuật...”

Tuy hiện nay đã có vài trường đại học mở chương trình Giáo dục

Tại chức, nhưng hầu như rất hiếm ban tự nhiên. Ngành kĩ thuật lại càng không có.

"Em biết ạ. Em định học ngành kinh tế."

"Kinh tế à? Như thế cũng tốt. Vậy để thầy chuẩn bị học bạ và các giấy tờ cần khi nhập học!" Thầy Umemura vỗ vai Naoki. "Cố gắng lên nhé."

Trên đường từ trường về, cậu ghé qua Shibuya. Khu phố tấp nập các thanh thiếu niên mặt mày rạng rỡ. Hàng quán treo đầy đồ trang trí đón Giáng sinh lên tủ kính. Tất cả đều khác xa so với một năm trước, Naoki nhủ thầm. Khoảng thời gian này năm ngoái, cậu chỉ ước gì không có Giáng sinh thì tốt biết bao. Còn lúc này, cậu thấy tâm trạng mình đã khá lên rất nhiều.

Cảm giác cứ như cuối cùng cũng được thấy tia sáng mong manh sau bao tháng ngày loay hoay trong đường hầm tăm tối. Không còn mong muốn gì hơn, cậu chỉ còn cách men theo tia sáng ấy mà tiến về phía trước.

Công ty bước vào kì nghỉ Tết cuối năm, người trong kí túc thưa thớt dần, chỉ còn mình Naoki ở lại. May thay, nhà ăn và nhà tắm đều không đóng cửa.

Tuy Giáng sinh, giao thừa hay năm mới đều lẻ loi một mình không khác gì năm ngoái, nhưng cảm xúc trong cậu đã hoàn toàn thay đổi. Năm nay cậu đã có mục tiêu. Để hoàn thành mục tiêu, hễ có thời gian là cậu lại lao đầu vào học và đọc sách báo. Từ tận tâm can, cậu thấy mình đã là một sinh viên đích thực.

Ngoài ra vẫn còn một điểm khác biệt nữa: cậu nhận được thiệp chúc mừng cho cả Giáng sinh và năm mới, được gửi tới từ cùng một người, tên là Shiraishi Yumiko. Lúc mới nhận thiếp, cậu chẳng nhận ra đó là ai. Nhưng nhìn nét chữ tròn trịa như chữ con gái, Naoki nhớ tới cô gái mà cậu hay gặp trên xe buýt, người đã từng mời cậu ăn táo.

Dạo gần đây, cậu không hề trông thấy cô. Bởi cả hai không còn tình cờ gặp nhau trên xe buýt hay tại nhà ăn trong giờ nghỉ trưa nữa.

Cầm tấm thiệp trên tay, Naoki tự hỏi không biết dạo này cô ấy thế nào?

Thiệp Giáng sinh in hình ông già Tuyết và tuần lộc, bên trong có ghi, "Giáng sinh vui vẻ! Cậu đón Giáng sinh ở đâu thế?" Còn thiệp chúc mừng năm mới in hình bánh kagami mochi lại có dòng chữ, "Năm mới tốt lành! Chúc cậu năm nay sẽ thật may mắn! Hai chúng ta cùng cố gắng lên nhé!" Trên cả hai tấm thiệp đều ghi địa chỉ của cô gái, nhưng Naoki không có ý định hồi âm. Bởi lẽ cậu chẳng biết gì về cô và cũng không có ý muốn kết thân.

Nhưng làm thế nào cô ấy biết được địa chỉ nhà mình?

Naoki vẫn phải về trường cấp ba thêm vài lần để lấy bảng điểm và một số giấy tờ khác. Đôi lúc cậu còn gặp cả mấy người bạn cũ. Họ đều thi trượt đại học nên đến trường ôn tập để chuẩn bị thi lại. Trong số đó vẫn có người tới bắt chuyện với Naoki, nhưng đa phần thì tránh mặt. Naoki hiểu, họ làm vậy không phải vì ghét cậu, chẳng qua do thời điểm này rất quan trọng với họ. Bất cứ ai có nguy cơ gây phiền phức dù là nhỏ nhất, họ đều tránh xa hết mức có thể.

Tháng Hai, các trường đại học bắt đầu mở kì thi tuyển sinh. Tuy năm nay có nhiều cơ hội theo dõi tin tức về kì thi hơn, nhưng Naoki không hề mang cảm giác yếu thế hay mơ hồ. Không những thế, cậu còn muốn biết tình hình của mấy người bạn thi lại nên đã tranh thủ lúc rảnh rỗi để về trường.

Một hôm sau giờ làm, Naoki đang trên đường ra bến xe buýt thì Shiraishi Yumiko bất ngờ xuất hiện trước mặt cậu. Cô từ phía sau chạy đến, vỗ lưng cậu một cái, cất tiếng hỏi han vẫn với giọng Kansai đặc sệt.

"Cậu nhận được thiệp chúc mừng năm mới chưa?" Khuôn mặt tròn bầu bĩnh của cô mới nổi thêm mụn trứng cá.

"À, cảm ơn."

Naoki còn mải kiếm cớ cho việc không trả lời thư, cô đã chộp lấy cánh tay cậu. "Lại đây, theo hướng này, đi thôi!"

Cô dẫn cậu rẽ vào một con đường nhỏ rồi lôi ra sau cột điện.

"Rốt cuộc có chuyện gì?"

Naoki vừa lên tiếng, cô gái đã thình lình rút tay khỏi áo khoác dạ, lấy ra một túi giấy màu xanh dán băng dính hồng ở miệng. Cô ấn túi vào tay Naoki, "Cái này, tặng cậu."

Naoki chợt vỡ lẽ. Dù cậu không muốn nghĩ đến, nhưng ti vi báo đài vẫn ra rả cả ngày rằng hôm nay là ngày Lễ Tình nhân. Naoki thấy không liên quan đến mình nên cũng chẳng quan tâm. Cậu đã quên mất sự tồn tại của Shiraishi Yumiko.

"Tặng tôi?"

"Ừ!" Cô gái gật đầu dõng dạc, nói "Tạm biệt" rồi rời đi.

"Này, đợi đã, làm sao cô biết địa chỉ nhà tôi?"

Cô gái ngoái đầu lại, nhoẻn miệng cười duyên, "Trước đây cậu chả bảo cậu ở kí túc xá dành cho nhân viên thời vụ rồi mà."

"Nhưng tôi đâu có nói số phòng?"

"Sao tôi lại biết được nhỉ? Để tôi nghĩ đã, lần sau gặp lại tôi sẽ cho cậu hay." Cô nghiêng đầu đáp.

"Thôi chào nhé!" Cô vẫy tay rồi đi mất. Naoki nhìn theo bóng lưng cô, tự hỏi phải chăng cô theo dõi cậu, hay đã dò la thông tin từ chỗ quản lý kí túc.

Bất kể thế nào cũng thật phiền phức. Naoki vừa nghĩ vừa đưa mắt nhìn xuống túi giấy.

Về đến nhà, cậu mở túi ra, thấy bên trong là một đôi găng tay tự đan và một hộp sô cô la. Ngoài ra còn kèm tấm thiệp ghi rằng, "Đeo găng này, cậu sẽ không bị tĩnh điện khi chạm vào tay nắm cửa nữa." Naoki giật mình. Mùa đông mỗi lần sờ vào tay nắm cửa, đúng là cậu hay có cảm giác như bị giật điện. Chứng tỏ cô ấy đã bám đuôi cậu về phòng nên mới biết chuyện này.

Găng tay đan bằng len xanh da trời, có lẽ do đây là màu yêu thích của Saraishi. Naoki đeo vào tay thấy vừa khít, mũi đan cũng rất đẹp.

Đây là một món quà tốt, nhưng cậu vẫn cảm thấy phiền toái.

Thời cấp ba, cậu đã từng hẹn hò với một cô bạn cùng lớp. Hồi đó là năm lớp Mười một. Cô có thân hình nhỏ nhắn với nước da trắng hồng, nhưng vì sức khỏe không tốt nên toàn ngồi trong lớp đọc sách. Hai người bắt đầu qua lại với nhau nhờ một lần cô bạn cho Naoki

mượn sách, là cuốn tiểu thuyết trinh thám đen của Mỹ xoay quanh nhân vật chính là một nữ thám tử. Có lẽ do bản tính nhu mì điềm đạm nên cô ấy mới bị cuốn hút bởi thể loại này. Khi kể về nhân vật nữ chính, đôi đồng tử nhạt nhòa của cô lại ánh lên rực rỡ. Chỉ những lúc này cô mới trở nên hoạt bát.

Mang tiếng hẹn hò nhưng thật ra cũng chưa có gì sâu sắc, chỉ là cùng nhau về nhà hoặc cùng rẽ vào thư viện sau giờ tan trường. Chắc gia đình cô gái cũng không thuộc loại khá giả, bởi cô chưa bao giờ đòi hỏi đi chơi ở mấy nơi sang trọng. Nụ hôn đầu tiên là ở công viên trên đường từ thư viện về nhà. Khi ấy trời đã chập choạng tối, gió thu lạnh lẽo rít từng hồi. Cô ngả người vào lòng Naoki, cậu ôm chặt lấy cô và đặt lên môi một nụ hôn. Cô không hề kháng cự.

Song, chuyện chỉ dừng ở đó. Đương nhiên Naoki có thèm muốn, nhưng cậu không tìm được cơ hội, đã thế từ cô bạn còn toát ra một thứ khí chất không cho ai dám đòi hỏi. Năm lớp Mười hai, sau khi chia lại lớp, mối quan hệ giữa hai người cũng tự nhiên nhạt dần. Thi thoảng gặp nhau ở hành lang, cả hai chỉ cười cho có. Naoki cũng không rõ cô đã hẹn hò với người khác hay chưa.

Chắc chắn vụ việc của Tsuyoshi đã truyền đến tai cô. Chẳng biết cô ấy nghĩ gì về chuyện này. Liệu cô có thấy cậu rất đáng thương? Chắc không đến nỗi chẳng thèm bận tâm đấy chứ?

Naoki tự nhủ, có lẽ cô ấy đang thở phào nhẹ nhõm vì đã chấm dứt hẹn hò với cậu. Kể từ khi anh trai bị bắt, đây là lần đầu cậu nghĩ đến những chuyện như vậy.

Hơn mười ngày sau, cậu gặp lại Shiraishi Yumiko trong căng tin nhà máy. Cô lại chủ động tiến đến chỗ cậu như mọi lần.

“Sao cậu không đeo găng tay?”

“Thì bởi đang ở công ty. Vả lại lúc làm việc cũng phải mang găng tay lao động...”

Cô ngúng nguẩy lắc đầu, “Cậu có thể đeo lúc đi trên đường. Người ta đã cất công đan tặng cậu mà.”

Có vẻ cô đã để ý thấy cậu trên đường đi làm.

“Lần sau tôi sẽ đeo nếu trời lạnh.”

“Nói dối, rõ ràng tại cậu không muốn đeo.” Yumiko nguýt Naoki rồi mỉm cười. “Này, cậu có muốn hôm nào đi xem phim không? Tôi đang rất thích một phim...”

Naoki ăn nốt miếng cơm cà ri cuối cùng rồi để lại thìa lên đĩa.

“Xin lỗi, nhưng tôi không rảnh. Tôi không có bố mẹ nên phải tự làm nhiều việc lắm.”

“Tôi cũng thế. Mặc dù tôi còn bố mẹ, nhưng họ sống ở xa nên cũng không giúp được gì.”

“Thêm nữa,” Naoki nén một tiếng thở dài, “Anh trai tôi đang ngồi tù.”

Khoảnh khắc ấy, nụ cười trên môi Yumiko biến mất.

Ban đầu Naoki cũng không định nói, nhưng cậu nhận thấy tốt hơn hết vẫn nên thẳng thắn với cô. Tuy không biết Yumiko thích cậu ở điểm gì, nhưng rõ ràng cô đang có ý tiếp cận. Cậu cũng chẳng ghét bỏ điều đó, nhưng vẻ ngây thơ của cô làm cậu thấy chua chát.

Chắc hẳn cô tưởng cậu là một chàng trai như bao chàng trai khác nên mới như vậy.

“Tôi không nói dối đâu.” Naoki nhìn thẳng vào khuôn mặt ngơ ngác của Yumiko. “Anh tôi giết người và bị bắt. Giết người cướp của, cô biết không? Anh ấy đã giết một bà lão.”

Nói xong, Naoki thấy lòng dâng lên cảm giác đã đời như vừa cố tình ấn vào chiếc răng đau. Nhưng cậu cũng thấy căm ghét bản thân mình. Rốt cuộc vì lẽ gì mà cậu lại kể cho cô nghe?

Yumiko dường như không biết nói gì, chỉ trơ mắt nhìn đâu đó phía trước Naoki. Naoki đứng lên, bưng khay cơm bằng cả hai tay vào trả nhà bếp. Yumiko không đuổi theo.

Có lẽ từ giờ cô ấy sẽ không tới bắt chuyện với mình nữa. Không hiểu sao lòng cậu lại có chút trống trải.

Cuối tháng Ba, Naoki gửi những giấy tờ cần thiết tới khoa Giáo dục Tại chức Đại học Teito. Việc còn lại chỉ là chờ kết quả. Trong hồ sơ gửi đi, cậu không hề đả động tới sự việc của Tsuyoshi. Dẫu vậy, cậu vẫn thắc thỏm lo trường sẽ phát hiện ra bằng cách nào đó, rồi coi

đây là một vấn đề nghiêm trọng.

Rốt cuộc Naoki chỉ lo bò trắng răng. Sang tháng Tư, cậu nhận được giấy mời nhập học. Naoki đã ra ngân hàng chuyển phí nhập học và các chi phí khác cho trường ngay trong ngày. Khoản tiền này cậu đã phải tích góp suốt mấy tháng liền. Bước ra khỏi ngân hàng, cậu thấy bao nhiêu sức lực trong người đều bay biến hết.

Trường nhanh chóng gửi tài liệu và giáo trình tới, trong lòng Naoki ngập tràn thứ hạnh phúc mà lâu lắm rồi cậu mới lại có được. Chỉ mỗi tấm thẻ sinh viên dán ảnh chính mình thôi mà cậu cũng ngắm đi ngắm lại không biết bao lần.

Trong tháng Ba, cậu đã báo trước với công ty về việc sẽ đi học đại học. Cậu cũng nghĩ kĩ rồi, nếu công ty phản đối, cậu sẽ xin thôi việc. Chẳng ngờ chủ tịch Fukumoto lại đồng ý rất dễ dàng.

“May mà cậu đã quyết định như vậy. Tuy không thể chiếu cố đặc biệt cho cậu, nhưng nếu cần trợ giúp, tôi sẽ cố hết sức trong khả năng của mình.” Ông còn nói thêm, “Đã bắt đầu rồi thì không được từ bỏ đâu. Cậu hãy thử nghĩ xem tại sao khoa Giáo dục Tại chức lại không có thi đầu vào. Ai cũng có thể đi học không có nghĩa là ai cũng có thể tốt nghiệp. Nên đừng chơi bời giống như những sinh viên khác đấy.”

“Tôi hiểu rồi ạ.” Naoki đáp.

Cuộc sống sinh viên chính thức bắt đầu từ giữa tháng Tư. Tan làm, Naoki về phòng hoàn thành các bài tập rồi gửi cho trường. Hôm nào nhận được đáp án và bài chữa, cậu sẽ ngồi ôn tập cho tới khuya. Lần đầu tiên trong đời, cậu thấu hiểu niềm vui sướng khi có cơ hội được học tiếp và nhận được đánh giá tốt.

Nhưng thích thú hơn cả là giờ học trên lớp vào buổi tối. Tuần nào cậu cũng tới trường vài lần để nghe giáo viên giảng bài trực tiếp. Bước chân vào giảng đường, những dãy bàn dài là thứ gì đó rất mới mẻ trong mắt cậu, cả bầu không khí nơi đây cũng hoàn toàn khác so với thời phổ thông. Mặt khác, tiếng phấn viết bảng của giáo viên lại mang đến cảm giác đầy hoài niệm. Mọi nội dung được ghi trên đó, cậu đều xem là báu vật quý giá và ghi nhớ rất cẩn thận.

Thành phần tham gia học trực tiếp trên lớp rất đa dạng, có những thanh niên trẻ tuổi trông chẳng khác gì học sinh bình thường, cũng có nhân viên công ty đóng bộ nghiêm chỉnh, thậm chí có cả mấy bà nội trợ trung niên. Naoki tò mò không biết bản thân mình trông sẽ như thế nào.

Terao Yusuke là cậu chàng có mái tóc dài buộc gọn phía sau. Lúc nào cũng mặc trang phục tối màu, đôi khi còn đeo kính râm. Mỗi lần tháo kính là một lần để lộ khuôn mặt khá đẹp. Naoki đoán cậu này hẳn phải là diễn viên hoặc người mẫu. Đám con gái vẫn xuýt xoa khen cậu ta bảnh trai. Tuy nhiên bộ dạng có vẻ khó gần, đã thế còn không trò chuyện với ai bao giờ. Nhưng dù sao cũng chẳng liên quan tới cậu.

Thế nên Naoki đã rất kinh ngạc khi Yusuke tới bắt chuyện. Ngẩn ngơ mất một lúc, cậu mới nhận ra người mà Yusuke nhắm tới chính là mình. Khi ấy Yusuke ngồi phía sau, đang băn khoăn về cách lựa chọn môn học. Ngồi gần cậu ta nhất chỉ có mỗi Naoki.

Naoki ngoái đầu lại, chĩa ngón cái về phía mình, “Hả? Tôi ư?”

“Ừ, cậu đấy, xin lỗi vì đã hỏi đường đột.”

“Không, không sao... Cậu muốn hỏi gì?”

Yusuke nhắc lại câu hỏi. Thật ra không có gì khó, chỉ cần đọc kĩ quyển hướng dẫn giới thiệu các môn học là nắm được ngay. Có lẽ Yusuke không phải là một sinh viên chuyên cần.

Về sau, Naoki cũng thắc mắc vì sao Yusuke lại hỏi mình. Cậu ta trả lời rất thẳng thắn, “Hôm đó ngó quanh khắp giảng đường, tôi thấy cậu là người thông minh hơn cả.”

Có lẽ vì chọn môn học gần giống nhau nên Naoki rất hay gặp Yusuke. Còn giờ thì hôm nào lên lớp cũng gặp. Đây không phải ngẫu nhiên. Vì việc lựa chọn chương trình học phức tạp nên hẳn cậu ta đã chọn giống hệt Naoki. Từ sau tháng Sáu, Naoki có tiết thể dục vào Chủ nhật hằng tuần, Yusuke cũng thế.

Bố mẹ Yusuke chỉ là nhân viên công ty bình thường. Thấy bảo cậu ấy theo học khoa Giáo dục Tại chức là vì không muốn thi lại đến hai lần, tức là cậu ấy đã từng thi lại rồi nhưng vẫn trượt.

“Nhưng tôi không cho rằng mình là kẻ thất bại. Chẳng phải tôi đang chống chế đâu, chỉ là ngay từ đầu đã không có nguyện vọng học đại học mà thôi.” Cậu ta giải thích. “Tại bố mẹ cứ ca cẩm mãi, vì vậy tạm thời tôi sẽ học ở đây, chứ thật ra tôi đã có thứ khác để theo đuổi. Đó là âm nhạc.” Yusuke hào hứng nói, “Hiện tôi đang tham gia một ban nhạc. Hôm nào Takeshima đến nghe chúng tôi biểu diễn trực tiếp nhé.”

“Biểu diễn trực tiếp?”

Trước đấy, Naoki chưa từng được tiếp xúc với âm nhạc. Nhờ xem ti vi, cậu có biết mấy bài hát thịnh hành nhưng lại không quan tâm cho lắm. Trong nhà cậu không có dàn âm thanh, loại nhạc cụ mà cậu từng được sờ vào chắc chỉ có ống tiêu và phách gõ thấy trên lớp. Thậm chí cậu còn chưa đi hát karaoke bao giờ. Trong mắt Naoki, âm nhạc là thứ gì đó rất xa xỉ.

Nghe Naoki trình bày xong, Yusuke hừ mũi phản đối. “Cậu không bắt buộc phải học về âm nhạc một cách nghiêm túc như thế, khi nào thấy thích thì nghe thôi. Nói chung cậu cứ đến đi. Nghe rồi cậu sẽ hiểu.”

Naoki còn đang lưỡng lự, Yusuke vỗ cái bốp vào vai cậu, “Nhớ tới đấy nhé,” rồi đưa cậu tấm vé mời.

Vào một ngày mưa dầm u ám, Naoki đã tới khán phòng ở Shinjuku. Vì là lần đầu tới những nơi như vậy nên cậu khá căng thẳng. Hội trường lờ mờ tối, chỉ bé như một phòng học tiểu học. Một bên phòng là quầy nước, Naoki lấy coca ở đó. Trong phòng cũng không có ghế mà chỉ bày bốn chiếc bàn.

Khán giả đến xem tương đối đông, cảm giác gần giống một chuyến tàu điện chen chúc, nhưng không biết đã đủ để gọi là “kín chỗ” hay chưa. Ở đây có rất nhiều cô gái trẻ, bất ngờ thay cậu còn nhận ra một số gương mặt từng gặp trên giảng đường. Có lẽ Yusuke đã làm quen và tặng vé cho họ trong lúc Naoki không để ý.

Ngay sau đó, Yusuke xuất hiện trên sân khấu cùng ba thành viên nữa trong ban nhạc của cậu. Dường như họ cũng có một lượng fan hâm mộ nhất định, những người này đang vui vẻ reo hò phía dưới.

Suốt một tiếng tiếp theo, Naoki như lạc vào thế giới khác tách biệt hoàn toàn khỏi hiện thực. Cậu không biết màn trình diễn của nhóm Yusuke được coi là hay hay dở. Nhưng cậu ngộ ra một điều, âm nhạc có thể kết nối trái tim của rất nhiều thanh niên lại với nhau. Trong lòng cậu như có thứ gì đó vừa được giải phóng ra ngoài và đang dần hòa làm một với tất cả mọi người.

Chẳng mấy chốc con tim Naoki đã hoàn toàn chìm đắm trong âm nhạc.

Chỉ vài ngày sau khi xem ban nhạc của Yusuke biểu diễn trực tiếp, cậu đã trở thành hội viên của cửa hàng băng đĩa. Nhưng cậu lại chẳng có máy móc gì để nghe CD. May mắn thay, cậu tìm mua được một máy CD Walkman cũ trong tiệm cầm đồ gần kí túc xá.

Tối tối sau khi kết thúc công việc, trở về kí túc vừa nghe nhạc vừa học bài đã trở thành thói quen sinh hoạt của Naoki. Cậu không kén chọn thể loại, hay đúng hơn cậu chẳng hiểu mấy về cách phân loại chi tiết các thể loại âm nhạc nên chỉ biết nghe vậy thôi.

Hẳn nhiên, người hậu thuẫn tích cực nhất cho Naoki trong niềm vui mới này chính là Terao Yusuke. Ngoài hướng dẫn về cách nghe, cậu ta còn chỉ cho Naoki thấy thú vui của việc tạo ra âm nhạc. Chuyện này bắt nguồn từ một lần tới phòng karaoke. Vào một buổi tối sau giờ học trên lớp, Yusuke rủ Naoki đi hát karaoke, các thành viên khác của ban nhạc cũng có ở đó.

“Tôi chẳng đi đâu.” Ban đầu Naoki từ chối, nhưng Yusuke túm chặt tay cậu kéo đi, nhất quyết không chịu buông.

“Thôi nào! Tôi muốn nghe cậu hát thử một lần!”

Ngoài các thành viên của ban nhạc ra, trong phòng karaoke còn có ba cô gái, hình như là fan của ban nhạc. Tất cả lần lượt đứng lên hát. Dù còn bỡ ngỡ nhưng Naoki vẫn vui vẻ lắng nghe. Yusuke thì khỏi nói, nhưng những người khác hát cũng không đến nỗi nào. Hay đúng hơn là họ đã quá quen với việc hát hò này rồi.

Mỗi người đều đã hát một bài nên míc được chuyển tới tay Naoki. Cậu bắt đầu rối trí, cậu chẳng có bài hát nào là bài tủ.

“Bài nào cũng được, cứ chọn bài mà cậu thích. Mấy bài cũ cũ cũng không sao đâu,” Yusuke nói.

“Nhạc xưa cũng được à? Nhưng đó là nhạc nước ngoài...”

“Đương nhiên là được.”

“Vậy thì...”

Naoki quyết định chọn *Imagine* của John Lennon. Nghe thấy tên bài hát, một người cười lớn, “Thời đại nào rồi mà vẫn có người hát The Beatles cơ à?” Đó là tay chơi bass trong ban nhạc.

“Lắm mồm! Cậu im đi!” Yusuke lừ mắt cảnh cáo cậu ta, tay bấm máy để chọn bài.

Naoki bèn trình diễn bài hát mà cậu mới học chưa được bao lâu. Từ hồi trung học đến giờ, đây là lần đầu tiên cậu hát trước mặt người khác. Vì quá lo lắng nên giọng cậu nhi nhí, mồ hôi vã ra lạnh toát.

Naoki hát xong, không ai vỗ tay tán dương. Lẽ nào mình vừa làm mọi người cụt hứng? Cậu tự trách mình đáng nhẽ nên chọn bài nào sôi động một chút, dù hát không hay lắm thì chí ít mọi người vẫn sẽ hưởng ứng theo.

Người đầu tiên cất lời là Yusuke, “Cậu thích nhạc của John Lennon à?”

“Không phải tất cả, nhưng tôi rất thích bài này.”

“Cậu còn hát được bài nào khác không?”

“Tôi không biết. Đến bài này tôi cũng mới hát lần đầu.”

“Vậy cậu thử hát thêm bài nữa mà cậu nghĩ là có thể hát được đi. Cứ nói tên rồi tôi chọn cho.”

“Đợi đã. Chẳng phải tôi vừa hát rồi sao?”

“Được mà... phải không?” Yusuke kêu gọi sự hưởng ứng từ mọi người.

Cả ban nhạc và mấy cô gái đi theo đều gật đầu.

Ngạc nhiên ở chỗ, họ chấp nhận cho cậu hát tiếp không phải vì đó là yêu cầu của nhóm trưởng Yusuke, mà dường như họ cũng có chung ý kiến như vậy.

Một cô gái thỏ thẻ, “Anh Takeshima đúng không ạ? Em rất muốn

nghe.”

“Em nữa.” Hai cô gái còn lại gật gù đồng tình.

“Cậu hát cũng ra trò đấy.” Anh chàng chơi trống của ban nhạc động viên. “Khá lắm!”

Thấy mặt mũi mọi người đều nghiêm túc, Naoki thành ra lại ngần ngại. Nhưng cuối cùng cậu vẫn hát liền tù tì bốn bài, toàn bộ đều do Yusuke tự mình chọn, mỗi bài lại có giai điệu và sắc thái khác nhau.

Naoki vừa hát xong, Yusuke hỏi luôn, “Lần sau tới phòng tập nhạc tập cùng chúng tôi được không?”

“Tập cùng? Nhưng tôi đâu có chơi được nhạc cụ nào?”

“Cậu hát được đấy thôi.” Yusuke đảo mắt một lượt qua các thành viên khác. “Mọi người có muốn để anh chàng này thử gia nhập ban nhạc không?”

Chẳng ai phản đối. Mọi người đều trưng ra cặp mắt long lanh đầy hồ hởi.

“Chuyện này sẽ thú vị lắm đây!” Yusuke cười toét miệng.

Mấy ngày sau kì nghỉ lễ Obon, Yusuke dẫn Naoki tới phòng tập nhạc ở Shibuya. Khỏi phải nói, đây cũng là lần đầu trong đời Naoki tới nơi như vậy. Bước qua cửa, cậu tiến vào một không gian nhỏ giống như phòng họp, tại đây có một nhóm người có vẻ là ban nhạc nghiệp dư, tay cầm đồ uống mua ở máy bán hàng tự động, đang bàn bạc rất rôm rả. Naoki nghĩ, nếu không phải đang ở nơi như thế này, có lẽ cậu sẽ nghĩ họ là một đám thần kinh không bình thường. Cậu cảm giác như mình vừa đặt chân vào một thế giới mà trước giờ cậu chưa từng biết đến.

Ba thành viên còn lại đang đợi sẵn trong phòng tập nhạc. Có vẻ họ đã bắt đầu luyện tập từ nãy rồi. Họ bảo ở đây tính phí thuê theo giờ nên không thể lãng phí dù chỉ một phút.

Trước tiên, cả bốn người cùng trình diễn với nhau như mọi lần, trong đó Yusuke vừa hát vừa là guitar chính. Ca khúc này do họ tự sáng tác, đồng thời cũng rất được yêu thích trong các buổi trình diễn. Âm thanh lớn đến nỗi Naoki cảm thấy lồng ngực mình như đang rung lên.

“Takeshima, cậu hát được bài này chứ?” Diễn xong lần thứ nhất, Yusuke hỏi.

“Không rõ.” Naoki nghiêng đầu, “Nếu có lời, có khi lại hát được, nhưng chắc sẽ nhầm lẫn một chút.”

Yusuke vẫy tay, “Lại đây!”

Naoki bước đến trước mic, nhạc lại lần nữa nổi lên. Lần này Yusuke chỉ chuyên chú vào gảy đàn chứ không có ý định hát. Không còn cách nào khác, Naoki đành cất giọng.

Ngay khoảnh khắc ấy, Naoki đã cảm thấy rất sốc. Đứng hát với phần nhạc đệm được chơi “sống” như thế này, cậu có cảm giác say sưa khó tả, khác hẳn với khi hát karaoke. Cơ thể cậu dần đắm chìm vào bài hát, giọng hát khác biệt với thường ngày như được phát ra từ nơi nào đó không phải cổ họng. Tới khoảng giữa bài, Yusuke cũng cất tiếng hát cùng, giọng hát cùa cả hai hòa vào nhau đầy ăn ý.

Đến tận khi bài hát kết thúc, đầu óc Naoki vẫn còn chìm trong mơ màng vì phấn khích.

“Đấy, các cậu thấy chưa?” Yusuke hỏi các thành viên khác. “Y hệt những gì tôi nói. Thêm cậu ấy vào nghe khác hẳn.”

Cả ba anh chàng chơi bass, guitar và trống đều gật đầu. Một người còn thốt lên khe khẽ, “Thích mê luôn!”

“Này, Takeshima, tham gia ban nhạc nhé?” Yusuke quay sang Naoki, “Cậu muốn góp sức làm việc lớn cùng chúng tôi không?”

“Cậu muốn tôi gia nhập ban nhạc?”

“Ừ, cậu chắc chắn sẽ làm được. Hai chúng ta sẽ là cặp đôi hát chính hoàn hảo.”

Naoki vừa cười vừa lắc đầu, “Không được đâu!”

“Vì sao? Vì cậu không biết chơi nhạc cụ nào ư? Cái đó cứ học là sẽ biết, nhưng quan trọng nhất là giọng hát trời phú. Hôm đầu tiên trò chuyện với cậu, tôi đã tính sẽ phải nghe cậu hát thử một lần. Trực giác của tôi đã đúng. Giọng hát của cậu có chất rất khác với mọi người. Nếu không phát huy thì sẽ thành phí của trời mất.”

Lần đầu tiên trong đời, Naoki được những lời như vậy. Cậu chưa bao giờ nghĩ đến việc gắn bó với âm nhạc, cũng không có cơ hội để

nghĩ về điều đó.

Naoki vẫn lắc đầu, “Tham gia ban nhạc chắc chắn sẽ rất vui, nhưng tôi không thể.”

“Tại sao? Tôi biết cậu rất bận rộn. Cậu muốn học đại học cho tử tế chứ không như chúng tôi. Nhưng như thế đâu phải hoàn toàn không có thời gian rảnh? Hay cậu không thích chúng tôi?”

“Không, không phải vậy,” Naoki cười gượng, thành thật thú nhận, “Tôi chỉ không muốn làm phiền mọi người thôi.”

“Tôi đã bảo rồi, không biết chơi nhạc cũng không sao...”

Naoki thở dài, “Tôi không nói về chuyện nhạc cụ.” Bụng bảo dạ, sớm muộn gì cũng phải kể rõ đầu đuôi, chứ đôi bên càng trở nên thân thiết thì sẽ càng khó nói. Mà chuyện này cũng không thể giấu mãi được. Để tránh cho cả hai cùng rơi vào tình huống khó xử, Naoki vẫn giữ khoảng cách nhất định với họ. Cậu thấy quan hệ giữa đôi bên cứ thế này là hợp lý rồi.

“Là chuyện gia đình tôi. Tôi có một anh trai và không còn bố mẹ nữa.”

“Anh cậu làm sao à?” Yusuke hỏi han.

“Anh tôi hiện đang ở trong trại giam, xử phạt mười lăm năm tù vì tội cướp của giết người.”

Do đang trong phòng tập nhạc nên giọng Naoki khá vang. Bốn người bao gồm cả Yusuke cùng trố mắt ra nhìn cậu. Naoki ngó quanh một lượt từng người rồi tiếp tục. “Dính líu tới người như tôi chẳng hay ho gì đâu. Tôi rất thích âm nhạc của các cậu nên sẽ tiếp tục nghe. Còn chuyện cùng tham gia với mọi người e rằng khó lòng thực hiện được.”

Cả tay bass, guitar và trống đều cúi gầm mặt, chỉ có Yusuke vẫn nhìn cậu đăm đăm.

“Anh ấy vào tù từ bao giờ?”

“Anh ấy bị bắt hồi mùa thu năm kia và vào tù từ mùa xuân năm ngoái.”

“Vậy còn mười bốn năm nữa đúng không?”

Naoki gật đầu. Cậu không hiểu ý Yusuke là gì khi hỏi như vậy.

Yusuke quay ra ba người trong ban nhạc rồi lại đưa mắt về phía Naoki.

"Thì ra là vậy. Con người ai cũng có nỗi khổ tâm riêng."

"Chính vì lý do đó mà..."

"Khoan đã!" Yusuke chìa tay ra, biểu cảm có chút thiếu kiên nhẫn, "Những gì cậu nói, tôi đều hiểu cả. Cuộc đời anh ấy đúng là quá lận đận, tôi rất lấy làm tiếc. Nhưng chuyện của anh trai cậu thì liên quan gì tới cậu? Càng chẳng liên quan gì tới ban nhạc?"

"Cảm ơn cậu đã nói thế. Nhưng tôi không cần được thương hại!"

"Không phải thương hại. Kẻ ngồi tù đâu phải cậu, tôi thương hại cậu cũng chẳng giải quyết được gì. Có luật pháp nào quy định nếu anh trai vào tù thì em trai không được làm ca sĩ à? Không có đúng không? Vì vậy, cậu không cần phải bận lòng mấy chuyện đó!"

Thấy Yusuke nói ra những lời này với vẻ mặt vô cùng chân thật, Naoki cảm động đến phát khóc. Nhưng cậu không dám tin tưởng toàn bộ. Cậu biết Yusuke không nói dối, nhưng nhỡ đâu đây chỉ là cảm xúc nhất thời của cậu ta. Mấy chuyện này cũng không phải hiếm. Sau khi vụ việc xảy ra, một số người vẫn tỏ ra rất quan tâm tới cậu, nhưng cuối cùng đều dần trở nên xa cách. Naoki không trách họ nhẫn tâm. Con người mà, ai rồi cũng sẽ đặt bản thân lên hàng đầu. Họ không muốn giao thiệp với những kẻ phiền toái là điều hiển nhiên.

"Cậu còn do dự cái gì?" Yusuke giục. "Chúng tôi thích giọng hát của cậu nên mới muốn mời cậu cùng tham gia. Gia đình cậu có như thế nào cũng chẳng ảnh hưởng tới chúng tôi. Lẽ nào cậu khó chịu vì nhà chúng tôi không có ai phải ngồi tù?"

"Tôi không hề có ý đấy."

"Đã vậy thì đừng lải nhải mấy lời vô nghĩa nữa."

"Vô nghĩa?" Naoki trừng mắt lườm Yusuke.

"Đúng, vô nghĩa! Với chúng tôi, quan trọng nhất là phải làm sao tạo ra những bản nhạc tuyệt vời, còn lại tất cả đều chỉ là vô nghĩa, chẳng đáng nhắc tới. Đúng không?"

Yusuke lại quay ra phía ban nhạc, ba người còn lại gật đầu tán

thành. Nhưng Naoki vẫn im thin thít.

“Thôi được!” Yusuke vỗ hai tay vào nhau. “Chúng ta bỏ phiếu cho dân chủ nhé. Có ai phản đối việc Takeshima gia nhập ban nhạc không?”

Không một cánh tay nào giơ lên.

“Vậy những ai chấp thuận?”

Yusuke thì khỏi cần nói, ba thành viên còn lại cũng đều giơ tay hưởng ứng. Yusuke hài lòng kết luận. “Trong năm người, bốn người đồng ý, không ai phản đối, một người bỏ phiếu trắng. Cậu còn phàn nàn gì nữa không?”

Naoki nhăn nhó. Cậu đang rất khó xử. “Tôi có thể tham gia thật sao?”

“Chẳng phải cậu đã hát *Imagine* của John Lennon sao? Thử tưởng tượng về một thế giới không có phân biệt hay thành kiến xem nào.” Yusuke nhoẻn miệng cười tươi, còn những giọt nước ngân ngấn nơi khóe mắt Naoki chỉ chực rơi.

Phản ứng của nhóm Yusuke sau khi nghe chuyện của Tsuyoshi khác hẳn mọi người trước đây. Tuy không nhiều người trở mặt lộ liễu, nhưng cũng giống như ông chủ quán ẩm thực nước ngoài, hầu hết mọi người đều lập tức dựng nên bức tường ngăn cách với cậu, chẳng qua tùy người mà bức tường đó dày hay mỏng mà thôi.

Vậy mà cậu lại không nhận thấy sự hiện diện của bức tường từ nhóm Yusuke. Có lẽ là bởi từ tận đáy lòng họ muốn cậu gia nhập ban nhạc. Naoki vui mừng khôn xiết. Dù thứ họ muốn không phải bản thân Takeshima Naoki mà chỉ là giọng hát, cậu vẫn cảm kích khi thấy mình còn có ích với người khác.

Không phải!

Vẫn còn một người nữa không dựng tường ngăn cách với cậu sau khi biết chuyện. Người đó chính là Shiraishi Yumiko. Naoki cứ đinh ninh cô sẽ không tiếp cận mình nữa, nào ngờ mỗi lần giáp mặt nhau trên xe buýt, cô vẫn vồ vập hỏi han như mọi khi, thậm chí còn có phần thân mật hơn trước đây.

Một hôm vào giờ nghỉ trưa, Naoki đang nằm trên bãi cỏ nghe

nhạc, tự nhiên có ai đó ngồi xuống bên cạnh. Mở mắt ra, cậu thấy Yumiko đang tủm tỉm cười.

"Dạo này cậu toàn đeo tai nghe nhỉ? Đang nghe cái gì thế? Hội thoại tiếng Anh à?"

"Không, tôi nghe nhạc."

"Hóa ra Naoki cũng nghe nhạc. Tôi còn tưởng cậu phải nghe bài học cơ đấy."

"Tôi có học, nhưng thi thoảng cũng nghe nhạc nữa."

"Cũng đúng. Mà cậu nghe nhạc gì? Rock à?"

"Ừm, đại loại thế!" Naoki trả lời mập mờ, thật ra cậu vẫn chưa phân biệt được các thể loại.

Yumiko rút một bên tai nghe của Naoki ra đeo vào tai mình.

"Này, đừng làm thế!"

"Có sao đâu! Hình như bài này tôi chưa nghe bao giờ..." Nói đến đây, mặt Yumiko đột nhiên biến sắc. Cô hướng đôi mắt tròn xoe đầy sửng sốt về phía cậu. "Giọng hát này, lẽ nào là của Naoki..."

"Trả lại đây!" Naoki định lấy lại tai nghe, nhưng Yumiko đã kịp quay người tránh đi.

"Tuyệt quá! Naoki thành lập ban nhạc à?"

"Không hẳn, là họ rủ tôi cùng tham gia thôi."

"Nhưng cậu hát chính còn gì. Tài thật!" Yumiko giơ cả hai tay lên ấn chặt vào tai, mắt lấp lánh.

"Thế là đủ rồi đấy." Cuối cùng Naoki cũng lấy lại được tai nghe.

"Cậu tham gia từ bao giờ?"

"Khoảng hai tháng trước. Còn những thành viên khác phải được mấy năm rồi. Họ giỏi quá đúng không?"

"Phần nhạc rất hay, nhưng giọng của Naoki mới là tuyệt vời. Cậu có thể làm ca sĩ chuyên nghiệp đấy."

"Đừng ngớ ngẩn thế."

Naoki tỏ ra thờ ơ, nhưng thâm tâm cậu lại cảm thấy những lời Yumiko vừa nói như tiếp thêm dũng khí cho mình. Suốt hai tháng vừa qua, cậu cứ như bị âm nhạc bỏ bùa. Những lúc say sưa hát trong phòng tập nhạc chính là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của cậu.

Naoki nghĩ, giá mà được tiếp tục hát đến hết đời thì tốt biết mấy. Suy nghĩ này gắn liền với ước mơ trở thành ca sĩ chuyên nghiệp của cậu. Đây cũng là mơ ước của Yusuke và các thành viên khác trong ban nhạc. Cùng theo đuổi một ước mơ và cùng dốc sức giúp nhau thực hiện ước mơ đó quả là niềm hạnh phúc vô bờ.

"Chẳng phải cậu cũng thấy mình hát hay nên mới nghe sao? Lại còn tự mỉm cười mãn nguyện nữa."

"Không phải đâu. Tôi đang kiểm tra lại mấy đoạn hát chưa ổn bởi sắp tới ngày biểu diễn rồi."

"Biểu diễn? Các cậu tổ chức hòa nhạc à?" Khuôn mặt Yumiko bừng sáng.

Đến lúc Naoki nhận ra mình vừa nói điều thừa thãi thì đã muộn mất rồi. Yumiko cứ hỏi mãi về buổi biểu diễn: lúc nào, ở đâu, có vé mời hay không và sẽ hát mấy bài. Naoki chào thua, phải trả lời từng câu một, rồi cuối cùng bị cô giành luôn bốn vé, tất nhiên có trả tiền đàng hoàng. Bán được vé là chuyện đáng mừng, nhưng Naoki chẳng muốn mắc nợ. Đằng nào cậu cũng không thể đáp lại tình cảm của cô.

"Nhất định tôi sẽ đến! Trời ơi, háo hức quá!" Yumiko không hay biết gì về cảm xúc thật của Naoki. Trông cô mừng rỡ ra mặt.

Ngày diễn cận kề, đã thế lại còn đúng đợt Naoki phải đến trường nghe giảng trực tiếp, thời gian biểu càng trở nên khó sắp xếp hơn. Nhưng cứ hở ra được lúc nào là Naoki lại dốc toàn lực vào việc luyện tập. Phí thuê phòng tập nhạc cũng là chuyện đáng lo. Dù chia đầu người thì vẫn ngốn một khoản lớn phí sinh hoạt của cậu. Có điều, nếu bị tước mất niềm vui này thì cuộc sống đâu còn ý nghĩa nữa. Thế mới thấy âm nhạc chiếm vị trí quan trọng nhường nào trong trái tim cậu.

Nhân có thêm Naoki gia nhập, ban nhạc bèn quyết định đổi sang tên mới là Specium. Cái tên này bắt nguồn từ bộ dạng của Yusuke trong một lần nhóm mắc lỗi. Cậu ta chỉ định bắt tréo tay hình chữ X trước ngực thôi, chẳng hiểu sao trông lại rất giống động tác bắn tia năng lượng của siêu nhân Ultraman. Cậu càng một mực phủ nhận, mọi người càng thấy thú vị nên quyết định lấy đó làm tên.

Sau nhiều lần gặp gỡ, Naoki đã thân thiết hơn với các thành viên còn lại ngoài Yusuke. Họ gọi thẳng tên cậu là Naoki, ngược lại cậu cũng hay gọi họ bằng tên thân mật. Thú vị ở chỗ, duy chỉ mỗi Yusuke lại luôn gọi cậu bằng họ Takeshima, chắc tại ngay từ đầu đã quen như vậy nên khó sửa.

Sau hai tiếng luyện tập liên tục, cả bọn cùng đi uống rượu là giây phút mà Naoki cảm thấy thư thái nhất. Cậu đã có thể thoải mái trò chuyện với họ về mấy đề tài mà đám thanh niên hay bàn tán với nhau như chuyện con gái, than thở về công việc, xu hướng thời trang đang thịnh hành... Kể từ khi Tsuyoshi bị bắt, đây là lần đầu cậu cảm nhận lại được hương vị thanh xuân. Mấy anh chàng trong ban nhạc đã mang đến bao điều tươi mới rực rỡ cho cuộc đời u ám của cậu.

Dẫu nội dung đối thoại có ngớ ngẩn đến đâu chăng nữa thì rốt cuộc cả năm người đều quay lại với đề tài âm nhạc. Tiếp theo nên sáng tác những ca khúc như thế nào? Từ giờ phải đặt mục tiêu là gì và phải làm sao để đạt được mục tiêu đó? Đôi lúc họ tranh luận vô cùng gay gắt, hôm nào uống say còn suýt ẩu đả. Nhất là Yusuke và tay chơi trống Kota. Cả hai đều nóng tính, động một tí lại "Tôi không thèm" với "Mặc kệ cậu". Hồi đầu thấy hai người càu cạu với nhau, Naoki còn toát mồ hôi vì lo, nhưng lâu dần cậu hiểu ra đây chỉ là chuyện cơm bữa nên mặc nhiên ngồi xem rất vui vẻ, chờ hai người cùng hạ hỏa.

Naoki cảm nhận được sự nghiêm túc của họ khi theo đuổi con đường âm nhạc. Ngoại trừ Yusuke, ba người còn lại đều không học lên đại học mà vừa đi làm vừa tìm kiếm cơ hội. Bản thân Yusuke đăng kí đi học chẳng qua cũng chỉ vì bố mẹ nài ép. Mỗi khi nghĩ tới chuyện đó, Naoki lại thấy áy náy, nhưng cậu không thể bỏ học được. Bởi tốt nghiệp đại học là cách duy nhất có thể khích lệ tinh thần anh Tsuyoshi đang trong cảnh tù tội.

Trong thư, cậu đã kể với Tsuyoshi về chuyện hát hò của mình. Sợ anh thấp thỏm không yên, cậu còn cố tình viết "sẽ không để ảnh hưởng tới việc học", cũng không đả động đến mục tiêu trở thành ca sĩ chuyên nghiệp. Cậu định sẽ giấu nhẹm chuyện này cho tới khi nào

ra mắt công chúng thành công. Sau này nếu ban nhạc có thể phát hành CD, cậu sẽ gửi tặng cho anh. Như vậy chắc chắn Tsuyoshi sẽ rất hạnh phúc, còn trước đó tốt hơn hết đừng nên khiến anh hốt hoảng.

Lần ra mắt này, ban nhạc sẽ biểu diễn tại một khán phòng ở Shibuya. Naoki căng thẳng tới độ vừa bước lên sân khấu, đầu óc cậu đã hoàn toàn trống rỗng. Khi được Yusuke giới thiệu là thành viên mới của nhóm, cậu cũng lúng túng như gà mắc tóc. Nhưng có lẽ như vậy càng thú vị hơn nên khán giả cứ cười không ngớt.

Chưa hết căng thẳng, buổi biểu diễn đã bắt đầu. Naoki chẳng nhìn thấy gì nữa, chỉ nghe được tiếng nhạc cụ phát ra từ phía các bạn cùng nhóm. Âm nhạc vang lên, cậu hát theo như phản xạ có điều kiện. Và hát say sưa như quên cả chính mình.

Về sau nghe Yusuke kể lại, khi Naoki cất tiếng, cả khán phòng nín lặng. Từ sau đoạn nhạc đầu tiên, khán giả bắt đầu vỗ tay theo nhịp và đung đưa người theo giai điệu của bài hát.

“Tất cả đều ngẩn ra vì sững sờ, chẳng ai ngờ chúng ta lại có thứ vũ khí bí mật này.” Yusuke lấy làm đắc chí.

Sau một, hai bài, Naoki dần dần trấn tĩnh lại. Cậu nhận ra khán phòng gần như chật kín, hầu hết khán giả đều đang lắc lư theo lời cậu hát.

Đứng gần sát sân khấu nhất là một nhóm bốn người đang khua tay. Naoki tưởng họ là fan ruột của ban nhạc, đến khi nhận ra một người trong số đó chính là Yumiko, cậu lại hơi sượng sùng. Cô không những rủ bạn đi cùng, lại còn chen lên đứng hẳn phía trên, có khi còn dặn ba người còn lại phải reo hò cổ vũ cho cậu. Suốt buổi diễn, Naoki bắt gặp ánh mắt cô đúng một lần, đôi mắt ấy long lanh hơn bao giờ hết.

Buổi ra mắt đáng nhớ đã kết thúc thành công tốt đẹp. Khán giả vỗ tay tới tấp yêu cầu họ diễn lại. Yusuke bảo, đây là lần đầu tiên khán giả hào hứng như vậy.

Ban nhạc khẩn trương lên kế hoạch cho buổi biểu diễn thứ hai. Song song với đó, Yusuke cũng đề nghị nên thu âm lại.

“Rồi gửi tới các hãng đĩa. Trước đây chúng tôi đã thu thử mấy lần

rồi, nhưng không có Takeshima hát chính thì chẳng có nghĩa lý gì cả."

Yusuke định thu tổng cộng sáu bài, tất cả đều là tự sáng tác, phần lớn do Yusuke viết. Naoki chỉ phụ trách ca từ cho mỗi một bài, nhưng bản thân cậu lại không ưng ý cho lắm.

"Cả sáu bài đều để Naoki hát chính à?" Kota hỏi. Bố cậu ta hiện đang làm trong một công ty quảng cáo, có thể coi đó là cánh cửa duy nhất của nhóm để đến với giới âm nhạc.

"Tất nhiên rồi! Nếu không thì đâu còn đặc trưng của nhóm Specium nữa, đúng không?" Yusuke lôi kéo sự ủng hộ của tay bass Atsushi và guitar phụ có tên Kenichi. Hai người họ khẽ gật đầu.

"Căn bản là thế này..." Kota trình bày, "Nếu nói là đặc trưng của nhóm, tôi cho rằng có hai người hát chính sẽ tốt hơn. Chẳng phải thế mạnh của chúng ta là có hai ca sĩ thực lực ngang nhau sao? Nếu để mình Naoki hát chính, vừa không gây được ấn tượng đặc biệt với các công ty, vừa không tạo được dấu ấn riêng cho nhóm."

Kota nói vậy là đã nể nang Naoki rồi, chứ bản thân Naoki cũng thấy lý do cậu ta đưa ra hoàn toàn đúng. Từ ngày Naoki gia nhập ban nhạc, vai trò hát chính của Yusuke đã giảm đi nhiều. Thật lòng cậu khá áy náy về điều đó.

"Trình độ của tôi và Takeshima khác xa nhau. Chính cậu cũng nói thế còn gì?" Yusuke mất kiên nhẫn.

"Cứ cho là thế đi, nhưng giờ nhóm nào mà chẳng có giọng ca chính xuất sắc. Chúng ta phải có điểm gì đó khác biệt với họ chứ?"

"Hay là dùng mánh khóe?"

"Vấn đề không phải ở mánh khóe. Trước đây, nhờ Yusuke hát chính mà chúng ta mới có quyết tâm phấn đấu trở thành chuyên nghiệp. Chẳng phải hồi ấy cũng có mấy công ty muốn hợp tác với chúng ta còn gì?"

Thế là tranh cãi nổ ra. Có lẽ do ảnh hưởng từ bố, Kota ra sức giải thích lý thuyết để đạt đến thành công. Trong khi đó, mọi lý lẽ của Yusuke đều mang nặng cảm tính.

Cuối cùng cả nhóm quyết định bỏ phiếu. Bốn người, trong đó có

cả Naoki đều chủ trương Yusuke sẽ hát chính cho hai hoặc ba bài trên tổng số sáu bài.

"Naoki, cậu phải tự tin hơn nữa vào bản thân mình. Nếu không mạnh dạn thì làm sao làm ca sĩ được." Yusuke miễn cưỡng chấp nhận ý kiến của bốn người bạn.

Nhà Yusuke có bộ thiết bị ghi âm loại đơn giản, cậu dùng nó để thu thử sáu bài hát. Naoki ngắm nhìn băng ghi âm đã hoàn thành, thấy nó lấp lánh chẳng khác gì kim cương.

"Giá như đây là nước Mỹ thì tốt biết bao." Kota cầm băng lên nói.

"Tại sao?" Mọi người đồng thanh hỏi.

"Bởi nước Mỹ là đất nước của cơ hội. Quan hệ, tiểu sử hay chủng tộc đều không quan trọng. Chỉ cần có năng lực là sẽ được đánh giá cao và trở nên nổi tiếng. Hồi chưa có tên tuổi, các cậu có biết Madonna đã làm thế nào để đạt được thành công không? Cô ấy lên taxi và nói 'Hãy đưa tôi tới trung tâm của thế giới'. Nơi ấy chính là quảng trường Thời Đại của New York."

"Đất nước này cũng cho ta rất nhiều cơ hội." Yusuke cười khinh khinh. "Các cậu cứ chờ mà xem, bất cứ ai nghe băng này xong cũng sẽ phải lao tới săn đón chúng ta."

Các thành viên khác để lộ vẻ mặt "Giá mà được như thế thì tốt quá".

"Nếu có nhiều công ty cùng liên lạc thì tính sao?" Kenichi hỏi.

"Đến lúc đó phải xem xét các điều kiện họ đưa ra rồi kí hợp đồng với công ty nào có điều kiện tốt nhất."

"Không! Điều kiện chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là họ hiểu âm nhạc của chúng ta đến đâu?" Như mọi lần, Yusuke lại tỏ ý phản đối chủ nghĩa thực dụng của Kota. "Chẳng may các nhà sản xuất không hiểu được và bắt chúng ta hát như ca sĩ thần tượng, âm nhạc của chúng ta sẽ bị biến chất."

"Chưa chắc người ta đã bắt cậu làm vậy!"

"Trường hợp bị ép phải hát ca khúc do người khác sáng tác khi mới ra mât cũng không phải là hiếm. Tôi nhất quyết không làm mấy

chuyện như thế đâu."

"Ban đầu thì đâu còn cách nào khác? Còn sau này khi đĩa đã bán chạy và chúng ta cũng có tiếng nói hơn, đến lúc ấy là có thể làm điều mình thích rồi."

"Tôi nhắc lại, tôi sẽ không bán rẻ linh hồn của mình."

"Cậu bỏ cái lối suy nghĩ ấu trĩ đó đi. Chỉ tại cậu như vậy mà cơ hội mới bay biến mất."

"Lúc nào? Tôi làm cơ hội bay biến mất khi nào?"

Hai người lại bắt đầu gây gổ với nhau. Atsushi và Kenichi chen vào giữa khuyên giải, còn Naoki chỉ biết cười trừ mà không nói gì.

Dù chỉ toàn mơ mộng hão huyền, cuộc đối thoại này vẫn khiến Naoki ngập tràn hạnh phúc. Một lần nữa cậu lại nhận ra tầm quan trọng của cái gọi là ước mơ.

Về đến kí túc xá, cậu thấy một gói bưu kiện do trường gửi đến. Những tưởng thầy cô đã sửa xong báo cáo nên gửi trả về, hóa ra lại là sách hướng dẫn chuyển sang chương trình đào tạo hệ chính quy. Tức là không phải theo học khoa Giáo dục Tại chức nữa mà sẽ được học chương trình đại học thông thường.

Naoki ngồi nghiền ngẫm sách hướng dẫn tới quên cả ăn. Chuyển sang hệ chính quy là tâm nguyện lớn nhất của cậu. Theo như trong này hướng dẫn, hình như chỉ cần vượt qua kì thi là có thể chuyển hệ. Cậu đã từng nghe đâu đó nói rằng kì thi này cũng không quá khó.

Tưởng tượng ra viễn cảnh được ngồi học giữa các sinh viên bình thường, trái tim Naoki bỗng hân hoan khó tả. Chắc chắn khi ấy cậu sẽ phấn khích hơn cả hồi mới lên trường tham gia giờ học trực tiếp. Với lại cậu còn có thể đường đường chính chính nói với tất cả mọi người rằng cậu là một sinh viên đại học. Đương nhiên hiện tại cậu cũng là sinh viên, nhưng chẳng hiểu sao lại có cảm giác thua kém ở điểm nào đó. Có lẽ đây là một dạng của phức cảm.

Nhưng... không được rồi!

Nén tiếng thở dài, Naoki gấp quyển sách lại. Nếu học hệ chính quy, cậu sẽ không thể làm việc vào ban ngày và luyện tập với ban nhạc vào buổi tối. Cậu càng không thể viện cớ công việc để bỏ tập,

bởi những thành viên khác cũng phải vừa đi làm vừa cố sắp xếp thời gian tập luyện.

Hơn nữa, cậu cũng nghĩ với mơ ước thì không nên bắt cá hai tay. Mơ ước lớn nhất của cậu lúc này là ban nhạc đạt được thành công. Nếu đã coi đó là mục tiêu, việc học đại học có ra sao cũng không còn cấp thiết nữa. Cậu cứ có cảm giác mong mỏi được chuyển sang hệ chính quy của mình giống như sự phản bội ghê gớm đối với các thành viên còn lại.

Mình đã có âm nhạc, cũng có cả ban nhạc rồi.

Tự dặn lòng như vậy, Naoki quăng quyển hướng dẫn đi.

Buổi biểu diễn thứ hai diễn ra tại một khán phòng ở Shinjuku. Tuy không gian rộng hơn lần trước nhưng cũng gần như kín chỗ. Đều nhờ công họ đã đến nhiều nơi để tuyên truyền, cộng thêm bao lời đánh giá tốt từ lần diễn trước đó.

Naoki không hề thấy bớt căng thẳng nhưng ít nhất vẫn đủ tỉnh táo để quan sát tình hình xung quanh. Hát được nửa bài thì guitar của Kenichi bị đứt dây, may mắn thay Naoki cũng không hề tỏ ra hoảng loạn.

Cậu không nhớ có đưa vé cho Yumiko không, nhưng hôm đó cô dẫn theo hai người bạn và vẫn đứng ngay hàng đầu tiên. Không chỉ vậy, cô còn ra hẳn phòng nghỉ của nghệ sĩ sau khi buổi diễn kết thúc.

“Xuất sắc! Các cậu đều ngầu lắm!” Yumiko không chỉ nói với Naoki bằng bộ dạng cực kì kích động mà còn tỏ ra rất thân thiết với các thành viên khác. Mấy người kia ngơ ngác nhìn đầy khó hiểu nhưng vẫn cúi đầu cảm ơn lời khen của cô.

Sau khi Yumiko ra về, Atsushi thẳng thốt nhận xét, “Cô ấy náo nhiệt quá, chẳng có vẻ gì là giống bạn gái Naoki cả.”

“Không phải bạn gái, chỉ là người ở công ty thôi.”

Chính xác mà nói, hai người cũng không thuộc cùng một công ty, nhưng để giải thích cho rõ ràng thì hơi lằng nhằng nên Naoki quyết định không đi vào chi tiết.

“Nhìn là biết cô ấy đang mê cậu như điếu đổ, làm bạn gái cũng được chứ sao. Bây giờ cậu cũng chưa hẹn hò với ai.” Atsushi vẫn

không buông tha.

“Giờ tôi đâu có rảnh. Nếu có thời gian, thà tôi dành hết cho luyện tập còn hơn.”

“Chỉ cắm đầu vào luyện tập cũng không hẳn là tốt. Thỉnh thoảng cũng phải hẹn hò đi chơi chứ.”

“Còn cậu chơi bời hơi quá đà rồi đấy.” Yusuke nói chen vào làm mọi người đều bật cười.

Sau đó, họ tiếp tục tổ chức thêm mấy buổi biểu diễn nữa. Tiền thuê địa điểm tương đối đắt, song các thành viên đều hừng hực nhiệt huyết cứ như bị bỏ bùa mê. Bản thân Naoki cũng hiểu rằng khoảng thời gian này vô cùng quan trọng đối với cả nhóm.

Sau buổi biểu diễn thứ năm, một thanh niên lạ mặt đã vào phòng nghỉ tìm gặp họ. Trông anh ta khoảng gần ba mươi tuổi, ăn mặc theo kiểu bụi bặm với quần bò và áo khoác da.

“Ai là nhóm trưởng?” Anh ta lên tiếng hỏi. Thấy Yusuke bước ra, anh ta lấy một tấm danh thiếp đưa cho cậu, nhưng lại bảo đấy không phải danh thiếp của mình.

“Người này muốn gặp các cậu. Nếu đồng ý, các cậu hãy đến địa chỉ này ngay bây giờ.” Nói đoạn, anh ta chìa ra một hộp diêm, có lẽ là hộp diêm của quán cà phê nào đó.

Vừa đọc danh thiếp, mặt Yusuke tái mét. Cậu ấy há hốc mồm, không nói nên lời.

“Cậu biết công ty này không?” Thanh niên lạ mặt cười nhạt.

“Tôi biết. ừm... chúng tôi sẽ đến đó ngay.”

“Vậy chúng tôi sẽ chờ.” Rồi thanh niên lạ mặt bỏ đi.

Yusuke quay lại nói với mọi người, “Thật không tin nổi.”

“Sao thế? Rốt cuộc người đang chờ là ai?” Kota sốt sắng hỏi.

Yusuke giơ danh thiếp ra cho mọi người xem, “Là Ricardo! Người của Ricardo muốn gặp chúng ta.”

Chỉ với một câu nói, tất cả mọi người im phăng phắc.

“Vớ vẩn! Có thật không đấy?” Phải mất một hồi, Kota mới gào lên.

“Cậu tự xem đi.”

Kota nhận tấm danh thiếp từ tay Yusuke. Kenichi, Atsushi và cả Naoki xúm lại quanh cậu ấy. Đập vào mắt Naoki là dòng chữ "Phòng kế hoạch Công ty Cổ phần Ricardo". Đây có thể coi là công ty thu âm có quy mô lớn nhất trong giới âm nhạc.

"Tôi đã nói rồi." Yusuke đứng thẳng dậy, đưa mắt nhìn xuống bốn người còn lại. "Đất nước này cũng sẽ cho chúng ta cơ hội. Thấy chưa? Thấy tôi nói có đúng không?"

Kota gật đầu. Những người khác cũng lục tục hùa theo.

"Tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ hội này." Yusuke vung tay phải về phía trước như thể đang tóm lấy thứ gì đó.

Naoki cũng vô thức siết tay thành nắm đấm.

Người đang chờ họ ở quán cà phê tên là Nezu, khoảng ba mươi tuổi, tạo ấn tượng mạnh mẽ với đôi vai rộng và chiếc cằm nhọn, lại còn để râu xung quanh miệng, trông rất ăn nhập với bộ vest xám đen.

"Theo các cậu, điều gì là quan trọng nhất trong âm nhạc?" Anh ta hỏi.

"Trái tim," Yusuke trả lời. "Tôi cho rằng quan trọng nhất là phải nắm bắt được trái tim người nghe."

Naoki thấy đây là câu trả lời khá an toàn. Các thành viên khác cũng không có ý kiến gì.

"Tức là các cậu muốn sáng tác những ca khúc có thể nắm bắt trái tim người nghe? Giờ các cậu đang mày mò tìm cách để đạt đến mục tiêu đó, rồi thử sáng tác, luyện tập và biểu diễn trực tiếp, đúng không?"

"Như vậy không được sao?"

"Không phải là không được." Nezu châm một điếu thuốc. "Nhưng khó thành công lắm."

Yusuke quay ra nhìn cả đám như muốn hỏi mình trả lời sai ở đâu. Chẳng ai biết nên đáp lại thế nào.

"Các cậu có cố gắng đến mấy cũng không thể khiến con tim họ rung động. Biết tại sao không? Rất đơn giản, bởi họ đâu có được tiếp xúc với âm nhạc của các cậu. Đến nhạc còn chưa nghe thì sao có thể thấy cảm động? Thế nên cái quan trọng nhất phải là người nghe. Nếu

không có họ, ngay cả những sáng tác các cậu rất ưng ý cũng không thể trở nên nổi tiếng. Không, thậm chí những sáng tác của các cậu cũng không đáng được gọi là âm nhạc, chẳng qua chỉ là một cách tự thỏa mãn chính mình mà thôi."

"Vì thế chúng tôi mới tổ chức biểu diễn." Yusuke đanh mặt lại.

Nezu dửng dưng gật đầu, "Chắc các cậu nghĩ rằng chỉ cần các buổi biểu diễn đều có khán giả, là họ sẽ truyền tai nhau về tài năng của các cậu, từ đó các cậu sẽ được biết tiếng nhiều hơn rồi sớm muộn gì cũng được ra mắt chính thức, đúng không?"

Naoki không hiểu suy nghĩ đó sai ở chỗ nào. Cho đến giờ cậu và các bạn vẫn luôn mơ tưởng rằng đây chính là con đường dẫn tới thành công.

"Quả nhiên là thế." Nezu nói tiếp. "Khi tìm hiểu tiểu sử của những nghệ sĩ nổi tiếng, có lẽ sẽ thấy quá khứ của họ là như vậy. Nhưng nếu tìm hiểu tiểu sử của các nghệ sĩ không nổi tiếng, quá khứ của họ cũng giống hệt. Mấy cô gái cứ quanh quẩn mãi ở Shibuya vì mong muốn trở thành thần tượng, cho dù lọt vào tầm ngắm của những nhà tìm kiếm tài năng, tỉ lệ thành công của họ vẫn rất thấp. Đến những nghệ sĩ đã ra mắt cũng chưa chắc sẽ được nhiều người để ý. Còn các cậu lại nhất mực tin rằng miễn tạo ra thứ âm nhạc chất lượng thì kiểu gì cũng được công nhận, thành công hay thất bại quan trọng nằm ở thực lực của bản thân. Tôi nói thế có đúng không?"

Không sai. Lúc nào họ cũng mặc định như vậy nên giờ không biết nói gì để phản bác.

"Như tôi đã nói, không có thính giả thì sẽ không có âm nhạc hay hay dở, mà chỉ là những nốt nhạc được tập hợp lại mà thôi. Số khán giả ít ỏi ở khán phòng có cũng như không. Nghĩa là, các cậu bây giờ cũng giống như không chơi nhạc vậy."

"Chẳng phải chính anh Nezu đây cũng vì đã xem biểu diễn nên mới gọi chúng tôi tới hay sao?" Yusuke đáp trả, nhưng Nezu chỉ cười ngán ngẩm.

"Nếu các cậu tưởng âm nhạc của mình đã được công nhận, thì tôi xin phép phản đối. Hễ thấy ban nhạc nào được đánh giá tốt ở mấy

khán phòng là lại cho ra mắt, công ty chúng tôi mà dễ dãi như thế thì đã chẳng trụ được đến bây giờ. Các cậu nghe cho rõ đây. Tôi đến xem các cậu biểu diễn không phải để thăm dò đánh giá của khán giả. Hãy cứ coi như do trời xui đất khiến nên tôi tình cờ xuất hiện ở đấy đi. Công việc của chúng tôi là không ngừng đi đây đi đó khắp nơi nhằm tìm kiếm những viên ngọc thô có một không hai trên đời. Tôi tự thấy mình như chuyên gia tìm kiếm ngọc thô vậy. Ngọc thô không phát sáng. Nếu các cậu lầm tưởng tôi bị thu hút bởi ánh hào quang của các cậu, thì các cậu lầm rồi. Trước hết các cậu phải hiểu rõ điều này đã."

Naoki dần vỡ lẽ ra những gì Nezu muốn truyền đạt. Nói một cách ngắn ngọn, anh ta không hề công nhận tài năng của ban nhạc, nhưng anh ta có thể mài giũa cho họ tỏa sáng, hay đúng hơn là có khả năng tỏa sáng.

"Đến lúc vào vấn đề chính rồi." Nezu đánh mắt một vòng quanh cả nhóm. "Tôi muốn giúp các cậu chơi nhạc. Không phải thứ nhạc giải trí đánh cho vui, mà là âm nhạc thực sự."

Sau khi tạm biệt Nezu, cả nhóm ghé vào quán rượu quen thuộc. Họ hay tới đây ăn mừng sau mỗi lần biểu diễn thành công, nhưng hôm nay thì khác. Hôm nay họ có chuyện nghiêm trọng hơn nhiều. Sau bao tháng ngày chờ đợi, cuối cùng ước nguyện được ra mắt chính thức cũng sắp trở thành hiện thực. Toàn thân Naoki cứ lâng lâng như trong mơ. Cậu muốn được trò chuyện với các thành viên để xác nhận lại rằng đây không phải một giấc mơ.

Nhưng chẳng ai còn bụng dạ đâu mà vui mừng, vì những lời của Nezu khi nãy vẫn lởn vởn trong đầu họ.

"Các cậu có khả năng, cả thực lực lẫn sức hút, mỗi tội hầu như chưa được phát huy hết. Các cậu giống như một tấm vải trắng tinh, còn tôi sẽ quyết định nên vẽ bức tranh như thế nào. Các cậu cứ làm theo sự chỉ dẫn của tôi là chắc chắn thành công."

Anh ta còn nói đừng cố thể hiện cái tôi. Tạo nên phong cách cho nghệ sĩ là việc của các chuyên gia như họ. Âm nhạc là phải gói trọn

tất cả mọi thứ. Ỷ vào mỗi nhạc cụ, giọng ca và bài hát thì không thể gọi là âm nhạc được.

"Nếu không so tài bằng chính sáng tác của mình thì đâu còn ý nghĩa nữa. Đến lúc này rồi mà vẫn phải hát mấy bài do người khác sáng tác sao?" Yusuke nốc quá nhiều bia nên bắt đầu lải nhải với giọng say khướt.

"Anh Nezu không hề nói chúng ta không được phép tự hát nhạc của mình, mà chỉ bảo tự họ sẽ quyết định nên lăng xê chúng ta như thế nào. Đây là vấn đề về cách quảng bá nên đương nhiên phải nhờ đến dân trong nghề. Thời đại này đâu đâu cũng đều như thế!" Kota dỗ dành.

"Chậc, đúng là con trai của người làm quảng cáo, nói chuyện cũng sặc mùi quảng cáo. Nhưng không được thể hiện cá tính của mình thì thật mất hứng."

"Không phải không được thể hiện! Mà là không được tự ý thể hiện một cách bừa phứa. Thể hiện cá tính cũng phải có phương pháp. Yusuke này, đừng cứng đầu như thế, hãy suy nghĩ lạc quan lên. Đây là cơ hội ngàn năm có một đấy."

"Đúng, một cơ hội quá tốt!" Atsushi đồng tình.

"Cuối cùng chúng ta cũng có thể chính thức bước lên sân khấu." Kenichi vừa nhìn sang Naoki vừa thốt lên đầy xúc động. Naoki im lặng gật đầu.

"Phải đó. Cuối cùng cũng được ra mắt. Dù dưới bất kì hình thức nào, Yusuke cũng đều rất mong đợi, đúng không?"

Nghe Kota nói vậy, Yusuke đành nặn ra nụ cười méo xẹo rồi "ừ" rất miễn cưỡng.

Tối hôm đó là buổi tối tuyệt vời nhất của nhóm Specium từ trước tới nay.

Naoki băn khoăn không biết có nên nhắc tới chuyện này trong thư viết cho Tsuyoshi hay không. Cậu không hề kể mình đang chơi nhạc một cách nghiêm túc và còn muốn ca hát chuyên nghiệp nữa. Nếu đùng một cái thông báo mình sắp ra mắt chính thức, anh sẽ phản ứng ra sao? Cậu đoán chắc chắn Tsuyoshi sẽ mừng cho mình. Lúc nào anh

cũng chỉ mong em trai có tiền đồ xán lạn, đại học chẳng qua chỉ là nơi tượng trưng. Giả như cậu đạt đến cái đích "tiền đồ xán lạn" bằng cách thức khác, có lẽ anh sẽ không thất vọng đâu.

Nhưng ngay cả thời gian rảnh để viết thư, Naoki cũng không có. Nezu yêu cầu ban nhạc sáng tác thêm vài bài hát mới. Nếu suôn sẻ, biết đâu người ta sẽ chọn một bài trong số đó làm ca khúc ra mắt. Không chỉ Yusuke dốc toàn lực cho lần này, mà các thành viên khác cũng cố gắng hẹn nhau cùng tập luyện hết khả năng có thể. Naoki còn phải vừa đi học vừa đi làm, hằng ngày cứ về đến kí túc là cậu chỉ biết ngủ. Yusuke có vẻ đã bỏ đại học, nhưng Naoki chưa thể quyết tâm như vậy.

Vào một buổi tối hiếm hoi không phải lên lớp cũng chẳng phải luyện tập, Kota, Atsushi và Kenichi đã tìm đến kí túc xá. Khi đó Naoki vừa đi làm về, trên người vẫn mặc nguyên bộ quần áo lao động.

"Chúng tôi có chuyện muốn nói," Kota đại diện lên tiếng. Hai người còn lại đứng lấp sau lưng cậu ấy, mặt cúi gằm.

"Ừ, các cậu vào đi. Xin lỗi vì phòng hơi hẹp."

Naoki mời ba người vào.

Trực giác mách bảo Naoki rằng có cơn gió chẳng lành đang nổi lên.

"Cũng khá gọn gàng đấy." Kota đảo mắt nhìn quanh. "Khi cậu nói sống trong kí túc của nhân viên thời vụ, tôi lại tưởng là mấy khu nhà đúc sẵn."

"Dù sao cũng là kí túc của công ty lớn, sao có thể xập xệ như thế được," Naoki cười đáp. Cậu dọn ra một khoảng trống đủ cho ba người ngồi.

Cả ba cùng dựa sát vào tường, nhưng không ai ngồi khoanh chân. Atsushi và Kenichi hai tay ôm gối, còn Kota không hiểu tại sao lại quỳ rất nghiêm chỉnh.

"Các cậu uống gì? Nhà tôi có coca..."

"Thôi, khỏi cần câu nệ."

"Ừm..." Naoki ngồi đối diện trước mặt ba người. Kì lạ thật, tự

nhiên cậu lại sợ phải nhìn vào mắt họ.

Bầu không khí khó xử kéo dài trong vài giây. Naoki thậm chí không dám hỏi "Có chuyện gì không".

"Chuyện là, hôm nay anh Nezu đã gọi cho tôi," Kota vào đề.

Naoki ngẩng mặt lên, "Anh ấy nói gì?"

Kota liếc sang hai người còn lại. Atsushi và Kenichi đều nín thinh, dường như quyết định phó mặc tất cả cho Kota.

"Anh Nezu bảo công ty đã điều tra về chúng ta. Đánh giá ở chỗ làm, nhận xét của hàng xóm, gốc gác lai lịch..." Kota ngập ngừng rồi nói tiếp, "Và gia cảnh nữa. Vì nếu có rắc rối xảy ra sau khi ra mắt công chúng thì không hay cho lắm."

"Rồi sao nữa?" Naoki giả bộ thản nhiên, mặc dù trong lòng giông tố đã nổi lên. Mấy chữ Kota vừa nói cứ vang mãi bên tai. "Gia cảnh... rắc rối...."

Kota liếm môi, "Anh Nezu cũng đã điều tra Naoki và biết được chuyện của anh trai cậu."

Naoki thắc mắc không biết họ đã điều tra bằng cách nào. Nhưng có nghĩ ra cũng vô ích.

"Anh ấy bảo... thế này không ổn," Kota lúng búng trong miệng.

Naoki ngước lên, rồi lập tức cụp mắt xuống, "ừ" như không có chuyện gì xảy ra. Cậu sắp không bình tĩnh nổi nữa rồi.

"Giả dụ ra mắt xong liền trở nên nổi tiếng, kiểu gì ban nhạc cũng sẽ bị soi mói đời tư cá nhân. Nghe nói do người trong giới nghệ sĩ cũng hay ngầm gây cản trở cho nhau. Những ai có người thân như vậy đều sẽ trở thành con mồi béo bở, ảnh hưởng xấu tới hình ảnh của ban nhạc, các hoạt động sẽ càng khó khăn hơn, đến công ty cũng chẳng cứu vãn nổi. Thế nên..."

"Tức là với tình hình này, chúng ta không thể ra mắt chính thức, đúng không?"

"Ừ."

Naoki thở dài. Nhìn làn hơi màu trắng, cậu mới sực nhớ ra mình chưa bật lò sưởi. Nhưng cậu chẳng còn sức lực để bật công tâc nữa.

"Anh ta sẽ cho các cậu ra mắt nếu không có tôi chứ gì?" Naoki

vẫn cúi đầu nói.

“Anh Nezu bảo, một mình Yusuke hát chính cũng chẳng sao. Anh ấy cũng rất tiếc khi không thể cho Naoki tham gia cùng.”

Như thể Nezu mặc định rằng Naoki đã bị loại khỏi nhóm.

“Bởi vậy ba cậu tới đây thuyết phục tôi.” Naoki hướng ánh mắt từ Kota sang Atsushi và Kenichi. Hai người họ ngó trân trân xuống sàn.

“Naoki, hãy tha lỗi cho chúng tôi!” Kota chống hai tay xuống và cúi đầu. “Chúng tôi rất muốn được ra mắt chính thức. Vì mục tiêu đó mà chúng tôi đã cố gắng không ngừng nghỉ bao lâu nay. Chúng tôi không muốn đánh mất cơ hội này.”

Hai người kia cũng ngồi ngay ngắn lại và cúi đầu theo. Nhìn bộ dạng của họ, nỗi đau trong lòng Naoki lên đến tột cùng.

“Yusuke thì thế nào? Sao cậu ấy không tới?”

“Yusuke vẫn chưa biết gì cả. Chỉ có chúng tôi biết thôi,” Kota vẫn cúi đầu.

“Tại sao không nói cho Yusuke biết?”

Atsushi và Kenichi dòm sang Kota với vẻ mặt đầy lo lắng. Xem ra họ cũng đang không biết phải nói sao với Yusuke.

“Anh Nezu không liên lạc với nhóm trưởng mà lại gọi cho tôi là bởi anh ấy nghĩ nhóm trưởng sẽ không dễ dàng chấp thuận. Cậu cũng biết tính Yusuke rồi đấy. Không cẩn thận, cậu ấy lại chửi ầm lên rồi kêu thà không ra mắt chính thức còn hơn.”

Naoki có thể dễ dàng hình dung ra. Cậu khẽ gật đầu.

“Anh Nezu bảo chúng tôi giấu Yusuke đến thuyết phục cậu. Vì vậy chúng tôi đã tới đây.”

“Nhưng cũng không thể giấu Yusuke mãi. Nếu muốn loại tôi khỏi ban nhạc thì vẫn phải giải thích lý do với cậu ấy. Các cậu định sẽ làm gì?”

Câu hỏi của Naoki khiến ba người câm như hến, môi mím chặt. Naoki nhận ra, không phải họ chưa nghĩ ra đáp án, mà là không biết nên mở lời thế nào.

“Ra là vậy... Các cậu muốn tôi tự động xin rút khỏi nhóm hả? Cứ

viện một lý do thích đáng rồi thông báo rút lui, Yusuke sẽ không nghi ngờ."

"Đúng là như thế, thành thật xin lỗi cậu."

Kota vừa dứt lời, hai người còn lại càng cúi đầu sâu hơn.

"Anh Nezu cũng nói đây là cách tốt nhất."

Dường như tất cả đều là chỉ thị của người đàn ông đó. Naoki thấy toàn thân rã rời. Lẽ nào đây là cách hành xử của người lớn? Người lớn đúng là một sinh vật khó lường. Khi thì nói không được phân biệt đối xử, lúc lại khéo léo khuyến khích sự phân biệt đó. Sao họ có thể tự mâu thuẫn với chính mình như vậy được? Chẳng nhẽ sau này cậu cũng sẽ thành ra giống họ?

"Nhưng nếu Yusuke vẫn cố níu giữ tôi lại thì phải làm thế nào? Cậu ấy sẽ không dễ dàng đồng ý đâu."

"Tôi biết! Vì thế chúng tôi sẽ hỗ trợ cậu."

Naoki rất muốn đáp trả rằng, chỉ những lúc ấy các cậu mới hỗ trợ tôi đúng không, nhưng cậu cố nhẫn nhịn.

"Được, tôi hiểu rồi," Naoki nhìn thẳng vào họ, "Tôi sẽ rời khỏi nhóm."

Cả ba ngẩng mặt lên, biểu cảm vô cùng đau đớn.

"Ngày luyện tập tới đây tôi sẽ nói với Yusuke. Lý do rời nhóm tôi sẽ suy nghĩ từ nay cho tới hôm đó."

"Xin lỗi!" Kota lí nhí.

"Thành thực xin lỗi." Hai người kia cũng lầm bầm trong miệng.

"Mà nghĩ lại, ngay từ đầu tôi đã không phải thành viên của ban nhạc rồi. Thế này cũng tốt. Hơn nữa tôi cũng chẳng chơi được nhạc cụ nào."

Ba người cũng hiểu Naoki chỉ đang tự an ủi chính mình thôi. Họ buồn bã lắng nghe mà không nói câu gì.

Sau khi cả ba rời đi, Naoki vẫn không thể đứng dậy được. Cậu khoanh chân ngồi một góc, trơ mắt nhìn bức tường.

Kết cục là thế này sao?

Cậu cứ tưởng cuối cùng cũng đã thoát khỏi cơn ác mộng. Cậu có niềm tin mãnh liệt rằng từ giờ trở đi cậu sẽ được sống cuộc đời của

một thanh niên bình thường, rằng cuộc gặp gỡ với âm nhạc đã mở ra mọi cánh cửa đang đóng chặt.

Nhưng tất cả chỉ là ảo giác. Tình hình thực chất vẫn không có gì thay đổi. Bức tường lạnh lẽo ngăn cách cậu với thế giới này vẫn luôn ở trước mắt cậu như thế. Dù cho cậu có cố gắng vượt qua, thì bức tường sẽ càng lạnh lùng ngăn cản cậu.

Naoki nằm vật ra sàn, dang rộng chân tay, thẫn thờ nhìn lên trần nhà. Cảm tưởng như trần nhà bụi bặm đang nhạo báng rằng một kẻ như cậu chỉ hợp với nơi này mà thôi. Chẳng biết tự lúc nào, cậu khẽ ngâm nga hát. Đó là một bài hát buồn, nói về nỗi lòng một người cứ vật vã trong bóng tối mãi mà vẫn không tìm thấy bất kì tia hi vọng le lói nào.

Naoki ngừng hát. Cậu nhận ra bản thân không còn cơ hội đứng hát trước mọi người nữa. Cậu nhắm mắt lại, hai dòng lệ tuôn trào.

Yusuke trợn tròn mắt, mạch máu đỏ hằn lên thấy rõ, vẻ mặt y hệt những gì Naoki đã hình dung từ trước.

“Cái gì cơ? Thử nói lại xem nào!”

“Thì...” Naoki liếm môi, “Tôi mong cậu để tôi rời khỏi ban nhạc. Tôi không muốn tham gia biểu diễn cùng Specium nữa.”

“Không thể nào. Cậu nói thật đấy à?”

“Thật đấy.”

“Giờ là lúc để cậu nói mấy lời như vậy à?” Yusuke hùng hổ tiến đến trước mặt, Naoki như bị lấn át hoàn toàn.

Họ đang ở trong một phòng tập nhạc ở Shibuya. Naoki đã bảo với Yusuke, “Trước khi bắt đầu luyện tập, tôi có chuyện muốn nói.” Ba người còn lại thừa hiểu cậu định nói gì nhưng vẫn không giấu nổi căng thẳng.

“Tôi biết làm vậy là vô trách nhiệm, nhưng mong cậu chấp nhận. Tôi cũng đã suy nghĩ kĩ rồi.”

“Suy nghĩ cái gì mà kĩ, cậu nói tôi nghe xem nào!” Yusuke lôi ghế gấp cạnh đó về phía mình, cục cân ngồi thụp xuống. “Cậu cũng ngồi đi. Cứ đứng mãi không bình tĩnh nói chuyện được đâu.”

Naoki thở dài, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh đàn organ. Cậu ngó sang Kota, thấy cậu ấy cúi mặt ngại ngùng sau dàn trống.

“Tôi suy nghĩ về tương lai.”

“Tôi cũng vậy.” Yusuke gằn giọng.

“Tôi cũng muốn theo đuổi âm nhạc. Nếu có thể kiếm ra tiền từ âm nhạc thì tốt quá. Nhưng tôi không thể đánh cược được.”

“Ý cậu muốn nói, âm nhạc của chúng ta chỉ là trò may rủi?”

“Tôi không có ý đó. Nhưng có thành công hay không, không thể chỉ dựa vào mỗi thực lực, mà còn dựa vào may mắn. Xin lỗi, nhưng tôi không định trông chờ vào một thứ mông lung như vậy. Tôi cần đảm bảo cho mình một con đường vững vàng để có thể một mình sống tiếp.”

“Chúng tôi cũng đâu khác gì. Nếu thất bại trên con đường âm nhạc, tất cả chúng ta đều trắng tay. Hiện giờ chúng ta đều phải đổ hết tâm huyết giống nhau cả thôi.”

Naoki lắc đầu, “Các cậu còn có nhà, có gia đình. Nhưng tôi chẳng có gì ngoài mỗi người anh đang bị giam trong tù.”

Chính người thân duy nhất lại luôn cản đường tôi, lần này cũng không phải ngoại lệ... Naoki phải kiềm chế lắm mới không buột ra nốt. Yusuke bắt đầu rung chân, thói quen thường thấy mỗi khi cậu phải lo nghĩ nhiều.

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Trước nay cậu chưa bao giờ nói mấy điều này. Tôi rất hiểu hoàn cảnh của cậu, nhưng chuyện đâu phải chỉ mới xảy ra ngày hôm qua. Tại sao đến giai đoạn này rồi còn thay lòng đổi dạ?”

“Chính vì đến giai đoạn này nên tôi mới thay lòng đổi dạ.” Naoki bình thản đáp lại. “Theo đuổi ước mơ đúng là rất hạnh phúc. Tôi đã từng nghĩ nếu có thể trở thành ca sĩ chuyên nghiệp thì tốt biết bao. Nhưng khi ước mơ hiển hiện ngay trước mắt, tự nhiên tôi lại thấy bất an, không biết đây có phải là lựa chọn đúng đắn không? Tôi đã cân nhắc rất nhiều lần, tự thấy nếu cứ mang tâm trạng nơm nớp thế này thì khó lòng kiên trì đến cùng được.”

“Bản thân tôi cũng rất bất an.”

“Thế mới nói tôi và cậu có lập trường khác nhau.”

Ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng Naoki lại ngập tràn cảm giác tội lỗi. Cậu không muốn phản bội Yusuke theo cách này. Chính bởi Yusuke luôn thật tâm coi cậu là bạn, nên giờ đây cậu ta mới nổi nóng như vậy. Đúng là một người bạn chân chính. Lừa gạt một người bạn như thế khiến trái tim Naoki quặn thắt.

“Này, các cậu cũng nói gì đi chứ?” Yusuke ngoảnh sang các thành viên khác. “Thuyết phục tên ngốc này giùm tôi với!”

Ba người nhìn nhau. Quả nhiên người lên tiếng trước vẫn là Kota.

“Nói sao đi nữa thì Naoki cũng có nỗi khổ riêng.” Kota mềm mỏng khuyên giải.

Yusuke liếc xéo sang, “Bạn bè với nhau mà nói vậy à?”

“Vì là bạn bè nên mới phải tôn trọng quyết định của nhau. Người ta đã muốn ra đi, nài nỉ giữ lại phỏng có ích gì.”

“Nhưng mọi hoang mang của cậu ấy đều là thừa thãi.” Yusuke lại quay về phía Naoki, “Cậu nghĩ lại xem! Rời bỏ ban nhạc rồi cậu định làm gì? Chẳng lẽ vẫn còn thứ gì khác vui hơn?”

“Tôi sẽ chuyển sang hệ chính quy.” Naoki nói. “Chắc Yusuke cũng đã nhận được quyển hướng dẫn, thời hạn đăng kí sắp hết rồi. Tôi muốn chuyển qua đó, mặc dù không biết có vượt qua nổi kì thi hay không.”

Yusuke “xì” một tiếng đầy hậm hực, “Làm sinh viên bình thường thì có gì thú vị? Ngoài việc sống những tháng ngày tẻ nhạt.”

“Tẻ nhạt nhưng thực tế. Cơ hội tìm việc cũng nhiều hơn.”

“Cậu muốn trở thành kẻ làm công ăn lương, chen chúc trong khoang tàu điện chật ních người? Mơ ước của cậu tầm thường thế thôi à?”

“Không phải mơ ước. Đó là hiện thực.”

“Ra mắt công chúng cũng là hiện thực, đi kèm với nó là một ước mơ to lớn.”

“Yusuke, thôi đi!” Kota chen vào. “Chắc chắn Naoki cũng đang phiền lòng lắm. Xét từ góc độ ban nhạc, việc vắng bóng Naoki đúng là một mất mát lớn, nhưng đâu còn cách nào khác?”

“Đúng đấy. Vả lại, dù không có Naoki, công ty vẫn sẽ cho chúng ta ra mắt.”

Câu nói của Kenichi khiến mắt Yusuke sáng lên.

Không hay rồi, Naoki chột dạ, nhưng quá muộn. Yusuke đã bật dậy túm lấy cổ áo Kenichi.

“Cậu nói thế là ý gì? Sao cậu dám khẳng định như vậy?

Đến lúc đó Kenichi mới nhận ra mình đã lỡ lời. “Không, không phải đâu...” Cậu ta cuống quýt tìm cách bào chữa. Thấy vậy, Yusuke càng nghi ngờ có chuyện bất thường.

“Các cậu đã biết chuyện Takeshima sẽ rời nhóm từ trước rồi hả? À không, không chỉ có vậy. Là do Nezu xúi giục đúng không? Anh ta bảo các cậu ép Takeshima rút lui chứ gì?”

“Không phải đâu,” Naoki bác bỏ, nhưng những lời cậu nói không lọt vào tai Yusuke.

“Khốn nạn! Các cậu đang nghĩ cái quái gì vậy? Miễn có lợi cho bản thân là chuyện gì cũng chấp nhận à?” Yusuke đẩy Kenichi ra, đạp đổ cây guitar đang dựng bên cạnh mình. “Được! Tôi chiều các cậu! Không có ban nhạc gì nữa!” Nói rồi Yusuke lao ra khỏi phòng tập nhạc.

Naoki vội vàng đuổi theo. Ra đến bên ngoài tòa nhà, cậu trông thấy bóng Yusuke đang rảo bước trên vỉa hè. Naoki tiến lại gần, quàng tay qua đôi vai choàng áo khoác da của Yusuke.

“Đợi đã, Yusuke!”

“Cậu muốn gì? Bỏ tôi ra!”

“Làm ơn hãy nghĩ cho ba người họ! Cậu hiểu tâm trạng của họ khi tới tìm tôi chứ?”

“Hiểu! Rặt một lũ hèn nhát nên mới làm những chuyện này.”

“Vì họ buộc phải lựa chọn giữa âm nhạc và bạn bè. Sau một hồi dằn vặt, cuối cùng họ nén đau thương chọn âm nhạc. Đó đâu phải cái tội? Cậu không thể trách họ được.”

Yusuke không biết trả lời sao. Cậu ngoảnh mặt đi, vai nhấp nhô lên xuống theo từng nhịp thở nặng nề.

“Với tôi, tất cả các cậu đều là bạn chí cốt. Kể từ sau vụ việc của

anh tôi, đây là lần đầu tiên tôi có được những người bạn thực sự. Chính vì vậy, làm sao tôi có thể cản trở con đường âm nhạc của các cậu? Tôi thật lòng không muốn gây rắc rối cho mọi người. Xin cậu hãy hiểu cho."

"Dù cậu ở lại, chúng ta vẫn có thể ra mắt chính thức một ngày nào đó."

Nghe Yusuke nói vậy, Naoki lắc đầu.

"Nhưng trước khi ngày đó đến, tôi vẫn không thể ngẩng cao đầu, mà sẽ luôn hát trong mặc cảm tội lỗi. Đấy chính là địa ngục. Quan trọng là ngày đó sẽ mãi không bao giờ tới, bất kể chúng ta có nỗ lực đến đâu. Anh Nezu nói đúng. Xã hội này chẳng thể loại bỏ nổi sự phân biệt đối xử."

"Đến lúc ấy hẵng hay."

"Chẳng nhẽ không được ra mắt chính thức cũng không thành vấn đề? Còn ba người kia thì sao? Vì tin tưởng Yusuke nên họ mới theo cậu tới tận bây giờ. Làm ơn hãy quay lại chỗ họ đi. Tôi cầu xin cậu đấy." Nói đến đây, Naoki quỳ hai gối xuống đất rồi cúi đầu thật thấp.

"Cậu làm cái gì thế?" Yusuke nắm lấy cánh tay Naoki kéo dậy.

"Bốn người cố gắng nhé. Tôi trông chờ đến ngày ra mắt của các cậu," Naoki nói.

Yusuke mím chặt môi, mặt mày cau có. Naoki nghĩ Yusuke định đánh mình, bèn chuẩn bị sẵn tâm lý. Cậu không biết mình đúng hay sai, nhưng cậu đã làm tổn thương người bạn thân thiết này.

Song Yusuke không đánh. Cậu chỉ lắc đầu buồn bã và rên rỉ. "Tôi chưa một lần ghét anh trai cậu. Nhưng hiện giờ tôi căm hận anh ấy đến tận xương tủy. Nếu anh ấy ở đây lúc này, tôi sẽ nện cho một trận."

"Ừ," Naoki cười cay đắng. "Nếu được, tôi cũng muốn làm thế."

Thấy Yusuke đã nguôi ngoai, Naoki lùi bước về sau, tách mình khỏi bạn rồi quay gót bước đi thật nhanh. Cậu biết Yusuke đang nhìn theo, nhưng tuyệt đối không thể ngoái đầu lại.

CHƯƠNG 4

Gửi Takeshima Naoki

Naoki à, em khỏe không?

Anh vừa chợt nhận ra, chỉ mấy ngày nữa là sang năm mới rồi. Ở trong này, anh chẳng còn để ý đến thời gian trôi. Bởi mỗi ngày đều lặp đi lặp lại những việc giống nhau, đến hôm nay là thứ mấy cũng không còn quan trọng nữa. Có điều, rất nhiều người lại mong ngóng sang tháng mới, vì như vậy sẽ lại được viết thư, thậm chí còn có người thân tới thăm nuôi.

Chính vì lẽ đó, anh mới viết thư mỗi tháng một lần. Nhưng đến khi được viết, anh lại không có gì để kể. Lý do thì như anh vừa nói, cuộc sống ở đây ngày nào cũng như ngày nào. Mấy hôm nay, trời đột ngột trở lạnh. Nhưng đại khái anh cũng học được cách chống chịu với giá rét rồi. chuyện đâu khắc có đó nhỉ?

Lá thư trước của Naoki tính đến nay đã được sáu tháng. Trong khoảng thời gian này em sống thế nào? Em bảo đã chuyển nhà, vậy em quen với nơi ở mới chưa? Người mạnh mẽ như em chắc sẽ thích ứng nhanh thôi. Lâu lắm rồi không nhận được thư của em, anh đâm ra lo lắng. Nhưng nghĩ kĩ lại, dễ em không có thời gian rảnh để viết thư. Ban ngày đi học, tối còn phải đi làm. Công việc ở quán rượu thế nào rồi? Hồi trước không có tiền, anh chẳng mấy khi tới quán rượu, mà có tới thì cũng toàn được đàn anh chiêu đãi nên cũng không hiểu rõ tình hình mấy nơi đó.

Dù gì em cũng hãy cố gắng lên nhé! Không viết thư trả lời anh cũng không sao.

Anh phục Naoki lắm. Anh cứ tưởng tại anh mắc tội khiến em không thể vào được đại học. Thế mà giờ đây em đã trở thành sinh viên chính quy. Khi anh kể lại với mấy người cùng phòng,

mọi người đều rất sửng sốt. Họ nể lắm. Họ bảo anh có người em trai quá tuyệt vời. vào giây phút đó, anh thấy mình hạnh phúc vô cùng.

Anh hơi buồn ngủ nên lần này dừng bút ở đây. Đằng nào anh cũng không còn gì để viết nữa. Lần tới anh sẽ cố gắng viết nhiều điều thú vị hơn.

Cuối cùng, anh vẫn phải nhắc nhở em cố gắng giữ gìn sức khỏe. Tháng sau anh sẽ lại viết thư tiếp.

Tsuyoshi

Naoki đứng đọc thư của Tsuyoshi ở ngay sân ga. Đúng như Tsuyoshi nói, đã sáu tháng rồi cậu không hồi âm cho anh. Kể cả thế, hằng tháng cậu vẫn đều đặn nhận được thư của anh. Đôi lúc cậu nghĩ, giá như mình không cho anh ấy biết địa chỉ nhà mới thì tốt biết bao, nhưng kể ra làm vậy cũng thật không phải.

Tàu đã vào ga, Naoki nhét lá thư vào phong bì, vo tròn thành nắm rồi ném vào thùng rác. Từ sau tháng Bảy, cậu đã không còn giữ lại thư của anh trai, cũng định vài hôm nữa sẽ vứt nốt mấy lá thư trước.

Bây giờ là hơn 6 giờ tối, trên tàu đông nghịt người đi làm về. Naoki bám vào tay vịn, hai mắt khép hờ. Cậu đã quen với cảnh chen chúc năm ngày mỗi tuần. Cậu cố giữ sức, không để bản thân quá căng thẳng mệt mỏi. Cậu phải đến quán trước 6 giờ rưỡi, và bắt tay ngay vào làm việc. Nếu trước 7 giờ mà vẫn chưa chuẩn bị xong, cậu sẽ bị chủ quán mắng mỏ.

“Cuộc sống ngày nào cũng như ngày nào.” Dòng thư hiện lên trong tâm trí cậu. Tuy không biết thực tế trại giam thế nào, nhưng nghe kể thì có vẻ rất thảnh thơi. Trong khi chính cậu lại chẳng biết ngày mai sẽ ra sao.

Quán bar BJ nằm gần đồn cảnh sát Azabu. Khách hầu hết là nam nữ thanh niên làm văn phòng. Quán có khá nhiều chỗ ngồi nên hay được chọn làm nơi tổ chức tăng hai cho các buổi gặp mặt ăn uống. Trước kia quán cũng có máy hát karaoke, nhưng số khách có thể thoải mái hát hò trước mặt người lạ không nhiều, nên nó được thay

bằng máy đánh bạc. Naoki gần như chưa từng thấy ai bén mảng qua đó chơi.

Cũng có nhiều cặp đôi rủ nhau tới đây. Họ thường ngồi cạnh quầy bar vì khu vực này khá yên tĩnh, cách bài trí cũng khác khu có bàn ghế, trông cứ như hai quán khác nhau. Chủ quán từng có kinh nghiệm làm tại nhà hàng nổi tiếng nên tay nghề pha chế cocktail được đánh giá rất cao.

Khu vực có bàn ghế chỉ đông đúc trong thời gian còn tàu chạy, sau đó đến lượt khu vực quầy bar trở nên bận rộn. Quán cũng có không ít khách ở Ginza và mấy khu lân cận. Các nữ tiếp viên trẻ hay dẫn khách của họ tới đây sau giờ tan tầm. Naoki biết đến từ "after five" cũng là nhờ nghe qua mấy cô gái đó.

Khách đến quán một mình cũng không phải hiếm, bất kể là nam hay nữ. Trong đó, nhiều chàng trai đến chỉ với mục đích chính là tìm kiếm cô gái nào đó cũng tới một mình như họ. Naoki từng chứng kiến nhiều người thất bại, nhưng tỉ lệ thành công cũng cao một cách bất ngờ.

Có thể hiểu đơn giản công việc của Naoki là tạp vụ. Cậu phải chuẩn bị mọi thứ trước giờ mở cửa, sau đó lại làm nhân viên phục vụ trong thời gian quán hoạt động. Ngoài rửa cốc chén, thỉnh thoảng cậu còn kiêm luôn pha chế, quán đóng cửa rồi còn phải ở lại dọn dẹp.

Hồi đầu, Naoki hay bắt chuyến tàu cuối về nhà. Nhưng thấy thu nhập ít quá, cậu đã xin chủ quán cho làm tới khi đóng cửa lúc 4 rưỡi sáng. Chắc ông chủ cho rằng như vậy sẽ đỡ tốn kém hơn thuê thêm người, nên đã đồng ý với điều kiện quán không hỗ trợ tiền taxi đi về. Naoki không phản đối, nhưng mong muốn được ngủ lại quán cho tới khi ga tàu mở cửa. Ông chủ suy nghĩ hồi lâu rồi mới gật đầu. Có lẽ ông còn băn khoăn không biết đưa chìa khóa quán cho cậu thì có an tâm hay không.

Naoki biết đến quán bar BJ qua trang báo tuyển dụng. Ban ngày cậu phải tới trường nên muốn tìm công việc nào làm vào buổi tối, bởi vậy lựa chọn cũng hạn chế nhiều.

Khi phỏng vấn, cậu đã nói dối ông chủ rằng mình là con một, sống nhờ gia đình họ hàng cho tới hết cấp ba. Để tăng tính thuyết phục, cậu còn nói vì mình mới chuyển từ chương trình Giáo dục Tại chức sang hệ chính quy nên bắt buộc phải kiếm việc làm vào ban đêm. Ông chủ không mảy may nghi ngờ.

Tuy nhiên, ông chủ cũng không tốt bụng tới mức nhận Naoki vào làm chỉ vì thương cảm. Chẳng qua do có lời giới thiệu tốt nên mới chấp nhận tuyển dụng cậu. Về sau Naoki mới biết, sau buổi phỏng vấn, ông ta đã gọi điện cho chủ nhà hàng ẩm thực nước ngoài mà cậu từng làm trước đây. Vì khi được hỏi đã có kinh nghiệm làm tại nhà hàng ăn uống nào chưa, Naoki liền nhắc tới quán đó.

Ông chủ quán tập trung hỏi ông chủ nhà hàng về tình hình làm việc của Naoki trước kia. Chủ nhà hàng không tiếc lời khen, “Naoki là đứa được việc, luôn chăm chỉ thật thà.” Về lý do thôi việc, hình như ông bảo, “Naoki chỉ xin làm ngắn hạn cho tới lúc học hết cấp ba.” Ông không đả động đến vụ anh trai cậu.

Khi biết chuyện, Naoki tự nhủ, thì ra không phải lúc nào cậu cũng toàn gặp chuyện xui xẻo. Cậu vẫn được rất nhiều người giúp đỡ, chỉ là họ không ra mặt trực tiếp mà thôi. Họ mong cậu được hạnh phúc, nhưng lại không muốn tự dính dáng tới cậu. “Giá mà người khác chịu giúp đỡ cậu ta thì tốt quá,” trong thâm tâm họ nghĩ như vậy đấy. Dẫu sao đi chăng nữa, Naoki vẫn rất cảm kích ông chủ nhà hàng có ria mép.

Cậu không nghĩ chủ quán BJ là người xấu. Có lẽ tại ông sinh vào thời kì bùng nổ trẻ sơ sinh nên rất thích dùng từ học sinh nghèo. “Naoki là học sinh nghèo đấy” đã trở thành câu cửa miệng của ông. Thậm chí ông còn thường xuyên khoe khoang chuyện này với khách. Nhờ đó, khách tới uống rượu từ mấy vị trung niên tới các cô tiếp viên cặp kè bên cạnh đều nhìn Naoki với con mắt thán phục. Dường như chủ quán tin rằng sự tồn tại của cậu cũng là một cách giúp gây ấn tượng cho quán.

Nhưng Naoki cũng không hề lơ là cảnh giác. Cậu ngầm quyết tâm, dù cho chủ quán có quan tâm đến đâu, cậu cũng tuyệt đối không

dốc bầu tâm sự với ông ta. Nhất quyết không được hé lộ chuyện Tsuyoshi. Nếu không tất cả sẽ chấm dứt, cuộc sống này cũng bị tước đoạt mất. Ông chủ quán bar cũng giống như chủ nhà hàng ẩm thực nước ngoài, đều chỉ là những con người bình thường. Mà người bình thường thì sẽ không chấp nhận những kẻ như cậu.

Trên đời này không có người nào là Takeshima Tsuyoshi hết. Từ trước đến giờ cậu chỉ có một mình mà thôi. Naoki tự nhắc mình phải luôn tâm niệm như vậy.

Hôm nay là một buổi tối vắng vẻ rảnh rang. Dù vẫn đang giờ tàu chạy nhưng không thấy bóng dáng các nhóm khách túm năm tụm ba như mọi khi. Phía quầy bar cũng chỉ có hai cặp đôi và một khách nam đi lẻ. Một cặp ngồi nhâm nhi brandy, còn cặp kia đã gọi liên tiếp mấy ly cocktail gin pha nước cốt chanh. Ông chủ tỏ ra chán chường vì không có cơ hội trổ tài pha chế, còn vị khách đi một mình vừa uống bourbon đá vừa rời rạc trò chuyện với Naoki. Nếu đông khách, cậu sẽ chỉ trả lời qua quýt cho xong, nhưng lúc này quán lại vắng teo nên cậu không còn cách nào khác ngoài niềm nở tiếp chuyện. Việc nghe mấy câu chuyện tầm phào rồi cười lấy lòng đúng là một nỗi thống khổ.

Gần tới 12 giờ, quán có thêm khách mới, là một cô gái mặc áo khoác dài màu đen. Naoki ngước lên nhìn mặt cô nhưng không thấy ấn tượng, nghĩ rằng chắc là khách quen từ thời trước khi cậu vào làm ở đây. Về cơ bản, khách nữ không bao giờ bước chân vào quán lạ một mình. Cậu đã tưởng kiểu gì ông chủ cũng nói, “Chà! Lâu quá không gặp!” Vậy mà ông ấy lại chỉ máy móc “Kính chào quý khách”, ánh mắt hiện rõ vẻ lạ lẫm.

Cô gái nhìn về phía Naoki, tươi cười tiến lại gần cậu, cởi áo khoác ra vắt lên ghế bar. Bên trong, cô mặc một chiếc áo len màu trắng.

“Lâu rồi không gặp.”

“Ơ?”

“Cậu quên tôi rồi sao? Nhẫn tâm thật đấy!” Cô gái hếch cằm lên lườm cậu.

“À...” Cậu không nhớ biểu cảm, nhưng nhận ra qua giọng nói. Cô gái này là Shiraishi Yumiko. Cô gầy hơn trước rất nhiều, mái tóc ngắn được nuôi dài, lại còn trang điểm nữa nên cậu mới thấy bỡ ngỡ.

“Ra là cô?”

“Lâu rồi không gặp,” Yumiko đặt hai tay lên quầy. “Cậu khỏe không?”

“Cũng tàm tạm. Sao cô lại tới đây?”

“Tôi có buổi hẹn hò nhóm. Mọi người rủ nhau đi hát karaoke, nhưng tôi thấy chán nên về trước. Với lại tự nhiên tôi muốn gặp Naoki.”

“Không phải vậy. Tôi muốn biết tại sao cô lại biết tôi ở đây.”

Yumiko tủm tỉm cười, “Ừ nhỉ? Tại sao nhỉ?”

Đăm chiêu một lúc, Naoki nghĩ ngay ra câu trả lời, “Cô hỏi Yusuke?”

“Tuần trước tôi đi nghe họ biểu diễn, còn ra sau sân khấu chào hỏi. Nhắc đến lại thấy hoài niệm. Yusuke cũng hay tới đây đúng không?”

“Không thường xuyên lắm. Mà cô uống gì?”

“Cho tôi một Singapore Sling.”

Thì ra cô ấy cũng biết mấy loại đồ uống sành điệu. Nghĩ rồi cậu quay sang báo với ông chủ.

Hồi mới vào đây làm, cậu có nhận được điện thoại của Yusuke. Nghe Naoki kể vừa chuyển sang chỗ làm mới, cậu ta bảo nhất định sẽ ghé qua. Và quả nhiên tới luôn trong tuần. Từ đó trở đi, mỗi tháng lại thấy mặt Yusuke ít nhất một lần. Cậu ta chưa từng nhắc lại chuyện Naoki rút lui, cũng không hề đề cập tới ban nhạc mà chỉ toàn hỏi han tình hình Naoki dạo gần đây. Dù Naoki chủ động hỏi thăm trước, chẳng hiểu sao cậu ta luôn ấp úng. Chỉ tiết lộ album đầu tiên của nhóm sẽ phát hành vào đầu năm sau.

“Nghe nói cậu đã chuyển sang học ban ngày. Thế thì tốt rồi.” Yumiko nhấp một ngụm Singapore Sling.

“Ừ,” Naoki gật đầu.

“Cậu nghỉ việc ở công ty đột ngột quá. Tôi đã rất bất ngờ.”

“Vì tôi không thể đi làm ban ngày được.”

“Thế nên cậu mới học nghề pha chế à?”

“Cho thêm ly nữa.” Người đàn ông đi một mình giơ ly lên. Naoki “Vâng” một tiếng, đón lấy ly và rót rượu bourbon vào. Mấy việc vặt vãnh thế này cậu cũng biết làm. Thi thoảng ông khách lại liếc trộm Yumiko, nhưng cô không nhận ra mà chỉ mải ngó nghiêng xung quanh.

“Bây giờ cậu đang ở đâu?” Yumiko lại gợi chuyện.

“Ở đâu mà chẳng được.”

Yumiko đẩy đế lót ly giấy trên quầy về phía Naoki.

“Cô muốn gì?”

“Số điện thoại. Tôi đã gọi vào số mà Yusuke cho, nhưng không liên lạc được.”

“Trước tôi cũng có lắp điện thoại, nhưng không mấy khi ở nhà nên đã cắt rồi.”

“Chán thế... Vậy cho xin địa chỉ.”

“Cô biết để làm gì?”

“Kệ tôi, cậu cứ nói đi.” Cô đẩy đế lót về gần cậu hơn.

Ông khách uống bourbon bỗng bật cười ha hả.

“Này cô, tốt nhất cô nên từ bỏ Naoki đi. Tỉ lệ cạnh tranh khốc liệt lắm. Biết bao cô gái đã ngấp nghé cậu ta rồi, phải không?” Ông ta quay sang Naoki chờ cậu hưởng ứng.

“Làm gì có.”

“Thôi nào, chuyện đó ai chẳng biết. Mà này, khuyên tai của cô đẹp thật. Cô mua ở đâu đấy?”

“Cái này á? Hàng rẻ tiền mua ở Shibuya thôi.”

“Thật hả? Thế chắc do nó hợp với kiểu tóc của cô. Cô làm tóc ở đâu vậy?”

Lại bắt đầu rồi... Naoki rủa thầm. Đúng là cái kiểu bắt chuyện quen thuộc của hắn. Đầu tiên khen đồ trang sức, sau đó khen kiểu tóc, khen cách trang điểm, cuối cùng là khen thân hình. Ông ta từng lên lớp cho Naoki rằng lời khen là vũ khí hữu hiệu nhất khi cưa cẩm

con gái.

Một vũ khí lợi hại nữa là ông ta luôn khoe khoang rằng mình có quen biết với nhiều nghệ sĩ nổi tiếng. Không biết thực hư thế nào, nhưng ông ta tự nhận mình là chủ tịch một hãng phim. Hiện tại, Yumiko cũng đang rất hào hứng nghe ông ta kể chuyện. Naoki thấy như vừa được giải thoát. Cậu không muốn dây dưa nhiều tới những người biết về quá khứ của cậu.

Yumiko đứng lên đi vệ sinh. Chỉ chờ có thế, người khách nam vẫy tay gọi Naoki.

"Này, hai người không có gì với nhau đâu đúng không?"

"Không."

"Vậy, tôi đưa cô ấy về được chứ?"

Naoki thoáng do dự nhưng vẫn đáp "Tùy ông".

Ông ta lấy từ trong túi áo ra một viên thuốc màu trắng.

"Cậu nghiền vụn nó rồi pha vào cốc nước tiếp theo hộ tôi." Ông ta cười xảo quyệt.

"Làm vậy không hay lắm..."

"Giúp tôi đi mà. Chẳng có gì ghê gớm đâu?" Ông ta nắm lấy tay Naoki như muốn bắt tay. Lòng bàn tay có kẹp vật gì đó. Naoki hiểu ngay tức thì, là một tờ tiền được gấp nhỏ lại.

Yumiko quay trở lại, hai người vội rời tay ra. Tờ tiền đã nằm gọn trong tay Naoki. Cậu quay người lại, len lét nhìn xuống thì thấy một tờ 5000 yên. Cậu khẽ tặc lưỡi.

"Uống thêm gì đi!" Ông ta nói với Yumiko.

"Tôi đã uống nhiều lắm rồi. Hay cho một ly nước cam là được."

Ông ta nhìn Naoki đầy ẩn ý. Cậu bèn nghiền viên thuốc vừa nãy, mặt không chút biến sắc. Lúc này, ông chủ còn đang tiếp chuyện các vị khách khác.

"Uống xong, cô có muốn tới một quán quen khác cùng tôi không? Tôi sẽ đưa cô về."

"À. Xin lỗi. Naoki sẽ đưa tôi về." Yumiko trả lời với giọng nhừa nhựa.

"Tôi còn phải làm việc." Vừa nói, Naoki vừa đặt ly nước cam

xuống trước mặt cô.

“Tôi sẽ chờ cho tới khi cậu xong việc.”

“Còn tận mấy tiếng nữa cơ.”

“Không sao, tôi chờ được.”

“Cô vừa phải thôi!” Naoki gắt lên khiến Yumiko chết lặng. Cậu lừ lừ nhìn cô, nói tiếp. “Tôi thấy phiền rồi đấy! Cô để người này đưa về cũng được chứ sao?”

Mắt Yumiko đỏ ngầu. Hình như cô định hét lên câu gì, nhưng tay đã hành động nhanh hơn lời nói. Cô gạt đổ cốc nước cam về phía Naoki, thành ra cậu lại là người hét trước.

“Cô làm cái quái gì vậy?”

Nhưng Yumiko đã bỉ ra khỏi quán. Người đàn ông hối hả đuổi theo.

“Này! Naoki!” Chủ quán cau có nhìn cậu.

Naoki xin lỗi rồi bắt đầu lau dọn sàn nhà. Nhớ đến bóng dáng Yumiko lúc chạy đi, cậu nhủ thầm, mình đã không còn là mình của ngày xưa nữa.

Mỗi khóa, khoa Quản trị Kinh doanh ngành Kinh tế Đại học Teito lại nhận khoảng 150 sinh viên. Nhưng vì sử dụng giảng đường lớn nhất trường nên trông khá thưa thớt, đặc biệt là các dãy phía trên. Ngồi ngay bàn đầu chỉ có mỗi mình Naoki. Có lẽ trước khi cậu chuyển vào lớp, bàn này vốn dĩ chẳng có ai ngồi.

Naoki tự hiểu cậu có nhiều bất lợi. Vì vào học giữa chừng nên các giảng viên vẫn còn lạ lẫm với cậu. Nếu không sớm để họ nhớ mặt, sau này tìm việc sẽ rất vất vả. Và tất nhiên, ngồi gần giáo viên cũng có lợi hơn trong việc tiếp thu bài.

Cậu luôn cho rằng mình là kẻ lạc loài. Những sinh viên khác quen biết nhau từ khi nhập học nên đã tự tách thành các nhóm chơi thân. Còn cậu, phải đến tận năm hai mới thình lình chuyển vào, bị họ nhìn với con mắt dè chừng cũng là điều dễ hiểu. Tuy vẫn có người ra trò chuyện, nhưng cậu đi học được sáu tháng rồi mà vẫn chưa có ai đủ thân thiết để gọi là bạn.

Vì vậy, khi một sinh viên chạy ra gọi sau khi tiết học thứ tư kết thúc, Naoki đã nghĩ chẳng qua lại là thông báo chung của lớp mà thôi.

Cậu sinh viên đó tên là Nishioka, dáng người cao dong dỏng, làn da rám nắng chắc do hay chơi thể thao. Naoki để ý thấy quần áo của cậu ta lúc nào cũng trau chuốt.

“Phiền cậu một chút được không ạ?” Nishioka hỏi. Rành rành học cùng một khóa, chẳng hiểu sao mọi người lại toàn dùng kính ngữ với Naoki. “Takeshima có thích hẹn hò nhóm không?”

“Hẹn hò nhóm?” Ba chữ này hoàn toàn không nằm trong dự liệu của cậu. “Cũng không biết là thích hay ghét, vì tôi chưa tham gia bao giờ.”

Thật ra cậu đã từng thấy người ta hẹn hò nhóm ở quán bar, nhưng không nói ra.

“Cậu có muốn đi không? Vào thứ Bảy tuần này.”

“Hả? Cậu đang rủ tôi à?”

“Ừ,” Nishioka gật đầu, mặt lúng túng thấy rõ.

“Tại sao lại là tôi? Còn nhiều người khác mà?”

“Chuyện này có lý do cả.”

“Nghĩa là sao?”

Nishioka lấy từ trong cặp ra một quyển album ảnh cỡ nhỏ rồi mở cho Naoki xem.

Naoki nhận ra ngay khung cảnh trong tấm hình. Đây là ảnh chụp hồi hội trại mùa thu của trường. Khi ấy, khoa Quản trị Kinh doanh cũng mở vài gian hàng, trong đó có một gian bán bánh kếp. Bức ảnh chụp cảnh Naoki đang uống cà phê ngay trước gian hàng với vẻ mặt ngao ngán. Thật ra không tới hội trại cũng không sao, nhưng đằng nào cũng chưa tới giờ đi làm, cậu đành ghé qua một lúc để giết thời gian.

“Hội trại lần đó, tôi rủ một cô bạn học chung cấp ba qua chơi. Cô ấy hiện đang học ở Đại học Nữ sinh Toto. Lần này mời mọc mãi cô ấy mới chịu tham gia hẹn hò, nhưng với điều kiện hội con trai phải ưa nhìn một chút.”

“Cô ấy tự tin vào bản thân nhỉ?”

“Thật ra trông cô ấy cũng bình thường thôi. Tôi hỏi cô ấy thích kiểu con trai như thế nào, còn đưa cả ảnh chụp ở hội trại ra để tham khảo. Cuối cùng cô ấy đã chọn ra vài người, trong số đó có Takeshima.”

“Cô ấy chọn tôi?” Naoki phì cười. “Chắc tại ảnh chụp nịnh mắt quá rồi.”

“Cô ấy rất ấn tượng với cậu, mới nhìn lướt qua đã khen cậu đẹp trai. Tôi nói thêm rằng cậu là người khá trầm tính.” Nishioka nhe răng ra cười.

“Trầm tính à...” Chắc là cách miêu tả nhẹ nhàng hơn của “lầm lì, ít nói”.

“Sao thế? Bận việc khác rồi ư?”

“Hừm...” Naoki trầm ngâm một lúc, “Cậu đã bảo người ta rằng tôi là sinh viên chuyển từ khoa Giáo dục Tại chức sang chưa? Tôi không muốn ra đến đấy rồi lại bị mất mặt đâu.”

“Tôi chưa nói, mà chuyện đó cũng chẳng quan trọng. Chẳng phải bây giờ chúng ta đều giống nhau cả sao.”

Naoki tự hỏi không biết cậu ta có nghĩ như vậy thật không, nhưng không nói thành lời.

“Thế nào? Năm gái năm trai nhé. Vì đối phương đòi hỏi trai đẹp, nên tôi cũng yêu cầu cô ấy dẫn theo mấy cô bạn xinh xắn tới.”

Naoki thầm nghĩ, đúng là một thế giới hời hợt. Cuộc sống sinh viên cậu hằng khao khát hóa ra lại là chuỗi ngày hời hợt lặp đi lặp lại, khiến cậu có chút thất vọng. Nhưng cậu hiểu, cậu buộc phải tóm lấy thứ gì đó hữu ích từ những tháng ngày buồn tẻ này.

“Được. Nhưng tôi không biết cách lấy lòng con gái đâu.”

“Không sao. Cậu chỉ cần ngồi hưởng ứng những chuyện họ nói là được.”

Có vẻ vì đã đạt được yêu cầu từ phía mấy cô gái nên trên mặt Nishioka lộ rõ vẻ nhẹ nhõm.

Địa điểm hẹn hò là một quán ăn ở Shibuya. Naoki ăn mặc không khác mấy khi đến quán làm.

Lần đầu hẹn hò nhóm, cậu lại không thấy căng thẳng lắm. Cậu từng bắt gặp người ta hẹn hò nhóm tại chỗ cậu làm tận mấy lần nên cũng biết đại khái tình hình ra sao. Hơn nữa, cậu đã quá quen với chuyện tán dóc cùng các cô gái mà không cần Nishioka phải chỉ dạy. Cứ ngoan ngoãn ngồi nghe họ kể lể là được.

Từ khi làm ở quán bar BJ, cậu lờ mờ nhận ra diện mạo và tính cách của mình rất được đám con gái ưa thích. Trong số những khách nữ đi một mình, không ít người tán tỉnh cậu một cách lộ liễu. Cậu đã từng bị dụ dỗ tới nhà một cô tiếp viên ở Ginza, cũng từng bị khách nữ rình đúng lúc quán đóng cửa bất ngờ xông vào hôn trộm một cái rồi bỏ đi.

Có điều, cậu luôn nhắc nhở bản thân không được dễ dàng thân thiết với bất kì ai. Nếu đúng là cậu có số đào hoa, cậu sẽ khéo léo sử dụng nó một cách hiệu quả. Trước mắt, đây là vũ khí duy nhất mà cậu có, và nó cũng không phải thứ vũ khí tầm thường.

Năm cậu con trai bảo nhau cùng đến quán trước giờ hẹn. Bốn người còn lại bao gồm cả Nishioka quả nhiên đều có vẻ ngoài rất bắt mắt các cô gái.

Mọi người túm tụm quanh Nishioka rồi bất đầu bàn bạc từ vị trí ngồi, đồ ăn cho đến nội dung và thứ tự các chủ đề trò chuyện, làm Naoki cũng phải choáng váng.

“Takeshima này, hôm nay chúng ta xưng hô thân mật với nhau được không?” Nishioka hỏi. “Nếu chỉ nói khách sáo với mỗi cậu thì hơi mất tự nhiên.”

“Đúng! Đúng đó!” Ba người còn lại gật gù. Thì ra trong lòng họ, cậu vẫn là kẻ lạc loài.

“Tôi thấy thế nào cũng được.”

“Vậy cứ bỗ bã như bình thường nhé?”

Bốn người trao đổi cũng hòm hòm thì thấy nhóm nữ xuất hiện, liền rối rít đứng lên chào đón. Cả năm cô gái đều có khuôn mặt khá xinh đẹp nên đám con trai vui mừng hớn hở như trút được gánh nặng. Dường như ai cũng nghĩ buổi hẹn tối nay nhất định sẽ rất hay ho.

Naoki không quan tâm ai sẽ tới tham gia, nhưng trong năm cô gái trước mặt, có một người khá khác biệt đã chạm được đến sâu thẳm trái tim cậu. Cô có mái tóc đen dài đến ngang lưng, diện trang phục đen từ đầu đến chân, biểu cảm hờ hững như thể không mấy nhiệt tình với việc đến đây. Cặp lông mày cân đối, đuôi mắt hướng lên, đôi môi nhỏ nhắn mím chặt, một vẻ đẹp khó lòng tiếp cận.

Mặc cho đám Nishioka đã cẩn thận lên ý tưởng từ trước, cuộc trò chuyện lại diễn ra theo một hướng hoàn toàn khác những gì họ tính toán. Cô bạn cấp ba của Nishioka cứ thao thao bất tuyệt mãi, vì vậy đám con trai đành phải hưởng ứng cô ấy. Dù sao buổi hẹn cũng diễn ra cực kì sôi nổi nên họ vẫn rất mãn nguyện.

Có vẻ một cô gái đã để mắt tới Naoki, cứ kiếm cớ quay ra hỏi chuyện suốt. Vì chủ trương thân thiện với tất cả mọi người, cô ấy hỏi gì Naoki cũng đáp lại rất niềm nở, còn sẵn sàng hùa theo các câu chuyện của cô. So với việc tiếp chuyện khách ở quán thì đơn giản mà vui hơn nhiều. Đến lúc cô ấy được các chàng trai khác hỏi han, Naoki lại giả bộ vô tình ngoảnh sang cô gái tóc đen, phát hiện ra đối phương cũng đang nhìn mình. Cô lập tức quay đi, nhưng chắc chắn ánh mắt hai người đã chạm nhau trong tích tắc.

Tên cô là Nakajo Asami. Ban nãy khi giới thiệu bản thân, Naoki chỉ nhớ cô học khoa Triết học. Đúng hơn cô không kể thêm gì về mình ngoài điều đó. Trong lúc đám con trai cố tìm chủ đề, đám con gái hồ hởi góp vui, riêng cô tỏ ra không hứng thú mà chỉ ngồi hút thuốc một mình. Khi bầu không khí ngại ngùng đã tan biến, mọi người bắt đầu đổi chỗ ngồi cho nhau. Mấy anh chàng bị thu hút bởi vẻ đẹp của cô nên ra vồn vã gợi chuyện, nhưng cô chỉ lạnh nhạt đối đáp. Đám con trai thấy không có hi vọng nên đều từ bỏ và lảng sang chỗ khác.

Naoki cũng không giải thích nổi tại sao Nakajo Asami lại nhìn mình dù chỉ trong thoáng chốc. Dễ thường trong cả đám, cô chỉ chú ý tới mỗi cậu, đang chờ cậu chủ động mở lời trước.

Nhưng cậu tự hỏi, trở nên thân thiết với một cô gái ở đây thì có ý nghĩa gì. Nếu chỉ cần bạn gái để chơi bời, chọn mấy cô hay đến quán

bar là được. Không cần phải trình bày về hoàn cảnh của bản thân, có nói dối cũng không thành vấn đề. Cậu không muốn có người yêu cố định, bởi một khi đã gắn bó, lúc chia tay sẽ vô cùng đau khổ.

Ăn uống xong xuôi, Nishioka đề nghị tất cả cùng đến quán karaoke. Naoki nhủ bụng, tiếp đám sinh viên vô lo vô nghĩ đến đây là được rồi.

"Tôi phải về." Cậu rỉ tai Nishioka.

"Hả! Sao lại thế?"

"Mọi người đang vui vẻ, tôi có rút cũng không ảnh hưởng, vả lại tôi hơi mệt."

"Cậu không nhắm được cô nào à?" Nishioka cười tinh quái.

"Hôm nay đành vậy. Tôi nhường cả cho các cậu."

"Ừ, vậy thì chào nhé." Nishioka không cố níu kéo.

Ra khỏi quán ăn, Naoki chia tay mọi người, một mình rẽ về hướng ga Shibuya. Bấy giờ cũng chưa muộn lắm, trên phố chỉ toàn các nam nữ thanh niên. Cậu cố gắng không va phải ai, băng qua vạch kẻ đường cho người đi bộ, tiến vào trong ga Shibuya.

Khi xếp hàng mua vé, cậu cảm giác có ai đó đang nhìn mình từ bên cạnh. Ngoảnh sang, cậu thấy Nakajo Asami đứng ngay hàng kế bên. Cậu vẫy tay chào, không quên kèm theo một nụ cười. Nhưng cô không cười mà chỉ khẽ cúi đầu đáp lễ.

Vậy là cô cũng từ chối đi karaoke. Cậu chẳng lấy làm ngạc nhiên.

Asami bước đến máy bán vé tự động trước, Naoki lơ đãng dõi theo cô từ phía sau. Nhưng lục lọi trong túi một hồi, cô không mua vé mà lại bỏ ra ngoài, tiếp tục nhìn vào túi tìm kiếm. Khi ngẩng đầu lên, mặt cô lộ rõ vẻ bối rối.

Nhận ra có điều bất ổn, Naoki chần chừ một lúc rồi tách khỏi hàng tiến đến chỗ cô, "Có chuyện gì thế?"

Asami có vẻ kinh ngạc khi thấy Naoki hỏi mình, vội chau mày lắc đầu, "Hình như tôi để quên ví trong quán ăn ban nãy. Chắc đã bỏ lại trong nhà vệ sinh."

"Thế thì không hay rồi." Đúng như Naoki nghĩ. "Chỉ còn cách quay lại thôi."

“Ừ, mong rằng sẽ tìm lại được.”

“Để tôi đi cùng cô.”

“Không cần đâu. Tôi sẽ tự đi một mình.” Cô xua tay.

“Cô tự đi được chú?” Naoki thăm dò thái độ của cô. Có vẻ cô cũng không phản đối nếu cậu muốn đi cùng. “Để tôi đi cùng thì hơn. Nhỡ đâu cần liên lạc với nhóm Nishioka.”

“Vậy thì... đành phiền cậu.”

“Đi nào.”

Hai người mau chóng quay trở lại quán ăn. Dọc đường đi, không ai nói câu nào. Naoki biết, giờ không phải lúc thích hợp để trò chuyện.

Tới quán ăn, Asami bảo cậu đứng ngoài chờ rồi một mình bước vào trong. Naoki bắt đầu thấy phiền phức. Nếu cô không tìm được ví, cậu cũng không thể cứ thế bỏ mặc mà về. Không khéo còn phải cùng cô tới đồn cảnh sát.

Cậu đang mải nghĩ không biết nhóm Nishioka đi hát ở quán nào, thì Nakajo Asami từ trong quán bước ra, mặt mũi không còn u ám nữa.

“Thấy rồi à?”

“Thấy rồi!” Cuối cùng cô cũng chịu cười. “Quả nhiên để quên trong nhà vệ sinh. Ai đó đã đưa lại cho nhân viên của quán.”

“Thế thì tốt quá.”

“Xin lỗi nhé, lại còn bắt cậu phải đi cùng nữa.”

“Không có gì đâu.”

Hai người đi ngược trở lại con đường đến ga Shibuya, nhưng lần này họ bước thong thả hơn, không khí cũng không trầm lặng như trước.

“Cô không đi hát karaoke à?”

“Ừ. Chẳng hiểu sao tôi cứ thấy không có tâm trạng.”

“Có vẻ cô cũng không hào hứng lắm với buổi hẹn hò nhóm hôm nay?”

“Cậu thấy thế à?”

“Ừm. Không phải sao?”

“Không, đúng như cậu nói. Tôi không hề muốn tới đây. Vì không đủ người, họ cứ nài nỉ mãi nên tôi bất đắc dĩ phải tham gia. Dù sao họ cũng đã giúp đỡ tôi lúc làm bài báo cáo.”

“Ra là vậy. Cũng may đã tìm được ví. Nếu không, buổi tối hôm nay sẽ trở thành ác mộng.”

“Đúng thế thật. Nhưng tôi thấy cậu cũng chỉ đáp lấy lệ cho xong.”

“Ừ, tôi không thích thú lắm chuyện hẹn hò nhóm.”

“Sợ bạn gái giận?”

“Tôi đã có bạn gái đâu!”

“Thật không đấy?”

Chỉ còn cách một vạch qua đường nữa là tới ga Shibuya. Naoki lại chần chừ. Cứ thế chia tay ở đây như bạn bè bình thường là tiện nhất. Nếu không trao đổi số điện thoại, cũng không tâm sự chuyện đời tư với nhau, thì dần dần cậu sẽ quên được cô.

Đèn giao thông chuyển xanh. Chưa kịp nghĩ thông suốt, cậu đã mở lời.

“Nếu rảnh, cô có muốn đi uống gì đó không?”

Nakajo Asami không hề tỏ ra bất ngờ. Cô nhìn đồng hồ trên tay rồi gật đầu.

“Ừ, đi khoảng một tiếng thì được.”

Naoki cũng gật đầu theo, trong lòng đầy hỗn loạn. Giá cô từ chối, cậu đã có thể nói tạm biệt mà không còn gì vương vấn. Cậu sợ hãi khi bản thân lại ôm thứ hi vọng quá xa vời. Nhưng trái lại, cậu cũng thấy có chút hoan hỉ.

Họ vào quán, Naoki gọi một tách cà phê, còn Asami gọi trà sữa đá.

“Tôi lớn hơn mọi người một tuổi.” Cô hút một ngụm trà rồi nói.

“Thi lại à?”

“Không, lưu ban một năm. Hồi năm nhất tôi hầu như toàn nghỉ học.”

“Vì ốm hay làm sao?”

“Không. Chẳng hiểu sao tôi không thích đi học thôi.”

Chắc có nguyên nhân khó nói, Naoki quyết định không đào sâu

thêm.

“Vì vậy, hôm nay nói chuyện với mọi người cũng không hợp lắm.”

“Thế nên mới thấy hẹn hò nhóm không có gì thú vị.”

“Tôi vốn đã thấy trò hẹn hò nhóm rất vô vị rồi chứ không chỉ vì mỗi lý do đấy.” Asami lấy điếu thuốc từ trong túi xách ra rồi châm lửa. “Quá nửa các cô gái hôm nay đều hút thuốc, chỉ có điều họ cố gắng kiềm chế khi ở trước mặt đám con trai mà thôi.”

“Cô có bạn trai chưa?”

Cô nhả khói về phía Naoki, “Bạn là con trai thì có.”

“Ra vậy. Bảo sao...”

“Nhưng không phải người yêu.” Cô gảy cho tàn thuốc rơi xuống gạt tàn thủy tinh. “Cậu là Takeshima nhỉ? Cậu cũng lưu ban à?”

Naoki cười lớn, “Trông tôi giống lưu ban lắm à?”

“Vì ở cậu có điểm khác các cậu kia. Nếu không phải thì cho tôi xin lỗi.”

“Không phải lưu ban, mà là kẻ lạc loài. Tôi chuyển từ khoa Giáo dục Tại chức sang.”

“Giáo dục Tại chức? À, à!” Cô gật đầu, trên tay vẫn kẹp điếu thuốc. “Hiếm có đấy.”

Cô không hỏi thêm về chuyện này nữa.

Thời gian thấm thoắt trôi đi. Lúc ra về, Asami đưa cho cậu mẩu giấy có ghi số di động.

“Nếu có gì thì liên lạc với tôi nhé.”

Naoki nhận lấy, tự hỏi “nếu có gì” tức là có gì. Đổi lại, cậu cũng viết số điện thoại bàn ở phòng mình cho cô.

“Nhưng tôi không mấy khi ở nhà các tối ngày thường.”

“Vì cậu làm thêm tại một quán bar ở Roppongi nhỉ? Hôm nào tôi đến được không?”

“Được chứ.” Naoki rút trong ví ra danh thiếp của ông chủ, mặt sau danh thiếp có in bản đồ đến quán.

Tối hôm đó, sau khi về phòng, cậu uống whisky lấy trộm từ quán

về rồi vùi mình vào chăn ấm. Cậu nhớ lại từng lời trong cuộc trò chuyện với Nakajo Asami, tái hiện lại từng cử chỉ đường nét của cô trong đầu. Cậu thực sự muốn gặp lại cô. Nhưng cậu hiểu dù có gặp cũng chẳng đi đến đâu. Cô có vẻ được sinh ra trong một gia đình gia giáo, lại còn sống ở Denenchofu nên chắc chắn phải rất khá giả. Cậu đâu xứng với cô. Thêm nữa, nếu bố mẹ cô biết về cảnh ngộ của cậu, thế nào cũng phản đối ngay tức khắc.

Đừng mơ mộng viễn vông nữa! Cậu tự cảnh cáo bản thân. Mù quáng nuôi hi vọng chỉ tổ chuốc lấy nhục nhã mà thôi.

Cậu cười chua xót. Mình đang nghĩ cái quái gì thế? Nakajo Asami làm sao có thể thích người như mình được. Người ta mới cho số điện thoại đã vội đắc ý, đúng là tưởng bở.

Cậu cho mọi kí ức về cô đều bay biến vào sáng mai. Cậu lẩm nhẩm cầu nguyện, rồi nhắm mắt cố tìm giấc ngủ.

Nhưng kí ức về cô không mất đi như cậu mong mỏi, ngược lại còn ngày một rõ nét hơn. Những mẩu trò chuyện hôm trước không ngừng lặp đi lặp lại trong tâm trí cậu.

Cho dù thế, Naoki cũng không định gọi điện. Linh tính mách bảo nếu làm thế, cậu sẽ không quay đầu được nữa. Dẫu rằng cứ mỗi lần nghĩ đến cô, trái tim cậu lại thổn thức, nhưng cậu tin sớm muộn gì cũng bình tâm được.

Khoảng mười ngày sau buổi hẹn hò nhóm, Naoki vẫn làm tối ở quán bar như mọi hôm thì có một cặp nam nữ bước vào quán. Nhìn thấy họ, Naoki thoáng giật mình, bởi người con gái chính là Nakajo Asami. Đây không phải trùng hợp ngẫu nhiên, nhất định Asami đã dựa vào bản đồ trên tấm danh thiếp để tìm đến đây, còn dẫn theo bạn trai nữa. Cô không bắt chuyện với Naoki mà chỉ ngồi trước quầy bar cùng với người con trai, mắt láo liên nhìn quanh quán.

Quán có quy định, nhân viên không được chủ động trò chuyện thân mật với khách trừ phi được hỏi đến. Theo đúng quy trình tiếp khách thông thường, đầu tiên Naoki đưa thực đơn cho họ.

Asami gọi bourbon pha soda, chàng trai đi cùng xin một ly tương tự, giọng điệu như thể chỉ gọi cho có. Anh ta khoác áo khoác ngoài

màu tro đậm, bên trong mặc áo cổ lọ, trông lớn hơn Naoki vài tuổi. Mái tóc ngắn vừa phải được cắt tỉa hoàn hảo, có lẽ do thường xuyên đến tiệm làm tóc.

Naoki cố hết sức không nhìn về phía hai người họ, nhưng vẫn lõm bõm nghe thấy vài mẩu đối thoại. Tuy không nắm được nội dung cụ thể, cậu vẫn nhận ra hai người đang không vui vẻ cho lắm.

“Anh đừng lãng phí thời gian. Mỗi người tự nên nghĩ cho tương lai của mình thì hơn.” Cậu nghe thấy giọng Asami.

“Không thử làm sao biết được?” Người con trai mập mờ đáp lại.

“Em quyết định rồi. Em không muốn dây dưa thêm nữa.”

“Dây dưa?”

“Cứ nói dài dòng thế này phỏng có ích gì? Như thế chẳng phải dây dưa sao?”

“Dù em đã quyết định, nhưng anh vẫn không chấp nhận.”

“Anh không chấp nhận cũng chẳng còn cách nào khác.”

“Này!” Asami gọi Naoki. Cậu giật mình ngoảnh lại, thấy cô đưa ra chiếc ly đã cạn. “Cho tôi giống như khi nãy.”

Naoki gật đầu cầm lấy ly. Trông Asami vẫn rất điềm tĩnh.

Sau đó hai người lại tiếp tục. Cả hai đều hạ giọng xuống thấp hết mức, Naoki chẳng còn nghe được gì nữa. Có điều, bầu không khí giữa họ vẫn rất nặng nề.

Ly bourbon thứ hai vừa cạn, Asami đứng phắt dậy, “Thôi đi! Đủ rồi! Có nói nữa cũng vô nghĩa. Em về đây!”

“Từ từ đã.”

Cô bỏ ngoài tai câu nói của anh ta, đặt tờ 10.000 yên lên mặt quầy, vớ lấy áo khoác vắt trên lưng ghế rồi rời khỏi quán. Có lẽ nghĩ rằng bây giờ lập tức đuổi theo thì hơi mất thể diện, chàng trai ngồi nán lại cho tới khi uống hết rượu trong ly rồi mới bỏ đi.

Anh ta đi được một lát, điện thoại của quán đổ chuông. Nhấc máy lên, Naoki nghe thấy giọng Asami ở đầu dây bên kia, “Anh ta về rồi chú?”

“Được một lúc rồi.”

“Thế hả? Giờ tôi sẽ quay lại,” Asami nói rồi tắt máy.

Không lâu sau, cô xuất hiện, ngồi vào đúng chỗ khi nãy và cười với Naoki, "Xin lỗi nhé. Chắc cậu thấy phiền lắm."

"Không hề... Nhưng bạn trai cô liệu có ổn không?"

"Anh ta chẳng thể ngờ tôi lại quay lại quán này đâu." Cô chun mũi.

"Hai người đang bàn chuyện gì nghiêm trọng lắm đúng không?"

"Hừm," Asami cười khẩy. "Chắc cậu cũng đoán ra rồi, tôi vừa đòi chia tay."

"Quả nhiên là người yêu. Thế mà hôm trước lại nói chỉ là bạn."

"Đối với tôi, anh ta đã không còn là người yêu nữa. Thế nên hôm nay mới muốn nói cho rõ ràng."

"Cô dẫn anh ta tới đây nhằm mục đích gì?"

"À thì, để bản thân không nao núng."

"Nao núng?"

"Anh chàng vừa nãy rất khéo ăn nói. Nếu anh ta cứ dỗ ngon dỗ ngọt, e rằng tôi sẽ lại bị thuyết phục. Vì vậy tôi mới tới đây. Ở đây còn có Takeshima, anh ta sợ người ngoài nghe được nên sẽ giữ ý hơn. Nhờ thế, tôi đã không lung lay cho tới phút cuối."

"Cô có ổn không?"

"Mãi mới quyết tâm được. Cảm giác rất nhẹ nhõm." Asami ngồi uống thêm vài ly cocktail rồi mới ra về.

Từ buổi tối hôm đó, Asami rất hay ghé quán chơi. Cô thường đi với bạn, đôi khi cũng tới một mình, nhưng tuyệt nhiên không đi cùng anh chàng nào nữa.

Asami là cô gái gan dạ và phóng khoáng, nhưng đôi lúc lại rất trẻ con. Mỗi khi nói chuyện với cô, Naoki cảm thấy có gì đó ngủ quên trong cậu như được thức tỉnh.

Mặc cho lý trí gào lên phản đối, Naoki vẫn không thể ngăn bản thân bị cô cuốn hút. Hơn nữa, cậu tin chắc cô cũng có cảm tình với mình.

Không biết tự lúc nào, hai người đã bắt đầu hẹn hò.

Trong một lần trở về sau buổi hẹn, Naoki mời cô tới phòng mình chơi. Đây là lần đầu tiên cậu mời con gái về nhà.

Trong căn phòng đơn sơ chật hẹp, Naoki đã nói lời yêu cô.

Cứ hôm nào được nghỉ, Naoki lại gặp Asami. Lúc thì mua sắm ở Shibuya, khi lại vào mấy khu vui chơi giải trí, thậm chí còn được tới Tokyo Disneyland lần đầu tiên trong đời. Trong lòng tự nhủ cứ thế này mãi không ổn, nhưng Naoki không thể cắt đứt quan hệ với Asami. Hôm Giáng sinh, cậu đã dùng toàn bộ tiền lương dành dụm được để mua đôi hoa tai làm quà và mời cô một bữa thịnh soạn tại một nhà hàng ở khu trung tâm, chỉ tiếc không còn dư đồng nào để thuê phòng khách sạn. Khi cậu thẳng thắn bộc bạch với Asami, cô đã cười và nói rằng, "Dù có tiền cũng chưa chắc đặt được phòng." Cô gợi ý cùng về phòng Naoki ăn mừng tiếp. Cả hai vào cửa hàng tiện lợi mua nến và bánh rẻ tiền rồi về nhà tiếp tục tổ chức Giáng sinh. Cơ thể cô nằm gọn trong vòng tay cậu. Mỗi khi ánh nến lay động, bóng hai người in trên tường cũng rung rinh theo.

"Dạo này Naoki có vẻ vui," mọi người ở quán thi nhau trêu chọc. Không chỉ ông chủ và các nhân viên khác, mà cả mấy vị khách quen cũng nói vậy, đủ thấy Naoki hạnh phúc ra mặt như thế nào. Dù bị trêu đùa, cậu cũng không sao lấy lại được bộ dạng nghiêm nghị trước đây.

Đầu năm mới, hai người cùng nhau đến đền Meiji cầu nguyện. Ngày trước, Naoki chẳng hiểu vì sao ai ai cũng thích đổ xô đến những chỗ đông người nên cứ cười nhạo họ. Nhưng giờ có Asami, dù phải chen chúc vất vả đến mấy, cậu cũng thấy vui. Asami mặc bộ kimono có tay áo dài. Lần đầu tiên được đi cùng một cô gái mặc kimono, nên đến việc nắm tay thôi, Naoki cũng tỏ ra rất thận trọng.

Ngày Lễ Tình nhân, Asami đến quán bar ngay trước giờ đóng cửa. Naoki chưa kể gì với chủ quán về chuyện của hai người, nhưng có lẽ ông đã ngờ ngợ nhận ra.

"Naoki cũng định ngủ lại quán hôm nay à?" Ông chủ hỏi nhỏ.

"Không ạ, hôm nay cháu sẽ về."

"Thế việc dọn dẹp để mai làm cũng được, cậu về luôn đi. Để bạn gái phải chờ thì tội nghiệp cô bé lắm."

Giọng ông chủ có vẻ gắt, Naoki chỉ biết im lặng gật đầu, hai má tự nhiên nóng bừng.

Cũng giống hôm Giáng sinh, lần này họ cũng về phòng cậu tổ chức ăn mừng. Hai người cùng ăn bánh sô cô la do Asami làm. Cậu còn pha thêm cà phê.

Rồi Asami mời cậu tới nhà chơi, ngụ ý muốn cậu ra mắt bố mẹ, "Anh không cần quan trọng hóa vấn đề đâu. Chẳng qua dạo gần đây, cuối tuần nào em cũng ra ngoài nên bố mẹ để ý. Khi em nói đã chia tay với bạn trai trước, họ lại hỏi thế bây giờ đang hẹn hò với ai. Thật ra cứ phớt lờ cũng được, nhưng hễ trông thấy em, bố mẹ lại gặng hỏi mãi nên rất phiền phức. Với cả nếu cứ chối quanh, em sợ sau này khi gặp mặt, bố mẹ sẽ có ấn tượng xấu về anh."

Naoki rất hiểu tâm trạng Asami. Xem ra áp lực từ phía gia đình còn nghiêm trọng hơn những gì cô vừa nói. Nếu vẫn ngang ngạnh, có khi sẽ không được qua lại với Naoki nữa. Bên cạnh đó, cô cũng cảm nhận được nỗi lo của bố mẹ nên muốn làm họ yên lòng càng sớm càng tốt. Sau khoảng thời gian dài hẹn hò, Naoki nhận ra cô thực sự rất quan tâm đến bố mẹ.

Naoki rối bời, chuyện phải đến cuối cùng cũng đến. Tuy sớm hơn nhiều so với dự kiến, nhưng trước sau gì cũng phải gặp, Naoki đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.

Nhưng có thể ung dung chấp thuận hay không lại là chuyện khác. Cậu nhìn bánh ga tô đang ăn dở trước mặt, trầm tư không nói câu nào.

"Quả nhiên là anh không thích?" Asami chăm chú quan sát vẻ mặt cậu.

Naoki thở mạnh, trút bỏ bao dồn nén trong lồng ngực.

"Anh biết cứ thế này mãi không được. Đúng như Asami nói, chuyện này sẽ gây lo lắng cho bố mẹ em."

"Vậy anh gặp bố mẹ nhé."

"Nhưng..." Naoki cắn môi, "Liệu có ổn không?"

"Cái gì ổn cơ?"

"Thì là anh đó. Một kẻ tay trắng như anh liệu có bị gia đình em

khinh thường và đuổi đi không?"

"Tay trắng là sao? Chuyện không có gia đình đâu phải là một rắc rối, cũng đâu phải lỗi của anh? Anh không có người thân để dựa dẫm, mà luôn cố gắng bằng chính sức lực của bản thân, thậm chí còn tự kiếm tiền học đại học. Ai dám khinh thường một người như vậy? Nếu bố mẹ em khinh thường anh, em sẽ khinh thường lại bố mẹ, đồng thời đoạn tuyệt quan hệ luôn."

Naoki cười nhăn nhó trước bộ dạng hung hăng của Asami, "Có thể không khinh thường, nhưng họ sẽ phản đối chuyện qua lại của hai đứa."

"Tại sao lại như thế?"

"Chẳng phải người lớn đều quan tâm đến thứ gọi là môn đăng hộ đối sao?"

"Môn đăng hộ đối là cái gì? Lẽ nào ý Naoki là trong khi anh không có người thân thích thì bố mẹ em lại có chút tiền dư dật? Vớ vẩn! Em và anh có hợp nhau hay không mới là quan trọng nhất."

"Nói thì nói thế..." Naoki cụp mắt xuống.

Bố của Asami là quản lý cấp cao của công ty sản xuất trang thiết bị y tế lớn thứ ba toàn quốc. Cả gia đình cô đã sống trong ngôi nhà ở Denenchofu suốt từ thời ông nội cho tới giờ, ngoài ra họ còn sở hữu một biệt thự ở Kamakura. Mức độ giàu có của họ không thể chỉ gói gọn trong mấy chữ "có chút tiền dư dật".

"Thôi được, nếu nói thế nào Naoki cũng không bằng lòng, em cũng không ép buộc." Asami cầm thìa khuấy cà phê, kim loại va sứ phát ra tiếng leng keng.

"Anh biết chuyện này có muốn né tránh cũng không được."

"Vâng, chắc anh áp lực lắm. Nói thật, bản thân em cũng thấy rất nặng nề, đã nói với bố mẹ là có người yêu nhưng lại chưa một lần dẫn về nhà..." Asami cầm dĩa lên xắn một miếng bánh sô cô la.

Giờ là lúc để quyết định xem có nên thú nhận chuyện Tsuyoshi với cô hay không. Cho đến hiện tại, Asami cũng giống ông chủ quán bar, đều nghĩ ràng Naoki là con một.

Không biết nếu cậu nói ra sự thật, khuôn mặt cô sẽ thế nào. Cậu

có cảm giác cô sẽ tha thứ cho lời nói dối của cậu, nhưng rồi quan hệ của họ sẽ ra sao? Naoki nghĩ, nhiều khả năng Asami sẽ cảm thông cho cậu, bởi cô vốn là người ngay thẳng, ghét phân biệt đối xử.

Song, Asami cảm thông không có nghĩa bố mẹ cô cũng vậy. Càng là những người có địa vị cao trong xã hội thì càng để ý tới xuất thân của đối tượng đang hẹn hò với con gái mình. Sao họ có thể chấp nhận cho con gái hẹn hò với em trai của một phạm nhân cướp của giết người?

Có thể Asami sẽ không coi đây là vấn đề, mạnh miệng tuyên bố chỉ cần bỏ nhà ra đi, cắt đứt quan hệ với bố mẹ là được. Nhưng Naoki đâu thể để cô làm thế.

Naoki hiểu rõ hơn ai hết tác hại của phân biệt và thành kiến. Cứ tình trạng này, cả đời cậu sẽ không bao giờ còn được nếm mùi hạnh phúc nữa. Muốn được sống hạnh phúc, cậu cần có sức mạnh. Sức mạnh gì cũng được, tài năng xuất chúng hoặc tiền của dồi dào...

Nhà Nakajo có tiền. Nếu vứt bỏ gia đình, Asami sẽ phải chịu đựng đau khổ như cậu.

Còn nếu che giấu chuyện về Tsuyoshi...

Cậu phải nói dối cả Asami. Cậu không thể chỉ kể thật với mỗi cô và xin cô giấu giếm với bố mẹ. Cậu không muốn biến cô thành đồng phạm. Với lại cô sẽ không đời nào chấp nhận chuyện đó. Một người vốn được cưng nhiều từ nhỏ như cô mà phải rời xa cuộc sống giàu sang, không biết sẽ khủng khiếp đến nhường nào.

Phải giấu kín chuyện của anh trai suốt đời, quyết không được tiết lộ với bất kì ai. Suy nghĩ này ngày càng mạnh mẽ hơn trong lòng Naoki.

CHƯƠNG 5

Gửi Takeshima Naoki

Naoki à, em khỏe không?

Dạo này không có tin gì của em nên anh hơi lo lắng. Anh tự suy diễn rằng em còn bận rộn với học hành và công việc, không có thời gian rảnh. Như thế đã đúng chưa? Em không ốm đau đấy chứ? Thành thực mà nói, giá như em gửi cho anh lá thư, anh sẽ an tâm hơn rất nhiều, không thì bưu thiếp thôi cũng được. Chỉ cần viết mấy dòng rằng em vẫn khỏe là đủ. Ở trong này anh gần như đã mất nhận thức về thời gian, đã thế còn không liên lạc được với em nữa nên anh hoang mang lắm.

Bên ngoài, hoa anh đào đã nở chưa? Tuy là trại giam, nhưng ở đây cũng có trồng vài cây anh đào, anh trông thấy qua cửa sổ phân xưởng. Hoa vừa nở rộ tuần trước, bây giờ bắt đầu tàn dần.

Nhắc đến anh đào, lại nhớ ngày xưa chúng ta và mẹ đã từng cùng nhau ra công viên gần nhà ngắm hoa. Chúng ta hay cho đồ ăn thừa từ tối hôm trước vào hộp mang đi, cảm giác giống như đi dã ngoại. Anh nhớ có lần còn mang cả ngó sen chiên giòn, vì cả hai anh em đều thích món này. Mẹ sẽ mua ngó sen về chiên, còn chúng mình đứng tranh nhau ăn. Đến khi vào bữa, đĩa ngó sen chiên cũng gần như chẳng còn. Nhà mình hay làm tempura từ ngó sen và khoai, nhưng mẹ toàn phải ăn khoai chiên, bởi ngó sen chiên đã bị anh em mình ăn hết. Hoài niệm thật đấy! Ngó sen chiên giòn rất ngon, chỉ nhớ lại thôi đã chảy nước miếng. Ở trong này cũng có thức ăn kèm, nhưng làm sao sánh bằng được.

Quay trở lại chuyện ngắm hoa, anh nhớ hôm đó không phải cuối tuần mà là ngày thường, hình như là hôm kỉ niệm ngày thành lập trường tiểu học của chúng ta. Vì vậy người đi ngắm

hoa không đông lắm, ghế ngồi cũng trống khá nhiều. Hôm đó, mẹ đã xin nghỉ một buổi. Anh không nhớ rõ lắm, nhưng có vẻ vẫn là ngày đi làm thì phải.

Rồi chúng ta vừa ăn vừa ngắm hoa, nhưng thật ra hai anh em mình chẳng biết ngắm hoa là gì. Naoki phát hiện ra có chú mèo bị bỏ rơi trong thùng các tông, thế là hai đứa cứ chúi đầu vào chơi với mèo, còn đòi mẹ cho đem về nuôi. Mẹ bảo không được, Naoki liền khóc rống lên, còn anh kêu gào ăn vạ. Anh đã nghĩ, sao mẹ không cho nuôi chú mèo đáng yêu thế này? Sao có thể bỏ rơi nó như vậy?

Không biết về sau con mèo ra sao? Giá có ai nhặt nó về thì tốt quá. Có thể nó sẽ còn sống đến giờ.

Nghĩ lại, có lẽ khi đó mẹ cũng rất buồn. Mẹ muốn chiều lòng hai anh em, nhưng nhà mình làm gì còn dư tiền để cho mèo ăn. Đến ngó sen chiên cũng có thể coi là món ăn xa xỉ. Dù là người tốt cũng không thể ban phát lòng tốt mọi lúc mọi nơi. Được cái này thì mất cái kia, đời người chính là chuỗi tháng ngày phải liên tục chọn lựa giữa vứt bỏ và giữ lại.

Anh lại nói linh tinh rồi. Kẻ như anh làm gì có tư cách bàn đến đời người cơ chứ. Thật nực cười.

Đừng phớt lờ những gì anh nói ở đầu thư nhé. Chỉ cần viết một câu “em khỏe” vào bưu thiếp gửi cho anh là được. Nếu là loại bưu thiếp có in ảnh chụp Naoki gần đây nhất thì càng tốt. Bây giờ làm mấy bưu thiếp đó cũng không khó khăn gì. Nghe nói còn có kiểu chụp ảnh print club sẽ cho ra mấy tấm ảnh nho nhỏ dán được. Nhưng làm vậy cũng hơi phức tạp nên cứ bưu thiếp thông thường thôi. Nói chung nhớ gửi gì đó cho anh nhé. Anh sẽ chờ.

Tạm thời anh vẫn chỉ có thể gửi mỗi tháng một lá thư nên tháng sau anh sẽ lại viết tiếp. Naoki, em hãy cố gắng lên nhé!

Tsuyoshi

Đọc xong, Naoki lập tức xé vụn cả thư lẫn phong bì, lấy một tờ

giấy khác bọc lại rồi vứt vào thùng rác. Sau đó cậu vào nhà tắm, chỉnh trang lại diện mạo và trang phục của mình. Chiếc áo khoác màu xanh đậm này là quà cậu tự thưởng cho bản thân hồi được chuyển sang hệ chính quy năm ngoái. Cả áo sơ mi và quần vải cũng thế. Quần áo lịch sự của cậu chỉ có vậy. Mỗi khi có chuyện gì quan trọng, cậu đều lôi ra mặc nên trông có vẻ khá cũ sờn. Nếu có thể, cậu cũng muốn mua bộ mới, nhưng điều kiện kinh tế không cho phép. Đằng nào Asami cũng nắm rõ tình hình tài chính của cậu, có cố tình sắm sửa bảnh bao cũng chẳng ích gì.

Thay vì quần áo, cậu lại để ý tới râu tóc hơn. Thấy tóc hơi dài, hôm qua cậu đã đứng trước gương tự tỉa lại, nhìn cũng không đến nỗi. Râu vừa cạo ban nãy, tỉ mẩn từng tí một nên mất thời gian hơn mọi khi.

Naoki cầm lược lên chải lại tóc thêm lần nữa. Cậu nghĩ ấn tượng ban đầu rất quan trọng. Nếu ngay từ lần gặp đầu tiên đã tạo ấn tượng không tốt, sau đó có cố gắng cải thiện đến mấy cũng quá muộn. Ngược lại, nếu có thiện cảm từ đầu, về sau dù có mắc lỗi cũng sẽ được bỏ qua cho.

Cậu nhìn vào gương tập cười tươi. Cậu nhớ mình đã từng làm vậy cùng Yusuke, chỉ không nhớ cụ thể là khi nào. Hồi đó Yusuke cứ chê biểu cảm của cậu trên sân khấu quá khô cứng.

“Cậu tự cho rằng mình đang cười, nhưng người khác lại không thấy vậy, đứng từ xa càng không nhìn thấy. Cậu hãy cười sao cho bản thân nghĩ là hơi thái quá một chút, như thế là vừa đủ. Cậu nhìn mặt của các nghệ sĩ nhảy múa ở Disneyland mà xem. Lúc nào họ cũng hớn ha hớn hở, nhưng nhìn vào lại không hề lố. Thật đáng ngưỡng mộ!”

Phải đến khi hẹn hò với Asami, Naoki mới được đến Disneyland lần đầu tiên. Nhìn đoàn người diễu hành, cậu lại nhớ tới câu nói của Yusuke. Quả thật khuôn mặt tươi cười của các vũ công đều rất thu hút.

Mình không thể trưng ra bộ mặt u ám được. Naoki đứng trước gương thầm nhủ với bản thân. Bao lâu nay, đặc biệt là từ sau vụ việc

của Tsuyoshi, do toàn gặp phải chuyện khổ đau nên biểu cảm nặng nề lúc nào cũng đeo bám khuôn mặt cậu như gỉ bám sắt. Chính vì vậy mà không mấy ai ưa cậu, trừ các cô gái hay tới quán bar. Hoặc họ sẽ khen trông cậu rất ngầu, hoặc lại bảo nét mặt phảng phất u buồn. Nhưng đấy là chuyện khác, chưa kể vì người ta là khách nữ nên vẻ mặt đó lại càng được yêu thích. Nhưng hôm nay, những người cậu sắp đi gặp ở một đẳng cấp hoàn toàn khác.

Tấm ảnh print club dán ở góc gương đập vào mắt Naoki. Trong ảnh là cậu và Asami đang áp sát mặt vào nhau, tay giơ hình chữ V. Ảnh được chụp trong một lần hẹn hò ở Yokohama.

Cậu chợt nhớ đến lá thư vừa nãy của Tsuyoshi. Làm sao anh ấy lại biết đến từ print club nhỉ? Có lẽ nó đã được đề cập đến ở số sách báo được phép đọc trong tù.

Naoki không hề viết thư hồi đáp, thậm chí năm mới cũng chẳng buồn đến thăm anh trai. Trong thư tháng trước, Tsuyoshi hỏi cậu đã học đến năm ba chưa, cậu cũng không trả lời.

Em trai tên tội phạm giết người cướp của đang mong ông anh đừng gửi lắm thư như thế này nữa. Tại sao anh ấy không nhận ra, việc em trai không trả lời thư chính là dấu hiệu cho thấy mình đang bị xa lánh? Tại sao anh ấy không chịu hiểu, rằng em trai chỉ coi những lá thư của mình là xiềng xích trói buộc với quá khứ đáng ghê sợ?

Lại còn nhắc tới ngó sen chiên giòn, anh ấy cũng rảnh thật, còn cố công tô vẽ cho quá khứ thêm đẹp đẽ. Cả chuyện đi ngắm hoa lẫn con mèo bị bỏ rơi, Naoki đều nhớ rõ. Hôm sau, khi họ trở lại công viên, con mèo đã chết trong hộp giấy, Tsuyoshi cũng chứng kiến tận mắt. Chẳng lẽ anh ấy đã quên rồi?

Tsuyoshi nói không sai, được cái này thì mất cái kia, đời người đúng là chuỗi những tháng ngày phải liên tục chọn lựa giữa vứt bỏ và giữ lại. Naoki tự nhủ với mình trong gương.

Vì vậy, mình mới vứt bỏ anh trai. Mình vốn không có anh trai. Ngay từ khi sinh ra, mình đã chỉ có một mình, sau này cũng vậy.

Chuông cửa vang lên. Naoki nhìn đồng hồ. Giờ hẹn đã đến.

Mở cửa ra, Naoki trông thấy dáng vẻ tươi cười của Asami, “Thế nào, OK hết rồi chứ?”

“Hoàn hảo!” Naoki giơ ngón cái.

Naoki vẫn biết khu Denenchofu tập trung nhiều gia đình giàu truyền đời, nhưng đây là lần đầu tiên cậu được quan sát tận nơi. Theo chân Asami bước dọc con phố, cậu nhận ra không khí phố xá cũng hoàn toàn khác. Không chỉ bởi nơi đây rợp bóng cây xanh, mà cảm giác như các gia đình giàu có cố tình xây dựng con phố này sao cho những xô bồ bên ngoài không thể xâm nhập vào được. Đến thời gian cũng trôi rất thong thả.

Bao quanh nhà Asami là bức tường bao lát gạch xám. Bên kia tường um tùm cây cối, đứng từ cổng chính nhìn vào chỉ thấy được mái nhà kiểu Tây và cửa sổ nhô ra ở tầng hai. Đây cũng là lần đầu tiên Naoki được đến thăm một ngôi nhà có cổng vào.

Bước chân qua cửa, Asami hét lớn vào trong nhà, “Con về rồi đây.” Không lâu sau, Naoki nghe thấy tiếng dép lê loẹt quẹt, một phụ nữ trung niên nhỏ nhắn xuất hiện. Bà mặc áo dệt kim màu tím nhạt, bên ngoài khoác cardigan mỏng cùng màu. Khuôn mặt bà trang điểm kĩ lưỡng, tóc được tạo kiểu chỉn chu, nhưng trên người vẫn mang tạp dề. Naoki nghĩ bụng, thì ra phụ nữ nhà giàu khi ở nhà cũng mặc như vậy.

“Con đã dẫn anh ấy tới như lời hẹn. Đây là anh Takeshima.”

“Cháu là Takeshima ạ.” Naoki cúi đầu chào.

“Còn đây là mẹ em, Nakajo Kyoko.”

“Lại nói linh tinh rồi.” Bà Kyoko cười. “Cảm ơn cháu đã đến. Nào, vào nhà đi.”

“Dạ, cháu xin phép,” Naoki tháo giày. Giữa lối vào sang trọng, đôi giày thể thao của cậu trông càng thảm hại. Chính ra cậu nên mua giày mới mới đúng.

“Bố con đâu?”

“Bố có nhà, đang chơi golf ngoài vườn.”

Nghe hai mẹ con Asami đối đáp với nhau, Naoki cứng đờ cả

người. Nếu có thể, cậu chỉ mong gặp mặt ông ấy càng muộn càng tốt.

"Anh đừng quá căng thẳng." Thấy bộ dạng Naoki như vậy, Asami ghé sát tai cậu thì thầm. "Đối thủ của anh mới là người đang căng thẳng. Chơi golf này nọ chỉ là để che giấu điều đó thôi."

"Được thế thì tốt quá."

Phòng khách rộng cỡ 20 chiếu. Không thấy bàn ăn đâu nên có lẽ bữa tối sẽ ăn ở một phòng khác. Chính giữa căn phòng là bàn đá cẩm thạch lớn, xung quanh kê sofa bọc da. Được mời vào ngồi chiếc ghế ở chính giữa, Naoki ngập ngừng nghe theo.

Cậu nhìn qua cửa kính, thấy bên ngoài là khoảng sân rộng trải thảm cỏ xanh mướt. Có tiếng "bộp, bộp" khe khẽ vang lên trong sân. Dù không trông thấy người, nhưng cậu biết đó là bố Asami đang đánh bóng vào lưới tập golf.

Mẹ Asami bưng khay ra, bày xuống bàn ba tách hồng trà và đĩa bánh quy. Naoki đoán, chắc bà ấy định ngồi lại cùng hai đứa.

Quả nhiên, mẹ Asami ngồi xuống phía đối diện rồi hỏi han đủ thứ về trường lớp và công việc làm thêm. Nghe thì cứ tưởng bà chỉ trò chuyện vu vơ, gặp đâu hỏi đấy, nhưng e rằng không đơn giản như vậy. Bộ dạng tươi cười niềm nở của bà làm Naoki suýt nữa buông lơi cảnh giác. Cậu tự nhắc mình không được phép quên rằng từng câu trả lời đều có thể trở thành thông tin để bà phân tích về cậu.

"Anh muốn xem phòng em không?" Không nỡ nhìn cảnh Naoki bị mẹ tra hỏi, Asami lên tiếng.

"Ôi trời, con đã dọn dẹp phòng tử tế chưa?" Mẹ cô hỏi ngay.

"Con dọn rồi."

"Ở đây thì có sao? Nếu các con thấy phiền thì mẹ đi ra kia vậy." Bà Kyoko tỏ rõ thái độ không muốn hai người bỏ vào phòng riêng.

"Nếu cứ ở đây, anh Naoki sẽ không thoải mái. Thôi, chúng ta đi!" Asami đứng dậy, kéo tay Naoki lên. Cậu đứng lên theo, hỏi nhỏ liệu như vậy có được không, nhưng trong lòng thở phào nhẹ nhõm, "May có em cứu anh."

Phòng Asami nằm trên tầng hai. Căn phòng kiểu Tây rộng khoảng 8 chiếu, có cửa sổ hướng Nam, nội thất hay rèm cửa đều lấy xanh da

trời làm màu chủ đạo, đến ga trải giường cũng có màu xanh nhạt.

Naoki đặt lưng xuống sofa chân thấp, thở dài.

“Anh căng thẳng lắm à?”

“Ừ, đúng vậy.”

“Xin lỗi nhé. Đều tại mẹ em nhiều chuyện quá. Sao có thể hỏi cả điểm số ở trường cơ chú?”

“Mẹ em sợ con gái duy nhất dính phải một tên không ra gì thành ra lo lắng thôi.”

“Kể cả thế thì vẫn bất lịch sự. Lúc nào mẹ cũng vậy, ngoài mặt cười hiền hòa nhưng lại toàn nói những lời gây khó dễ cho người ta.”

“Anh không có cảm giác đang bị bác làm khó dễ... Không biết ấn tượng của mẹ về anh thế nào?”

“Em đoán cũng không tệ, anh đừng quá bận tâm. Người hẹn hò với anh không phải mẹ, mà là em.”

“Anh chỉ sợ nếu để lại ấn tượng không tốt, mẹ sẽ phản đối quan hệ hai chúng ta.”

“Làm gì có chuyện đó. Mà nếu có thật, em sẽ tuyệt giao với kiểu bố mẹ vô lý như vậy, anh cứ yên tâm.”

Naoki cười méo xệch, trong lòng thầm nghĩ nếu mối quan hệ với gia đình có thể cắt đứt dễ dàng, bản thân cậu đã không phải khổ sở thế này.

Naoki đang xem album ảnh của Asami thì có tiếng gõ cửa. Asami chưa kịp đáp, cửa đã mở ra, bà mẹ ngó vào, “Cơm tối xong rồi.”

“Con đã nói bao nhiêu lần, mẹ gõ cửa xong phải đợi con trả lời rồi mới được mở cửa chú?” Asami phàn nàn, song mẹ cô dường như chẳng để tâm. Bà chỉ “Rồi, rồi,” cho qua chuyện, sau đó rời đi mà không buồn khép cửa lại.

Asami lại thở dài, đứng dậy đóng cửa, “Không thích con cái có quyền riêng tư. Bố mẹ đúng là lạ thật đấy!”

“Anh không hiểu lắm. Bố mẹ đã nuôi dạy em lớn ngần này, nên như thế là đương nhiên.”

“Thật lòng mà nói, em thấy không có bố mẹ còn tốt hơn.” Vừa

dứt lời, Asami len lén nhìn Naoki, cúi đầu. “A! Em xin lỗi.”

“Không sao. Nhiều khi anh cũng thấy không có bố mẹ thoải mái hơn.” Cậu đặt tay lên vai Asami. “Xuống dưới thôi, nếu cứ lề mề, không chừng mẹ em lại lên nữa mất.”

Bước vào phòng ăn, Naoki thấy bố Asami đang ngồi đọc báo ở một đầu bàn ăn lớn, mái tóc bạc trắng vuốt ngược ra sau rất chỉn chu. Biết tỏng hai người vừa bước vào, ông cũng chẳng thèm liếc lấy một cái, như muốn bảo cậu phải là người chào hỏi trước.

“A! Bố!” Asami cất giọng.

“Gì thế?” Ông trả lời, nhưng mắt vẫn không rời tờ báo.

“Đây là anh Takeshima mà con đã kể hôm qua. Takeshima Naoki.”

“Cháu là Takeshima ạ. Rất vui được gặp bác.” Naoki nghiêm chỉnh cúi đầu chào.

Cuối cùng bố Asami cũng chịu bỏ báo xuống. Ông tháo kính lão ra, nhưng không nhìn thẳng vào Naoki mà lấy đầu ngón tay mát xa khóe mắt.

“Bố!” Asami gọi thêm lần nữa.

“Rồi, bố biết rồi.” Ông nhìn Naoki. “Vậy là cậu đang chăm sóc con gái tôi?”

“Dạ, chăm sóc gì đâu ạ...” Naoki trốn tránh ánh mắt của ông.

“Cậu là sinh viên năm ba trường Teito?”

“Vâng ạ.”

“Asami, con đã nói cái gì mà từ xa hay tại chức gì đó ấy nhỉ?”

“Dạ, cháu từng học ở khoa Giáo dục Tại chức, nhưng đã chuyển sang hệ chính quy từ năm thứ hai.” Naoki giải thích.

Bố Asami “Hừm” một tiếng, “Vất vả cho cậu quá.”

“Có gì đâu ạ.”

“Asami!” Ông quay sang con gái. “Cậu ấy gây ảnh hưởng thế nào đến con?”

Asami hấp háy mắt nhìn bố, “Ảnh hưởng là sao ạ?”

“Ý bố muốn hỏi, con đã chịu nhiều ảnh hưởng từ cậu ấy đúng không? Ví dụ như thay đổi sở thích đọc sách, biết thêm về những vấn đề mới chẳng hạn.”

Asami nhìn sang Naoki với vẻ bất an, rồi lại hướng mắt về bố mình, "Cái đó khó lòng nói rõ trong một hai câu. Con nghĩ con chịu ảnh hưởng khá nhiều từ anh ấy."

"Lấy một hai ví dụ là được. Lớn bằng này rồi ít nhất cũng phải biết tự bày tỏ quan điểm chứ."

Asami cắn môi, hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu nói, "Con học được rất nhiều từ nghị lực sống mạnh mẽ của Naoki. Dù không còn ai ruột thịt nhưng vẫn học đến đại học, đây là một điều không dễ dàng gì. Nếu là con, chắc đã chẳng làm được. Mỗi khi nhìn Naoki, con càng hiểu rằng mình phải cố gắng nhiều hơn nữa. Anh ấy... giống như tiếp thêm năng lượng cho con vậy."

Trong lúc Asami nói, ông bố nhìn Naoki không chớp mắt, làm cậu cảm thấy mất tự nhiên, cứ đưa tay lên xoa cổ mãi.

"Năng lượng à? Trừu tượng nhỉ?"

"Có điều..."

"Thôi được rồi. Lần này để tôi hỏi cậu." Bố Asami nói với Naoki. "Cậu thì sao, Asami đã gây ảnh hưởng thế nào đến cậu?"

Tới rồi! Naoki lẩm bẩm trong đầu. Cậu đã chuẩn bị sẵn tinh thần rằng mình mới là mục tiêu của ông Nakajo. Naoki chỉnh lại tư thế ngồi.

"Mỗi lúc nói chuyện với cô ấy," Naoki cắn môi, "Cháu cảm giác như mình vừa bước qua cánh cửa mở ra một thế giới mới mà cháu chưa từng biết tới. Trước đây cháu chỉ biết những chuyện ở dưới đáy xã hội, tuy muốn vươn lên, nhưng lại như lạc lối trong rừng rậm nguyên thủy mà cháu không hề có chút hiểu biết nào. Thế nên đối với cháu, có thể nói cô ấy vừa như la bàn vừa như bản đồ."

"Nói ngắn gọn, tức là nhờ quen biết với Asami, cậu mới có thể thấy được cuộc sống của người có tiền, đúng không?"

"Bố!"

Naoki mỉm cười dỗ dành Asami rồi quay lại nhìn ông Nakajo, "Cháu muốn nói về khía cạnh tinh thần, thưa bác! Tất nhiên cũng có cả mặt vật chất. Nếu có thể, cháu mong muốn trở thành một người giàu có nên rất hứng thú với lối sống của những người thành công.

Nhưng nếu chỉ như vậy thì đâu nhất thiết phải là Asami, đúng không ạ?”

Ông Nakajo im lặng. Naoki nghĩ câu trả lời của cậu có thể không đạt điểm tuyệt đối nhưng ít nhất vẫn đủ để qua ải. Trông Asami có vẻ cũng an tâm phần nào.

“Mọi người nói chuyện gì khó hiểu thế? Ăn cơm thôi.” Bà Kyoko đẩy xe đồ ăn bước vào, bày lên bàn bốn hộp cơm shokado cùng một bát canh suông, hình như được đặt mang đến từ nhà hàng nào đó gần đây. Naoki có chút bối rối, cậu cứ tưởng mẹ Asami sẽ đích thân nấu ăn.

“Sao hôm nay lại ăn cơm hộp ạ?” Asami hỏi. Có vẻ cô cũng không biết chuyện này.

“Vì mẹ không có thời gian đi mua đồ. Người ta đã tới làm khách, không thể tùy tiện lấy đồ ăn trong tủ lạnh ra mà nấu bừa thành món được.”

“Rõ ràng con đã báo trước rồi...”

“Nhà hàng này có món cá rất ngon. Nhà mình cũng hay đặt cơm của họ mà.” Bà Kyoko mỉm cười với Naoki, “Nào, mời cháu, đừng làm khách nhé”.

Naoki gật đầu, cầm lấy đôi đũa dùng một lần, “Cháu xin phép.”

Đây hẳn phải là nhà hàng cao cấp, món ăn cũng toàn đồ hảo hạng, trong đó có nhiều món Naoki mới được thưởng thức lần đầu. Nhưng giả như người mà Asami hẹn hò không phải là sinh viên nghèo rớt như cậu, rất có thể bà mẹ sẽ tự tay chuẩn bị đồ ăn. Có lẽ đối với bà, Naoki không phải đối tượng để bà phải cất công nấu nướng. Nói cách khác, bà cho rằng buổi gặp mặt hôm nay không cần phải có thành ý, cứ vung tiền ra giải quyết là được.

Mẹ Asami hỏi han nhiều chuyện, nhưng đại để bữa ăn khá yên lặng. Ông bố chỉ mải miết gắp, chốc chốc lại uống một ngụm bia, coi tâm trạng có vẻ không vui.

“Hồi năm hai, thành tích của Naoki rất xuất sắc nên liên tục giành được học bổng, được các thầy cô để mắt tới, thậm chí còn hỏi có muốn học tiếp lên cao học không.”

Asami cố gắng quảng cáo về Naoki, nhưng ông bố chỉ ậm ừ gật đầu. Naoki hiểu ra không đời nào ông chịu nể phục mấy chuyện như thế. Bà mẹ tuy cũng reo lên ngưỡng mộ, nhưng nhìn vào là biết bà chỉ đang diễn.

Đúng lúc bữa ăn vô vị kết thúc, chuông cửa reo lên. Bà Kyoko tiến về phía máy trả lời, vui vẻ nói gì đó rồi quay trở vào.

"Ông này, cậu Takafumi đến," bà nói với chồng.

"Thế à, bảo thằng bé vào đi!" Mặt ông Nakajo tươi lên.

"Vâng." Bà mẹ đáp rồi đi ra ngoài.

"Sao anh Takafumi lại tới đây?" Asami nhìn bố.

"Có việc nên bố mới gọi tới. Là chuyện công việc, không còn cách nào khác."

"Nhưng sao lại đúng vào hôm nay? Đã thế lại còn là Chủ nhật."

Tiếng nói chuyện càng lúc càng lớn. Bà Kyoko bước vào, đi ngay phía sau là một chàng trai thấp bé nhưng cơ thể rắn chắc. Anh ta khoảng 25 tuổi, mặc sơ mi màu xanh đậm, thắt cà vạt rất chỉnh tề.

"A, nhà mình đang có khách ạ?" Nhận thấy sự hiện diện của Naoki, anh ta đứng nghiêm người lại.

"Không sao. Bạn của Asami thôi. Với lại cơm nước cũng xong xuôi cả rồi."

"Để cháu sang phòng bên chờ."

"Tôi đã nói không sao. Cháu cứ ngồi xuống đã. Bà Kyoko, lấy thêm cốc cho Takafumi nhé."

"Vâng!" Bà Kyoko mau chóng vào bếp. Người thanh niên tên Takafumi tỏ vẻ hơi lưỡng lự nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh ông Nakajo. Sau đó, anh ta ngại ngùng nhìn Naoki và Asami.

"Không biết bạn của Asami là bạn ở câu lạc bộ hay thế nào?"

"Là bạn trai!"Asami thẳng thắn tuyên bố.

"Tôi là Takeshima." Nhác thấy bộ dạng khó chịu của ông Nakajo, Naoki cúi gằm mặt xuống.

"Bạn trai... của Asami?" Takafumi mở to mắt, ngả người về phía sau. "Asami khá thật."

"Chứ sao!"

“Tức là hôm nay đến ra mắt bố mẹ đúng không? Ra vậy. Quả nhiên anh đến không phải lúc rồi.”

Takafumi nhếch mép cười nhạt, gò má khẽ giật nhẹ, ánh mắt thoáng lóe lên vẻ nham hiểm. Tất cả đều không qua nổi mắt Naoki.

“Đây là anh họ em,” Asami giới thiệu với Naoki, “Là con của chị gái bố em.”

“Tôi là Kashima Takafumi.” Anh ta chìa ra tấm danh thiếp có in tên Kashima Takafumi, công tác tại cùng một công ty với bố Asami, có lẽ họ còn có quan hệ cấp trên và cấp dưới.

Bà Kyoko bưng ra một khay đựng cốc, bia và đồ nhắm. Takafumi với lấy cốc, ông Nakajo cầm chai bia lên rót cho anh ta.

“Chuyến đi San Francisco thế nào?” ông hỏi Takafumi.

“Đúng là một nơi tuyệt vời. Mặc dù chỉ ở lại có một tháng, nhưng cháu đã kịp thăm thú chỗ này chỗ khác.”

“Đừng bảo cháu dùng tiền của công ty để đi chơi đấy nhé?” Ông Nakajo cười lớn.

“Cũng có chút ít ạ.”

“Cái thằng này!”

Ông Nakajo cứ như trở thành người khác, vồn vã vui vẻ hơn hẳn ban nãy. Naoki nhận ra ông chỉ đang diễn cho cậu xem để tự biết thân biết phận.

“Cậu... Takeshima? Cậu học trường nào thế?” Takafumi hỏi.

“Ngành Kinh tế Đại học Teito.” Naoki trả lời, anh ta chỉ “Hừm” một tiếng rồi gật đầu.

“Trường này cũng không tồi. Cậu khá đấy.”

Giọng điệu kẻ cả như muốn nói “Chỉ là không tồi thôi chứ chưa được liệt vào top đầu”. Naoki quyết định không hỏi Takafumi tốt nghiệp ở đâu. Trường anh ta học chắc chắn phải danh giá hơn hẳn Đại học Teito.

Asami lại hăng hái giới thiệu quá trình phấn đấu vào đại học của Naoki, nhưng Takafumi chỉ ừ hử một cách hờ hững, trên mặt lộ rõ vẻ khinh khinh như muốn nói “Làm sinh viên nghèo vừa học vừa làm thì đáng tự hào đến thế sao?”.

“Cậu học quản trị kinh doanh, tức là tương lai cũng muốn trở thành nhà kinh doanh?”

“Tôi không hề có ý định đó.”

“Không hề? Hoàn toàn không muốn một chút nào sao?” Takafumi nhìn sang ông Nakajo ngồi bên cạnh. “Tôi thì không định sẽ đi làm thuê cho người ta suốt đời, chẳng qua không tiện nói trước mặt chủ tịch thôi.”

Ông Nakajo lớn tiếng cười ha hả, vai rung lên bần bật, “Tôi chống mắt lên xem sự nghiệp của cháu có thể tiến xa tới đâu. Có điều, làm đàn ông đúng là phải có chí khí.”

“Nói mồm thì thế nào chẳng được!” Asami phản công.

“Có phải nói mồm hay không, mười năm sau khắc rõ.” Takafumi cười khẩy. Có lẽ anh ta muốn ám chỉ bản thân thừa khả năng biến lời nói thành sự thật.

“Vậy cậu định theo ngành nghề gì?” Ông Nakajo hỏi Naoki.

“Cháu vẫn chưa nghĩ cụ thể ạ.”

“Vẫn chưa? Cậu cũng nhẩn nha thật.”

“Naoki mới là sinh viên năm ba thôi mà bố.”

“Hồi lên năm ba, anh đã bắt đầu tìm hiểu về các công ty rồi.” Takafumi nhâm nhi đồ nhắm rồi uống một hớp bia. “Ngon quá. Đồ ăn mợ nấu lúc nào cũng là tuyệt nhất.”

“Thật không? Mợ làm từ cua thượng hạng được tặng đấy.” Bà Kyoko hoan hỉ ra mặt.

Đĩa đồ nhắm chỉ đặt trước mặt Takafumi. Có lẽ ngay từ đầu bà đã không có ý định mời Naoki.

“Nói thì nói vậy, nhưng chẳng phải cuối cùng anh vẫn vào công ty bố em sao?”

“Đúng. Anh đã phải suy nghĩ rất nhiều, cân nhắc giữa các điều kiện, chế độ đãi ngộ, khả năng phát triển trong tương lai, rồi cả mong ước của bản thân, từ đó mới đi đến quyết định lựa chọn công ty hiện tại.”

“Vừa hay lại chọn đúng công ty chúng ta, nhỉ?” ông Nakajo ủng hộ Takafumi.

“Đúng thế ạ.” Takafumi gật đầu.

“Nếu chỉ biết bắt chước người khác thì sau này cũng chỉ có thể đạt đến cùng đẳng cấp với người ta mà thôi. Chắc chắn là như thế.” Ông Nakajo nhìn Naoki. “Một số chuyện chúng tôi không nên xen vào, nhưng ngay cả trong công ty chúng tôi, đám làm công ăn lương chỉ biết làm việc qua loa cho xong cũng nhiều vô kể.”

“Không phải anh Naoki chưa từng suy nghĩ cho tương lai đâu.” Asami nói đỡ, nhưng Naoki im lặng. Cậu biết trong trường hợp này, nói gì cũng vô ích. Cậu đã hiểu lý do thực sự cậu được mời đến đây hôm nay.

“Đã muộn thế này rồi cơ à?” Ông Nakajo nhìn đồng hồ trên tường.

Naoki rất hiểu ý nghĩa của câu này. Cậu nói với Asami, “Anh phải về rồi.”

Cô không níu kéo, chỉ đáp “Thế à” với vẻ mặt đầy hối hận. Nhất định cô đã nhận ra những tâm tư ẩn sâu trong lòng cậu.

“Để em tiễn anh ra ga.” Ra đến cửa, Asami nói.

“Không cần đâu, muộn rồi.”

“Nhưng...”

“Asami!” Bà Kyoko đứng sau lưng con gái dịu giọng khuyên bảo. “Muộn rồi con.”

“Vẫn còn sớm mà.”

“Không cần đâu, thật đấy,” Naoki cười với cô. “Cảm ơn em.”

“Để tôi lấy xe chở cậu một đoạn.” Takafumi chen ngang. “Không thể đưa về tận nhà nhưng có thể đến ga nào đó tiện đường.” Nói xong, anh ta lập tức đi giày.

“Anh đừng bận tâm. Tôi cũng không phải chuyển nhiều tàu như vậy.”

“Nhà cậu gần ga nào nhất?”

“Ga Komae.”

“Tức là cậu sẽ bắt tuyến Nambu về ga Noborito?”

“Vâng.”

“Tôi sẽ đưa cậu tới ga Masushi-Kosugi. Như vậy cậu chỉ cần

chuyển tàu một lần là tới.”

“Thực sự không cần đâu. Vả lại anh cũng vừa uống bia xong.”

“Có mỗi một ngụm thôi. Mà tôi cũng đang muốn nói chuyện với cậu. Cậu ơi, cậu thấy được không ạ?”

“Ừ, cứ vậy đi!” Ông Nakajo gật đầu.

Naoki quay sang Asami, thấy cô lúng túng không biết có nên phản đối hay không. Có lẽ cô cũng không hiểu Takafumi đang âm mưu gì.

“Liệu có phiền anh không?” Naoki hỏi.

“Không hề, giờ tôi đi lấy xe.” Takafumi đáp rồi bước ra ngoài trước.

Takafumi lái một chiếc BMW màu xanh sẫm. Vì tay lái ở bên trái nên Naoki bắt buộc phải vòng xuống lòng đường, Asami cũng bám theo sau.

Sau khi yên vị trên xe, Naoki nói qua cửa sổ, “Hôm nay cảm ơn em nhé.”

“Vâng.” Cô gật đầu.

Naoki chưa kịp nói sẽ liên lạc lại thì xe đã chuyển bánh rồi tăng tốc đột ngột. Naoki dựa lưng ra sau, nhìn sang ghế lái. Lúc này, Takafumi đang dửng dưng nhìn thẳng ra trước, thái độ khác hẳn ban nãy.

“Xin lỗi đã làm phiền anh.” Naoki tỏ ý cảm ơn, thắt dây an toàn vào.

“Tôi không biết cậu có ý đồ gì,” Takafumi mở lời, “Nhưng từ giờ trở đi tôi mong cậu đừng tiến triển thêm với Asami. Nói thẳng ra, tôi muốn cậu hãy từ bỏ em ấy.”

“Tại sao?”

“Tại sao ư?” Takafumi xoay bánh lái, thả lỏng cơ mặt, bày ra điệu cười mỉa mai. “Lẽ nào cậu thực sự cho rằng cậu có thể kết hôn với Nakajo Asami? Rõ ràng Asami chỉ đang chơi bời với cậu thôi.”

“Asami chơi bời với tôi?”

“Chứ còn gì? Asami có một tật xấu, do được nuôi nấng trong gia đình giàu có nên luôn khao khát những thứ éo le ngang trái. Các bạn trai trước đây của em ấy toàn những người gặp nghịch cảnh. Nhưng

Asami rất mau chán. Và một khi đã chán, em ấy sẽ đòi chia tay để tìm người mới, một anh chàng khác gặp nghịch cảnh không kém."

"Anh nói như thể biết hết bạn trai của cô ấy vậy."

"Biết chứ. Tôi nắm rõ như lòng bàn tay. Tôi mong Asami một vừa hai phải thôi, nhưng vì em ấy còn đi học nên không thể quá gò bó. Có điều giờ Asami cũng đã là sinh viên năm ba, đã đến lúc nên ổn định lại tâm tính."

"Sao anh Takafumi phải để tâm đến cả mấy chuyện này? Dù gì cũng chỉ là anh em họ."

"Cậu không có tư cách gọi tôi bằng tên," Takafumi hậm hực. "Mà thôi, sao cũng được. Tôi hoàn toàn có lý do để quan tâm. Vì tôi là chồng tương lai của Asami."

Naoki trợn tròn mắt, nhất thời á khẩu.

"Có vẻ cậu rất ngạc nhiên, nhưng đó là sự thật." Takafumi nhếch mép cười. "Nếu không tin, cậu cứ hỏi Asami. Ngay cả cậu mợ cũng biết chuyện. Nói đúng hơn, chính họ là người ra quyết định."

"Hôm nay họ không hề đả động gì đến chuyện này..."

"Họ cần gì phải nói?" Takafumi vừa lái xe vừa liếc xéo Naoki. "Nhất là với người ngoài như cậu?"

Naoki còn chưa biết đáp trả thế nào thì xe đã tới ga.

"Chuyện là như vậy, cậu hãy nghĩ cho kĩ, nếu không chỉ tổ lãng phí thời gian của cả hai." Takafumi vừa nói vừa đạp phanh.

Naoki không trả lời, chỉ "Cảm ơn" gọn lỏn rồi xuống xe.

Tối hôm sau, Naoki đang chuẩn bị cho quán bar BJ trước giờ mở cửa thì Asami bước vào. Cô ngồi lên trước quầy, thở dài, "Em xin lỗi chuyện hôm qua."

"Em đâu có lỗi gì."

"Em không ngờ mọi sự lại thành ra như vậy. Bố mẹ em đúng là hết thuốc chữa."

"Họ lo lắng cho tương lai của con gái mình mà. Nhưng đến vị hôn phu cũng lộ diện thì đáng nể thật."

"Vị hôn phu? Ý anh là sao?"

Naoki thuật lại cho Asami nghe toàn bộ những điều Takafumi đã nói. Mặt cô tối sầm. Naoki còn chưa nói xong, cô đã lắc đầu quầy quậy.

“Làm gì có chuyện đó. Chẳng lẽ anh tin mấy lời bịa đặt này?”

“Anh ta cam đoan rằng mình không nói dối. Nếu không tin thì có thể hỏi em.”

“Ngu ngốc!” Asami giận dữ kêu lên. Naoki không biết câu này của cô nhắm tới ai.

Asami giơ tay lên vuốt tóc mái rủ trước trán, “Em muốn uống gì đó, nhưng vì quán chưa mở nên có lẽ không tiện lắm.”

“Không hề. Trà ô long nhé?”

“Bia!” Cô đáp cộc lốc, Naoki thở dài, mở tủ lạnh. “Bố mẹ em tự đặt vấn đề, nhưng em chưa bao giờ đồng ý. Dòng họ nhà em xưa nay đều ủng hộ hôn nhân cận huyết. Bố mẹ em vốn cũng là anh em họ hàng.”

“Bởi vậy mới càng gắn kết với nhau.” Naoki đặt cốc thủy tinh xuống trước mặt cô, rót bia Budweiser vào.

“Quan trọng là họ lo sợ chỗ tài sản chẳng nhiều nhặn gì sẽ bị phân tán. Bên cạnh đó, họ cho rằng thà vun đắp thêm cho quan hệ thân tộc hiện tại còn dễ dàng hơn so với xây dựng quan hệ mới với người xa lạ. Chẳng hạn mấy chuyện mẹ chồng nàng dâu cũng ít xảy ra hơn.”

“Ra vậy.”

“Vô lý hết sức! Rõ ràng di truyền học đã chỉ rõ những bất cập trong hôn nhân cận huyết. Mà kể cả xét trong quan hệ giữa người với người, chẳng may có vướng mắc gì dẫn đến xích mích thì sẽ càng phiền phức hơn.”

“Ví dụ ly hôn?” Naoki vừa lấy khăn ẩm lau mặt quầy vừa nói.

“Đúng thế. Những chuyện hiển nhiên như vậy sao họ không chịu hiểu?”

“Dù thế nào,” Naoki vò khăn bẩn vào nước, “Anh cũng không được lòng bố mẹ em. Hay nói đúng hơn, trừ ông anh làm bộ làm tịch kia ra thì họ sẽ không chấp nhận bất kì ai khác đâu.”

“Người hẹn hò với anh là em chứ không phải bố mẹ em.”

“Nói thì nói vậy, nhưng...”

“Sao nào? Anh đừng có lập lờ thế.”

“Hôm qua sau khi anh về, bố mẹ không nói gì với em à?”

“Tiễn anh xong, em vào phòng luôn. Họ nói gì mới được cơ chứ?”

“Đừng có qua lại với thằng con trai như thế nữa chẳng hạn. Còn vị hôn phu của em thì kêu anh hãy từ bỏ em đi.”

“Đồ khốn!” Asami chửi lớn rồi nốc bia ừng ực. “Anh thấy em giống loại thiên kim tiểu thư đặt đâu ngồi đấy lắm à? Từ giờ em sẽ bước đi trên chính đôi chân của mình.”

Chỉ có điều chân em đang mang giày hàng hiệu mà thôi. Naoki nhủ thầm trong bụng.

Ông chủ xuất hiện ngay trước giờ quán mở cửa. Asami cúi đầu chào, ông cũng cười đáp lại. Hai người trò chuyện một hồi về âm nhạc. Đến khi uống hết cốc bia thứ hai, Asami mới chịu đứng lên đi về, trước khi ra cửa còn ngoảnh lại dặn, “Tóm lại, anh đừng quá bận lòng về bố mẹ em nhé.”

“Đúng là một cô gái tốt, gia đình hẳn cũng khá giả. Nếu hẹn hò với cô ấy, kiểu gì cậu cũng sẽ bị gọi là đào mỏ,” chủ quán cười bóng gió với Naoki.

Tức là kết hôn vì tiền...

Naoki nhận ra cậu thích Asami thật lòng. Cô có không sinh ra trong một gia đình giàu có thì cậu vẫn cứ thích. Nhưng đúng là mỗi lần mơ mộng về tương lai hai đứa, cậu lại bất giác nghĩ đến điều kiện gia đình quá thuận lợi của cô. Một kẻ không tiền không địa vị như cậu, lúc nào cũng phải tự mình bươn chải lo toan cuộc sống, chớp mắt mà gia nhập vào tầng lớp thượng lưu, mới tưởng tượng thôi đã thấy trống ngực đập thình thịch. Naoki coi đây là cơ hội để rũ bỏ mọi bất hạnh đeo bám lâu nay. Nếu không, suốt đời này cậu sẽ lóp ngóp mãi ở đáy xã hội. Nghĩ đến đây, tự nhiên trong lòng cậu hình thành một nỗi sợ hãi mơ hồ.

Nhưng mọi chuyện đâu có được suôn sẻ theo ý muốn. Đúng như dự đoán, cánh cửa dẫn tới giới thượng lưu đã đóng sầm lại. Không

đời nào vợ chồng Nakajo lại đồng ý cho Naoki lấy con gái họ. Dù có giấu chuyện Tsuyoshi đi nữa, kết cục vẫn không thay đổi. Chưa kể nếu cưới được Asami, chuyện Tsuyoshi sớm muộn gì cũng vỡ lở. Naoki dễ dàng hình dung được bấy giờ cậu sẽ phải đương đầu với sự công kích gay gắt đến thế nào.

Quá 11 giờ, Shiraishi Yumiko dẫn theo hai cô gái tới. Thỉnh thoảng Yumiko vẫn ghé quán nhưng luôn đi cùng ai đó và luôn ngồi khu vực bàn riêng. Có lẽ vì thế mà cô không bắt chuyện với cậu. Tất nhiên Naoki cũng chẳng hỏi han gì cô.

Hôm nay thì khác, Yumiko một mình tách ra ngồi ở quầy bar.

"Trông cậu có vẻ vẫn khỏe." Vẫn chất giọng đặc sệt vùng Kansai.

"Cô cũng thế."

"Cho một ly Wild Turkey có đá."

"Không sao chứ?"

"Không sao cái gì?"

"À, không." Naoki lắc đầu, chuẩn bị cốc cho Yumiko. Cô gầy đi nhiều, hai má sắc nét hơn nhưng không phải do trang điểm, cho thấy dạo này sức khỏe của cô không được tốt lắm.

Naoki vừa đặt ly rượu xuống mặt quầy, Yumiko hỏi luôn, "Nghe nói cậu đang hẹn hò với một cô tiểu thư?"

Cô nghe ai nói? Naoki định hỏi nhưng lại thôi. Chắc là ông chủ. Yumiko không mở lời với cậu nhưng rất hay trò chuyện với ông ta.

"Tình cảm hai người vẫn tốt chứ?"

"Cũng bình thường."

"Chà..." Yumiko đưa ly rượu lên miệng. "Thấy bảo cô ấy rất hay tới đây, không biết tôi đã gặp bao giờ chưa?"

"Cái này..."

Naoki thấy may mắn vì Asami và Yumiko không giáp mặt nhau. Cậu chưa từng hẹn hò với Yumiko nên nếu Asami có nghi ngờ thì cũng chỉ đơn thuần là hiểu lầm. Điều cậu thực sự lo sợ là một khi Yumiko trò chuyện cùng Asami rồi hai người họ dần trở nên thân thiết, rất có thể Yumiko sẽ buột miệng để lộ chuyện Tsuyoshi dù

thâm tâm không hề cố ý.

Naoki nghĩ, nhất định phải bịt mồm cô ta lại. Chứ chẳng may làm sao, cậu có muốn cứu vãn cũng muộn rồi. Nhưng cậu không biết nên nói thế nào với Yumiko. Naoki còn mải nghĩ cách, Yumiko đã lên tiếng trước, "Này!"

"Sao?"

"Cậu... đã nhắc tới chuyện anh trai chưa?"

"Nhắc với ai?"

Yumiko quay mặt đi tỏ vẻ ngán ngẩm, "Tất nhiên là với bạn gái cậu."

"Không, chưa nói."

"Đúng rồi. Có chết cũng không được nói ra." Yumiko gật đầu thủ thỉ,"Bất kể là chuyện gì, tôi cũng sẽ đứng về phía cậu."

"Cảm ơn!" Naoki nói. "Nhưng nếu bị điều tra thì hết cách. Cô ấy mà hỏi bạn cùng lớp ngày xưa, chuyện sẽ bại lộ ngay."

"Chắc không đến mức làm quá như thế đâu."

"Khó nói lắm. Dù sao bố mẹ cô ấy cũng kịch liệt phản đối mối quan hệ này."

Yumiko nghiêng đầu thắc mắc, "Đã có chuyện gì?"

Naoki thuật lại buổi ra mắt gia đình Asami. Yumiko uống cạn ly rượu, đặt mạnh xuống quầy.

"Cái quái gì vậy? Nghe bực cả mình!"

"Đành chịu thôi. Đều tại tôi thân phận thấp hèn. Cô uống nữa không?"

"Có, cho thêm ly nữa. Mà này, Naoki thích cô ấy thật lòng đúng không? Cậu muốn cưới cô ấy chứ?"

Yumiko cứ oang oang cái giọng, làm Naoki nơm nớp nhìn quanh. May thay không ai nghe thấy. Cậu đặt ly rượu mới xuống trước mặt cô.

"Đó là chuyện của sau này."

"Vấn đề là cậu có muốn thật không?"

"Muốn thì sao?"

Yumiko rướn người về phía trước, kề sát mặt cậu, "Bố mẹ nghĩ gì

không quan trọng, quan trọng là tình cảm của hai người. Đừng nói mồm nữa mà chuyển sang hành động, họ có phản đối cũng mặc kệ."

"Ý cô là dọn về sống chung?"

"Không được sao?"

"Không được!" Naoki nhăn nhó lắc đầu. Nếu đề nghị với Asami, chưa biết chừng cô sẽ đồng ý, nhưng Naoki không muốn chống đối quyết liệt kiểu này. Đằng nào cuối cùng Asami vẫn sẽ bị lôi cổ về, còn hình tượng của cậu trong mắt nhà Nakajo sẽ càng tệ hại hơn. Cậu không muốn bị họ ghét bỏ. Dẫu có kết hôn, cậu cũng không nỡ để Asami phải cắt đứt quan hệ với gia đình.

"Gạo mà nấu thành cơm là các cậu thắng chắc. Càng là gia đình giàu có thì lại càng e ngại miệng lưỡi thế gian."

"Cô đừng nói linh tinh!" Naoki cười méo mặt.

Nhưng khi khách khứa đã ra về hết và chỉ còn một mình Naoki ở lại dọn dẹp, gợi ý ban nãy của Yumiko bỗng hiện lên trong tâm trí cậu. Nghe thì có vẻ "linh tinh", nhưng đó cũng có thể coi là một cách giải quyết.

Gạo nấu thành cơm...

Giả sử Asami mang thai thì thế nào? Liệu bố mẹ cô ấy có bắt phá thai không? Không, dù họ ép buộc, hẳn Asami cũng sẽ cự tuyệt, họ có giở đủ trò cũng đừng hòng bắt cô lên bàn mổ.

Hoặc bố mẹ Asami sẽ đoạn tuyệt với cô ấy trước. Nhưng trên đời chẳng nhẽ lại có kiểu phụ huynh bỏ mặc con gái đang mang thai hay sao? Đúng như Yumiko nói, nhà Nakajo sẽ làm mọi cách để giữ thể diện. Vì vậy, họ sẽ chấp thuận cho hai người lấy nhau, rồi cho đứa trẻ sinh ra làm người thừa kế của nhà Nakajo. Nói cách khác, họ đành phải để cậu trở thành chồng của Asami.

Đã tới nước đó, dù có phát giác ra chuyện Tsuyoshi, nhà Nakajo cũng chẳng làm gì được. Ngược lại, họ sẽ phải dùng mọi cách để bịt miệng thế gian giúp cậu.

Mình và Asami sẽ sinh con. Ý nghĩ táo tợn này giống như tia sáng nhỏ nhoi le lói giữa màn đêm u tối.

Nhưng vấn đề nằm ở Asami. Cậu không nghĩ cô sẽ đồng tình.

Họ đã quan hệ với nhau vài lần, nhưng lần nào cũng sử dụng biện pháp tránh thai. Naoki đã chú ý coi chừng, mà Asami còn thận trọng hơn. Nếu không dùng bao cao su, cô không đời nào cho phép cậu làm tới.

"Nhỡ đâu dính bầu, đi phá thai là được. Em không thích có con một cách ngẫu nhiên. Chỉ khi nào xác định rõ ràng rồi hẵng mang thai, không thì sẽ thành vô trách nhiệm với đứa bé."

Đó là những lời Asami đã từng nói trước đây. Chắc chắn hiện giờ cô vẫn chưa đổi ý.

Nếu giải thích sinh con là để hai người có thể bên nhau, không biết phản ứng của cô thế nào? Mà có lẽ cô vẫn không bằng lòng đâu. Cô sẽ bảo, "Nếu muốn ở bên nhau cho bằng được, cao chạy xa bay cũng là một cách."

Để chứng minh cho điều đó, ba ngày sau Asami gọi cho cậu. Giọng cô cao hơn bình thường, hình như trong lòng có điều bực tức, "Em không thể chịu được nữa. Em muốn rời khỏi nhà này."

"Bố mẹ em nói gì à?"

Cô im bặt. Naoki ngờ ngợ lại là chuyện liên quan đến mình.

"Họ lại càm ràm về anh và chuyện hai ta, đúng không?"

Đầu dây bên kia vang lên tiếng thở dài, "Anh yên tâm, họ có nói đến mấy, em cũng sẽ không thay lòng. Bất kể xảy ra chuyện gì, em cũng sẽ đứng về phía anh. Chẳng phải trước đây em đã nói rồi sao, em sẵn sàng từ bỏ kiểu bố mẹ như vậy."

Nghe giọng cô khá bức xúc, đủ hiểu ông bà Nakajo đã nặng lời thế nào.

"Bình tĩnh! Đừng quyết định nóng vội. Bỏ nhà ra đi cũng chẳng giải quyết được vấn đề."

"Nhưng ít nhất sẽ chứng tỏ chúng ta nghiêm túc. Bố mẹ em thật ngốc, cứ một mực cho rằng anh đang nhắm tới của cải nhà này. Muốn họ hiểu ra anh không thèm để mắt tới mấy thứ phù phiếm đó, cách tốt nhất là em rời khỏi nhà."

"Em đừng hấp tấp. Trước tiên cứ bình tĩnh lại đã."

Naoki dỗ dành cô. Asami rất dễ bị kích động, chuyện cô hứng lên

bỏ nhà rất có khả năng xảy ra. Nếu cô làm căng, bố mẹ cô sẽ còn "căng" hơn. Naoki không muốn đẩy mâu thuẫn lên cao trào. Bởi cậu lo sợ họ sẽ điều tra quá khứ của cậu, và tất cả sẽ bị phơi bày. Nhân lúc bố mẹ Asami còn đang mải tính kế giải quyết sao cho ổn thỏa, chi bằng để gạo nấu thành cơm như Yumiko gợi ý.

Nhưng thời gian không còn nhiều nữa. Người nhắc nhở cậu về chuyện này chính là ông Tateno làm cùng công ty tái chế trước đây. Một hôm, Naoki vừa tan học thì thấy ông đang đứng đợi mình ở cổng trường, vận áo polo xanh đậm và quần bảo hộ lao động, trông gầy hơn so với lần cuối họ gặp nhau, tóc cũng thưa thớt hẳn.

"Lâu rồi không gặp. Chà, nhìn cậu cũng ra dáng một sinh viên nghiêm túc đấy. Oách thật!" Ông săm soi Naoki từ đầu đến chân.

"Bác cũng khỏe chứ ạ?" Naoki hỏi, trong bụng thắc mắc không biết con người này tới đây làm gì.

"Giờ tôi là kẻ thừa thãi rồi. Nói chuyện được không? Tôi có tin này hay lắm." Mắt Tateno lóe lên như đang âm mưu chuyện gì.

Naoki chọn một quán cà phê mà sinh viên trường Teito ít lui tới, ngồi xuống đối diện với Tateno. Ông nhâm nhi cà phê với vẻ ngon lành, tay châm điếu thuốc.

"Này, cậu cẩn thận đấy!" Tateno nói đầy ngụ ý.

"Cẩn thận gì ạ?"

"Có gã nào đó đang dò la khắp nơi về cậu. Cậu đã làm cái trò gì thế?"

"Cháu chẳng làm gì cả. Dò la khắp nơi nghĩa là sao?"

"Hôm qua, tôi có việc phải lên văn phòng. Lúc ra về, một gã không quen biết đã gọi tôi lại. Gã trẻ tuổi, mặc vest đắt tiền, có vẻ là doanh nhân."

Naoki biết ngay là ai, nhưng không giải thích mà chỉ giục Tateno kể tiếp, "Rồi sao nữa?"

"Gã hỏi tôi có thời gian không, tôi bảo một lát thì được. Sau đó, gã hỏi tôi có quen ai tên là Takeshima Naoki không. Tôi vặn lại 'Quen thì sao', gã liền yêu cầu tôi tiết lộ thông tin về cậu, bất cứ điều gì cũng được. Tôi đoán chắc gã đã gặp chủ tịch nhưng không dò hỏi

được gì nên mới phải thám thính từ nhân viên.”

Naoki thấy cổ họng mình khô khốc. Cậu nhấp cà phê, hắng giọng.

“Vậy là bác đã kể cho gã nghe về cháu?”

“Tôi chỉ kể mấy chuyện vặt vãnh thôi.” Tateno cười gian xảo. “Chẳng hạn như tình hình làm việc, rằng cậu luôn chăm chỉ và nghiêm túc. Gã thất vọng ra mặt.”

“Vâng.”

“Còn chuyện đó...” Tateno khẽ thì thào, “Tôi không tiết lộ đâu. Chuyện anh trai cậu...”

Naoki đăm chiêu nhìn Tateno. Làm sao ông biết chuyện đó? Có phải đã nghe qua chủ tịch Fukumoto? Liệu cậu có cần phải cảm ơn ông?

“Tôi mà nói ra, cậu sẽ gặp rắc rối đúng không?” Mặt Tateno đầy vẻ hiếu kì.

“Không hẳn...”

“Biết ngay. Tôi không rõ gã có mưu đồ gì, nhưng hình như gã chưa biết chuyện của anh trai cậu, nên tôi cũng không nói ra.”

Naoki khẽ gật đầu, “Cảm ơn bác.”

“Đừng khách sáo thế. Tôi vẫn còn tinh ý lắm. Nhưng có phải tôi đã nghĩ quá lên không?”

“Không, không có chuyện đó đâu.”

“Tôi nghĩ gã sẽ lại đến nữa, bởi vì lần này chưa hỏi được mấy. Trước lúc chia tay, gã còn hẹn hôm khác trao đổi tiếp. Đến lúc đó, tôi vẫn nên im chuyện anh trai cậu đi, đúng không?”

“Vâng.”

“Tôi sẽ làm thế. Muốn tôi làm thế nào, cậu cứ nói thẳng. Chúng ta quen thân cũng lâu rồi, cậu đừng ngại.”

“Bác tìm cháu chỉ vì chuyện này?” Naoki với tay lấy hóa đơn trên bàn.

“Đừng vội! Cậu đang rảnh mà.” Tateno bắt đầu hút thuốc. “Có điều, việc gã tới tìm tôi thật ra cũng có cái hay. Gã hứa sẽ đáp lễ thỏa đáng dựa trên thông tin tôi cung cấp. Nhưng vì chuyện tôi kể không có gì to tát nên rốt cuộc gã chỉ rút ra mấy tờ 1000 yên. Ví tiền dày

cộp của gã phải chứa cả xấp 10.000 yên ấy chứ, tiếc thật. Bấy giờ lòng tôi cũng có chút lung lay."

Ra vậy. Con người này không đời nào giúp cậu giấu kín chuyện Tsuyoshi chỉ vì lòng tốt đơn thuần.

"Bây giờ cháu không có nhiều, hôm khác nhất định sẽ hậu tạ bác hẳn hoi."

Tateno liền nhăn mặt xua tay, "Tôi không hề có ý bắt chẹt sinh viên nghèo. Nhưng việc gã cứ đeo bám Naoki, chứng tỏ bản thân cậu đang gặp chuyện. Nhưng không phải chuyện xấu, mà là chuyện tốt. Thế nào, bị tôi đoán trúng tim đen rồi phải không?" Tateno nhìn Naoki bằng ánh mắt nham hiểm như loài bò sát.

Naoki hơi ngỡ ngàng. Những tưởng Tateno toàn sống vất vưởng bên lề xã hội, thế mà lại có khứu giác nhạy bén đến không ngờ.

"Chuyện tốt hay không, chính cháu cũng khó mà nói trước."

"Mà thôi chẳng sao. Không cần thiết phải hỏi chi tiết ngay. Tôi chỉ cần biết bây giờ là thời khắc quan trọng với cậu. Nếu vượt qua êm đẹp, cậu sẽ không còn là sinh viên nghèo nữa, đúng không? Đến lúc đó trả ơn tôi cũng chưa muộn. Tôi sẵn sàng chờ."

Naoki cười ngán ngẩm. Cậu có cảm giác từ nay về sau, thi thoảng Tateno sẽ xuất hiện trước mặt mình. Nếu cậu có thể kết hôn với Asami, thế nào ông ta cũng lập tức tới kể công.

"Xin lỗi, bây giờ cháu phải đi làm thêm." Naoki đứng lên.

Tateno không níu kéo, "Cố lên! Tôi ủng hộ cậu."

Naoki cầm hóa đơn đi đến quầy thanh toán, đoán chừng lần này Tateno không đòi tiền ai nấy trả nữa.

Phải khẩn trương lên mới được, Naoki nghĩ. Người đến tìm Tateno nhiều khả năng chính là Takafumi. Có lẽ đây là chủ ý của anh ta, nhưng cũng có thể anh ta nghe theo sai bảo của nhà Nakajo. Nói cách khác, bọn họ đã bắt đầu điều tra về nhân phẩm và lý lịch cậu, phát hiện vụ Tsuyoshi chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi.

Thế nên cậu phải hành động trước, phải làm cho Asami mang thai đứa con của cậu.

Cuối tuần, Naoki rủ Asami tới nhà chơi. Ban đầu cô đòi đi chơi bowling, nhưng cậu lại gợi ý ở nhà làm bánh xèo.

"Anh vừa được dạy cách làm bánh xèo đúng kiểu Hiroshima, cũng đã mua cả chảo nướng rồi. Trong lúc còn chưa quên mất, anh muốn làm thêm lần nữa."

Cái cớ này cũng có một phần sự thật. Đúng là Naoki đã được một vị khách ở quán dạy cho, nhưng đó đã là chuyện của hai tháng trước. Còn tự bắt tay vào làm thì cậu không ham hố cho lắm.

Asami không mảy may nghi ngờ, "Thế á? Thú vị ghê. Vậy em sẽ mua thật nhiều bia." Cô reo lên vui vẻ.

Khoảng 3 giờ chiều, Asami tới. Naoki đã chuẩn bị xong mọi thứ. Bánh xèo không quan trọng, cậu chỉ muốn mau mau chóng chóng làm cho xong để còn sớm tạo cơ hội gần gũi cô. Bao cao su đã bị chọc thủng, để sẵn trong ngăn kéo tủ đầu giường. Cậu biết hành vi này rất khốn nạn, nhưng cậu không tự tin có thể thuyết phục nổi Asami.

"Oa, nhiều bắp cải thế. Mình sẽ dùng hết chỗ này cơ à?"

"Đây chính là bí quyết làm nên hương vị Hiroshima mà."

Asami chẳng hay biết gì, mải mê nhìn Naoki trổ tài với vẻ thán phục, chốc chốc lại ồ lên thích thú như trẻ nhỏ. Cô bảo đây là lần đầu tiên tự làm bánh ở nhà. Nhớ tới gương mặt quý phái của mẹ cô, Naoki thấy cũng phải thôi.

Họ ăn hết mỗi người hai cái bánh và uống cạn sáu chai bia. Nhìn bộ dạng Asami, Naoki thấy nhẹ nhõm hẳn. Cậu chỉ sợ bây giờ đang đúng kì kinh nguyệt của cô. May là không, vì mỗi khi đến kì, cô thường có xu hướng ít uống rượu bia.

"A! Em no lắm rồi. Ngon tuyệt! Cảm ơn anh vì bữa ăn hôm nay."

"Em thích là được." Naoki nhanh tay dọn dẹp.

"Nghỉ một lát đã rồi hẵng dọn?"

"Thôi, cứ để bừa phứa vướng mắt lắm."

Asami bèn xắn tay lên giúp cậu. Naoki nhìn ra cửa sổ. Trời vẫn còn sáng, nếu cô rủ đi đâu chơi thì không hay rồi.

Đúng lúc đó, chuông cửa kêu. Naoki lau tay ra mở. Trông thấy người đứng bên ngoài, cậu chết sững. Người đó chính là Kashima

Takafumi.

Naoki chưa kịp định thần, anh ta đã thừa cơ đẩy cửa bước vào, lập tức bắt gặp Asami đang rửa bát. Cô trợn tròn mắt nhìn lại, "Sao anh lại đến đây?"

Mắt Takafumi láo liên khắp phòng, mũi chun lại như hít ngửi.

"Vừa làm bánh xèo mềm à? Giờ trong mắt Asami chỉ có mấy thứ bình dân này thôi sao?"

"Em đang hỏi tại sao anh lại tới đây?"

"Mợ nhờ anh tới khuyên giải cho em tinh ra. Bởi vậy anh mới đi đón em."

"Sao anh biết nơi này?"

"Chịu!" Takafumi nhún vai. "Mợ nói gì thì anh nghe nấy. Mợ bảo hình như hôm nay em tới nhà thằng nhóc đó."

Asami sa sầm mặt mũi như nhận ra điều gì. Naoki nghĩ, mười mươi là bà mẹ đã nghe lỏm điện thoại của cô con gái.

"Tóm lại là như vậy. Trước hết anh phải hoàn thành nghĩa vụ của mình, nghĩa vụ của cháu trai đối với mẹ em, nghĩa vụ của vị hôn phu đối với em. Nào, đi về!"

Takafumi định xông vào phòng thì Naoki giơ tay cản lại. Anh ta quay ra lườm cậu.

"Tôi đã khuyên nhủ hết nước mà cậu vẫn chưa thông suốt à? Mối quan hệ không có tương lai này chỉ tổ lãng phí thời gian của cậu thôi, nên dừng lại càng sớm càng tốt."

"Mời anh về cho!"

"Tôi sẽ về, nhưng là về cùng cô ấy."

"Em không về," Asami quay ra mặt đối mặt với Takafumi, "Em sẽ ở lại đây."

"Em định cắm rễ mãi ở đây chắc? Như vậy đâu có được."

"Em sẽ ở luôn đây, không về nhà nữa. Anh cứ việc nói thế với bố mẹ em."

Naoki sững sờ nhìn cô, "Asami..."

"Em tưởng làm vậy mà được à. Em là con gái duy nhất của nhà Nakajo đấy."

“Thế thì sao nào? Đâu phải em tự nguyện sinh ra trong một gia đình như vậy?”

Takafumi không biết đối đáp thế nào cho phải, chỉ vênh mặt lên nhìn cô.

Đúng lúc ấy, một bóng người xuất hiện sau cánh cửa mở he hé.

“Cậu Takeshima có bưu phẩm.” Người đưa thư chìa bưu kiện ra.

Naoki chưa kịp nhận thì Takafumi đã giành lấy trước. Một tay cầm phong thư, tay kia cầm bưu thiếp, anh ta giơ cả hai lên soi.

“Anh đừng bất lịch sự như thế. Đó là thư gửi cho Naoki cơ mà.” Asami gay gắt lên án.

“Biết rồi! Anh đâu có đọc bên trong. Đây, cái này có vẻ là thông báo của trường.” Anh ta đưa phong thư cho Naoki trước, rồi tiếp tục ngắm nghía tấm bưu thiếp. “Hừm, Takeshima Tsuyoshi. Họ hàng à?” Nhưng chỉ tích tắc, mặt anh ta biến sắc. “Ơ, con dấu này là sao?”

“Nhìn cái gì?” Naoki giằng lấy bưu thiếp. “Anh biến cho tôi nhờ!”

Nhưng Takafumi không “biến”. Anh ta nở nụ cười kì dị, đưa mắt đánh giá Naoki từ trên xuống dưới.

“Anh còn đứng đây làm gì? Về đi! Đừng quên thuật lại lời em vừa nói cho bố mẹ nghe!” Giọng Asami vẫn hùng hồn như trước.

Trước phản ứng gay gắt của cô, Takafumi chỉ nhếch mép cười, “Này Asami, chuyện càng ngày càng thú vị rồi đây.”

“Ý anh là sao?”

“Họ hàng nhà cậu Naoki hình như có nhân vật nguy hiểm.” Anh ta nhìn thẳng vào mắt cậu. “Tôi nói đúng không?”

“Anh đang nói cái gì?”

“Người thân của cậu ta là phạm nhân.”

“Hả?” Asami bàng hoàng.

“Cứ bảo cậu ta cho xem tấm bưu thiếp đó là biết ngay. Trên bưu thiếp đóng dấu hình hoa anh đào, rõ ràng được gửi ra từ trại giam. Ngày trước, trong một lần giao thiết bị y tế đến trại giam, nhân viên Bộ Tư pháp đã bảo với anh như thế.”

“Làm gì có chuyện đó? Không phải đâu, đúng không Naoki?” Asami quay sang hỏi, nhưng nghe giống như đang nài nỉ cậu phủ

nhận hơn.

Nhưng Naoki không thể trả lời. Cậu mím chặt môi, nhìn Takafumi đầy thù hận.

“Là ai thế?” Takafumi được đà lấn tới. “Cùng họ Takeshima thì hẳn cũng phải là họ hàng gần. Biết đâu lại là người trong nhà.”

“Anh đừng đặt điều. Naoki đã nói không có gia đình rồi mà.”

“Vậy thì là ai?”

“Đây là vấn đề riêng tư, Naoki chẳng việc gì phải khai báo với anh. Hơn nữa, dù bưu thiếp được gửi đi từ trại giam thì cũng đâu có nghĩa người gửi là phạm nhân. Người ta chỉ làm việc ở đó thôi chẳng hạn...”

Takafumi cười phá lên, “Con dấu hình hoa anh đào được dùng khi xét duyệt, phải được duyệt rồi người ta mới đóng nó lên. Nếu chỉ đơn thuần là nhân viên thì tại sao thư từ của họ lại phải xét duyệt?”

Asami lúng túng. Cô nhìn Naoki bằng ánh mắt cầu cứu, “Họ hàng của anh thật à?”

“Và không phải họ hàng xa.” Takafumi nói. “Đối tượng mà phạm nhân được phép gửi thư không nhiều. Nghe nói ban đầu phải gửi lên cho người của trại giam duyệt danh sách những người nhận thư. Nếu là họ hàng xa, người ta chẳng việc gì phải cho tên Naoki vào danh sách.”

Bực mình ở chỗ những lời Takafumi nói đều hoàn toàn chính xác, Naoki không còn gì để cãi.

“Người thân ngồi tù thật thì đã sao? Kẻ phạm tội đâu phải Naoki?” Asami vẫn rất vững tâm.

“Em nói nghiêm túc đấy à? Giờ Asami cũng không còn là trẻ con nữa. Có nên hẹn hò với kẻ có người thân là phạm nhân hay không, em phải tự hiểu chứ?”

“Có gì mà không được? Đến chính trị gia còn có người phải đi tù nữa là...”

“Vấn đề ở chỗ, tội mà người thân cậu ta phạm phải có giống như thế không?” Takafumi gãi cằm. “Mà thôi, cứ tìm hiểu là rõ ngay. Anh có không ít người quen làm cảnh sát. Thêm nữa, nếu là vụ án đã từng

bị đưa lên báo, cứ tra trên mạng là xong."

"Anh muốn tra thì cứ việc!"

"Đương nhiên anh sẽ tra, sau đó còn phải báo cáo cho cậu mợ biết." Nói xong, Takafumi mở cửa bước ra khỏi phòng.

Asami chạy chân trần ra đóng cửa rồi quay lại nhìn Naoki.

"Giờ anh có thể giải thích với em không?"

Naoki buông mắt xuống tấm bưu thiếp trên tay. Trên đó là những dòng chữ thân quen của anh trai cậu.

> Chào em. Giấy viết thư hết mất rồi nên anh gửi bưu thiếp. Hôm nay, một đoàn kịch đã tới trại giam biểu diễn. Vở kịch có tên là *Lá thư hè,* kể về một ông lão nghèo khổ ra vẻ đang xay bột bằng chiếc cối xay gió cũ kĩ, nhưng thật ra ngày ngày lão đều cạo đất trong tường ra chở đi để che mắt thiên hạ.

Đồ ngốc khốn nạn, toàn viết mấy thứ tào lao. Naoki thầm chửi rủa.

"Cái này do ai viết?" Asami tra hỏi.

Naoki tuyệt vọng hiểu rằng, không thể giấu giếm thêm được nữa. Dù lần này kiếm cớ thoái thác, kết quả vẫn không khác gì. Takafumi sẽ nhanh chóng điều tra ra hành vi của Takeshima Tsuyoshi. Chuyện trước sau cũng sẽ đến tai Asami.

Kết cục chắc chắn sẽ là như vậy. Naoki thở dài.

"Anh trai anh." Cậu trả lời cụt ngủn.

"Anh trai? Nhưng anh là con một cơ mà..."

"Đúng là anh trai đấy. Con một là nói dối." Naoki ném tấm bưu thiếp đi.

Asami nhặt nó lên, "Tại sao?"

Tại sao à? Naoki không hiểu câu hỏi này có ý nghĩa gì. Tại sao cậu lại nói dối, hay tại sao anh trai cậu lại phải ngồi tù? Dù thế nào cũng như nhau cả.

"Cướp của giết người."

Naoki giãi bày hết tất cả những điều dồn nén trong lòng, rằng

anh trai cậu đã làm những gì, cậu đã che giấu chuyện đó mà sống tiếp ra sao, và cả những mất mát cậu phải gánh chịu mỗi khi bị phát hiện.

Asami ngồi bất động nghe cậu nói, cũng không hề ngắt lời như thể đang rất choáng váng.

Naoki lấy lại bưu thiếp từ tay cô, xé vụn rồi ném vào thùng rác bên cạnh.

“Anh...” Asami cuối cùng cũng chịu mở miệng, “Tại sao anh không kể với em từ trước?”

“Nếu nói ra, em sẽ không còn hẹn hò với anh nữa.”

“Do đâu mà anh dám khẳng định như vậy? Biết sự thật trong hoàn cảnh này, em càng sốc hơn.”

“Đủ rồi.” Naoki quay lưng đi, ngồi thụp xuống.

“Naoki...” Asami bước đến phía sau, đặt tay lên vai cậu. “Chúng mình cần suy nghĩ cho thấu đáo. Chuyện xảy ra bất ngờ quá, bản thân em cũng rất hoảng loạn. Tốt nhất cả hai đứa cùng nên bình tĩnh lại đã.”

Không còn thời gian đâu. Naoki ngầm cãi lại. Vợ chồng nhà Nakajo mà nghe được tin của Takafumi, nhất định sẽ cuống cuồng lao thẳng tới đây lôi cô về. Và Asami vừa bước chân về nhà là sẽ không bao giờ còn cơ hội gặp lại cậu thêm lần nào nữa.

“Này, Naoki.”

Asami lại gọi, Naoki liền nắm lấy tay cô. Lực nắm khá mạnh, Asami trợn tròn mắt ngạc nhiên.

“Sao thế?”

Naoki không trả lời, đẩy Asami nằm xuống, luồn bàn tay vào trong váy cô.

“Đợi đã, anh làm cái gì vậy?” Cô hét lên, tay quờ loạn vớ bừa xung quanh. Ngăn kéo bung ra, đồ vật bên trong rơi tứ tung. Naoki đè cả người xuống, tay trái giữ chặt cánh tay đang khua khoắng của cô.

“Dừng lại ngay, sao anh lại làm thế này?” Asami vung tay tát thật mạnh vào má Naoki khiến cậu chững lại. Nhân cơ hội đó, Asami thoát ra khỏi vòng tay cậu.

Naoki vẫn nhoài người trên đất, đầu rũ xuống, hơi thở gấp gáp.

"Quá đáng! Chẳng lẽ chỉ vì không thể gặp em nữa nên anh muốn thỏa mãn dục vọng lần cuối sao? Thật không giống Naoki mà em quen chút nào."

"Không phải..." Naoki thở khó nhọc, bên má bị tát khi nãy bắt đầu rát.

"Vậy thì là gì? Anh muốn thử lòng em?"

"Thử? Thử cái gì cơ?"

"Thử tình cảm của em. Xem xem em có rời bỏ anh sau khi biết chuyện về anh trai anh không. Vì muốn xác nhận xem trái tim em đã thay đổi hay chưa nên anh mới làm chuyện vừa rồi..."

"Thế à?" Naoki cười yếu ớt, "Cũng có cả cách nghĩ như vậy cơ đấy."

"Chẳng nhẽ không đúng?"

"Không hề, nhưng là thế nào cũng không quan trọng nữa." Cậu ngồi dựa vào tường. "Em về đi. Về muộn quá không hay đâu."

Asami hít một hơi thật sâu, ngồi quỳ ngay ngắn trên hai chân, lưng giữ thẳng, "Anh muốn em về ư?"

Naoki cười cay đắng, bờ vai khẽ run rẩy, "Có thể những lời mắng chửi Takafumi ban nãy của em là thật lòng, nhưng bây giờ em đã nghĩ lại rồi, đúng không? Chính em cũng nói nên bình tĩnh suy xét lại. Hẳn là bây giờ em không còn muốn ở lại đây mãi nữa đâu đúng không?"

"Anh thì sao? Anh muốn em làm gì?"

"Anh có muốn gì cũng vô ích. Nếu em không về, bố mẹ em cũng sẽ tới lôi em về. Không chừng họ đã nghe Takafumi kể xong và xuất phát rồi cũng nên."

"Em đang hỏi suy nghĩ của anh cơ mà."

Naoki không trả lời. Cậu quay mặt đi tránh ánh nhìn của cô.

Hai người im lặng một lúc lâu. Naoki muốn phá vỡ bầu không khí này nhưng không tìm được lời để nói. Mỗi lần nghe thấy tiếng ô tô từ xa vọng lại, cậu lại lo sợ là xe nhà Nakajo.

Asami bắt đầu thu dọn đồ đạc rơi vãi trên mặt đất, vẫn nhất

quyết không nói câu nào. Chắc hẳn trong lòng cô cũng đang rối bời. Có lẽ cô cho rằng không nên thay đổi tình cảm chỉ vì người yêu có người thân là tội phạm giết người. Nhưng Naoki biết suy nghĩ đó sẽ không kéo dài được lâu.

"Đây là gì?" Asami thều thào.

Naoki ngoảnh lại, thấy cô vừa nhặt bao cao su dưới sàn nhà lên. Cô nheo mắt nhìn lớp vỏ bên ngoài với vẻ nghi ngờ.

"Có lỗ... trông như bị kim đâm..." Giọng cô lẩm bẩm như đang niệm chú.

Naoki đứng lên, giật nó lại từ tay cô rồi ném ngay vào thùng rác, "Chẳng có gì cả."

"Nói dối! Là anh đã chọc thủng đúng không? Tại sao..." Nói đến đây, cô nghẹn lại không thốt nên lời, mắt trợn trừng ngước lên nhìn cậu. "Anh định dùng cái đó sao? Vừa rồi anh đẩy em xuống là vì muốn có cơ hội sử dụng nó, muốn cưỡng ép em làm chuyện đó đúng không?"

Naoki không thể trả lời. Cậu tiến lại gần bồn rửa, rót đầy nước vào chiếc cốc còn bẩn rồi uống cạn.

"Tồi tệ!" Cô nói. "Anh tưởng cứ làm em mang thai là mọi chuyện sẽ được giải quyết à?"

Naoki dán mắt vào bức tường ốp gạch, không dám quay lại nhìn cô.

"Trả lời đi! Anh định khiến em mang thai để làm gì? Anh không thấy chưa kết hôn mà có con là rất kì quặc sao?"

Cậu thở dài ảo não, từ từ quay người lại. Asami vẫn ngồi quỳ như thế.

"Anh muốn kết hôn với em, cùng xây đắp một gia đình nhỏ, muốn có con của hai đứa mình. Chỉ vậy thôi."

"Nhưng vẫn không nên chọn cách làm này..." Asami lắc đầu, khóe mắt ứa lệ. Chẳng mấy chốc, nước mắt lăn dài trên má cô. "Anh coi em là gì? Em cứ nghĩ em là người yêu của anh."

"Anh cũng nghĩ vậy."

"Không phải! Không ai làm chuyện này với người yêu của mình

hết. Anh chỉ coi thân thể em là công cụ mà thôi. Dù anh chỉ muốn quan hệ giữa hai ta tiến triển thuận lợi, thì việc anh muốn lợi dụng khả năng sinh sản của em vẫn là sai trái. Chuyện như vậy mà anh cũng làm được?"

"Vì anh nghĩ có nói ra, em cũng không đồng ý."

"Đương nhiên rồi!" Cô gào lớn. "Dùng cách có thai để đạt được mục đích... Thật đê tiện. Anh không nghĩ làm vậy là rất hèn sao?

Naoki cụp mắt xuống. Cậu không có lời nào để đáp lại. Bản thân cậu thừa hiểu ý đồ của mình rất hèn hạ, nhưng cậu không tìm ra cách nào khác.

"Anh tưởng nếu em mang thai rồi, chuyện của anh trai anh có vỡ lở thì bố mẹ em cũng sẽ không phản đối ư?"

Naoki gật đầu, tự nhiên thấy chuyện che giấu bỗng trở nên phiền phức.

"Tại sao anh lại như thế? Kể cả giấu nhẹm chuyện anh trai cũng vậy, cách làm của anh thật lố bịch. Sao anh không bàn bạc với em, hai người cùng tìm cách giải quyết vấn đề?"

Naoki ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt cô, miệng hơi hé ra cười.

"Sao? Em nói sai chỗ nào à?"

"Em chẳng hiểu gì hết. Không hiểu về miệng lưỡi thế gian, cũng không hiểu chính bản thân mình."

"Em không muốn nghe anh nói nữa," Asami ấm ức nhìn cậu bằng đôi mắt đỏ ngầu nổi đầy mạch máu.

"Em không muốn cũng được, nhưng sự thật đúng là như vậy." Naoki lại ngoảnh mặt đi.

Một lát sau, cô đứng dậy, "Em về đây."

Naoki gật đầu, "Ừ, nên về đi."

"Em sẽ thử suy nghĩ. Nhưng em vẫn không thể đồng tình với cách nghĩ của anh."

"Vậy em muốn thế nào?"

"Không biết. Để sau tính."

"Ừm."

Asami xỏ giày rồi bỏ đi. Naoki nhìn theo cánh cửa đóng lại, sau đó nằm vật ra chiếu. Chẳng có gì đáng cười, nhưng không hiểu sao cậu lại bật cười lớn.

Naoki nằm yên như vậy suốt khoảng hai tiếng, không có tinh thần làm bất cứ việc gì. Đến khi chuông cửa vang lên, cậu mới chậm chạp đứng dậy.

Cửa mở ra, cậu tròn xoe mắt. Người đang đứng bên ngoài chính là bố Asami.

"Nói chuyện với tôi một lúc được không?"

"Dạ, được..."

Ông Nakajo ngó nghiêng rồi bước vào. Naoki lấy đệm ngồi ra.

"Để cháu đi pha cà phê."

"Thôi, không cần. Tôi cũng không định ở lâu." Ông Nakajo đảo mắt quanh phòng. "Vừa làm vừa học chắc vất vả lắm. Đã bỏ nhiều sức lực lại còn không dư dả cả thời gian lẫn tiền của."

Naoki lẳng lặng gật đầu. Cậu vẫn chưa đoán được mục đích thực sự của người đàn ông này.

"Tôi đã nghe Takafumi kể chuyện anh trai cậu. Ban đầu tôi khá bất ngờ, nhưng tôi hiểu vì sao cậu lại giấu giếm. Nếu là cậu, tôi cũng sẽ hành động tương tự thôi. Đồng thời, tôi cũng rất khâm phục cậu đã vượt qua hoàn cảnh khó khăn để theo đuổi đại học. Nếu là tôi, có lẽ tôi không làm được." Nakajo lấy từ túi trong áo vest ra một phong bì, đặt xuống trước mặt Naoki. "Mong cậu nhận cho."

"Đây là?"

"Cậu mở ra là hiểu."

Naoki cầm phong bì lên nhòm vào, thấy một xấp tiền 10.000 yên.

"Coi như đây là tiền tôi hỗ trợ sinh viên nghèo."

Naoki nhìn người đàn ông, "Đổi lại, cháu phải... đúng không ạ?"

"Đúng vậy!" ông Nakajo gật đầu. "Tôi muốn cậu buông tha Asami."

Naoki thở mạnh, đăm đăm nhìn phong bì trong tay rồi ngẩng mặt lên, "Chuyện này... Asami có biết không?"

“Asami à? Tôi chưa nói gì với nó, và có lẽ sẽ không nói đâu.”

“Cháu không cho là cô ấy chấp nhận cách giải quyết này.”

“Khi còn trẻ người ta thường không chấp nhận các phương án của bố mẹ. Nhưng rồi sẽ tới lúc nó hiểu ra thôi. Bởi vậy tôi mới bảo ‘có lẽ’ sẽ không cho con bé biết. Nghĩa là tôi chưa nói ngay bây giờ, nhưng không chừng một ngày kia sẽ nói.”

“Đúng là phương án của bố mẹ.”

“Cậu châm chọc cũng được, nhưng đúng là như thế đấy.”

“Cô ấy hiện ở đâu?”

“Tôi nghĩ là ở phòng riêng. Tôi dặn mẹ nó và Takafumi trông chừng. Có trời mới biết con bé sẽ gây ra chuyện gì trong lúc giận dữ.”

Naoki đưa mắt nhìn phong bì lần nữa. Số tiền bên trong không thể chỉ dừng lại ở một hai trăm nghìn, dứt khoát là số tiền cậu chưa một lần được cầm trong tay.

Cậu đặt phong bì xuống, “Cháu không thể nhận được.”

Phản ứng này không ngoài dự liệu của ông Nakajo. Ông khẽ gật đầu nhưng không định từ bỏ. Ông đổi sang tư thế quỳ, hai tay chống sàn, đầu cúi thấp, “Tôi tha thiết mong cậu chấp nhận yêu cầu của chúng tôi.”

Ông Nakajo luôn tỏ ra oai phong nghiêm nghị, nên Naoki không thể ngờ ông lại đổi sang thái độ kính cẩn đến mức này. Naoki hơi bối rối, không biết đáp lại thế nào cho phải. Lòng thầm kinh ngạc, nhưng cậu không đánh mất bình tĩnh. Chắc màn quỳ gối cầu xin này chỉ là vở kịch đã chuẩn bị sẵn.

“Xin bác hãy ngẩng đầu lên.”

“Cậu có chấp thuận không?” Ông Nakajo vẫn cúi đầu.

“Trước tiên bác cứ ngẩng đầu lên đã.”

“Tôi sẽ ngẩng lên khi nào nghe được câu trả lời của cậu.” Và cứ giữ nguyên tư thế.

Cúi đầu thì dễ, nhưng không phải ai cũng làm được. Đáng nhẽ vẫn còn cách khác để thuyết phục Naoki làm theo yêu cầu, mà ông Nakajo cũng không cần phải hạ mình, nhưng ông vẫn chọn cách này.

Lẽ nào đây chính là tình yêu bố mẹ dành cho con cái? Naoki lãnh đạm nghĩ.

"Sao bác phải làm đến nước này? Thậm chí không màng cả lòng tự trọng..."

"Tất cả là vì con gái. Chỉ cần con bé được hạnh phúc, tôi sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì."

"Ý bác là nếu ở cùng cháu, cô ấy sẽ không hạnh phúc?"

Ông Nakajo trầm ngâm một hồi rồi hơi ngước đầu lên, "Nói ra thật ngại, nhưng đúng là thế. Sau vụ việc của anh trai, cậu có hạnh phúc không? Hay phải chịu rất nhiều cực khổ và bị người ta nhìn với ánh mắt kì thị?"

Naoki hít một hơi thật sâu như muốn ngầm thừa nhận.

"Nếu ở bên cậu, mọi khổ cực sẽ đổ lên lưng con bé. Người làm bố mẹ như chúng tôi không thể biết mà vẫn nhắm mắt làm ngơ. Mong cậu hiểu cho."

"Cháu mà đồng ý với quan điểm của bác, khác nào cả đời này cháu không thể kết hôn với ai?"

"Cũng có người suy nghĩ khác tôi. Cậu tìm kiếm những người đó là được." Nói xong, ông Nakajo lại cúi đầu.

Naoki thở dài, "Đủ rồi. Cháu đã hiểu. Bác ngẩng đầu lên đi".

"Thế còn..."

"Vâng!" Naoki gật đầu. "Cháu sẽ rời bỏ Asami."

Ông Nakajo ngước lên cảm ơn cậu, vẻ mặt lẫn lộn giữa cảnh giác và an tâm.

"Nhưng cháu không thể nhận phong bì này được." Naoki lại đẩy phong bì lên trước.

"Nếu cậu không nhận, chúng tôi sẽ rất khó xử."

Từng câu chữ phát ra nặng nề như thể còn chứa ẩn ý nào đó.

"Lẽ nào đây là một cuộc giao dịch?" Naoki hỏi dò.

Ông Nakajo không phủ nhận, "Tôi không biết gọi như vậy liệu có phù hợp không."

"Tóm lại, từ nay về sau tuyệt đối không tới gần Asami, cũng không được liên lạc với cô ấy, nếu nuốt lời sẽ phải trả lại số tiền

này, bác muốn kí giao kèo như vậy đúng không?"

Ông Nakajo im im không nói. Naoki tự hỏi hay là mình đã nhìn nhận sai? Đến khi thấy vẻ mặt ái ngại của đối phương, cậu mới chợt hiểu.

"Ra là thế. Như vậy vẫn chưa đủ." Cậu tiếp tục. "Ngoài ra còn không được tiết lộ với bất kì ai rằng mình đã từng qua lại với Nakajo Asami. Điều kiện này hẳn cũng nằm trong giao kèo."

"Chắc cậu sẽ trách chúng tôi ích kỉ." Ông Nakajo đáp lại cậu bằng ánh mắt nghiêm nghị.

Hèn chi ông ấy chịu cúi mình lâu như vậy. Họ có thể tìm đủ mọi cách buộc cậu chia tay với Asami, nhưng không thể ngăn cái miệng của cậu.

"Tiền này cháu xin trả bác, cháu không thể nhận." Naoki nhắc lại.

"Ý cậu là dù không nhận tiền, cậu cũng không định rêu rao chuyện này ra ngoài đúng không?"

"Không phải," Naoki lắc đầu. "Cháu không định giữ bí mật về chuyện với Asami. Cháu sẽ khoe khoang với người này người khác. Vì vậy cháu không thể nhận tiền được."

Ông Nakajo đanh mặt, lộ vẻ vừa hoảng hốt vừa căm giận Naoki. Nhưng ông hiểu có trút giận lên cậu cũng vô ích, thế nên ông mới càng sốt ruột không yên, càng sẵn sàng vứt bỏ tự trọng để van xin cậu. Biểu cảm của ông lúc này còn căng thẳng hơn nhiều so với lúc hạ mình quỳ gối khi nãy. Thấy ông như vậy, Naoki bèn buông xuôi.

"Đùa thôi," Naoki nói. "Cháu sẽ không làm thế đâu."

Chẳng ngờ Naoki lại ưng thuận, ông Nakajo ngẩn mặt ra, chỉ biết chớp mắt nhìn lại.

"Bác không cần phải lo lắng, cháu sẽ không kể với ai về chuyện giữa cháu và Asami. Cháu có rêu rao khắp nơi cũng chẳng được lợi lộc gì. Vì thế cháu sẽ không nhận số tiền này. Cháu không có lý do gì để nhận cả."

"Cậu không cần tiền thật sao?" Ông Nakajo vẫn còn bán tín bán nghi.

"Vâng." Naoki gật đầu.

Ông Nakajo hơi đắn đo, nhưng cuối cùng vẫn lấy lại phong bì, bộ dạng như thể đàm phán xong rồi thì nên rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

“Nhờ bác bảo với Asami...” Naoki chưa nói hết câu đã ngừng lại lắc đầu. “À không, tốt nhất đừng nên nói gì với cô ấy.

Nakajo gật đầu đứng dậy, “Cậu cũng bảo trọng.”

Cửa đã đóng từ lâu mà Naoki vẫn ngồi mãi một chỗ. Chỉ một ngày mà biết bao nhiêu chuyện xảy ra, bao nhiêu người đến rồi lại đi. Giờ đây trong phòng chỉ còn lại mình cậu.

Naoki tự nhủ với lòng, cậu chỉ vừa nhận lại kết cục vốn đã định sẵn cho mình mà thôi. Cậu đã quá quen với việc từ bỏ, và mai sau vẫn tiếp tục từ bỏ. Chuyện này sẽ còn lặp lại mãi, đó mới chính là cuộc đời của cậu.

Những ngày sau đó, cậu đều tránh không ở nhà. Bởi nếu ở nhà, nhất định Asami sẽ tìm đến. Cô không phải người ngoan ngoãn nghe theo sai bảo của bố mẹ, càng không chấp nhận giao kèo giữa bố mình và Naoki.

Dứt khoát không gặp Asami là tốt nhất. Gặp nhau rồi chỉ tổ càng thêm đau khổ.

Nhưng rất có thể cô sẽ đến quán bar BJ. Vì vậy Naoki gọi cho ông chủ và xin nghỉ một thời gian.

Ra khỏi nhà cũng không biết đi đâu, cậu ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi quyết định liên lạc với Shiraishi Yumiko.

“Cô đã nói sẽ đứng về phía tôi đúng không?” Tại nhà cùa Yumiko, Naoki thẳng thắn lên tiếng. “Hãy giúp tôi.”

“Giúp tác thành cho cậu với cô tiểu thư kia?” Yumiko hỏi.

“Không,” Naoki lắc đầu. “Ngược lại.”

Naoki kể lại tình hình. Yumiko là người duy nhất cậu có thể giãi bày mọi chuyện.

Sau khi nghe Naoki kể lể, Yumiko im lìm chìm trong u uất. Naoki không hiểu cô đang nghĩ gì, đành chờ đợi trong bất an.

Mãi sau, cô lắc đầu bực bội, “Thật khủng khiếp!”

“Cái gì khủng khiếp?”

“Mọi thứ!” Cô ấy thở dài. “Đi đến đâu Naoki cũng phải chịu khổ sở vì chuyện của anh trai, đồng thời cũng bị tước đoạt mọi thứ. Trước là âm nhạc. Giờ là người yêu. Sao lại có chuyện phi lý như thế?”

“Đủ rồi. Mấy chuyện này có nói nữa cũng đâu để làm gì-”

“Nhưng như vậy có ổn thật không? Cậu có quên được cô ấy không?”

“Tôi đã quen với việc từ bỏ rồi,” Naoki cười nhạt.

Yumiko cau mày nhìn thái độ của cậu, tự đặt tay lên trán mình như thể bị đau đầu, “Tôi không muốn nhìn thấy vẻ mặt đó của Naoki. Kể từ sau vụ ban nhạc, cậu không còn giống như trước đây nữa. Ban nãy tôi nói khủng khiếp, là tính cả việc bản thân cậu đã thay đổi. Naoki của trước đây nhất quyết sẽ không nghĩ đến chuyện làm người yêu có thai.”

Naoki cúi gằm mặt, quàng tay ra sau gáy, “Tôi đúng là thằng khốn nạn.”

“Vốn dĩ cậu đâu phải người như thế…”

“Ngay cả tôi cũng hiểu, những gì bố cô ấy nói đều đúng. Bất kể tôi kết hôn với ai, người đó rồi sẽ rơi vào cảnh ngộ giống tôi. Nếu có con, đứa trẻ cũng sẽ phải chịu cảnh tương tự. Một khi đã thông suốt điều này, tôi làm sao đến với ai được nữa.” Naoki lắc đầu ngao ngán. “Nhưng bố cô ấy không chỉ muốn chúng tôi chia tay, mà còn yêu cầu tôi giữ bí mật chuyện hai đứa đã từng hẹn hò. Mặc dù chỉ làm bộ, nhưng ông bố cao ngạo ấy sẵn sàng quỳ xuống cầu xin tới khi đạt được mục đích mới thôi. Vậy còn tôi là cái thá gì?”

Yumiko lắng nghe với vẻ thương cảm, lúc thì hạ ống tay áo xuống, lúc lại xân lên.

Naoki thở dài, “Chuyện là vậy nên mong cô giúp đỡ. Chắc hẳn Asami sẽ muốn gặp tôi. Cô ấy rất ngang bướng, khó lòng đồng tình khi thấy tôi khuất phục bố mẹ mình. Chưa bàn đến tình cảm cô ấy dành cho tôi, mà bản thân cô ấy một khi đã quyết là sẽ kiên trì thực hiện đến cùng. Có điều với tôi bây giờ, sự kiên trì của cô ấy không

còn quan trọng nữa."

"Vậy tôi nên làm gì?"

"Đơn giản lắm. Chỉ cần cô đến nhà tôi ngủ thôi."

"Nhà cậu?"

"Ừ. Thế nào mấy hôm nữa Asami cũng sẽ đến tìm tôi. Khi đó, cô hãy nói không biết Naoki đã đi đâu và bao giờ mới quay về. Nếu cô ấy hỏi về quan hệ giữa cô và tôi..." Naoki chăm chắm nhìn vào mắt Yumiko, "Hãy bảo cô là người yêu của tôi, tuy yêu nhau lâu rồi nhưng vì tôi thường xuyên trăng hoa bên ngoài nên cô rất khổ tâm. Hình như lần này tôi lại 'bệnh cũ tái phát'... Cứ nói như vậy là được."

Yumiko nhăn nhó vén tóc mái lên, thở ra thườn thượt, "Mấy lời này, tôi không nói được đâu."

"Xin cô đấy. Nếu không nói vậy, cô ấy sẽ không từ bỏ."

"Nhưng..."

"Nếu Yumiko không đồng ý, tôi đành phải nhờ cô gái khác giúp vậy. Không cần giải thích chi tiết, chỉ cần nói muốn đá cô bạn gái phiền nhiễu, chắc chắn sẽ có vài cô gái sẵn lòng giúp đỡ vì thấy thú vị."

Nghe đến đây, Yumiko trừng mắt nhìn cậu. Có lẽ không phải bởi cậu yêu cầu vô lý, mà do cậu bóng gió rằng mình vẫn giao thiệp với các cô gái khác.

"Tôi phải ở trong bao lâu?"

"Tạm thời một tuần trước đã. Tôi đoán mấy hôm nữa thôi là cô ấy sẽ đến. Nếu không, lúc đó chúng ta lại tính tiếp. Chưa biết chừng cô ấy sẽ không bao giờ tới, như vậy càng tốt.

"Làm như vậy liệu có được không?" Yumiko nghiêng đầu thắc mắc. "Naoki chia tay với người ta, đáng nhẽ tôi phải vui mừng... nhưng không, cảm giác thật kinh khủng."

"Chính tôi còn thấy khủng khiếp hơn."

Naoki đã nói vậy, Yumiko đành miễn cưỡng gật đầu.

Từ hôm đó, hai người đổi nhà cho nhau. Naoki cũng không đến trường, bởi cậu có cảm giác Asami sẽ núp ở đâu đó đợi cậu. Phòng

Yumiko khá ngăn nắp, cậu phải luôn cẩn thận để không xáo trộn đồ đạc, đến bữa cũng toàn ăn ngoài hoặc mua cơm hộp ở cửa hàng tiện lợi.

Cuộc sống cứ tiếp diễn như vậy đến ngày thứ ba, cậu đang xem ti vi thì đột nhiên Yumiko đẩy cửa bước vào.

“Cô để quên gì à?” Naoki hỏi.

Nhưng Yumiko lắc đầu. “Kế hoạch đổ bể rồi.”

Naoki mới kịp “Hả” một tiếng, từ sau lưng Yumiko bỗng xuất hiện bóng người. Là Asami. Môi dưới cắn chặt.

“Yumiko. Cô...”

“Đừng hiểu nhầm. Tôi đã nói đúng như cậu dặn, nhưng cô ấy...”

“Anh tưởng có thể lừa gạt em bằng trò đó ư?” Asami nhìn xuống Naoki.

“Tôi sẽ ra ngoài.” Yumiko nói xong vội rời đi.

Asami tháo giày, bước vào phòng, ngồi quỳ xuống trước mặt cậu, “Tại sao anh lại chạy trốn? Không giống anh chút nào.”

“Bởi vì gặp em sẽ rất đau khổ.”

“Phải chia tay với em nên mới đau khổ đúng không? Thế thì đừng chia tay là được.”

“Không chia tay không được.”

“Tại sao? Em biết bố em đã nói gì với anh. Tuy bố bảo anh chấp nhận chia tay, nhưng em không hiểu nổi tại sao anh lại đồng ý với bố?”

Nhìn bộ dạng kích động của Asami, Naoki lại thấy bản thân thêm điềm tĩnh. Cô gái này quả đúng là luôn làm theo ý mình.

“Em đã suy nghĩ từ hôm đó tới giờ.” Cô ấy nói. “Cách làm của anh cũng không hẳn là không ổn.”

“Cách làm nào?”

“Thì...” Asami thở đều trở lại rồi nói tiếp. “Chuyện có em bé.”

Naoki gục đầu xuống. Cậu không muốn nhớ đến vụ đó thêm lần nào nữa.

“Tại anh không trao đổi trước nên khi ấy em mới tức, nhưng hai người đã muốn kết hôn thì có con cũng đâu có gì xấu. Vả lại thuyết

phục bố mẹ em cũng không phải chuyện dễ dàng.”

“Thôi đủ rồi!” Naoki ngắt lời.

Asami nhìn cậu như muốn hỏi tại sao. Đáp lại ánh mất ấy, cậu nói, “Hoàn cảnh của anh không đơn giản như em nghĩ đâu. Hồi đầu anh cứ tưởng kết hôn với em rồi có khi mọi chuyện sẽ được giải quyết, nhưng không. Nếu em mang thai, gia đình Nakajo cũng sẽ không giúp đỡ gì hết. Chưa biết chừng họ còn cắt đứt quan hệ với em nữa.”

“Cắt đứt quan hệ cũng chẳng sao, chỉ cần hai người đồng tâm hiệp lực...”

“Một mình anh đã khổ lắm rồi, giờ lại thêm em và con, anh sẽ càng khổ hơn. Anh không đủ tự tin là sẽ gánh vác được.”

Asami lắc đầu, đôi mắt mở lớn vẫn không rời Naoki, “Nghĩa là nếu em rời bỏ gia đình Nakajo, anh cũng không còn hứng thú với em nữa?”

“Nói trắng ra thì là vậy.”

Ánh mất Asami vẫn xoáy sâu vào cậu như muốn tìm cách nhìn thấu những điều ẩn giấu trong lòng cậu. Không thể chịu đựng được ánh nhìn ấy, Naoki ngoảnh mặt đi, “Đủ rồi!”

“Cái gì đủ rồi?”

“Phiền phức quá! Cái gì chẳng được.”

“Kể cả em?”

“Ừm.”

Asami hít một hơi thật sâu, “Được! Em hiểu rồi.”

Cô đứng lên, xỏ chân vào giày rồi lao ra khỏi phòng. Cánh cửa sập mạnh đến nỗi bụi bám trên bóng đèn bay tán loạn.

Yumiko bước vào, thẽ thọt hỏi, “Ổn cả chứ?”

“Ừ,” Naoki đứng dậy. “Đây là cái kết đã được định sẵn.”

Hội đồng phỏng vấn gồm ba người. Ngồi chính giữa là một người đeo kính hơn năm mươi tuổi, người ngồi bên phải trẻ hơn một chút, người bên trái có lẽ trẻ nhất, trông chỉ khoảng trên dưới ba mươi.

Câu hỏi chủ yếu do người ngồi giữa đặt, toàn là những câu quen

thuộc như lý do chọn công ty là gì, nếu được nhận thì muốn làm công việc như thế nào, cảm thấy bản thân có điểm nào xuất sắc hơn người. Những câu hỏi này Naoki đều đã chuẩn bị trước nên có thể trả lời trôi chảy.

Người ta bảo phỏng vấn không có ý nghĩa gì to tát, quan trọng là có lấy được cảm tình của hội đồng phỏng vấn hay không. Trả lời trôi chảy đến mấy cũng chưa chắc đã để lại ấn tượng tốt đẹp. Hội đồng phỏng vấn chỉ cần nhìn vào thành tích thời sinh viên và kết quả thi viết là nhận ra ngay thực lực của ứng viên, còn lại tùy thuộc vào mức độ được yêu thích. Trong trường hợp của nữ, có ngoại hình đẹp là có lợi thế, Naoki thấy chuyện này rất hiển nhiên. Nghe nói một số nữ sinh còn phẫu thuật thẩm mỹ trước khi tham gia thi tuyển vào công ty. Cũng có người nói làm vậy không cần thiết, nhưng cậu cho rằng quyết định này của các cô gái là rất đúng đắn.

Còn đối với nam sinh thì sao? Hầu hết hội đồng phỏng vấn đều là nam giới, họ sẽ thích hình ảnh sinh viên như thế nào? Một người cá tính và tràn đầy sinh lực nghe có vẻ rất cuốn hút, nhưng đặt vào môi trường công ty thì sẽ thế nào? Cấp trên hẳn sẽ đề cao trung thực thay vì cá tính. Nhưng như vậy không có nghĩa những người tầm thường sẽ được ưu ái hơn. Tựu chung lại, cái gì quá cũng không tốt. Không nên quá cá tính, cũng không nên quá bình thường.

“Hình như gia đình cậu không còn ai?” Người ngồi giữa vừa nhìn tài liệu trong tay vừa hỏi.

Naoki trình bày tóm tắt về cái chết của bố mẹ. Phần này không thành vấn đề, mà vấn đề nằm ở phần sau.

“Vậy là chỉ còn mỗi anh trai, giờ anh ấy đang làm gì?” Lại nữa rồi! Lần nào đi phỏng vấn cũng luôn gặp phải câu này. Cậu chuẩn bị sẵn tinh thần, tất nhiên không được để lộ cho đối phương biết là mình đang căng thẳng.

“Anh ấy đang học nhạc ở Mỹ.”

Cả ba người phỏng vấn đều ồ lên. Đặc biệt người trẻ nhất ngồi bên trái tỏ ra thích thú hơn cả.

“Ở đâu của Mỹ?” Anh ta hỏi.

“Ở New York. Nhưng...” Naoki mỉm cười. “Cụ thể nơi nào thì tôi không biết. Tôi chưa từng đến đó.”

“Anh cậu học nhạc cụ nào?”

“Chủ yếu là trống, nhưng vẫn phải học thêm các nhạc cụ khác trong bộ gõ. Tôi cũng không rõ.”

“Anh cậu là Takeshima Tsuyoshi? Anh ấy có hoạt động tích cực bên đấy không?”

“Cái này...” Naoki nghiêng đầu cười ngại ngùng. “Chắc vẫn đang trau dồi học tập thôi.”

“Qua Mỹ học nhạc nghe thì có vẻ hay ho, nhưng thứ lỗi cho tôi hỏi thẳng, hình như tình hình kinh tế nhà cậu đâu dư dả để theo đuổi âm nhạc.”

“Bởi vậy nên mới học trống.” Naoki bình tĩnh trả lời. “Đúng như anh nói, nhà tôi không đủ tiền mua nhạc cụ nên không thể học guitar hay piano. Nhưng với trống thì vẫn có thể dùng những thứ khác thay thế. Thế nên nhạc cụ chính của một số bộ lạc châu Phi mới là nhạc cụ gõ.”

Người phỏng vấn trẻ tuổi khẽ gật đầu. Hai người còn lại tỏ ra không quan tâm.

Cậu phải ứng đáp thêm mấy câu hỏi vô nghĩa nữa, buổi phỏng vấn mới kết thúc. Trong một tuần, kết quả sẽ được thông báo qua thư. Vừa bước chân ra khỏi công ty, cậu vươn vai một cái thật đã.

Naoki đã vượt qua bài thi đầu vào của hơn hai mươi công ty. Tuy nhiên, chưa một công ty nào gửi giấy báo trúng tuyển cho cậu. Ban đầu, Naoki chỉ chọn công việc liên quan đến truyền thông đúng như sở thích, nhất là làm việc ở nhà xuất bản. Nhưng đến nước này, làm nghề nào không quan trọng, miễn được nhận là tốt rồi. Buổi phỏng vấn vừa rồi là của một công ty thực phẩm, cái nghề mà trước đó cậu chưa bao giờ nghĩ tới.

Cậu vô cùng tự tin vào thành tích đại học của mình. Việc chuyển từ khoa Giáo dục Tại chức sang hệ chính quy không thể coi là một bất lợi khi phỏng vấn. Cậu cũng không nghĩ mình đã mắc lỗi lớn trong lúc trả lời. Thế tại sao họ lại không tuyển dụng cậu?

Có lẽ vấn đề nằm ở chỗ cậu không còn gia đình nữa. Các công ty thường thiên về những người có xuất thân rõ ràng. Giữa các ứng viên không khác nhau mấy về thành tích và phẩm chất, tất nhiên họ sẽ lựa chọn những sinh viên có gia thế đáng tin cậy.

Hôm trước, giáo viên hướng nghiệp bảo tại cậu nhắm vào các công ty quá lớn nên mới trượt. Nếu đã tự tin vào thành tích học tập của mình, tốt nhất ứng tuyển vào những công ty ưu tiên chất lượng hơn số lượng, như vậy khả năng trúng tuyển sẽ cao hơn. E rằng thầy cũng biết Naoki không được tuyển là bởi gia đình không còn ai thân thích?

Nghe thầy nói, Naoki chỉ dạ vâng cho xong, nhưng thật ra cậu cũng có phân tích của riêng mình. Cậu đồng ý rằng ứng tuyển vào công ty nhỏ ít người thì có lợi hơn. Chỉ sợ các công ty như thế sẽ điều tra chi tiết từng ứng viên một. Không biết họ điều tra đến mức độ nào, nhưng chí ít sẽ xác nhận xem anh trai có đang ở Mỹ thật hay không, nếu không thì đang ở đâu. Đến khi biết được anh trai của Takeshima Naoki thực tế đang làm gì ở đâu, chắc chắn họ sẽ không tuyển cậu. Có điều, cậu không thể giải thích điều đó với thầy. Trong suốt thời gian học đại học, cậu chưa hề mở miệng với ai về Tsuyoshi.

Naoki ghé qua cửa hàng tiện lợi mua cơm hộp, khi về đến căn hộ ở Niiza thì trời đã tối. Cậu chuyển đến đây được gần một năm rồi. Từ ga, cậu phải bắt xe buýt, sau đó đi bộ hơn mười phút nữa mới tới nơi, nhưng được cái tiền thuê nhà rẻ hơn căn hộ trước rất nhiều.

Cậu mở cửa, kiểm tra thùng thư treo bên trong, chẳng có thông báo trúng tuyển từ bất cứ công ty nào, thay vào đó là một lá thư. Nhìn tên người nhận đề trên phong bì, cậu chau mày. Nét chữ viết tay trông hết sức quen thuộc.

CHƯƠNG 6

Gửi Takeshima Naoki

Naoki à, em khỏe không?

Naoki mà nhìn thấy thư này thì anh vui lắm. Điều đó chứng tỏ thư đã đến tay em thành công. Thật ra, suốt một thời gian dài anh không gửi thư được vì không biết địa chỉ của em. Khoảng một năm trước, thư bị gửi trả lại. Vì vậy anh quyết định viết thư cho thầy Umemura là chủ nhiệm hồi cấp ba của Naoki. Nhưng do không biết địa chỉ của thầy, anh quyết định thử gửi tới trường cấp ba. Muốn thêm đối tượng nhận thư sẽ phải làm rất nhiều thủ tục nên hơi phiền phức, nhưng có lẽ quản giáo cho rằng giáo viên trường công lập thì không vấn đề nên đã chấp thuận. Sau đó, thầy Umemura hồi âm, nói rằng Naoki đã chuyển nhà. Thầy còn cho anh địa chỉ mới của em. Naoki chắc phải bận lắm nên mới quên báo cho anh. Nhưng em yên tâm, giờ anh biết địa chỉ rồi.

Niiza là gần Oizumi-gakuen và Shakujii nhỉ? Nghe tên thấy hoài niệm quá. Ngày trước, vì công việc nên anh đã từng phải tới Shakujii. Công viên ở đó có cái hồ rất lớn, nghe đồn còn có cả cá sấu, anh và đồng nghiệp đã từng tìm thử nhưng không thấy. Nơi ở mới của em gần công viên chứ? Nếu em đã từng vào công viên, nói cho anh biết bây giờ nó như thế nào rồi!

À, thầy Umemura cũng có nhắc tới trong thư, Naoki sắp đến lúc phải tìm việc làm, đúng không? Thấy bảo dạo này tìm việc khó lắm, đâm ra anh hơi lo lắng. Nhưng dù sao em cũng đã tốt nghiệp đại học nên chắc sẽ thuận lợi thôi. Cố gắng lên!

Anh đoán em cũng không rảnh, nhưng ít nhất hãy gửi cho anh tấm bưu thiếp. Anh muốn biết thư có đến được tay em hay

không.

Anh vẫn khỏe, gần đây có vẻ béo ra một chút, mọi người đều nói do công việc nhẹ nhàng. Hiện giờ chủ yếu anh chỉ phải chạy máy tiện thôi.

Tháng tới anh lại viết thư cho em nhé.

Tsuyoshi

Đọc lướt qua thư của anh trai, Naoki bặm môi thật chặt, xé vụn lá thư. Cậu ghét thầy Umemura vì tự tiện tiết lộ địa chỉ khi cậu chưa cho phép, sau đó cậu hối hận vì đã thông báo việc chuyển nhà cho thầy giáo biết.

Naoki đã định đoạn tuyệt quan hệ với Tsuyoshi, nhưng đương nhiên quan hệ ruột thịt không phải cứ nói cắt là cắt. Về sau cậu nghĩ, liệu có thể xóa bỏ sự tồn tại của anh trai khỏi cuộc đời cậu không? Chính vì suy nghĩ đó, cậu mới không thông báo địa chỉ nhà mới. Cậu từng nghĩ đến chuyện viết thư đòi dứt tình máu mủ nhưng không nỡ. Tsuyoshi phải vào tù là vì muốn em trai được học đại học. Cứ nghĩ đến cảm xúc của Tsuyoshi khi đọc lá thư đoạn tuyệt, Naoki lại thấy mình thật tàn nhẫn.

Chuyển nhà không thông báo với anh trai là đủ tàn nhẫn rồi. Nhưng Naoki hi vọng anh sẽ thông cảm cho tình cảnh và tâm trạng của cậu lúc này. Có lẽ đây cũng là cõi lòng khi người ta chia tay với người yêu lâu năm. Cậu hiểu rõ hơn ai hết, suy nghĩ của cậu thật ích kỉ.

Thông báo trúng tuyển mà Naoki mỏi mắt mong chờ phải một tuần sau mới tới. Nơi tuyển dụng cậu là một công ty nổi tiếng với việc kinh doanh đại siêu thị chuyên bán thiết bị điện tử. Lúc phỏng vấn, Naoki đã có cảm giác lần này sẽ được nhận. Cậu nhớ họ hầu như không hỏi han gì về chuyện gia đình.

Cậu chẳng muốn chia sẻ với ai rằng mình đã tìm được việc làm, thậm chí cũng không buồn thông báo với người luôn quan tâm tới cậu là thầy Umemura. Cậu sợ thầy sẽ lại thư từ với Tsuyoshi.

Rốt cuộc, cậu chỉ kể với mỗi Shiraishi Yumiko. Thật ra cậu không

hề chủ động liên lạc, chẳng qua nhân lúc cô gọi điện thì cậu nói luôn. Cô đã rất phiền lòng khi Naoki chưa có công ăn việc làm tử tế.

Yumiko bảo, "Phải ăn mừng." Vì vậy, họ hẹn gặp nhau tại một quán rượu ở Ikebukuro.

"Tốt quá! Mãi mà cậu không kiếm ra việc, làm tôi lo sốt vó. Nghe nói năm nay kiếm việc khó hơn năm ngoái," cô cụng cốc bia với cậu rồi nói tiếp, "Thế mà cậu lại được nhận vào công ty hàng đầu về thiết bị điện tử."

"Nào đã phải hàng đầu. Nhưng đúng là cũng có tiếng tại mấy khu phố điện tử như Akihabara."

"Vậy là quá được. Cứ có việc làm là hạnh phúc rồi."

"Cũng đúng." Naoki nhấm bia với thịt xiên nướng, thấy ngon miệng lạ thường.

"Cậu báo với anh trai rồi chứ? Chắc chắn anh ấy sẽ vui lắm." Yumiko có vẻ rất phấn khởi. Naoki nhìn ra nét ngây ngô trong biểu cảm của cô.

Nhận thấy không khí chùng xuống, Yumiko ngước lên liếc trộm Naoki.

"Sao thế?"

"Không có gì," Naoki lạnh lùng đáp.

"Chẳng lẽ cậu... chưa báo?"

Naoki không trả lời, lặng lẽ nhấm nháp cá trứng. Cậu rời mắt nhìn đi nơi khác, thở dài.

"Tại sao?" Yumiko rên lên trách móc. "Lẽ ra cũng nên nói một câu."

"Đừng lo chuyện bao đồng!"

"Tôi lo chuyện bao đồng cũng được. Nhưng quan trọng là anh cậu sẽ rất vui. Tại sao không cho anh ấy được vui vẻ?"

Naoki uống bia trong câm lặng. Có lẽ do tâm trạng thay đổi nên bia cũng nhạt nhẽo hơn.

"Naoki!"

"Ồn ào quá!" Cậu ngán ngẩm nói. "Tôi quyết định không liên lạc với anh trai nữa."

“Tại sao?”

“Lúc nào cũng nhai nhải tại sao tại sao! Đây là vấn đề của tôi, cô đừng xen vào!”

Yumiko co rúm vì sợ, nhưng mắt vẫn trân trối nhìn cậu.

“Tại anh trai là nguyên nhân khiến cậu phải chia cách với người yêu?”

“Tôi nói đến thế mà cô vẫn tiếp tục? Còn nói nữa là tôi đánh cô đấy.”

Naoki bực mình quát tướng lên, mọi người xung quanh tò mò ngó lại. Cậu uống cạn cốc bia của mình rồi gọi thêm cốc nữa.

“Naoki muốn đánh thì cứ đánh!” Yumiko lí nhí.

“Chẳng ai đánh cô thật đâu.”

“Tôi chỉ cho rằng cậu nên hiểu cho nỗi lòng của anh trai cậu. Naoki toàn coi anh mình là tội phạm, nhưng không phải đâu. Dù hiện tại anh ấy đang đi tù, nhưng chuyện phạm tội đã là chuyện của quá khứ rồi.”

“Chi tiếc người đời không hề nghĩ như thế!”

“Người đời nghĩ gì kệ họ! Họ muốn nói cứ để họ nói.”

“Cô không thể nói thế được. Ngay cả với công việc lần này, tôi cũng phải nói dối là anh trai đi nước ngoài thì người ta mới chịu nhận. Cứ thử bô bô rằng anh trai đang trong tù xem, người ta lại chẳng đuổi việc ngay tắp lự.”

Chủ quán mang bia ra. Naoki đón lấy, uống một hơi hết nửa cốc.

“Kể cả thế cũng không nên cắt đứt liên lạc với anh trai à. Nếu làm vậy, Naoki có khác nào đám người đời ấy?”

“Tôi đâu còn cách nào khác?” Naoki thở dài. “Nếu vẫn giữ liên lạc với nhau, kiểu gì vụ việc cũng sẽ bại lộ. Thư của anh toàn gây cản trở cho cuộc đời tôi, từ trước đã như vậy rồi.”

Bao kí ức đau buồn ào ạt ùa về trong đầu Naoki. Cậu lắc đầu cố xua tan những ý nghĩ đó.

“Nhưng dù sao bây giờ anh ấy cũng đã có địa chỉ mới.”

“Tôi định chuyển nhà vào năm sau.”

“Lại nữa? Chẳng phải vừa dọn vào nhà mới sao? Cậu nhiều tiền

như vậy à?”

“Tôi sẽ nghĩ cách. Tối vẫn làm ở quán BJ, sáng tìm thêm công việc nào đó lĩnh lương luôn trong ngày. Độ hai, ba tháng thôi là sẽ tiết kiệm đủ cho tiền đặt cọc.”

“Cậu muốn chối bỏ anh trai mình đến vậy sao?” Mắt Yumiko thoáng buồn bã.

“Tôi hết chịu nổi rồi,” Naoki trơ ra nhìn cốc bia đầy bọt. “Mỗi lần chuyện của anh trai vỡ lở, đời tôi lại như trật khỏi đường ray. Cứ lặp đi lặp lại mãi, một ngày kia tôi sẽ căm hận anh ấy. Tôi không muốn sự thể thành ra như thế.”

“Nhưng...” Yumiko mới bật ra được một chữ đã chìm trong im lặng.

Chẳng bao lâu sau, Naoki bắt đầu làm thêm ở công trường xây dựng đường bộ, hầu như không còn đến trường nữa. Dù sao cậu cũng đã tích lũy đủ tín chỉ cần thiết để tốt nghiệp. Ngoài ra cậu quyết định chỉ viết luận văn tốt nghiệp vào những ngày Chủ nhật.

Làm việc quần quật cả ngày lẫn đêm, cơ thể cậu đã gần đến giới hạn chịu đựng. Nhưng mỗi lần nghĩ đến cuộc sống tương lai, cậu lại có động lực tiếp tục cố gắng. Thư của Tsuyoshi vẫn được gửi đến đều đặn mỗi tháng một lần. Thấy vậy cậu càng quyết tâm hơn, tự nhủ phải đến được nơi mà những lá thư này không thể gửi tới được nữa.

Dần dà cậu chán chẳng buồn đọc thư, hễ liếc thấy tên người nhận trên phong bì là vứt ngay vào thùng rác. Vì cậu biết điểm yếu của mình là nếu đọc thư sẽ bị cảm xúc chi phối.

Cứ như vậy, tháng Ba tới. Naoki hùng hục làm thêm nhưng chẳng tiết kiệm được là mấy. Vì sắp trở thành nhân viên công ty, cậu phải chuẩn bao nhiêu thứ, từ Âu phục đến giày công sở. Naoki hiểu chuyển nhà vào thời điểm hiện tại là điều không thể. Khi nào đi làm chính thức còn phải nghỉ việc làm thêm nữa.

Hôm tổ chức lễ tốt nghiệp, hình như Tsuyoshi cũng biết nên đã gửi thư đến. Vì không phải ngày đi làm nên Naoki ở nhà ngủ bù. Cậu

không muốn dự lễ tốt nghiệp.

Nếu là bình thường, cậu sẽ không mở ra mà vứt đi luôn. Hôm đó, tự nhiên có cái gì thôi thúc trong lòng nên cậu mới bóc ra xem thử. Cậu chẹp miệng, dù gì cũng toàn viết mấy chuyện vô bổ.

Đến khi đọc được những dòng văn viết trong lá thư, Naoki nhảy dựng ra khỏi đệm.

CHƯƠNG 7

Gửi Takeshima Naoki

Naoki à, em khỏe không?

Naoki cũng sắp đến lúc tốt nghiệp rồi đấy. Hồi Naoki trở thành sinh viên đại học, anh đã vui lắm rồi, thế mà bây giờ còn được tốt nghiệp nữa, cảm giác cứ như một giấc mơ. Anh muốn mẹ ở trên thiên đàng được trông thấy khoảnh khắc đáng tự hào của em. Dĩ nhiên bản thân anh cũng muốn thấy lắm.

Từ tháng tới là em thành nhân viên công ty rồi. Tài thật! Mặc dù anh cũng không biết mấy về Công ty Thiết bị Điện tử Shinse...

Vẫn cầm lá thư trên tay, Naoki gọi điện cho Yumiko, nhưng bên tai chỉ vang lên tiếng hộp thư thoại. Cậu nhớ ra hôm nay không phải cuối tuần, chắc Yumiko đang ở công ty.

Không thể đợi đến tối, Naoki nhìn đồng hồ rồi hộc tốc lao ra khỏi phòng.

Nơi cậu đến là nhà máy sản xuất chính của Công ty Ô tô Tozai, cũng là chỗ làm việc trước kia của cậu. Chỉ có điều cậu không phải nhân viên chính thức của công ty.

Cậu bước qua cánh cổng quen thuộc, tiến vào trong. Cậu thừa biết chỉ cần đường hoàng đi vào, bảo vệ sẽ không gọi lại.

Giờ đã là giữa trưa, các công nhân mặc đồng phục đang thong thả đi lại. Naoki tiến thẳng tới khu xử lý rác thải, nơi cậu đã từng làm việc.

Ở khu xử lý rác thải có hai người đàn ông khoảng ba mươi mấy tuổi đang ăn cơm hộp bên một núi sắt vụn, không thấy bóng dáng Tateno đâu. Naoki thấy nhẹ nhõm, cậu nấp sau góc tường của tòa nhà. Từ đây, cậu có thể thấy được lối vào nhà máy ngay bên cạnh.

Chẳng mấy chốc, công nhân nối tiếp nhau trở về vị trí làm, có vẻ như giờ nghỉ trưa sắp kết thúc. Naoki tìm kiếm trong dòng người, thấy Yumiko đang vừa đi vừa cười nói với một nữ công nhân khác. Naoki rảo bước lại gần cô.

Naoki chưa cất tiếng gọi, Yumiko đã nhận ra cậu. Cô đứng khựng lại, khuôn mặt không giấu nổi vẻ ngỡ ngàng.

“Có chuyện gì thế?” Cô bạn bên cạnh hỏi.

“Không có gì. Cậu đi trước đi.”

Cô bạn ngó Naoki ngờ vực rồi vượt qua mặt cậu. Yumiko cũng nhìn cậu không chớp mắt.

“Đến đây một lát,” Naoki túm chặt tay cô.

Kéo Yumiko vào một góc khuất, cậu mới buông tay, rút lá thư từ trong túi ra giơ lên trước mặt cô.

“Thế này là thế nào?”

“Đây là cái gì?” Yumiko xoa xoa chỗ cổ tay vừa bị nắm chặt.

“Cô còn dám hỏi? Đây là thư của anh trai tôi. Anh ấy biết tôi đã tìm được việc, còn biết cả tên công ty. Chính cô đã kể với anh ấy, phải không?”

Yumiko không trả lời, đưa mắt nhìn sang nơi khác.

“Ngoài cô ra, tôi không hề nói với bất kì ai. Người duy nhất có khả năng báo cho anh tôi biết chỉ có thể là cô. Hãy thành thực đi!”

“Hừ” một tiếng, Yumiko ngước lên lườm đáp trả. “Tôi nói đấy. Không được à?”

“Hẳn nhiên là không được. Cô quên những gì tôi nói rồi sao? Tôi không muốn liên lạc với anh ấy nữa.”

“Nên tôi mới đảm nhận việc đó thay cậu. Chuyện này chẳng có gì sai trái cả. Tôi viết thư cho ai là quyền tự do của tôi.”

“Cô...”

Mặt Naoki nhăn nhúm lại vì tức. Suýt chút nữa cậu đã giơ tay tát, nhưng kịp nhịn vì thấy ánh mắt cô chợt chuyển hướng ra sau lưng cậu. Ngoảnh đầu lại nhìn, Naoki thấy một người đàn ông đang chạy đến, trông có vẻ như là quản lý của nhà máy. Chắc hẳn cô bạn ban nãy đã mách với ông ta.

“Chạy ngay đi!” Yumiko thì thào vào tai cậu.

“Cậu kia! Làm gì đấy? Cậu tìm cô Shiraishi có việc gì?” Quản lý nhíu mày.

“Đây là người nhà tôi. Anh ấy đến để thông báo chuyện gia đình.” Yumiko lấp liếm.

“Có chuyện gì à?”

“Vâng, có chút chuyện. Nhưng bây giờ ổn rồi.” Cô ấy ngước nhìn lên Naoki. “Cảm ơn anh. Em sẽ gọi lại sau. Cho em gửi lời hỏi thăm đến cô nhé.”

Cô dùng mắt nài nỉ cậu mau rời khỏi đây.

Không được làm om sòm giữa chốn công cộng. Naoki xoay người lại, cúi chào quản lý vẫn đang nhìn cậu bằng ánh mắt hoài nghi, rồi bất mãn rời đi.

Trên đường ra cổng, cậu đi qua khu xử lý rác thải. Hai người ngồi ăn cơm hộp lúc nãy đang xử lý đống sắt với khuôn mặt vô cảm. Cậu bất giác thấy bóng dáng của chính mình ngày trước tại nơi đây.

Cậu thà chết cũng không muốn quay trở lại tháng ngày đó.

Suốt thời gian còn lại của ngày, Naoki cứ vật vờ trong phòng, lòng nóng như lửa đốt. Hơn 7 giờ tối, chuông cửa reo lên. Cậu ra mở cửa, quả nhiên là Yumiko.

“Xin lỗi nhé, tôi thấy đến trực tiếp còn nhanh hơn là gọi điện thoại.”

“Thế mà cô cũng tìm được đến đây.”

“Ừ, phải nhờ cảnh sát chỉ đường... Tôi vào được không?”

“Ừm.”

Đây là lần đầu tiên Yumiko đến nhà mới của cậu. Cô ngồi xuống sàn, đảo mắt thăm thú xung quanh.

“Cậu quyết tâm chuyển nhà?”

“Miễn tiết kiệm đủ tiền.”

“Cậu thực sự không muốn liên lạc với anh trai nữa?”

“Lèo nhèo mãi!”

Yumiko ngồi im không nói gì, chỉ gật đầu chầm chậm. Mãi sau, cô

rút từ trong túi xách bên cạnh ra một phong bì dày, đặt trước mặt Naoki.

“Cái này, cậu dùng đi.”

“Cái gì?”

“Cậu xem rồi sẽ hiểu.”

Naoki dòm thử, trong phong bì là khoảng ba mươi tờ 10.000 yên.

“Thế này là đủ tiền chuyển nhà đúng không?” Yumiko hỏi.

“Ý cô là gì?”

“Chẳng có ý gì cả. Cậu muốn chuyển nhà nhưng không đủ tiền, thế nên tôi cho cậu vay.”

“Chẳng phải chính cô ngăn cản tôi ư?”

“Trước thì đúng, bây giờ khác rồi. Như vậy mới tốt cho Naoki, có lẽ cũng tốt cho cả anh trai cậu nữa...” Yumiko cúi mặt xuống.

Naoki hết nhìn phong bì lại nhìn Yumiko. Nếu được, cậu muốn chuyển nhà trước khi chính thức vào làm. Gấp rút tìm phòng luôn may ra sẽ kịp.

“Chỗ làm của tôi ở Nishikasai.” Cậu nói. “Hôm kia, công ty vừa gửi thông báo tới. Hình như làm việc ở cơ sở nào thì sẽ tổ chức lễ ra mắt công ty ngay tại cơ sở đó.”

“Nishikasai? Cách đây xa quá.”

“Ừ, đó cũng là lý do tôi muốn chuyển nhà.”

“Số tiền này có giúp được gì không?”

Naoki gật đầu, hứa sẽ trả lại sớm nhất có thể.

“Naoki nhất quyết không liên lạc với anh trai nữa thật à?”

“Tôi định thế. Tôi và anh ấy giờ đã như người dưng nước lã.”

“Thế à...” Yumiko thở dài.

Ngày hôm sau, Naoki tức tốc đến quận Edogawa, hỏi thăm hai công ty bất động sản. Công ty thứ hai giới thiệu cho một một ngôi nhà khá ưng ý, có thể đi làm bằng xe đạp. Vì không có người bảo lãnh nên tiền đặt cọc sẽ cao hơn, may có thêm số tiền Yumiko cho vay nên đã đủ.

Sang tháng Tư là Naoki có thể đi làm từ nhà mới. Cậu cảm thấy cả tinh thần và thể xác như được tái sinh. Lần này, cậu hứa với bản

thân rằng phải sống một cuộc sống bình thường như bao người khác, không còn bị thiên hạ chỉ trỏ sau lưng, cũng không còn bị phân biệt đối xử như trước nữa.

Sau một tháng đào tạo, người ta mới chính thức giao việc cho nhân viên mới. Naoki được phân vào bộ phận bán máy tính cá nhân. Nghe nói đây là bộ phận bận nhất và cũng vất vả nhất, tuy trong lòng hơi lo lắng nhưng cậu lại thấy càng có động lực để quyết tâm.

Ngày ngày mặc áo khoác có logo cửa hàng, niềm nở tiếp đón hết lượt khách này đến lượt khách khác, cuộc sống mới của Naoki đã bắt đầu như thế. Ngoài sản phẩm đang được bày bán, cậu còn phải nắm rõ những sản phẩm không có mặt ở đây, thậm chí cả những sản phẩm sắp ra mắt nữa. Bởi vậy sau khi trở về nhà, cậu vẫn phải nghiên cứu thêm. Không chỉ đọc tất cả tài liệu sẵn có, cậu còn tranh thủ ngày nghi đến hiệu sách hay thư viện để bổ sung kiến thức liên quan đến máy tính. Dĩ nhiên, chỉ mỗi kiến thức sách vở thôi chưa đủ để xoay xở ở cửa hàng. Cậu còn chịu khó quan sát những nhân viên bán hàng lâu năm, ngầm học hỏi kĩ năng chăm sóc khách hàng của họ. Đồng thời, Naoki cũng tham khảo các cuốn sách hướng dẫn sử dụng kính ngữ trong giao tiếp. Cậu muốn mọi người xung quanh phải thừa nhận rằng Takeshima Naoki có tư cách sống trong xã hội này như một con người bình thường.

Ba tháng sau, cuối cùng Takeshima Naoki cũng được công ty công nhận thực lực. Cậu rất hài lòng, thầm hi vọng mai sau sẽ được thăng chức mà không gặp trắc trở gì.

Cậu không còn nhận được thư của Tsuyoshi nữa. Cũng phải! Ngoài công ty ra, cậu không báo địa chỉ mới cho bất cứ ai. Cuộc sống cứ thế êm đềm trôi được vài tháng.

Một buổi sáng như bao ngày khác, Naoki vẫn đi làm bằng xe đạp. Nhưng đến nơi, cậu thấy trước cửa hàng có hai xe cảnh sát, còn có cả cảnh sát đứng gác nữa. Cậu định bước vào thì bị yêu cầu xuất trình thẻ nhân viên.

“Có chuyện gì vậy?”

Cậu vừa hỏi vừa giơ thẻ ra, nhưng viên cảnh sát trẻ tuổi không trả lời, không phải vì thấy khó chịu mà vì không biết có nên trả lời hay không.

Gian bán máy tính nằm trên tầng hai, có một phòng thay đồ nhỏ ở trong góc. Naoki hay thay đồ ở đây, thêm nữa máy chấm công cũng nằm ngay bên cạnh. Nhưng hôm hay cảnh sát đứng chắn ngay từ cầu thang, cản lối đi của cậu.

“Không được vào cửa hàng!” Cảnh sát nghiêm mặt lại. “Mời lên tầng năm bằng thang máy!”

Tầng năm là văn phòng.

“Xảy ra chuyện gì à?” Naoki lại hỏi một lần nữa.

“Rồi sẽ có người giải thích.” Viên cảnh sát xua tay tỏ vẻ bực bội.

Các nhân viên khác lục tục đến công ty. Họ cũng bị cảnh sát đối xử như với Naoki. Mọi người chào nhau qua quýt rồi bắt đầu hỏi nhau xem rốt cuộc đã có chuyện gì.

“Trong nhà kho cũng đầy cảnh sát đấy,” đàn anh ở gian bán loa đài thì thầm to nhỏ. Nhà kho nằm sau lưng cửa hàng, ở phía bên kia con đường nhỏ. Hàng tồn kho hầu như đều chứa cả trong đó.

Trên tầng năm đã có sẵn mấy nhân viên. Giống như cậu, họ cũng không thể vào gian bán hàng nên mới lên đây. Vì không đủ ghế ngồi nên nhiều người vừa đứng vừa trò chuyện.

Hình như có trộm, Naoki dần nắm bắt được vấn đề. Ngoài 70 máy chơi game chuẩn bị ra mắt trong hôm nay, cửa hàng còn bị khoắng mất phần mềm cài game, phần mềm máy tính, máy tính cá nhân... Nhà kho không mất mát gì.

“Ừm, mọi người chú ý.” Đại diện chi nhánh đầu bạc trắng lên tiếng.

Tất cả ngưng nói chuyện, tập trung chú ý vào đại diện.

“Chắc mọi người đã hay tin rồi, đêm qua... ùm, cũng có thể là sáng sớm nay, cửa hàng có trộm đột nhập. Hiện vẫn chưa thống kê được tổng thiệt hại nhưng gian bán game và máy tính cá nhân là tổn thất nặng nề nhất. Vì vậy, ít nhất trong sáng nay, không ai được phép vào khu vực bán hàng. Ngoài ra, một số khu vực khác cũng đã bị

phong tỏa. Ừm, tạm thời hôm nay sẽ đóng cửa, phiền mọi người làm theo chỉ dẫn của cảnh sát, cố gắng hợp tác trong việc điều tra."

Đại diện nói giọng thủng thỉnh nhưng nét mặt lại đầy căng thẳng. Naoki đứng khá xa mà còn nhận ra ông liếm môi tận mấy lần.

Tiếp đến, một người đàn ông lạ mặt bước lên. Đại diện cúi đầu chào, Naoki đoán có thể người đó là cảnh sát phụ trách chính, ông ta mặc com lê, đôi mắt có nét sắc sảo thâm trầm mà dân văn phòng thường không hề có.

Ông không xưng danh, liến thoắng chỉ đạo mọi người chia ra theo từng bộ phận, phải chờ lệnh của cảnh sát chứ không được tự ý đi lại, nếu muốn đi phải báo cho cảnh sát gần nhất. Mặt ông vênh lên như muốn nói "Tôi giúp các người điều tra, các người phải nghe lời tôi là chuyện đương nhiên". Xung quanh Naoki rộ lên những lời bất mãn.

"Cái trò gì vậy? Còn chẳng thèm giải thích lấy một câu.

"Chờ lệnh? Chờ ở đâu mới được? Ngoài khu vực bán hàng thì làm gì còn chỗ nào để đi?"

"Tóm lại phải đợi đến bao giờ?"

Kết cục tất cả phải đợi luôn ở tầng năm theo từng bộ phận. Ghế vẫn không đủ nên một số người ngồi tạm lên bàn hoặc ngồi bệt xuống sàn, chẳng ai ngăn họ lại.

"Đúng hôm nay lại gặp trộm, cửa hàng chúng ta số đen thật," anh Noda nói. Anh hơn Naoki hai tuổi. "Hôm nay phát hành cái máy đó nhỉ? Tôi còn tin chắc doanh thu sẽ khá lắm."

Toàn bộ nhân viên đều hiểu, "cái máy đó" ám chỉ máy chơi game mới tung ra thị trường.

"Việc đặt hàng trước thì sao?" Naoki hỏi. Vì là máy chơi game đang được ưa chuộng nên cửa hàng đã tiếp nhận rất nhiều đơn đặt hàng từ trước.

"Chà, sắp đến giờ mở cửa rồi. Nghỉ bán đột xuất thế này, khách hàng sẽ gọi điện quở trách mất."

"Nhìn thấy xe cảnh sát, họ tự khắc hiểu cửa hàng đang gặp chuyện, chắc sẽ không quở trách đâu."

"Đồ ngốc! Khách hàng chịu hiểu đã tốt."

Noda nói đúng. Trước giờ mở cửa vài phút, điện thoại văn phòng bắt đâu réo liên hồi, Naoki cũng bị gọi ra hỗ trợ nghe máy. Nội dung các cuộc gọi na ná nhau, đều hỏi xem máy chơi game bị đánh cắp khi nào mới được lấy về. Biết cả vụ trộm cắp, chứng tỏ khách đã đến tận cửa hàng. Thái độ sốt sắng của họ cho thấy họ chỉ chú tâm vào mỗi việc mua máy chứ chẳng thèm nghĩ cho tình cảnh của nhân viên. Nếu trả lời rằng "Sự việc vừa mới xảy ra nên chưa biết bao giờ mới có hàng", khách sẽ cả giận quát um lên. Nhưng nếu bảo "Cảnh sát đang điều tra, sẽ cố gắng lấy hàng về sớm nhất có thể", khách càng khó bỏ qua, sẽ cật vấn thêm đến hơn mười phút.

"Khá khen tên trộm chọn đúng ngày hoàng đạo để hành động. Nếu là một ngày khác, chúng ta đã chẳng đầu tắt mặt tối thế này." Noda than thở sau một cú điện thoại dài.

"Hôm khác thì còn ý nghĩa gì nữa." Naoki nhận xét.

"Tại sao?"

"Vì mục tiêu chính của tên trộm là cái máy chơi game mới phát hành."

"Cũng có thể." Noda vuốt cằm ra vẻ ngẫm nghĩ.

Hôm qua, chính mắt Naoki trông thấy các nhân viên bộ phận bán máy chơi game bê máy về gian bán, cứ hai người một máy. Lúc đó cậu nghĩ, chắc ngày mai cửa hàng sẽ nhộn nhịp lắm.

Kawamura, quản lý gian hàng bán máy tính cá nhân tiến lại gần, vẻ mặt rất khó đoán. Gian hàng máy tính cá nhân chỉ có ba người phụ trách là Kawamura, Noda và Naoki.

"Này, hai người đi theo tôi," Kawamura gọi khe khẽ. Anh chưa quá ba lăm nhưng vì tóc thưa nên trông già dặn hơn tuổi thực.

"Lại phải đi nghe khách phàn nàn ư?" Noda nói giọng chán nản.

"Không, cảnh sát muốn lấy dấu vân tay."

"Dấu vân tay?"

Naoki nhìn Kawamura thắc mắc, "Tại sao phải lấy dấu vân tay của chúng ta?"

"Họ nghi ngờ chúng ta sao?" Noda hỏi với thái độ "không thể có chuyện đó".

“Họ gọi đây là phương pháp loại trừ,” Kawamura vừa đi vừa thì thầm giải thích. “Trong số các dấu vân tay được lấy ở hiện trường, người ta loại bỏ vân tay của nhân viên trước, dấu vân tay còn lại sẽ là của tội phạm.”

“Ồ, thủ phạm để lại dấu vân tay à?” Noda nghiêng đầu hỏi.

“Với cả, hiện trường thật ra chính là khu vực bán hàng nên vân tay của khách hàng ở khắp mọi nơi. Làm sao họ phân biệt được đâu là thủ phạm?”

Kawamura đứng lại, kiểm tra chắc chắn xung quanh không có ai mới ghé sát mặt hai người.

“Các cậu đừng kể ra ngoài, cảnh sát nhận định rằng thủ phạm là người trong công ty.”

Noda té ngửa “Hả” một tiếng. Kawamura nhíu trán, giơ ngón trỏ lên miệng.

“Rõ ràng thủ phạm nhắm vào máy chơi game, vấn đề ở chỗ tại sao hắn lại biết hôm nay máy được cất tại khu vực bán hàng? Cảnh sát rất quan tâm chi tiết này.”

“Ai chẳng biết hôm nay là ngày ra mắt chính thức,” Noda nói khẽ, nhưng Kawamura chưa chịu thua.

“Cảnh sát bảo, thông thường trộm hay nhắm vào nhà kho. Tuy nhiên trong kho lại không hề có dấu vết đột nhập, suy ra thủ phạm đã biết máy chơi game được đặt tại khu vực bán hàng ngay từ đâu.”

“Thế nên mới đoán là người trong công ty...”

Không để Naoki nói hết câu, Kawamura chặn lời luôn.

“Hôm qua, máy chơi game được chuyển tới sau khi cửa hàng đã đóng cửa.”

Không chỉ mình nhóm Naoki, mà những người khác cũng lần lượt bị dẫn đến căn phòng có tổ giám định đang chờ để lấy dấu vân tay. Xong xuôi, cảnh sát sẽ lấy lời khai của từng nhân viên một. Người thẩm vấn nhóm Naoki là một cảnh sát mang họ Furukawa, khoảng 35 tuổi, thân hình vạm vỡ, mái tóc cắt húi cua.

Nội dung câu hỏi đều dễ đoán, thí dụ có biết máy chơi game mới ra mắt được chuyển đến khu vực bán hàng không, có nói cho người

ngoài biết chuyện đó không.

Naoki bảo có biết nhưng không nói với ai. Noda và Kawamura cũng có câu trả lời tương tự.

“Vậy, dạo gần đây các cậu có thấy gì lạ không?” Furukawa đổi câu hỏi.

“Lạ?” Kawamura vô thức nhắc lại.

“Cái gì cũng được. Chẳng hạn trông thấy ai đó đáng ngờ, hay một vị khách điệu bộ kì quái?”

Nhóm Naoki nhìn nhau. Thấy Noda và Kawamura đều tỏ ra bối rối, Naoki nghĩ chắc biểu cảm của cậu cũng y hệt.

“Thế nào?” Furukawa sốt ruột thúc giục.

“Không, chắc thế...” Kawamura vừa gãi đầu vừa nhìn hai người còn lại.

“Không có gì lạ thật sao?”

“Nói thế nào nhỉ...” Kawamura ngập ngừng. “Chỗ chúng tôi là đại siêu thị nên lượng khách đến mỗi ngày đông vô kể. Đã thế, người mua thì ít, người đến xem thì nhiều. Chúng tôi đâu thể nhớ hết tất cả. Trong số đó thể nào cũng có người hành xử hơi khác thường, nhưng nếu cứ để ý mãi đến họ thì chúng tôi không thể làm việc được.”

Naoki và Noda gật đầu lia lịa trước ý kiến của đàn anh. Kawamura đã nói hộ tâm tư của họ.

Cảnh sát có vẻ chưa thỏa mãn nhưng không căn vặn tiếp.

Thành ra hôm nay nhóm Naoki bị giữ lại đến tận giờ tan làm. Trên đường về, Naoki tiện ghé qua quán ăn nhanh, thấy ti vi đang đưa tin về vụ việc. Mắc kẹt tại cửa hàng suốt cả ngày, thế mà cảnh sát chẳng nói cho cậu bất cứ thông tin gì, đến giờ Naoki mới biết được đại khái tình hình qua chương trình thời sự. Thấy bảo kẻ trộm đã cạy cửa cuốn, nhưng ổ khóa của cửa ra vào không có dấu hiệu bị phá. Camera an ninh thì bị cắt dây điện nên không hoạt động. Căn cứ vào số lượng đồ vật bị lấy cắp, có thể đoán rằng thủ phạm không chỉ có một người mà là một nhóm trộm lành nghề.

Naoki vừa về đến nhà, điện thoại đã reo inh ỏi. Là Yumiko. Cô

cũng biết chuyện.

“Khổ ghê cơ. Gian hàng cậu phụ trách có mất mát gì không?”

“Bị lấy trộm phần mềm máy tính. Chỉ vì chuyện này mà mất nguyên ngày ngồi sắp xếp chứng từ, lại còn bị cảnh sát hỏi lên hỏi xuống, lấy dấu vân tay này nọ, đúng là xui tận mạng.”

“Lấy dấu vân tay? Tại sao Naoki lại phải lấy dấu vân tay?”

“Họ gọi là phép loại trừ. Nhưng cảnh sát nghi ngờ trong nội bộ có kẻ gian.” Cậu lặp lại lời Kawamura.

“Hả? Thế là thế nào? Naoki đâu có giống kẻ sẽ làm mấy chuyện đó?”

“Chắc trình tự điều tra của cảnh sát đòi hỏi phải như vậy. Vả lại xem tin tức trên ti vi sẽ hiểu, ngoài máy chơi game ra, cảnh sát vẫn còn căn cứ khác để nghi ngờ thủ phạm là người trong nội bộ công ty.”

“Ví dụ?”

“Như máy quay an ninh không hoạt động, ổ khóa không bị phá, hình như còn có dấu vết của kẻ tiếp ứng từ bên trong nữa.”

“Hừm, tức là có nội ứng thật?”

“Tôi cũng nghĩ vậy.”

“... Naoki này, mai cậu có phải đi làm không?”

“Có chứ. Hôm nay chúng tôi đã phải bận tối tăm mặt mũi để chuẩn bị sẵn sàng cho ngày mai. Cấp trên còn bảo mai phải chào hỏi khách dõng dạc hơn, tiếp đón khách nhiệt tình hơn để hình ảnh công ty không bị xấu đi.”

“Không vấn đề gì chú?”

“Vấn đề gì?”

“Thì...” Yumiko im lặng một lúc rồi lúng búng nói. “Thì thủ phạm rất có thể là người trong cửa hàng.”

Naoki cười qua điện thoại, “Thế thì sao?”

“Nhỡ nguy hiểm thì sao? Trên ti vi còn nói là một băng đảng tội phạm chuyên nghiệp.”

“Có thể là băng đảng thật, nhưng họ chỉ ăn trộm thôi chứ không tấn công người ta đâu.”

“Thật không?” Yumiko vẫn chưa yên lòng.

“Đừng tưởng tượng linh tinh rồi lại lo nghĩ không đâu. À chuyện tiền nong, tôi sẽ trả nốt bàng tiền thưởng đợt này.”

Ý cậu là khoản tiền vay Yumiko. Hồi công ty phát tiền thưởng đợt hè, cậu đã trả trước một phần.

“Lúc nào trả cũng được mà.”

“Ai lại thế.”

Hai người tán gẫu thêm một lúc rồi cúp máy. Dạo này, Yumiko không nhắc đến Tsuyoshi nữa, có lẽ do biết rằng Naoki sẽ không thoải mái.

Năm ngày sau vụ trộm, Naoki đang giới thiệu máy tính cho một khách hàng nữ thì Kawamura lại gần thì thầm vào tai, “Để tôi làm cho, cậu lên tầng năm đi.”

Naoki ngạc nhiên quay lại nhìn, “Ngay bây giờ?”

“Ừ!” Kawamura gật đầu. “Tôi không biết là chuyện gì nhưng cấp trên bảo tôi tìm cậu.”

“Vâng...” Naoki hoang mang đi về phía cầu thang máy dành cho nhân viên.

Trên văn phòng tầng năm, ai nấy đều bận rộn bên bàn làm việc của mình. Vụ trộm gây ảnh hưởng không hề nhỏ, nhưng có vẻ các nhân viên đã lấy lại được tác phong làm việc như thường ngày.

Naoki đang đứng ngơ ngác thì bên cạnh có tiếng gọi “Takeshima”. Một người đàn ông hói đâu tiến lại gần cậu, chính là trưởng phòng hành chính.

“Xin lỗi cậu nhé, đang làm việc lại bị gọi ra ngoài.”

“À, không có gì.”

“Qua đây với tôi một lát.” Ông huých nhẹ lưng Naoki.

Khu vực văn phòng có một góc tách biệt được ngăn rèm, trưởng phòng dẫn cậu đi tới đó. Bên trong đặt một chiếc bàn họp, có hai người đàn ông đang ngồi đợi sẵn, một người là viên cảnh sát hình sự Furukawa mà cậu đã gặp trước đây. Có nghĩa người còn lại cũng là cảnh sát hình sự.

Furukawa xin lỗi vì đã gọi cậu ra trong giờ làm, giọng điệu đậm chất công việc.

“Chúng tôi có vài chuyện muốn xác nhận với cậu,” Furukawa nói.

“Là chuyện gì?”

“Mong cậu nghe rồi đừng tức giận. Về vụ việc lần này, chúng tôi cho rằng cần phải điều tra từ tất cả mọi hướng. Nói thẳng ra, chúng tôi nghi ngờ trong nội bộ có kẻ tiếp tay cho thủ phạm. Vì vậy, chúng tôi muốn nắm rõ các mối quan hệ của tất cả nhân viên ở một chừng mực nào đó. Chúng tôi không muốn xâm phạm đời sống riêng tư của mọi người, mà chỉ muốn làm rõ một số vấn đề như có ai dính líu tới xã hội đen, hay đang nợ hẳn một khoản tiền lớn, hay có người nhà đang trong hoàn cảnh đặc biệt không.”

Naoki rất hiểu ý anh ta, đúng là cảnh sát phải tìm hiểu những chuyện này thật. Đồng thời, cậu cũng đoán ra lý do vì sao cậu lại bị gọi lên. Cậu thầm cầu nguyện cho phỏng đoán của mình là sai.

Tiếc thay ông trời không nghe thấy lời cầu nguyện của cậu. Furukawa lấy sơ yếu lý lịch của Naoki ra.

“Cậu có anh trai đúng không?” Cảnh sát chăm chú nhìn Naoki.

Naoki nhìn trưởng phòng hành chính. Không biết cảnh sát đã trình bày nghi ngờ của họ với công ty đến mức nào? Hay chỉ điều tra mỗi việc cậu còn người thân khác hay không thôi?

“Vâng, tôi có anh trai.” Cậu tạm thời gật đầu với cảnh sát. Điều này được viết trong lý lịch, cậu không thể nói dối được.

“Theo những gì cậu trình bày với công ty, anh cậu hiện đã sang Mỹ học nhạc?”

“Vâng!” Naoki thấy toàn thân nóng lên, tim cũng đập nhanh hơn.

“Ở đâu trên nước Mỹ?”

“Đâu đó quanh New York... Tôi cũng không rõ. Chúng tôi hoàn toàn không liên lạc với nhau.”

Furukawa ngờ vực. Anh ta đặt lý lịch của Naoki lên bàn, hai tay đan vào nhau, cả người ngả về phía trước.

“Thật chứ?”

“Cái gì thật?”

“Chuyện anh trai cậu đi Mỹ. Có đúng là thật không?”

Cảnh sát nhìn cậu chòng chọc. Naoki giơ mu bàn tay lên quẹt miệng.

“Anh trai cậu xin visa làm việc hay visa du học?”

Naoki cúi gằm mặt, lắc đầu, “Tôi không rõ.”

“Dù thế nào anh ấy cũng không thể ở lại trên đất Mỹ mãi. Lần về Nhật gần đây nhất là khi nào?”

Naoki nín thinh. Trả lời bừa không khéo lại lộ sơ hở. Cậu liếc nhìn trưởng phòng hành chính. Ông khoanh tay lại, gương mặt nhăn nhó khó chịu.

“Có gì khó nói à?” Cảnh sát hỏi.

“Không, chỉ là... chuyện của anh trai, tôi cũng không rõ lắm.”

“Nhưng hai người là anh em, chắc vẫn phải nắm được một hai điều. Nếu cậu quả tình không biết gì về tung tích anh ấy, chúng tôi sẽ chính thức mở điều tra.”

“Anh trai tôi có liên quan đến vụ trộm sao?”

“Vì chưa biết nên mới phải điều tra. Đứng trên cương vị cảnh sát, chúng tôi không thể chấp nhận toàn bộ câu chuyện của cậu được. Không phải tôi không tin cậu, mà đây là thủ tục bắt buộc.”

Những lời này Naoki cũng hiểu. Song, cậu không muốn nói về Tsuyoshi ngay tại đây.

Cảnh sát tiếp tục, “Hay vì có trưởng phòng nên cậu khó nói? Nếu vậy tôi sẽ mời trưởng phòng ra ngoài.”

“Ừm...” Naoki khẽ lên tiếng, cảm giác như vừa bị nhìn thấu tâm can.

“Vậy để tôi ra.” Trưởng phòng đứng dậy khỏi chỗ ngồi. “Không vấn đề gì.”

Naoki gật đầu nhẹ. Trực giác mách bảo cậu không còn ở công ty này được nữa.

Trưởng phòng bỏ đi, cảnh sát thở dài.

“Theo cái nghề này bao năm, tôi tự rèn luyện cho mình trực giác vô cùng nhạy bén. Nghe có vẻ phi khoa học nhưng đó là sự thật. Khi nhìn vào sơ yếu lý lịch của cậu, không hiểu sao tôi lại có cảm giác

chẳng lành. Tôi thấy những mô tả của cậu về anh trai có vẻ không thỏa đáng lắm. Có phải cậu đang giấu giếm điều gì đó? Thế nên tôi mới muốn gặp cậu. Xem ra trực giác của tôi có vẻ đúng nhỉ?"

Naoki vẫn ngồi im, cảnh sát bèn hỏi lại lần nữa.

"Anh trai cậu đang ở đâu?"

Naoki liếm môi, hất tóc mái sang bên, "Trong tù."

"À ha!" Furukawa không ngạc nhiên. Có lẽ anh ta cũng đã nghĩ đến câu trả lời này. "Phạm tội gì?"

"Tôi buộc phải nói à?"

"Không muốn nói cũng được, đằng nào chúng tôi vẫn sẽ biết thôi. Chịu khó tìm một lúc là ra. Có điều đến lúc đó lại tìm cậu để xác nhận thì không hay ho lắm đâu." Cảnh sát khéo léo dẫn dụ, Naoki đành miễn cưỡng gật đầu.

"Anh trai cậu đã làm gì?" Furukawa lặp lại câu hỏi với giọng điệu khác.

Naoki nhìn thẳng vào mắt viên cảnh sát mà trả lời, "Cướp của giết người."

Sự việc trái với dự đoán, Furukawa mở to mắt nhìn lại cậu, "Chuyện xảy ra khi nào?"

"Khoảng sáu năm trước..."

"Hừm, thì ra là vậy. Thế nên cậu mới bịa ra chuyện đi nước ngoài. Tôi hiểu suy nghĩ của cậu, bây giờ xin việc cũng gian nan lắm."

Furukawa chống hai khuỷu tay lên bàn, đan tay vào nhau đỡ lấy cằm rồi khép mắt lại trong chốc lát.

"Chúng tôi sẽ không tiết lộ chuyện này với bên công ty," Furukawa mở mắt.

Naoki gật đầu, thầm nghĩ dù sao cũng muộn rồi.

Nhưng đúng là cảnh sát không hề báo lại tội trạng của anh trai Naoki cho công ty biết. Bằng chứng là sau đó công ty đã phải tìm đủ mọi cách tự điều tra. Hình như trưởng phòng hành chính còn gọi cả Noda và Kawamura lên để hỏi xem có biết gì về anh trai của Takeshima không. Tất nhiên cả hai đều nói không biết.

Tuy nhiên sớm muộn gì họ cũng sẽ phát hiện ra. Một khi đã muốn biết, công ty có thể điều tra rất dễ dàng, cứ thuê thám tử tư giúp đỡ là được.

Và ngày đó đã đến. Một tháng sau vụ trộm, Naoki lại bị trưởng phòng hành chính gọi lên. Hôm nay không thấy bóng dáng cảnh sát, thay vào đó lại có trưởng phòng nhân sự đang chờ sẵn.

Trưởng phòng hành chính giải thích với giọng đều đều, rằng về phía công ty, nắm rõ hoàn cảnh gia đình của nhân viên là điều rất cần thiết, nếu phát hiện ra quá trình phỏng vấn thi tuyển vào công ty có hiện tượng dối trá, họ không thể nhắm mắt làm ngơ. Thế nên công ty đã điều tra về anh trai cậu.

Tiếp theo, ông kể vanh vách Tsuyoshi đã phạm tội gì, tòa án xét xử ra sao, đưa ra phán quyết thế nào và bao giờ, hiện đang bị giam ở đâu... Ngay cả Naoki cũng không thể sắp xếp những chuyện này cho rõ ràng. Có lẽ đây là sản phẩm điêu tra của thám tử.

“Những điều tôi nói có sai ở đâu không?” Trưởng phòng hành chính đầu hói hỏi.

“Không,” Naoki ủ rũ đáp.

“Chuyện mà cảnh sát muốn hỏi chính là điều này?”

“Vâng.”

Trưởng phòng hành chính gật đầu, nhìn sang trưởng phòng nhân sự ngồi bên cạnh. Người này đeo kính gọng vàng, mái tóc hất ngược ra sau, vẻ mặt vô cùng cau có.

“Tại sao cậu lại nói dối là anh trai đi Mỹ? Tôi cũng cho rằng nó sẽ ảnh hưởng tới chuyện tìm việc, nhưng lẽ nào cậu không thấy giấu giếm chuyện tày trời thế này là rất xấu xa à?

Naoki ngẩng lên mặt đối mặt với trưởng phòng, “Xấu xa?”

“Chẳng lẽ tôi nói sai?”

“Tôi không hiểu,” Naoki lắc đầu rồi lại cúi xuống.

Trong đầu cậu chỉ muốn cãi lại, tại sao lại xấu xa? Người họ thuê là cậu, chứ không phải anh trai cậu. Nói dối về anh trai lại nghiêm trọng đến thế sao? Cậu cũng đâu có gây rắc rối cho ai...

Trưởng phòng nhân sự gặng hỏi thêm về vụ việc của Tsuyoshi,

nhưng không đả động đến tương lai của cậu tại công ty. Naoki thậm chí đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị yêu cầu viết đơn thôi việc, nhưng ông ta chẳng đả động gì đến chuyện này.

Từ hôm đó trở đi, bầu không khí xung quanh cậu thay đổi rõ rệt. Chẳng mấy chốc, toàn bộ nhân viên đều biết anh trai Naoki là ai. Đến Noda và Kawamura cũng tỏ thái độ xa cách là cậu hiểu ngay.

Nhưng Naoki không hề bị phân biệt đối xử. Trái lại, Noda và Kawamura còn quan tâm cậu hơn cả trước. Khi làm thêm giờ nhưng không được thêm phụ cấp, họ bảo cậu đừng tự ép mình quá. Tiếc là Naoki chẳng vì thế mà thấy tâm trạng khá khẩm hơn.

Hai tháng sau vụ trộm, toàn bộ thủ phạm đã bị bắt giữ, trong đó còn có cả người nước ngoài. Một kẻ trong băng nhóm ăn trộm đã từng làm việc cho cửa hàng ở Nishikasai của Công ty Thiết bị Điện tử Shinse một năm trước nhưng đã nghỉ việc. Chính hắn đã tiết lộ cách bài trí bên trong cũng như nơi lắp đặt thiết bị chống trộm của cửa hàng cho đồng bọn. Hắn cũng biết công ty thường phân phối máy chơi game tới các cửa hàng vào một ngày trước ngày phát hành chính thức.

Sau vụ việc này, công ty quyết định cải thiện lại hệ thống quản lý an toàn nội bộ, không chỉ tăng cường hệ thống chống trộm mà còn tìm hiểu cặn kẽ các mối quan hệ của từng nhân viên. Cựu nhân viên tham gia vào vụ trộm này do đang nợ một khoản lớn nên mới đồng lõa với bọn tội phạm nhằm kiếm tiền trả nợ.

Ngoài ra, các nhân viên đều phải viết lại các thông tin như thành phần gia đình, sở thích, sở trường, thưởng phạt... rồi nộp lại cho công ty. Thậm chí còn có cột về các khoản nợ nần. Người nào không muốn viết có thể bỏ trống, nhưng mọi người tự hiểu thà viết ra còn hơn bị công ty nghi ngờ, nên đều lấp đầy các cột càng nhiều càng tốt.

“Công ty bắt viết mấy cái này thì được tích sự gì? Nếu ngại, người ta vẫn có thể không viết cơ mà?” Noda rên rẩm, tay cầm bút bi.

“Vì vụ việc liên quan đến nhân viên cũ nên công ty bắt buộc phải đề ra phương án giải quyết. Có lẽ bản thân người đề xuất phương án

này cũng biết nó không hữu ích gì rồi," Kawamura an ủi.

Trong thâm tâm, Naoki lại có suy nghĩ khác với hai người họ. Cậu ngờ ngợ rằng đây là yêu cầu của trưởng phòng hành chính. Qua trường hợp của Naoki, ông ta mới thấy rất có thể một số nhân viên vẫn đang che giấu những bí mật không thể tiết lộ với ai. Ông ta muốn nhân cơ hội này nắm bắt bí mật của họ.

Naoki viết tên Tsuyoshi vào cột gia đình, bên cạnh điền thêm đang ở trong nhà tù Chiba.

Sau đó, trời yên biển lặng cũng được thêm một thời gian. Ngày nào Naoki cũng đến công ty đúng giờ, thay đồng phục rồi nghiêm chỉnh đứng bán hàng. Cho dù kinh tế không khởi sắc thì bộ phận bán máy tính vẫn luôn bận rộn. Khách tìm đến cửa hàng vì đủ kiểu lý do khác nhau, có người hỏi về sản phẩm mới, có người hỏi về những điều không được ghi trong sách hướng dẫn, có người lại phàn nàn máy mua về rất hay gặp trục trặc. Bất kể là ai, Naoki đều khéo léo tiếp chuyện ân cần. Cậu không những giải đáp trơn tru mọi thắc mắc của khách hàng, mà còn tìm đủ mọi cách đáp ứng cả những yêu cầu vô lý của họ. Cậu tự tin rằng trên thực tế mình bán được còn nhiều hơn so với Noda hay Kawamura.

Những tưởng cuộc sống sẽ cứ thế trôi qua trong êm đẹp, thì đùng một cái công ty có thay đổi về nhân sự. Trưởng phòng nhân sự gọi cậu lên, đích thân thông báo cậu được chuyển sang bộ phận kho vận.

"Bên đó đang cần người trẻ tuổi. Cậu làm việc ở đây chưa lâu, nếu có thuyên chuyển bộ phận chắc cũng không ảnh hưởng mấy. Thế nên chúng tôi đã quyết định như vậy." Trưởng phòng nhân sự giải thích qua loa.

Không thể chấp nhận được mệnh lệnh này, Naoki không đưa tay ra nhận công văn thông báo.

Trưởng phòng nhân sự trừng mắt nhìn Naoki như muốn hỏi có vấn đề gì. Cậu cũng giương mắt nhìn đáp lại.

"Rốt cuộc vẫn là tại chuyện đó?"

"Chuyện đó là chuyện nào?"

"Là chuyện của anh trai tôi. Vì anh tôi đang ngồi tù nên tôi bắt

buộc phải đổi bộ phận?"

Trưởng phòng nhân sự ngả lưng ra sau, rồi lại rướn người sát mép bàn, "Cậu nghĩ như thế à?"

"Đúng, tôi nghĩ như thế," Naoki trả lời thẳng thừng.

"Ra vậy. Nghĩ sao tùy cậu. Chỉ hiềm mong cậu nhớ cho, đối với một nhân viên, điều chuyển công tác là không thể tránh khỏi. Rất nhiều người cảm thấy bất mãn khi thay đổi nhân sự bất đắc dĩ chứ không chỉ riêng mình cậu đâu."

"Không phải bất mãn, tôi chỉ muốn biết lý do thôi."

"Lý do chỉ có một. Bởi vì cậu là nhân viên của công ty." Trưởng phòng kết luận ngắn gọn, đứng lên tỏ thái độ không còn gì để trao đổi thêm nữa. Naoki chỉ biết ngó theo bóng lưng ông ta.

"Cái quái gì vậy? Làm thế quá vô lý, cậu phải phản đối đến cùng đi." Yumiko một tay cầm bia, bĩu môi đầy bực tức.

Hai người đang ngồi với nhau tại một quán rượu. Chính Naoki đã gọi cô đến. Dù miệng không ngừng oán trách nhưng có vẻ cô rất vui khi được mời.

"Tôi biết phản đối thế nào? Người ta đã bảo việc thay đổi nhân sự là số mệnh của người làm công ăn lương, tôi muốn cãi cũng chẳng được."

"Nhưng vẫn rất phi lý. Thành tích bán hàng của Naoki rất tốt đúng không?"

"Chẳng liên quan đâu."

"Tôi sẽ viết thư khiếu nại lên chủ tịch Công ty Thiết bị Điện tử Shinse."

Nghe Yumiko hùng hổ tuyên bố, Naoki suýt nữa phụt bia trong miệng ra, "Thôi tôi xin. Cô làm vậy, tôi càng bị để ý. Kệ đi."

"Không thì phải làm thế nào?"

"Không bị sa thải là may rồi. Trước đây mỗi lần chuyện anh trai bại lộ, đời tôi coi như xong. Làm thêm này, ra mắt ban nhạc này, tất cả đều kết thúc."

"Người yêu cũng..." Yumiko lấm lét nhìn cậu.

Naoki thở dài ngoảnh mặt đi, tiếp tục uống bia, “Miễn không bị đuổi việc là được. Tôi cũng đã từ bỏ rồi.”

“Từ bỏ?”

“Từ bỏ cuộc sống của mình. Cả đời này tôi đừng hòng được tiến lên vị trí trung tâm. Giống như hồi ở ban nhạc thì không được đứng trên sân khấu, bây giờ ở cửa hàng cũng không được xuất hiện ở khu vực bán hàng.”

“Naoki...”

“Đừng nói nữa. Tôi từ bỏ rồi!” Nói đoạn, Naoki nốc một hơi hết chỗ bia còn lại trong cốc.

Công việc mới của cậu, nói một cách ngắn gọn là nhân viên trông kho. Cậu sẽ phải nhận những thùng hàng đã đóng gói cẩn thận về, vận chuyển sang cửa hàng, rồi kiểm kê hàng tồn kho nữa. Đồng phục cũng đổi từ áo khoác màu sắc sang bộ quần áo công nhân màu xám, đội kèm mũ công nhân. Trong lúc vận chuyển thùng các tông bằng xe nâng hàng hoặc xe đẩy tay, cậu nghĩ cuối cùng cậu lại phải làm công việc giống như anh trai ngày trước. Tsuyoshi là nhân viên chuyển nhà, nhưng vì đau lưng nên không thể tiếp tục làm việc, trong một phút bồng bột đã đột nhập vào nhà người khác ăn trộm.

Thế còn mình thì sao, Naoki nghĩ. Nếu sức khỏe mình cũng bị hủy hoại thì sẽ thế nào? Công ty cho làm công việc khác thì đã tốt. Nhưng nếu không thì sao? Họ sẽ sa thải mình ư? Rồi mình sẽ suốt ngày dằn vặt chuyện tiền nong, khi đó liệu mình có nảy sinh ý nghĩ đi ăn trộm không? Chắc chắn không, nhưng bây giờ nói thì dễ lắm. Trước kia anh Tsuyoshi cũng đã bao giờ hình dung đến cảnh ăn trộm rồi lỡ tay giết bà lão trong lúc giằng co đâu? Mình có chung dòng máu với người anh mang tội sát nhân. Thứ mà người đời sợ hãi nhất chính là dòng máu đó.

Một hôm, trong lúc kiểm kê hàng tồn kho, Naoki bỗng có cảm giác ai đó đang đứng sau lưng mình. Quay đầu lại, cậu thấy một người đàn ông thấp bé đang mỉm cười. Ông mặc bộ com lê màu nâu, thắt cà vạt

cùng màu, tầm hơn sáu mươi tuổi. Đầu hói giữa đỉnh, số tóc lưa thưa còn lại thì bạc trắng.

"Có việc gì không ạ?" Naoki hỏi, đoán thầm có lẽ ông cũng là nhân viên công ty. Ngoài những lúc vận chuyển hàng ra, cổng lớn đều đóng kín, hơn nữa ngay lối vào kho cũng có quầy lễ tân. Trực quầy là một phụ nữ trung niên làm bán thời gian, nhưng không vô trách nhiệm đến mức cho người ngoài vào mà không cảnh giác hỏi han.

"Không, đừng bận tâm. Cậu cứ tiếp tục công việc đi." Người đó nói chậm rãi nhưng rất có uy.

Naoki "ừm" một tiếng rồi lại hạ mắt xuống đống chứng từ trên tay, nhưng không thể tập trung vào công việc vì còn mải băn khoăn về người đàn ông bí ẩn.

Bất chợt, ông lên tiếng, "Cậu quen với công việc ở đây chưa?"

Naoki ngước lên nhìn, thấy ông vẫn đang mỉm cười. "Vâng, cũng tàm tạm," Naoki trả lời.

"Thế à? Hệ thống kho vận như là huyết mạch của công ty, nên công việc trong nhà kho rất quan trọng. Mong cậu giúp đỡ."

"Vâng." Naoki gật đầu, nhìn vẻ mặt tươi cười của ông ấy thêm lần nữa. "Xin hỏi..."

"Ừ!" Ông khẽ nghếch cằm lên.

"Bác từ trụ sở chính xuống ạ?"

Nghe câu hỏi này của cậu, khuôn mặt ông càng rạng rỡ. Ông đút hai tay vào túi quần, tiến lại gần Naoki.

"Tôi ngồi ở tầng ba của tòa nhà."

"Tầng ba?" Naoki càng thấy đầu óc mù mịt. Naoki mới đến trụ sở chính của công ty đúng hôm phỏng vấn.

Gợi ý đến thế mà Naoki vẫn không hiểu, ông vuốt mép rồi giải thích, "Tầng ba là khu vực của ban lãnh đạo. Phòng tôi nằm trong cùng."

"Nằm trong cùng khu vực ban lãnh đạo..." Naoki khẽ lẩm nhẩm, mắt chữ o mồm chữ A.

"Hả? Lẽ nào..." Cậu liếm môi, nuốt nước bọt. "Chủ tịch?"

“Đúng thế, tôi là Hirano.”

Naoki đứng nghiêm bất động, lưng ưỡn thẳng. Cậu biết chủ tịch mang họ Hirano, chỉ không hiểu tại sao chủ tịch lại có mặt ở một nơi như thế này.

“Cậu là Takeshima?”

“Vâng!” Việc chủ tịch biết đến tên cậu còn khiến cậu kinh ngạc hơn.

“Có phải cậu thấy việc thay đổi nhân sự lần này là không công bằng?”

Bị hỏi quá đột ngột, Naoki thấy đầu óc trống rỗng, không nói nên lời. Chắc chủ tịch cũng hiểu nên chỉ cười thương cảm, vừa gật gù vừa vỗ nhẹ vào vai cậu.

“Tự nhiên đích thân chủ tịch hỏi thế, cậu cũng không dám ‘Vâng’ đâu đúng không? Đừng căng thẳng, cứ coi tôi như một ông bác người quen ghé qua thăm là được.” Nói xong, chủ tịch Hirano ngồi xuống thùng các tông bên cạnh. Đây là thùng đựng ti vi. “Cậu cũng ngồi xuống đi.”

“Dạ không, cháu...” Naoki gãi đầu.

Chủ tịch nhếch mép cười, “Có phải cấp trên dặn tuyệt đối không được ngồi lên sản phẩm không? Đó là quy định chung của toàn công ty, nhưng tôi không nhớ đã từng ra chỉ thị đó. Chẳng sao đâu, dù sao cũng không ai nhìn thấy.”

“Vâng.” Dù chủ tịch nói vậy, cậu cũng không dám ngồi xuống. Naoki bắt hai tay sau lưng giống tư thế nghỉ.

Chủ tịch ngồi bắt tréo chân, thầm đánh giá Naoki từ trên xuống dưới.

“Mọi quyết định về nhân sự của công ty đều do phòng nhân sự phụ trách. Vì thế tôi không can dự vào việc điều chuyển công tác của cậu. Sự thể thế nào, tôi cũng vừa mới được biết đầu đuôi.”

Naoki cúi đầu xuống, đoán không ra chủ tịch định nói gì.

“Song, tôi cho rằng cách giải quyết của phòng nhân sự không sai. Họ chỉ làm điều phải làm mà thôi.”

Naoki vẫn cúi gằm mặt, thở lớn một cách khó nhọc, chắc chắn

chủ tịch cũng nghe thấy.

“Chắc hẳn cậu đang nghĩ mình bị phân biệt đối xử. Rõ ràng người ngồi tù không phải mình, tại sao họ lại đối xử với mình như vậy?”

Naoki ngẩng mặt lên, vì cậu cảm nhận được trong giọng nói của chủ tịch Hirano không hề có ý cười cợt. Thực tế, chủ tịch không cười. Ông nhìn cậu nhân viên trông kho mới với vẻ mặt nghiêm túc.

“Trước đây, có phải cậu đã từng gặp chuyện tương tự? Chuyện bị đối xử bất công...”

Naoki từ từ gật đầu, “Rất nhiều là đằng khác.”

“Quả nhiên là vậy. Chắc lần nào cậu cũng khổ sở lắm. Thậm chí còn uất ức trước thái độ kì thị của người ta nữa.”

Thay vì thừa nhận, Naoki chỉ im lặng nhấp nháy mắt.

“Họ kì thị cũng là lẽ đương nhiên.” Chủ tịch nói rất bình thản.

Naoki trố mắt ra nhìn. Cậu đã tưởng ông sẽ nói công ty không hề phân biệt đối xử với cậu.

“Lẽ đương nhiên?”

“Đương nhiên,” chủ tịch khẳng định. “Hầu hết mọi người đều muốn tránh xa những kẻ phạm tội. Dù là gián tiếp, họ cũng không muốn dây dưa tới bọn tội phạm, đặc biệt là hung thủ giết người cướp của. Bởi đôi khi chỉ hơi dính dáng một chút thôi cũng sẽ bị cuốn vào rắc rối trời ơi đất hỡi. Loại bỏ tội phạm và những người có liên quan là hành động đúng đắn. Hay có thể coi đó là bản năng tự vệ.”

“Vậy, với trường hợp người nhà của tội phạm như cháu thì phải làm gì?”

“Chẳng làm gì, hết cách rồi.”

Nghe chủ tịch trả lời, Naoki đâm bực mình. Lẽ nào ông hạ cố xuống tận đây chỉ để chọc ngoáy cậu?

“Thế nên,” như thể nhìn thấu được tâm can cậu, chủ tịch nói tiếp, “Tội phạm bắt buộc phải nhận thức được chuyện này. Vấn đề không phải cứ vào tù là xong. Họ phải hiểu rằng sự trừng phạt không chỉ nhắm vào mỗi mình họ. Cậu có đồng tình với việc tự sát không?”

“Tự sát?” Chủ tịch đột nhiên đổi chủ đề, Naoki lúng túng ra mặt.

“Ý tôi là, theo cậu người ta có quyền được chết không?”

“Ừm...” Naoki suy nghĩ một lát rồi trả lời. “Cháu nghĩ là có. Bởi vì mạng sống là của mình, muốn thế nào là quyền tự do của mình.”

“Ra thế, rất giống quan điểm của thanh niên thời nay.” Chủ tịch Hirano gật đầu. “Còn việc giết người thì sao? Cậu có đồng tình không?”

“Không đời nào.”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Thế tại sao hành vi giết người lại không được chấp nhận? Dù sao nạn nhân cũng không còn ý thức nữa, nên sẽ không khao khát sống, cũng không căm hận vì bị cướp đi sinh mạng.”

“Thì bởi... Nếu chấp nhận việc giết người, thì bản thân mình cũng sẽ có nguy cơ bị giết, thế nên mới không được.”

“Lý do này đâu thể thuyết phục nổi những người chỉ chăm chăm tìm đến cái chết, bởi đến tính mạng của bản thân mà họ còn không quan tâm cơ mà. Đối với những người như thế, ta phải thuyết phục họ như thế nào?”

“Trong trường hợp đó...” Naoki liếm môi. “Phải bảo họ rằng đối phương cũng có gia đình và những người họ yêu thương. Để tránh làm những người đó đau khổ, tốt nhất nên dừng tay lại.”

“Đúng rồi!” Mặt chủ tịch giãn ra, tỏ ý bằng lòng với câu trả lời. “Cậu nói chính xác. Con người ai chẳng có tình cảm. Đó có thể là tình yêu hoặc tình bạn. Không ai được phép tự ý cắt đứt quan hệ tình cảm của người khác. Vì thế hành vi giết người tuyệt đối không được chấp nhận. Từ đó suy ra, tự sát cũng không phải việc làm đúng đắn. Tự sát là tự giết chính mình, dù bản thân cho rằng chết cũng chẳng sao, nhưng chưa chắc những người xung quanh đã mong muốn mình chết. Hành vi của anh trai cậu cũng giống như tự sát, bởi con đường cậu ấy lựa chọn sẽ dẫn đến cái chết mang tính xã hội. Cậu ấy đâu có ngờ người em trai vẫn còn sống trong xã hội này rồi sẽ phải chịu rất nhiều đau khổ. Hành động xốc nổi chẳng bao giờ giải quyết được vấn đề. Những nỗi đau cậu đang phải chịu đựng chính là sự trừng phạt cho tội lỗi mà anh trai cậu gây ra.”

“Có phải chủ tịch muốn nói, nếu tức giận vì bị phân biệt đối xử,

thì cháu nên căm ghét anh trai mới đúng?”

“Cậu có căm ghét anh trai hay không là việc của cậu, nhưng căm ghét chúng tôi là không hợp lý. Nếu nói theo kiểu tàn nhẫn, chúng tôi bắt buộc phải phân biệt đối xử với cậu, để tất cả tội phạm hiểu rằng chỉ vì mình phạm tội mà người thân phải chịu rất nhiều khổ sở.”

Naoki nhìn vẻ mặt điềm nhiên của chủ tịch Hirano. Cậu vẫn luôn bị đối xử bất công bao lâu nay, nhưng đây là lần đầu tiên cậu thấy có người bảo đối xử bất công là chính đáng.

“Tuy nhiên, hồi tiểu học các thầy cô đâu có dạy chúng ta như vậy? Có khi họ còn bảo gia đình của tội phạm cũng là nạn nhân, chúng ta phải cảm thông với họ bằng tấm lòng bao dung. Không chỉ trường học mà người đời cũng nhận thức tương tự. Tôi đoán chuyện của anh trai cậu chắc đã lan truyền khắp cửa hàng, nhưng có ai vì thế mà gây khó dễ cho cậu không?”

“Không.” Naoki lắc đầu. “Ngược lại, tất cả mọi người còn quan tâm cháu hơn trước.”

“Tôi cũng đoán thế. Cậu có biết lý do là gì không? Mọi người đều nghĩ vì cậu đáng thương nên càng phải tử tế với cậu hơn.”

“Cháu lại nghĩ khác.”

“Tại sao?”

“Tại sao à... Cháu không biết giải thích, nhưng bầu không khí tỏa ra từ mọi người khiến cháu cảm thấy như thế.”

Chủ tịch gật đầu hài lòng, “Không biết phải đối xử với cậu ra sao cho phải, mọi người cũng khổ tâm lắm. Thật ra họ chẳng muốn dính líu tới cậu, nhưng tỏ thái độ lộ liễu thì lại thành trái đạo đức. Thế nên họ họ mới khách sáo một cách thái quá. Đây chính là hành vi ‘chống phân biệt đối xử’ mà người ta vẫn hay nhắc tới.”

Naoki không thể cãi lại bất cứ lời nào của chủ tịch. Cảm giác không tự nhiên hồi còn đứng bán hàng có lẽ chính là vì nguyên do này.

“Bởi vậy tôi mới nói cách giải quyết của phòng nhân sự không hề sai. Không cần biết là phân biệt hay chống phân biệt đối xử, nhưng nếu nhân viên để đầu óc vào những chuyện khác không phải công

việc thì không thể mang lại dịch vụ tốt cho khách hàng. Để tránh làm họ phân tâm, chỉ còn mỗi cách điều động cậu sang bộ phận khác. Nhờ vậy, bộ phận ban đầu sẽ không chịu ảnh hưởng xấu bởi chuyện này nữa."

Đó là lý do cậu phải ở nhà kho tối tăm này sao? Naoki cúi nhìn xuống chân mình.

"Không phải chúng tôi không tin tưởng cậu đâu, mong cậu đừng hiểu lầm. Chúng tôi hoàn toàn không đồng tình với những suy nghĩ phi khoa học như kiểu em trai của tội phạm cũng chảy chung dòng máu phạm tội nên chắc chắn sẽ làm chuyện xấu. Nếu không tin tưởng cậu, chúng tôi đã không sắp xếp cho cậu làm ở đây. Chỉ có điều, công ty không quá quan tâm tính cách của từng người, mà quan tâm tính xã hội của họ hơn. Cậu hiện giờ lại đang mất đi điều đó."

Naoki nhớ lại những lời chủ tịch Hirano nói ban nãy, rằng hành vi của anh trai cậu giống như tự sát bởi nó dẫn đến cái chết mang tính xã hội. Phải chăng lựa chọn của Tsuyoshi không chỉ dẫn đến cái chết mang tính xã hội của mỗi một mình anh?

"Song khác với cái chết thật, cái chết mang tính xã hội vẫn có cơ hội sống lại," ông Hirano nói. "Nhưng chỉ có một cách duy nhất, đó là phải nhặt nhạnh lại tính xã hội từng chút một, dần dần tăng sợi dây kết nối với người khác. Nếu có thể tạo ra các mối quan hệ nhân sinh chằng chịt như mạng nhện với cậu là trung tâm, thì chẳng ai có thể phớt lờ cậu. Nơi hình thành sợi dây đầu tiên sẽ là ở đây." Chủ tịch vừa nói vừa chỉ xuống chân mình.

"Chủ tịch muốn cháu bắt đầu từ đây..."

"Cậu không thích à?"

"Không phải ạ!" Cậu vội vàng lắc đầu. "Từng lời của chủ tịch, cháu đều hiểu cả. Nhưng một mình cháu liệu có làm được không?"

Chủ tịch Hirano cười lớn, "Cậu chắc chắn làm được."

"Thế sao? Chủ tịch thì biết cái quái gì về cháu."

Nhận ra mình vừa trót vô lễ với chủ tịch, Naoki ngẩng đầu lên định chữa lại, thì thấy chủ tịch Hirano rút từ túi áo ngực ra một thứ.

"Quả thật tôi không biết gì về cậu. Nhưng tôi biết cậu có khả

năng thu phục trái tim người khác. Nếu không, cái này đã chẳng đến tận chỗ tôi."

Ông giơ ra một lá thư. Naoki chìa tay định nhận thì ông nhanh chóng rút lại.

"Thật tiếc, tôi không thể cho cậu xem. Người viết lá thư này đã nhờ tôi không được để cho cậu biết. Người đó còn nhận do mình tự ý viết thư nên nếu tôi cảm thấy khó chịu khi đọc thì cũng đừng đổ lỗi cho cậu."

Nghe đến đây, Naoki vỡ lẽ ngay tức khắc. Người viết chỉ có thể là một người.

"Có vẻ cậu đã biết người gửi thư là ai." Ông Hirano nói. "Vậy chắc cậu cũng đoán ra được nội dung thư như thế nào rồi đúng không? Lá thư kể lễ rất chân thành rằng trước nay cậu đều sống rất vất vả, tới bây giờ vẫn còn phải chịu khổ vì anh trai, nhưng lại có một nhân phẩm tuyệt vời. Người viết thư mong tôi hãy giúp đỡ cậu. Tuy văn phong không quá xuất sắc, nhưng tôi đã thực sự cảm động."

"Cái đồ..." Naoki siết chặt hai bàn tay.

"Lúc nãy tôi nói đây là nơi hình thành sợi dây đầu tiên. Nhưng có lẽ tôi nên sửa lại, bởi vì cậu đã nắm trong tay sợi dây đầu tiên rồi. Ít nhất cậu đã được kết nối với trái tim của người viết lá thư này. Tiếp theo cậu dần dần tăng thêm vài ba sợi nữa là được."

Chủ tịch nhét lại thư vào túi ngực, cương quyết nhìn thẳng vào mắt Naoki. Cái nhìn như muốn nói nếu cậu dám phụ lòng mong mỏi của người viết thư, cậu sẽ không có tương lai nữa.

Naoki hít thật sâu rồi từ từ thở ra, "Cháu sẽ cố gắng."

"Tôi đặt kì vọng vào cậu." Chủ tịch Hirano vỗ vỗ vào túi có chứa lá thư rồi quay lưng đi. Trong mắt Naoki, bóng dáng gầy gò thấp bé của chủ tịch bỗng trở nên thật vĩ đại.

Ngày hôm đó, sau khi kết thúc công việc, Naoki không về thẳng nhà mà nhảy lên tàu điện. Hiển nhiên là để đến nhà của người viết thư. Bàn tay giữ chặt tay nắm, thân lắc lư theo con tàu đang lao vun vút, Naoki suy đi nghĩ lại từng lời nói của chủ tịch.

Cậu nghĩ có lẽ đúng là như thế. Tình trạng khó khăn hiện tại của

cậu là một phần của hình phạt dành cho tội lỗi mà anh Tsuyoshi gây ra. Kẻ phạm tội phải hiểu rằng chính hắn đã xóa bỏ tính xã hội của những người thân thiết với hắn. Phân biệt đối xử là việc làm cần thiết để thể hiện điều đó. Naoki chưa bao giờ nghĩ được như vậy. Cậu luôn nhận định rằng sở dĩ những người xung quanh lạnh nhạt với cậu là bởi vì suy nghĩ của họ chưa chín chắn. Cậu không ngừng nguyền rủa số phận vô lý này của mình.

Có thể đây chỉ là cách tự an ủi bản thân. Sự phân biệt đối xử sẽ mãi không mất đi, vấn đề là ở chỗ đó. Naoki cứ tưởng trước giờ cậu luôn phải nỗ lực phấn đấu giữa thái độ kì thị của mọi người, nhưng con tim cậu lên tiếng phủ nhận. Lúc nào cậu cũng từ bỏ và đắm chìm trong tuyệt vọng, để rồi tự cho mình là nhân vật chính của một vở bi kịch.

Tới trước căn hộ của Yumiko, Naoki bấm chuông cửa nhưng không ai trả lời. Bưu phẩm vẫn ở yên trong hòm thư, hình như Yumiko chưa về. Cậu hối hận vì đã không gọi điện trước.

Naoki phân vân không biết có nên tìm nơi nào đó giết thời gian hay là cứ đứng chờ trước cửa. Yumiko cũng có công chuyện của mình, đôi lúc còn phải đi ăn đi uống cùng đồng nghiệp nữa.

Hay ra quán cà phê ngồi đợi, một lát sau hẳng gọi? Đang mải nghĩ, Naoki vô tình đảo mắt qua hòm thư, lập tức chú ý tới một lá thư gài bên trong. Chính xác hơn, cậu chú ý đến mã bưu chính viết ở mặt sau phong bì, những con số có một đặc trưng nhất định.

Không thể nào? Cậu vừa nghĩ thầm vừa rút thư ra.

Khoảnh khắc nhìn thấy tên người nhận, toàn thân cậu nổi da gà. Cậu không tin nổi vào mắt mình.

Nét chữ quen thuộc tới mức phát ghét.

CHƯƠNG 8

Gửi Takeshima Naoki

Naoki à, em khỏe không?

Nhanh quá, sắp hết năm rồi. Naoki thấy năm nay của em như thế nào? Anh thì vẫn thế. Vài người anh quen đã ra tù, thay vào đó lại xuất hiện thêm vài gương mặt mới. Nhắc mới nhớ, tuần trước có một người thú vị lắm. Anh ta trông giống hệt nghệ sĩ Shimura Ken. Mọi người bảo anh ta bắt chước Shimura Ken đi. Anh ta cũng làm theo nhưng không giống chút nào. Trông anh ta thế thôi, nhưng khi hỏi lý do vào đây, anh đã bị một phen bất ngờ. Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong. Anh rất muốn kể chi tiết, nhưng những chuyện này đều không được phép viết vào thư, nên khi nào ra tù, anh sẽ kể cho nhé. Dạo này anh rất hay nói "sau khi ra tù", cũng tại Naoki toàn viết cho anh như thế. À đúng rồi, trong thư tháng trước, em bảo bao giờ anh ra tù, việc đầu tiên anh em mình phải làm là sẽ cùng nhau đi thăm mộ mẹ. Đọc những dòng này, anh vô cùng hạnh phúc. Tất nhiên anh cũng có dự định đi thăm mộ mẹ. Nhưng trước hết nên đến thăm mộ bà Ogata đã. Anh phải kính cẩn xin lỗi trước mộ bà Ogata, rồi sau đó mới đến nơi khác được.

Ôi, anh lại viết về chuyện sau khi ra tù rồi. Trong khi vẫn còn nhiều năm nữa. Anh sẽ cố không nhắc đến nó, trước tiên cứ phải nỗ lực từng ngày đã. Nhưng Naoki biết lo nghĩ cho anh sau khi ra tù, làm anh rất biết ơn. Quả nhiên em là một người em trai tốt. Anh muốn cảm ơn mẹ vì đã mang em đến với anh.

Năm nay, tháng nào em cũng viết thư cho anh, anh vui lắm. Thật ra, trước đây anh hơi cô đơn. Nhưng em đừng tự ép bản thân, công việc ở cửa hàng thiết bị điện tử chắc rất vất vả. Quan

trọng là phải giữ gìn sức khỏe. Khi nào tiện thì trả lời thư anh cũng được.

Từ giờ trời sẽ ngày càng lạnh, cẩn thận đừng để bị cảm. Lần sau anh sẽ lại viết thư tiếp.

Tsuyoshi

Nhìn những dòng chữ chỉ khiến người ta ngao ngán, tay cầm thư của Naoki run lật bật. Biết bao nghi vấn cứ quay mòng mòng trong đầu cậu. Tại sao nó lại được gửi đến đây? Tsuyoshi đang thao thao cái gì vậy? Thư tháng trước là thư nào?

Nhưng nếu nhìn vào địa chỉ nhận thư, cậu có thể dễ dàng hình dung ra câu trả lời. Trên phong bì đề địa chỉ nhà Yumiko, phía sau còn chú thích là Shiraishi.

Có nghĩa là Tsuyoshi đang tưởng đây là địa chỉ mới của Naoki. Tại sao anh ấy lại nghĩ như vậy? Câu trả lời chỉ có một.

Đúng lúc đó, Naoki nghe thấy tiếng bước chân leo lên cầu thang. Cậu quay sang, bắt gặp Yumiko đã sắp lên đến nơi. Khuôn mặt cô bừng sáng khi trông thấy cậu.

“Naoki, cậu đến đấy à?” Cô vồn vã hỏi. “Có chuyện gì thế?”

“Đây là cái gì?” Naoki giơ cả thư lẫn phong bì ra.

Yumiko tối sầm mặt lại, cúi đầu xuống chớp mắt lia lịa.

“Tôi đang hỏi đây là cái gì. Trả lời đi!”

“Tôi sẽ giải thích, vào trong nhà trước đã.” Nói rồi, cô lấy chìa khóa mở cửa.

“Cô tự ý làm những việc này nhằm mục đích gì?”

“Xin cậu đấy,” Yumiko quay lại nhìn cậu với ánh mắt năn nỉ. “Vào nhà đi!”

Naoki thở dài, đi theo vào.

Yumiko cởi áo khoác màu trắng, bước tới bồn rửa tay.

“Naoki uống cà phê nhé?”

“Cô mau giải thích đi! Thế này là thế nào?” Naoki ném phong bì và thư xuống sàn.

Yumiko đun ấm nước, lẳng lặng nhặt phong bì và thư lên. Cô gấp

thư cẩn thận, nhét lại vào phong bì rồi để lên giá để thư treo tường cạnh điện thoại bàn. Trên giá vẫn còn mấy phong thư nữa, cái nào cũng có nét chữ hết sức quen thuộc với Naoki. Đây đều là thư gửi cho cậu.

"Xin lỗi!" Yumiko quỳ xuống sàn, cúi đầu thật thấp.

"Cô làm cái gì đấy? Định xin lỗi một cách lịch sự hay đang mỉa mai tôi vậy?"

Yumiko thở dài, "Đúng là tôi đã tự ý làm như thế. Nhưng tôi không cho rằng mình sai."

"Cô gửi thư cho anh tôi mà không hỏi ý kiến tôi, còn cố tình bảo tôi chuyển nhà đến đây để anh tôi gửi thư tới địa chỉ này. Thế mà còn nói là không sai?"

"Về mặt pháp luật, tôi không sai." Cô vẫn cúi đầu.

"Nhưng xét cả tình lẫn lý thì sai rành rành. Cô mạo danh tôi để gửi thư, lại còn tự tiện đọc thư anh gửi cho tôi nữa."

"Chuyện này..." Yumiko nuốt nước bọt. "Mỗi lần bóc thư, tôi cũng thấy bứt rứt trong lòng. Nhưng không đọc thì đâu viết thư hồi âm được."

"Đã thế sao cô còn làm? Dùng tên của tôi để trao đổi thư với anh trai tôi, rốt cuộc cô có ý đồ gì?"

"Thì..." Yumiko hơi ngẩng đầu lên nhưng vẫn không dám nhìn thẳng vào mặt Naoki. Nhưng như thế cũng đủ để cậu trông thấy đôi hàng mi ướt nhèm của cô. "Tại Naoki nói sẽ không bao giờ viết thư cho anh trai nữa, thậm chí còn không cho anh ấy biết địa chỉ mới."

"Điều đó thì liên quan gì tới cô?"

"Không liên quan, nhưng mà... làm vậy chẳng phải sẽ khiến anh ấy rất buồn sao? Rõ ràng là ruột thịt, lại chỉ còn mỗi hai anh em nương tựa vào nhau, thế mà lại không liên lạc với nhau nữa."

"Lúc trước tôi cũng nói rồi. Tôi muốn cắt đứt quan hệ với anh ấy. Tôi muốn sống ở nơi mà những lá thư của anh ấy không thể tới được nữa, sống trong một thế giới không hề dính dáng gì tới anh ấy."

"Làm vậy thì có ý nghĩa gì?"

"Tôi không cần biết nó có ý nghĩa gì. Nhưng tôi chịu đủ ánh mắt

dị nghị của người đời rồi. Tôi không muốn bị người ta kì thị nữa."

Khi hét lên những lời này, cậu cũng không ngờ hai chữ "kì thị" lại xuyên vào tim cậu đau nhói như vậy. Cậu chợt nhớ tới những lời chủ tịch Hirano mới nói vài giờ trước.

Yumiko dè dặt ngước nhìn cậu, hai dòng nước mắt chảy dài trên má, "Dù cậu che giấu đến mấy, sự thật vẫn sẽ không thay đổi. Có lẩn tránh cũng vô ích. Thà đối diện với nó có phải hơn không?"

Những lời này lại như xuyên thêm nhát nữa vào tim Naoki. Yumiko nói đúng. Cho đến nay, Naoki đã quá dễ dãi với bản thân. Cậu tự cho rằng mình luôn phải chật vật tìm cách sống tiếp giữa thái độ kì thị của thiên hạ. Nhưng từ giờ trở đi, cậu phải nỗ lực hơn nữa, mày mò tìm cách tiếp tục vươn lên mà không còn né tránh sự kì thị đó.

Naoki mím chặt môi, ngồi quỳ xuống trước mặt Yumiko, nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô. Yumiko tròn xoe mắt ngạc nhiên.

"Xin lỗi!" Naoki nói nhỏ.

Yumiko há hốc mồm.

"Hôm nay tôi đến không phải để nói những điều này, mà thật ra tôi muốn cảm ơn cô."

"Cảm ơn?"

"Lá thư gửi chủ tịch là do Yumiko viết, đúng không?"

"À..." Hiểu ra vấn đề, Yumiko khẽ gật đầu. "Lại là tại tôi lo chuyện bao đồng..."

Naoki lắc đầu, "Chủ tịch đích thân tới gặp tôi, còn giảng giải rất nhiều điều. Nhờ đó, tôi vỡ vạc được bao nhiều chuyện, cũng hiểu ra rằng mình đã quá ngây thơ."

"Vậy là cậu không giận vì tôi viết thư cho chủ tịch?"

"Ừ! Thêm nữa..." Naoki nhìn giá để thư. "Tôi cũng không nên tức giận khi cô viết thư cho anh trai tôi. Có lẽ chỉ những lá thư của tôi mới an ủi được người anh đang ở trong tù." Thấy Yumiko gật gù đồng tình, cậu mới hỏi. "Nhưng chẳng lẽ anh ấy không nhận ra nét chữ không phải của tôi?"

Yumiko mỉm cười chỉ ra bàn viết.

Trên đó có máy đánh chữ loại rẻ tiền.

CHƯƠNG 9

Naoki à, em khỏe không?

Em lại chuyển nhà rồi hả? Cứ chuyển nhà suốt thế này, chẳng phải sẽ rất tốn tiền đặt cọc sao? Nhưng nếu tiện cho công việc thì đành vậy.

Anh thấy ghi địa chỉ mới là nhà Shiraishi. Tức là em đang trọ tại nhà của một người có tên là Shiraishi à? Ở trọ thì có được cho ăn ba bữa không? Nếu được thì tốt quá. Em vừa mới đi làm công ty nên chắc sẽ bận lắm [...] *Đóng dấu bưu điện ngày 20 tháng Tư.*

Naoki à, em khỏe không?

Không ngờ em trả lời thư nhanh như thế, làm anh hơi sửng sốt. Em có thời gian rảnh để viết thư à? Dĩ nhiên anh vui lắm. Anh chẳng bao giờ dám mơ tưởng em sẽ hồi đáp ngay tức thì. À phải rồi, trong thư tháng trước anh quên không hỏi, em dùng máy đánh chữ đúng không? Không được nhìn thấy chữ viết tay của Naoki, anh cứ thấy buồn buồn, nhưng dùng máy đánh chữ sẽ tiện hơn. Dù gì em cũng làm việc ở cửa hàng điện tử, không biết dùng máy đánh chữ mới là lạ. Trong số những người mới vào đây, nhiều người cũng biết sử dụng máy tính. Cũng có người dùng máy tính làm việc xấu nên bị bắt. Cụ thể là việc xấu gì thì anh không thể viết ra được [...] *Đóng dấu bưu điện ngày 23 tháng Năm.*

Naoki à, những ngày nắng nóng liên tiếp sắp đến rồi. Mưa nhiều hơn, đâu đâu cũng bốc lên mùi ẩm mốc. Muốn giặt giũ mà không được giặt giũ, cảm giác thật khó chịu. Không thể ngăn mồ

hôi tiết ra nên phải cố làm sao để mồ hôi không thấm vào quần áo. Đồng nghĩa với việc phần lớn thời gian anh đều cởi trần. Rất nhiều người cũng làm như thế nên trong phòng trông cứ như nhà tắm công cộng.

Công việc của em chắc vất vả lắm. Ở thư trước, em bảo có quá nhiều thứ phải ghi nhớ. Đến thông minh như em mà còn nói thế, chứng tỏ việc không hề đơn giản. Ngày nào em cũng mang tài liệu về nhà học à? Chăm quá. Loại vớ vẩn như anh chắc chắn không làm được như thế đâu [...] *Đóng dấu bưu điện ngày 20 tháng Sáu.*

Naoki à, em khỏe không?

Anh đọc thư em rồi. Chúc mừng em được nhận tiền thưởng. Anh cũng muốn được nói thử một lần câu "Anh được nhận tiền thưởng" quá. Không biết em được thưởng bao nhiêu, nhưng nếu em muốn giữ bí mật thì đành vậy. Nghe đến tiền thưởng, anh càng cảm nhận sâu sắc Naoki đã trở thành nhân viên công ty rồi. Đây là thành quả cho bao cố gắng của em bấy lâu nay. Em giỏi thật đấy! Vừa đi làm vừa học đại học, giờ thì có một công việc tuyệt vời. Anh rất muốn khoe với mọi người rằng anh có một người em trai như thế. Thật ra anh cũng đã từng khoe là em trai của anh tài giỏi vô cùng [...] *Đóng dấu bưu điện ngày 22 tháng Bảy.*

Đọc thư của Tsuyoshi, Naoki thấy mất mình cay cay. Tsuyoshi không hề biết người đọc thư của anh là một cô gái hoàn toàn xa lạ có tên Shiraishi Yumiko, cũng không biết chính cô đã gửi thư hồi âm cho anh dưới cái tên Naoki, anh chỉ biết cần mẫn viết từng lá thư trong niềm hạnh phúc vô bờ. Có lẽ Tsuyoshi còn coi những lá thư của em trai là niềm khích lệ lớn nhất. Trước đây, Naoki chưa bao giờ tưởng tượng nổi thư của cậu lại chứa đựng sức mạnh to lớn đến thế.

Naoki rời mắt khỏi đống thư, ngẩng mặt lên nhìn Yumiko ngồi bên cạnh, đầu rũ xuống chờ đợi.

“Giờ tôi đã hiểu vì sao Yumiko toàn bắt tôi phải kể tường tận chuyện ở công ty. Hóa ra cô lấy đó làm tư liệu viết thư cho anh tôi.”

Yumiko mỉm cười, “Bản thân tôi cũng muốn nghe chuyện của Naoki mà.”

“Nhưng anh không hề nhận ra người viết thư đã thay đổi thật sao?”

“Tôi luôn thận trọng để anh ấy không phát hiện được.”

“Ra thế.” Naoki về lại chỗ cũ rồi ngồi xuống, bắt tréo chân lại. “Nhưng... tại sao?”

“Cái gì tại sao?”

“Tôi đã định hỏi từ trước, tại sao cô phải làm bao nhiêu việc cho tôi?”

“Chuyện này...” Yumiko cúi xuống, vẻ mặt thoáng khó chịu.

“Tôi từng cho rằng cứ mỗi lần tôi thú nhận chuyện của anh trai với bất kì ai, họ đều xa lánh tôi. Nhưng không phải. Vẫn còn một người không rời bỏ tôi. Đó chính là Yumiko. Tại sao?”

“Cậu muốn tôi rời bỏ cậu?”

“Cô hiểu tôi không hề có ý đó.”

Trông mặt Yumiko nhẹ nhõm hẳn, rồi cô chìm đắm vào suy tư. Một lát sau mới lên tiếng, mặt vẫn cúi gằm, “Vì tôi cũng thế.”

“Cũng thế?”

“Bố tôi phá sản tự nguyện.” Nói xong, cô ngẩng mặt lên. “Chuyện kể ra ngớ ngẩn lắm. Bố tôi là con nghiện mạt chược, ông nợ một khoản tiền rất lớn. Tôi đoán có lẽ ông bị bọn xấu lừa lọc.”

“Thua mạt chược nhiều quá không trả nổi nên phá sản?”

Yumiko lắc đầu, “Để trả số tiền thua, ông phải chạy vạy vay khắp nơi, hết ngân hàng đến những chỗ cho vay nặng lãi... Cứ nhớ đến lại nổi da gà. Ngày nào cũng có người đến đòi nợ...” Cô nặn ra một nụ cười buồn bã. “Có kẻ còn kêu bố tôi gán tôi vào quán mát xa trá hình mà trả nợ.”

Nghe đến đấy, chính Naoki cũng nổi da gà.

“Họ hàng thân thích có hỗ trợ phần nào nhưng chẳng thấm vào đâu. Cuối cùng, cả nhà tôi phải âm thầm trốn đi trong đêm, chẳng

dám lộ diện cho đến khi đơn xin xác nhận phá sản được thông qua. Tôi được gửi nhờ ở nhà họ hàng, khó khăn lắm mới tốt nghiệp cấp ba, cũng khó khăn lắm mới được vào làm công ty hiện tại. Nếu công ty phát giác ra chuyện của bố, khéo tôi cũng bị đuổi việc."

"Hiện giờ bố cô ở đâu?"

"Ông đang làm việc ở một công ty vệ sinh chuyên quét dọn cho các tòa nhà văn phòng. Mẹ cũng đi làm thêm. Nhưng mấy năm rồi tôi chưa gặp họ. Chắc bố nghĩ chẳng còn mặt mũi nào mà gặp mọi người." Yumiko mỉm cười nhìn Naoki. "Đúng là một chuyện ngớ ngẩn."

Naoki chẳng biết phải đáp lại thế nào. Cậu không ngờ Yumiko lại có quá khứ cay đắng như thế. Thấy cô lúc nào cũng ở bên cạnh động viên mình, cậu cứ tưởng cô hẳn phải được nuôi nấng trong một môi trường tốt đẹp.

"Cả nhà tôi đã từng sống chui sống lủi, nên tôi rất ghét lẩn tránh, cũng không muốn thấy ai khác phải lẩn tránh. Vì thế tôi mong Naoki đừng trốn tránh nữa. Chỉ có vậy thôi."

Nước mắt Yumiko trào ra. Naoki đưa tay ra lau giúp. Yumiko ôm lấy tay cậu bằng cả hai bàn tay của mình.

CHƯƠNG 10

Gửi Takeshima Naoki

Naoki à, em khỏe không?

Trong này lúc thì oi bức, lúc lại lạnh đột ngột. Anh đoán hè sắp đến rồi. Mùa mưa năm nay có vẻ sẽ ít mưa. Anh hơi lo không biết có thiếu nước không. Mỗi khi thiếu nước, trong tù cũng bắt mọi người phải dùng tiết kiệm.

Bé Miki dạo này thế nào? Hằng ngày anh đều ngắm ảnh mà em gửi đợt trước. Hồi con bé mới chào đời, anh thấy giống Naoki như hai giọt nước. Nhưng khi xem ảnh gần đây, anh lại thấy nó hao hao Yumiko. À tất nhiên là giống cả hai rồi. Anh hỏi các bạn anh trong này, họ nói trẻ con có lúc giống bố, có lúc giống mẹ, cứ đổi qua đổi lại như vậy cho đến cuối cùng giống ai thì tùy thuộc duyên số. Có người lúc nhỏ là vịt con xấu xí, lớn lên lại hóa thiên nga xinh đẹp; cũng có người hồi bé bụ bẫm đáng yêu, thế mà lớn lên thô kệch khó coi, có lẽ cũng do đó mà ra. Anh không biết cách lý giải này có bao nhiêu phần trăm là sự thật. Nhưng dù thế nào đi nữa, em và Yumiko vẫn là một cặp nam thanh nữ tú nên đương nhiên Miki cũng sẽ rất xinh xắn. Bây giờ mới ba tuổi thôi mà đã như một thiên thần rồi. Đáng yêu thế này thì có mà nổi tiếng cả khu phố ấy chứ. Có điều vẫn phải cảnh giác, ở đời đầy rẫy những kẻ suy nghĩ xấu xa. Nhớ để mắt đến con bé, đừng để nó bị bắt cóc. Anh không định dọa em, nhưng anh cứ lo lắng cho Miki suốt đấy. Tuy chưa gặp mặt nhưng con bé vẫn xuất hiện trong giấc mơ của anh. Hình như ba tuổi là lúc trẻ con dễ thương nhất. Sắp tới chắc cũng không cần phải quá thấp thỏm nữa.

Anh đang nghĩ, tội nghiệp Miki toàn phải chơi một mình. Hai

em sẽ sinh thêm đứa nữa chú? Đúng là sẽ tốn kém hơn, nhưng có anh chị em mới thích. Kẻ như anh lại nói chuyện này, chắc em sẽ chê cười mất. Anh chỉ là đồ anh trai ngu ngốc chẳng được tích sự gì.

Anh lại lắm lời rồi. Đừng giận anh nhé! Tháng sau, anh lại viết thư tiếp.

Tsuyoshi

Tái bút: Nếu được, anh muốn em gửi kèm thêm ảnh Miki cho anh nữa.

Khi về đến khu nhà tập thể Sun Heights Kasai của công ty, Naoki thấy chị Maeda đang tưới cây. Chị sống ở tầng một, rất thân với Yumiko. Chồng chị là nhân viên bán hàng tại cửa hàng khu vực Tây Kasai của Công ty Thiết bị Điện tử Shinse.

Sun Heights Kasai gồm hai tòa nhà, mỗi tòa có tám căn hộ. Một trong hai tòa được công ty Shinse dùng làm nhà ở cho nhân viên.

"Chào chị!"

Naoki cất tiếng chào, chị Maeda quay lại tươi cười.

"Cậu về rồi đấy à? Hôm nay về sớm nhỉ?"

"Vâng, vì không bán được, cũng không phải giao hàng đi đâu."

"Đúng đấy! Chồng tôi cũng than phiền suốt. Trước đây hễ giảm giá là bán đắt lắm, nhưng giờ có giảm đến mấy khách cũng chẳng thèm đến."

"Thế mới khổ." Naoki cúi đầu chào rồi leo lên cầu thang. Ngay trên nhà chị Maeda chính là nhà của vợ chồng cậu.

Vừa mở cửa ra, cậu đã thấy mùi canh cá ngừ sực nức. Yumiko đang nếm thử món gì đó trong bếp. Cô dừng tay, trìu mến nhìn cậu, "Anh về rồi à? Sớm thật đấy."

"Chị Maeda tầng dưới cũng vừa nói thế."

Đi qua phòng bếp kiêm phòng ăn là tới hai buồng nữa ở bên trong. Một buồng là phòng ngủ, còn buồng kia được sử dụng để tiếp khách. Naoki vừa cởi áo ngoài vừa ngó đầu dòm vào phòng khách. Miki đang ngủ trên thảm. Yumiko đã đắp chăn cho bé. Cạnh Miki là

con cún nhồi bông mà bé yêu thích.

“Lúc nãy, em cho con ăn sớm. Ăn xong con ngủ luôn. Hôm nay, em cho con đi công viên nên chắc nó mệt. Miki chơi cũng ác lắm.”

“Con quen với công viên chưa?” Naoki vừa thay quần áo vừa hỏi.

“Không những quen mà còn đòi đi suốt, em đến khổ với nó. Trẻ con đúng là thích chơi ở bên ngoài.”

“Hẳn nhiên!”

Thay đồ rửa mặt mũi chân tay xong xuôi, Naoki ngồi vào bàn ăn. Yumiko nhanh nhẹn bày đồ ăn.

“Con kết bạn với ai chưa?” Naoki hỏi.

“Con vẫn thân nhất với Emi và Serina, hai đứa chơi cùng ngay từ đầu. Giờ con còn chơi với cả cậu bé Tatt nữa. Tatt sinh sau Miki hai tháng nhưng khá lớn. Em rất ngạc nhiên.”

“Thằng bé không chọc ghẹo Miki chứ?”

“Anh yên tâm. Các mẹ đều trông chừng bên cạnh, với cả Tatt là cậu bé ngoan.”

Nghe Yumiko nói vậy, Naoki cũng thấy nhẹ nhõm. Không chỉ vì con gái độc nhất đã có bạn, mà còn vì Yumiko cuối cùng đã hòa nhập được với hội các bà nội trợ ở công viên.

Naoki vừa ăn cơm Yumiko nấu, vừa ngắm nghía khuôn mặt say ngủ của Miki. Trước đây cậu cứ tưởng sẽ không bao giờ được trải qua những tháng ngày bình yên thế này. Vậy mà nó đã thành sự thật. Mỗi ngày đều trôi qua rất bình thường, nhưng với cậu lại chẳng khác nào báu vật.

Hai người dọn về sống chung chưa được bao lâu thì Yumiko mang thai. Naoki lòng dạ rối bời, còn Yumiko lại không mấy lo âu. Khi thông báo chuyện có thai, cô đã nói rằng, “Chúc mừng, từ nay anh được gọi là papa rồi!”

Thế là Naoki dẫn cô đi đăng kí, nhưng không tổ chức đám cưới. Ít nhất cậu đã trao cho cô một chiếc nhẫn rẻ tiền tại khu công viên mà có thể nhìn thấy nhà thờ. Đó chính là đám cưới của hai người.

Nếu có em bé thì nhà của Yumiko sẽ không đủ chỗ. Naoki bèn xin vào nhà tập thể của công ty. Tỉ lệ cạnh tranh khá cao, vậy mà Naoki

vẫn giành được suất.

“Naoki đã đạt được thành công đầu tiên với trọng trách của một người bố rồi.” Yumiko cười.

“Trước giờ anh toàn thua mấy trò may rủi,” Naoki thú nhận. Yumiko liền gật đầu đáp lại với vẻ mặt nghiêm túc.

“Trước kia đúng là đen đủi thật. Từ giờ trở đi, mọi chuyện đều sẽ thuận lợi!”

“Được thế thì tốt.” Cậu cũng gật đầu theo.

Tình hình cứ xoay chuyển xoành xoạch, từ chuyển nhà, Yumiko nghỉ việc, chuẩn bị trước khi sinh, rồi cuối cùng em bé ra đời. Chỉ giải quyết những việc cần thiết ngay trước mắt thôi cũng khiến Naoki quay cuồng. Yumiko thì điềm tĩnh hơn. Dù mọi thứ thay đổi đến chóng mặt, cô vẫn không quên nhắc nhở Naoki viết thư cho Tsuyoshi.

“Chuyện này phải báo cho anh ấy sớm. Nhất định anh ấy sẽ rất ngạc nhiên, nhưng cũng sẽ vui thay cho chúng ta.”

Từ hồi sống chung cho đến khi hai người kết hôn, Yumiko vẫn luôn để tâm đến chuyện viết thư cho Tsuyoshi. Chẳng may Naoki bận rộn hay không có hứng, cô đều hối thúc.

“Anh đã báo với anh trai là Miki biết đi rồi chưa? Hả? Vẫn chưa? Tại sao? Anh mà không viết sớm, lá thư tiếp theo lại tới bây giờ. Tháng trước nữa cũng lề mề y như vậy. Anh viết về Miki đi. Tin nổi bật nhất tháng này vẫn là chuyện của con bé. À phải rồi, gửi kèm cả ảnh có được không?”

Naoki rất biết ơn sự tận tâm của cô. Mặt khác, cậu cũng thấy bất an. Dường như cô hơi quan tâm thái quá đến việc viết thư cho Tsuyoshi thì phải.

Đôi khi cậu nghĩ, lẽ nào cô cố tình làm thế để không phải cảm thấy tự ti nữa?

Bữa tối vừa kết thúc, chuông ngoài hành lang reo lên. Naoki nhòm qua mắt thần gắn trên cửa, thấy một phụ nữ có mái tóc dài, bên cạnh hình như vẫn còn ai đó.

“Vâng, có chuyện gì thế?” Cậu hỏi trước khi mở cửa.

“Thật xin lỗi, muộn thế này rồi vẫn còn đến làm phiền. Ngày mai tôi sẽ chuyển đến đây, nên hôm nay tới chào hỏi mọi người trước,” người phụ nữ cất lời.

Naoki mở cửa. Bên ngoài quả nhiên có hai người. Sau lưng người phụ nữ là một người đàn ông có khuôn mặt quen quen, nhưng cậu nhất thời không nhớ đã gặp ở đâu.

“Ngại quá, đã tối thế này rồi.” Người phụ nữ lại cúi đầu xin lỗi. Người đàn ông cũng làm theo, có lẽ là chồng cô ấy. “Tôi là Machiya. Ngày mai, chúng tôi sẽ dọn vào căn 202, chắc còn làm phiền nhà mình nhiều nên chúng tôi đến thăm hỏi trước.”

Người vợ ăn nói gãy gọn lưu loát, có lẽ tính cách cũng khảng khái, rõ ràng. Còn người chồng lại tạo ấn tượng chỉ biết lầm lũi làm theo lời vợ.

“Hai người khách sáo rồi,” Naoki cũng cười đáp lại. “Nếu tôi có thể giúp được gì thì xin cứ nói. Ngày mai tôi cũng ở nhà.”

Ngày mai là ngày nghỉ lễ. Chính vì thế nên họ mới chọn ngày này để chuyển nhà.

“Cảm ơn. À, đây là một chút quà mọn, mong anh nhận cho.” Người phụ nữ đưa ra một gói giấy nhỏ, bên trên có dán mảnh giấy viết “Machiya”.

“Cảm ơn rất nhiều!” Nhận lấy gói quà, Naoki ngoảnh mặt ra sau thì thấy Yumiko đã đến bên cạnh. “Họ sẽ chuyển đến căn 202.”

Yumiko cũng rất niềm nở, “Nếu có gì thắc mắc, xin cứ hỏi tự nhiên.”

Người vợ cúi đầu cảm ơn rồi định ra về. Nhưng không hiểu sao người chồng cứ săm soi Naoki mãi.

“Ơ kìa, cậu Takeshima hồi trước làm ở bộ phận bán máy tính cá nhân đây mà.”

“À, vâng...”

Thấy đối phương tự nhiên nhắc lại chuyện cũ, Naoki ngớ người ra. Cậu nhìn lại mặt anh ta, kí ức lúc này mới trở lại với cậu.

“Có phải anh ở bộ phận kế toán...”

“Ừ, Machiya đây. Tôi vừa mới bị điều tới nơi này, chứ lúc trước

tôi ở Kameido.” Machiya lầm bầm như đang tự nói một mình.

“Hóa ra là thế.”

Cái thời vẫn còn làm ở gian hàng bán máy tính, Naoki có gặp anh ta đôi, ba lần. Hình như anh ta vào làm trước cậu một năm.

“Tôi không hề biết cậu ở nhà tập thể cho nhân viên đấy.” Machiya không nhìn Naoki nữa mà rời mắt đi nơi khác, tay giơ lên gãi má.

“Hai người quen nhau sao?” Vợ anh ấy hỏi.

“Cũng không hẳn là quen.” Machiya trả lời như thể đang cố phân trần, hết nhìn Naoki lại nhìn sang Yumiko. “Thế ngày mai phiền hai người nhé!”

“Vâng.”

Yumiko vừa đóng cửa vừa nói, “Em có linh cảm xấu.”

“Tại sao?”

“Anh ta toàn soi mói người khác. Chị vợ nói năng lịch sự khiêm tốn, còn anh chồng vừa biết Naoki là hậu bối liền quay ngoắt thái độ luôn.”

“Xã hội này coi trọng địa vị mà.” Naoki khóa cửa lại, cố tình nói giọng thản nhiên. Thật ra, trong lòng cậu cũng dự cảm thấy có điều chẳng lành. Tuy thời gian làm ở bộ phận bán máy tính không lâu, nhưng vẫn đủ khiến vụ việc của Tsuyoshi bị bại lộ, khiến đồng nghiệp nhìn cậu bằng con mắt khác. Machiya cũng biết chuyện.

Không lẽ nào, Naoki khẽ lắc đầu. Chuyện xảy ra đã lâu, chắc Machiya cũng quên rồi.

Miki có vẻ đã tỉnh giấc, bắt đầu làm nũng Yumiko.

10 giờ sáng hôm sau, một chiếc xe tải lớn chở đồ nội thất đỗ lại ngay cạnh chung cư. Naoki quan sát từ cửa sổ thấy vài nhân viên mặc đồng phục đang lanh lẹ vận chuyển đồ lên căn 202. Đồ nội thất cái nào cũng mới coong. Naoki nhớ lại hồi cậu và Yumiko dọn vào đây ở, có mỗi bàn nước là đồ mới.

Khi đó, thấy cảnh hai vợ chồng trẻ không thuê công ty chuyển nhà mà tự mình khệ nệ bê đồ đạc, nên cả vợ chồng Maeda dưới tầng

một và mấy anh chị đồng nghiệp sống gần đấy cũng ra giúp đỡ. Nhờ đó mà mọi người mới thân thiết với nhau.

Khoảng 3 giờ chiều là vợ chồng Machiya chuyển đồ xong. Rốt cuộc họ cũng chẳng cần nhờ Naoki giúp.

“Vợ của anh Machiya có vẻ giàu khủng khiếp.” Yumiko mới đi mua đồ về, vừa cho thức ăn vào tủ lạnh vừa kể. “Nghe nói nhà bố mẹ đẻ ở khu Setagaya, bố là quản lý cấp cao của công ty nào đó.”

“Em nghe ai kể?”

“Chị Maeda. Em vừa gặp chị ấy ở siêu thị.”

Tin đồn về gia đình mới lan truyền nhanh chóng mặt. Naoki nghĩ chắc lúc mình đến, họ cũng nói này nói nọ. Cũng may chuyện của anh Tsuyoshi chưa truyền đi rộng rãi.

Nửa đêm hôm đó, Naoki đang ngủ thì cảm giác như có ai đang lay mình. Mở mắt ra, cậu thấy khuôn mặt hoang mang của Yumiko.

“Chuyện gì thế?” Cậu hỏi với giọng ngái ngủ.

“Hình như sau nhà có tiếng động lạ.”

“Tiếng động lạ? Sau chung cư ấy hả?”

“Vâng.” Yumiko gật đầu. Phía sau chung cư là lối đi hẹp, người muốn đi qua cũng khó.

“Hay là mèo hoang?”

“Không phải. Em vừa nhòm ra cửa sổ, nhưng tối quá nên nhìn không rõ.”

Naoki bò ra khỏi chăn, mở cửa sổ phía sau. Quả nhiên tối thui, chẳng nhìn thấy gì.

“Nhưng anh có nghe thấy gì đâu.”

“Lúc nãy em vừa nghe thấy mà. Ghét anh quá! Lỡ ai phóng hỏa thì sao?”

“Làm gì có chuyện đó.” Naoki bật cười, nhưng trong lòng cũng cảm thấy hơi bất an. Cậu cởi đồ ngủ rồi trấn an vợ. “Được rồi. Để anh đi xem thử.”

Cậu mau chóng thay quần áo, cầm đèn pin đi ra ngoài. Khắp chung cư nhà nào nhà nấy tắt đèn đóng cửa im im. Vòng ra phía sau, cậu bật đèn pin lên thì thấy vô số thùng các tông. Tất cả đều được

gấp lại, xếp chồng lên nhau. Trên mỗi thùng đều có logo của công ty chuyển nhà.

Naoki tắt đèn pin quay trở về. Vừa định bước lên cầu thang, trước mặt cậu bỗng xuất hiện bóng người. Là Machiya. Anh ta đang ôm trong tay một chồng bìa các tông.

"A..." Sắc mặt anh ta trở nên khó chịu.

"Cứ chuyển nhà xong là lại đau đầu với đống thùng các tông." Naoki nói nhẹ nhàng.

"Ừ, vì không có chỗ để." Machiya lầm rầm đáp lại như thể đang độc thoại.

"Nhưng ai lại cho ra đằng sau này. Để đề phòng hỏa hoạn, họ không cho phép làm vậy đâu."

"Tôi chỉ để hai, ba ngày thôi. Sau tôi vứt đi ngay."

"Nhưng ngày vứt rác giấy cũng đã được quy định rõ. Các gia đình ở đây đều tuân thủ nghiêm túc..."

"Lắm lời quá! Biết rồi." Machiya cắt ngang lời Naoki, tặc lưỡi quay người lại bỏ đi.

Mấy ngày tiếp theo trôi qua trong yên bình. Biến động lớn nhất có lẽ là việc vợ Machiya mang thai. Chuyển đến nơi ở mới chưa đầy hai tháng, bụng chị ta đã to ra trông thấy.

"Chắc bác sĩ bảo cưới." Chẳng biết hóng được ở đâu, Yumiko về nhà vừa hào hứng kể với chồng vừa chuẩn bị bữa tối. "Nhất định hai người đã kịp làm đám cưới trước khi cái bụng to ra."

"Thì chúng mình cũng giống họ còn gì?"

"Đúng vậy. Thế nên có thể coi chúng ta là tiền bối của họ ở khoản này. Hôm nào phải mang quà sang chúc mừng mới được."

Naoki gật đầu cười, nhưng trong lòng vẫn còn điều vướng mắc. Cậu từng chạm mặt Machiya ở công ty mấy lần, nhưng anh ta luôn tỏ thái độ thờ ơ. Ngay cả khi Naoki chủ động chào hỏi trước, anh ta cũng chỉ đáp lại cho có. Naoki tự hỏi, lẽ nào anh ta vẫn để bụng chuyện đêm hôm đó, cái hôm Machiya đã bỏ qua quy định mà vứt thùng các tông phía sau chung cư. Naoki có ý tốt nên mới nhắc nhở,

nhưng biết đâu Machiya lại thấy tự ái.

Nhưng nghĩ lại thì không thể nào. Chẳng ai lại để bụng mấy chuyện vặt vãnh như vậy cả.

Ba ngày sau, khi vừa từ công ty về nhà, Naoki thấy một túi giấy lớn đặt ngay sau cửa. Nhìn vào bên trong, cậu thấy một đống tã giấy mới. Cậu hỏi Yumiko có chuyện gì, cô ỉu xìu thở dài.

"Em tích điểm ở hiệu thuốc và được quy đổi ra thành món này."

"Nhưng sao lại đổi tã giấy? Miki có cần nữa đâu."

"Làm gì còn cái nào tử tế hơn đâu. Em nghĩ, chi bằng đem cho nhà chị Machiya cũng được."

"À, ra thế!" Naoki gật đầu. "Vậy ngày mai em đem cho họ nhé. Hơi sớm nhưng chắc họ sẽ rất vui."

Yumiko nhún vai, bĩu môi, "Được thế đã tốt."

"Ý em là sao?"

"Lúc nãy em đem sang rồi. Nhưng họ nói không cần."

"Hả, thật sao? Nói thẳng luôn là không cần à?"

"Ý thì là thế nhưng cách nói tế nhị hơn. 'Nhà tôi không định dùng tã giấy, thật mất công của cô quá, cô đem cho nhà khác vậy.' Đấy, kiểu như thế."

"Con họ không dùng tã giấy?"

"Thực tế đúng là có những bà mẹ không chủ trương dùng tã giấy thật. Nếu sử dụng tã giấy, thời gian quấn tã sẽ lâu hơn, như thế lại không tốt cho trẻ. Chẳng phải nhà mình cũng hạn chế sử dụng tã giấy cho Miki sao."

"Nhưng khi đi ra ngoài cũng tiện mà."

"Em cũng nói thế," Yumiko lắc đầu, "Nhưng chị ấy nhất quyết bảo không cần. Người ta đã nói vậy, em cũng không thể ép."

"Thế là em mang về?"

Naoki nhìn chỗ tã giấy với vẻ khó hiểu. Mỗi cặp bố mẹ có cách nuôi dạy con riêng cũng không sai, nhưng sao có thể từ chối món đồ mà người khác mất công mang sang cho mình? Dùng hay không dùng cũng nên nhận lấy trước đã rồi tính sau. Chí ít cậu sẽ không bao giờ

phũ mặt người ta.

“Biết thế không chọn tã mà chọn bộ dụng cụ sơ cứu còn hơn.” Yumiko nói vẻ chán ngán.

Khoảng một tháng sau đó, hai người mới lại nhắc đến chủ đề vợ chồng Machiya. Một chiều thứ Bảy, Yumiko đi ra ngoài mua đồ với Miki. Chập tối, vừa về nhà cô đã hăm hở báo cáo với chồng.

“Chị Machiya hôm nay ra mắt ở công viên đấy.”

“Ra mắt ở công viên? Nhưng chị ấy đã sinh con đâu.”

“Cũng có người vẫn đi trước khi sinh con. Ra đấy rồi nghe nhiều lời khuyên từ mọi người cũng tốt, với lại đứa trẻ sau khi ra đời cũng sẽ dễ hòa nhập hơn.”

“Thế em đã khuyên những gì?”

“Em chẳng nói gì hết. Trong hội các bà nội trợ ở công viên, em vẫn còn là lính mới, không thể ra vẻ này nọ được.

“Lằng nhằng thật.”

Cuộc đối thoại chỉ dừng lại ở đó. Naoki chẳng quá bận tâm, Yumiko càng không cho rằng chuyện có gì to tát. Họ tin những tháng ngày bình yên sẽ cứ thế kéo dài mãi.

Đúng đợt này, công việc của Naoki ngày càng bận rộn. Không phải vì kinh doanh khấm khá mà trái lại, do công ty mạnh tay cắt giảm nhân sự nên mỗi người lại phải gánh thêm nhiều việc khác. Ngày ngày đều phải tăng ca về muộn nhưng không được thêm trợ cấp. Lúc về được đến nhà, con gái yêu đã ngủ say, cậu vừa ăn tối một mình vừa nghe Yumiko kể chuyện. Toàn những chuyện chẳng thú vị mấy, nào là mua được món gì đang giảm giá ở đâu, hay trên ti vi có chương trình này hay lắm. Naoki gật đầu hùa theo, trong thâm tâm lờ mờ nhận thấy từ khi kết hôn, chủ đề nói chuyện đã trở nên nghèo nàn mất rồi.

Cậu nhận ra sự khác thường vào một buổi chiều ngày nghỉ. Lúc ấy cậu đang đọc báo thì Miki chạy lại kéo tay áo bố.

“Đi công viên! Đi công viên!”

“Công viên? ừ, để bố xem.” Naoki nhìn ra cửa sổ. Mây không nhiều lắm, khỏi lo trời sẽ mưa.

Yumiko đang phơi quần áo liền gọi với vào, “Bố đang mệt. Để lát nữa mẹ dẫn con đi.”

“Không sao, công viên gần mà. Anh cũng muốn thỉnh thoảng dẫn Miki đi dạo một chút.”

“Hay đợi em làm xong rồi đi nhé. Cả ba cùng đi chơi xa một chuyến.”

“Được đấy! Đi đâu nào?” Naoki hỏi con gái. “Đến công viên giải trí được không? Hay là đi vườn bách thú?”

Nhưng Miki lắc đầu, “Miki muốn đi công viên. Con muốn chơi với Emi và Serina.”

“Con vẫn muốn ra công viên kìa.” Naoki ngẩng lên nhìn vợ.

Yumiko cúi xuống trước mặt Miki, “Vậy lát nữa mẹ dẫn đi. Chờ mẹ một chút thôi.”

“Không chịu đâu. Không đi công viên đó.”

“Công viên nào?” Naoki hết nhìn vợ lại nhìn con gái. “Vẫn còn công viên khác cơ à?”

Yumiko không trả lời mà cụp mắt xuống, nuốt nước bọt vẻ lo lắng.

Được thể, Miki lại nói tiếp. “Công viên đó không có Serina, cũng không có Emi.”

“Không có? Tại sao? Em dẫn con đến đâu?” Naoki hỏi Yumiko.

Yumiko thở dài, không buồn chối quanh nữa, “Đến một công viên khác gần đây.”

“Công viên khác? Tại sao?”

“Thì... tiện cho việc mua sắm. Hơn nữa lượng xe qua lại cũng ít.”

“Chi vì thế mà em lỡ cướp mất niềm vui của con? Tội nghiệp nó.”

“Nhưng...” Yumiko định nói gì nhưng lại thôi.

“Anh hiểu rồi. Được, Miki đi cùng bố nào. Bố sẽ dẫn con đến công viên mọi khi.”

“Tuyệt vời!” Miki reo lên, hai tay giơ cao.

“Đợi đã. Để em dẫn con đi cho. Anh cứ ở nhà mà nghỉ ngơi,” Yumiko nói.

“Sao phải thế? Đã bảo anh đưa con đi cũng được mà.”

“Anh ở nhà đi. Hôm nay, công ty quản lý chung cư có thể sẽ gọi điện. Họ nói là muốn có người chồng ở nhà.”

“Lần đầu tiên anh được nghe chuyện này đấy.”

“Tại em quên. Miki đợi mẹ một xíu xiu nhé!” Yumiko bắt đầu sửa soạn để ra ngoài.

Vợ và con gái đi rồi, Naoki bèn nằm nhà xem ti vi. Tiếc là chẳng có chương trình nào hay ho nên cậu nhanh chóng thấy chán. Cậu đăm chiêu ngó điện thoại. Yumiko bảo công ty quản lý chung cư sẽ gọi đến, nhưng vì vấn đề gì mới được? Ru rú ở nhà cả ngày chỉ để đợi một cuộc điện thoại không biết khi nào mới tới thì đúng là ngốc hết chỗ nói.

Cậu quyết định gọi thẳng đến công ty quản lý. Chờ một hồi, rốt cuộc lại chỉ nghe thấy tiếng hộp thư thoại. Thì ra hôm nay họ cũng nghỉ. Hộp thư thoại bên kia mới nói đến đoạn “Nếu cần liên lạc khẩn cấp, hãy gọi trực tiếp vào số...” Naoki đã dập máy trước khi kịp nghe số điện thoại.

Lẽ nào Yumiko nhớ nhầm?

Naoki lấy ví và chìa khóa. Cậu muốn đến xem con gái chơi ở công viên.

Công viên mà Miki hay ra cách chung cư năm phút đi bộ. Vừa thong thả bước từng bước, cậu vừa nghiêng đầu thắc mắc. Yumiko lấy lý do tiện cho việc mua sắm, dạo gần đây thường hay dẫn Miki đi công viên khác, nhưng công viên này cũng đâu có bất tiện, xe cộ qua lại cũng không đông đúc gì.

Công viên dần hiện ra trước mắt. Tự nhiên Naoki nảy ra ý muốn gây bất ngờ cho hai mẹ con. Cậu rón rén tiến lại gần định hù cho họ giật mình.

Xung quanh công viên trồng toàn cây. Cậu nấp mình sau thân cây, chầm chậm di chuyển vào trong. Kiểu gì hai mẹ con cũng đang ở chỗ bãi cát và xích đu. Nghe nói Miki thích chơi ở đó nhất.

Chính giữa công viên có mấy nhóc tiểu học đang chơi bóng đá. Cạnh đó là một đôi nam nữ đánh cầu lông.

Chẳng mấy chốc, Naoki đã tới gần bãi cát. Thò đầu ra khỏi lùm

cây, cậu nhìn thấy Miki ngay tức khắc. Cô bé đang đắp cát thành hình gì đó, Yumiko cũng ngồi xổm bên cạnh.

Hình như không có đứa nhỏ nào khác. Đòi ra đây cho bằng được, thế mà Miki lại không gặp Serina và Emi.

Naoki đoán chắc do mọi người không hẹn nhau cùng tụ tập một giờ nhất định.

Cậu đang định cất tiếng gọi, Miki đột nhiên đứng dậy, nhìn về hướng ngược với Naoki.

Naoki nhìn theo mắt con gái, thấy một cô bé trạc tuổi Miki đang lon ton bước tới, một tay nắm lấy tay người phụ nữ có vẻ là mẹ, tay kia xách một cái xô nhỏ, chắc là đồ chơi để chơi ở bãi cát. Naoki thấy nhẹ nhõm hẳn, cuối cùng con gái cũng có bạn chơi cùng.

Nhưng người phụ nữ kia lại cúi đầu chào Yumiko rồi vội vàng kéo tay con gái đi về hướng ngược lại. Đến Naoki cũng nhìn ra, cô bé chẳng có vẻ thích thú gì khi bị lôi đi. Miki đứng im nhìn theo bóng dáng hai mẹ con. Yumiko liền đưa cho con cái xẻng, như muốn hướng sự chú ý của cô bé về lại bãi cát.

Chứng kiến cảnh tượng đó, Naoki hiểu ngay sự tình. Cậu biết vì sao Yumiko không dẫn Miki đến công viên này, cũng biết vì sao cô lại giấu không cho chồng hay.

Naoki cất bước, lặng lẽ tiến lại gần vợ và con gái.

Yumiko nhìn thấy chồng trước tiên. Tuy nhiên, cô không lên tiếng, chỉ giương to mắt nhìn Naoki. Thấy biểu cảm của cậu, cô hiểu cậu đã biết tất cả.

“Bố!” Miki cũng đã nhận ra Naoki. Bé rạng rỡ chạy về phía bố. Mới được mấy bước, bé vấp chân ngã lăn ra bãi cát nhưng đứng dậy ngay, nụ cười vẫn nở trên môi.

Naoki cúi xuống ngang tầm con gái, “Con đang chơi cát à?”

“Vâng. Nhưng không có Serina. Emi thì đi mất rồi.”

Vậy ra cô bé vừa rời đi lúc nãy tên là Emi.

“Thế à?” Naoki xoa đầu con gái, ngước nhìn vợ đang đứng bên cạnh. Yumiko cũng cúi xuống nhìn chồng. “Hóa ra chuyện là như vậy.”

“Anh nhìn thấy hết rồi à?”

“Ừ!” Naoki gật đầu. “Em sợ anh suy nghĩ nhiều nên mới không nói, đúng không?”

“Em cũng thấy khó mở miệng...”

Cũng đúng, Naoki nhủ thầm. Cứ nhớ đến những sự việc lặp đi lặp lại trước kia, cậu chẳng nỡ trách cô đã coi cậu như người ngoài.

Ngồi trên ghế dài, Naoki vừa ngắm cô con gái chơi ở bãi cát, vừa nghe Yumiko thuật lại tình hình. Nghe xong, cậu vẫn không hiểu nổi đầu cua tai nheo. Bởi theo như Yumiko nói, thì “Bỗng dưng một hôm, thái độ của mọi người đột ngột thay đổi”.

“Mọi người cũng không nói gì quá quắt hay kiếm cớ gây sự, nhưng chẳng khó để nhận ra thái độ của họ đã khác xưa, kiểu cố tình giữ khoảng cách. Nếu em chào, họ vẫn đáp lại nhưng không còn dừng chân chuyện trò như trước nữa. Nếu tình cờ gặp lúc đi mua sắm, họ cũng luống cuống lảng đi mất dạng. Còn ở công viên...”

“Miki bị tẩy chay à?”

“Không đến mức ấy. Chỉ có điều, hai mẹ con cứ xuất hiện một cái là mọi người vội vã tản đi hết. Nếu thấy hai mẹ con ở đây trước, không một ai dám lại gần. Giống hệt ban nãy.”

“Vì thế em mới phải đến công viên khác?”

Yumiko ậm ừ xác nhận, “Nếu có chúng em, những đứa trẻ khác sẽ không được phép chơi ở đây. Như thế tội nghiệp bọn trẻ lắm.” Cô thở dài. “Với cả em cũng không muốn bản thân không thoải mái...”

Naoki khoanh hai tay trước ngực, “Tại sao chuyện lại thành ra thế này?”

Yumiko không đáp. Cô im lặng không phải vì không biết, mà là không muốn nói ra. Naoki cũng phần nào đoán được nguyên nhân.

Cậu chắc mẩm tất cả là tại vợ chồng Machiya. Chỉ Machiya mới biết anh trai Naoki đang phải ngồi tù. Căn cứ theo lời kể của Yumiko, mọi người bắt đầu thay đổi thái độ sau thời điểm vợ chồng Machiya chuyển đến.

Naoki nhớ đến sự kiện vợ Machiya ra mắt tại công viên. Không còn nghi ngờ gì nữa, chính chị ta đã hớt lẻo bí mật của gia đình

Takeshima cho hội các bà nội trợ biết. Bảo sao khi mang tã giấy sang cho, Yumiko đã bị chị ta từ chối.

Naoki hồi tưởng chuyện thùng các tông. Phải chăng Machiya ôm hận nên mới hớt lẻo chuyện này?

“Chi còn cách chuyển nhà thôi.” Naoki khẽ nói.

“Hả?” Yumiko quay ngoắt sang.

Naoki nhìn trả và nói tiếp, “Chẳng còn cách nào khác. Anh có thể nhẫn nhịn được, nhưng anh không muốn Yumiko và Miki phải khó chịu. Chúng ta sẽ chuyển đến một nơi khác.”

Yumiko cau mày, “Naoki đang nói gì vậy?”

“Ơ?”

“Ơ ơ cái gì?”

Yumiko nói lại giọng Kansai mà đã lâu cô không sử dụng, “Anh quên giao ước của chúng mình khi kết hôn rồi sao? Dù có chuyện gì xảy ra thì từ giờ trở đi, chúng ta cũng không trốn tránh nữa. Bị hàng xóm xa lánh thì đã sao? Chẳng có gì to tát cả. Ít nhất cũng không là gì so với cảnh ngộ Naoki từng phải chịu. Anh yên tâm, em chịu được. Anh cứ đợi đấy mà xem.”

“Nhưng còn Miki...”

Nghe thấy tên con gái, Yukimo bất giác cụp mắt xuống. Nhưng cô lập tức ngẩng mặt lên.

“Em sẽ bảo vệ con bé. Em quyết không để con bé bị ghét bỏ đâu. Hơn nữa, em cũng sẽ không để con phải sống trong mặc cảm. Nếu bố mẹ chỉ biết trốn chạy, đứa trẻ cũng sẽ không ngóc đầu lên được. Anh không nghĩ vậy sao?”

Naoki đăm đăm nhìn vào đôi mắt chân thành của Yumiko. Cậu mỉm cười, “Đúng thế, không thể để cho nó thấy bộ mặt xấu hổ của bố mẹ.”

“Cố lên, bố nó à!” Yumiko vỗ nhẹ lên lưng cậu.

CHƯƠNG 11

Gửi Takeshima Naoki

Naoki à, em khỏe không?

Dạo này anh bị cảm lạnh nên hắt xì suốt. Nhưng mọi người cùng phòng bảo không phải bị cảm, mà là dị ứng phấn hoa. Anh cứ tưởng dị ứng phấn hoa chỉ xảy ra vào mùa xuân, hóa ra không phải thế. Các bạn tù của anh bảo mùa thu cũng có thể bị. Mà tạm thời anh vẫn đang uống thuốc cảm. Cũng chẳng có gì ghê gớm, anh sẽ sớm khỏi thôi.

Nhân tiện, anh muốn hỏi Miki thế nào rồi? Con bé đã quen với trường mầm non chưa? Trong thư trước, Yumiko viết rằng con bé vẫn như một đứa con nít nên chẳng nhờ vả được gì. Có lẽ các mẹ thì đều yêu cầu khắt khe hơn. Chưa kể Yumiko còn mạnh mẽ hơn những người phụ nữ khác, nên nếu Miki chỉ như bọn trẻ bình thường, chắc Yumiko cũng không vừa ý đâu.

Lần trước anh đã nói rồi, giờ Miki không cần ai kè kè bên cạnh chăm sóc nữa, hai em nghĩ sao về việc sinh đứa thứ hai? Miki chỉ có một mình chắc sẽ buồn lắm. Yumiko lại chẳng hề đả động tới vấn đề này, có lẽ em ấy ngại.

Lâu lâu em đích thân viết thư cho anh thì tốt quá, không thì bưu thiếp cũng được, cứ gửi cho anh nhé!

Tháng sau anh lại viết tiếp.

Tsuyoshi

Đọc thư của Tsuyoshi, Naoki thở dài. Như thường lệ, anh ấy lại viết những chuyện rất vô tư lự. Thư từ trong trại giam đều bị kiểm duyệt nên không phải cái gì cũng được viết vào. Thành thử mỗi lần đọc thư, Naoki cứ cảm thấy cuộc sống trong tù thật thanh bình.

Độ này Naoki giao hết việc hồi đáp cho Yumiko. Cậu vốn dĩ đã không giỏi viết lách, hơn nữa cũng chẳng có thời gian. Nhưng đôi khi cậu nghĩ nếu tự viết được thì vẫn hơn.

Nhưng viết gì bây giờ?

Nếu viết đúng theo tâm trạng hiện tại, cậu sẽ phàn nàn trách móc Tsuyoshi mất. Phải chôn giấu nỗi lòng và chỉ được viết những lời an ủi động viên phạm nhân quả là một việc vô cùng khó khăn. Vậy mà hằng tháng Yumiko vẫn hồi đáp đều đặn suôn sẻ, thế mới thấy cô thật đáng nể.

Naoki nhìn đồng hồ. Đã quá 2 giờ chiều, Yumiko đi mẫu giáo đón Miki vẫn chưa về. Tuy biết lý do cô về muộn, nhưng cậu không vì thế mà bình tâm hơn.

Mấy phút sau, ngoài cửa vang lên tiếng lạch cạch. Cửa mở ra, hai mẹ con ló vào.

“Em về rồi!” Yumiko nhoẻn cười với chồng rồi quay sang nhắc con gái. “Con phải rửa tay súc miệng đi!”

Miki không trả lời mà lao thẳng vào nhà vệ sinh. Bé muốn khẩn trương làm cho xong mệnh lệnh của mẹ để còn được ngồi xem ti vi. Gần đây hầu như lúc nào bé cũng dán mắt vào bộ phim hoạt hình yêu thích.

“Thế nào rồi?” Naoki hỏi vợ.

Yumiko ngồi xuống đối diện chồng, mặt chán nản thấy rõ, “Họ bảo sẽ chú ý đến con, nhưng vì nó còn nhỏ nên chưa có giải pháp cụ thể.”

“Hiệu trưởng nói vậy?”

“Ừm...” Yumiko gật đầu.

“Thế rồi phải làm sao? Cứ cắn răng mà chịu đựng tình trạng này à?”

“Đừng nổi nóng với em.”

Naoki thở dài.

Đúng như dự đoán, Miki vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh là bật ngay ti vi lên. Cô bé tra băng vào đầu video một cách thành thạo rồi ngồi vào đúng chỗ cố định như mọi khi. Một khi đã yên vị, có gọi bé cũng

không trả lời, thậm chí không nhắc thì đến cơm cũng chẳng buồn ăn.

“Họ bóng gió rằng vẫn còn cách cho con chuyển trường,” Yumiko nói.

“Họ muốn tống cổ phiền toái đi chứ gì?”

“Không phải đâu.”

Naoki tặc lưỡi, cầm chén trà bên cạnh lên. Chén trống rỗng. Yumiko thấy vậy liền rửa ấm trà.

Hôm qua trường mẫu giáo gọi tới, nói rằng muốn trao đổi với phụ huynh về Miki. Naoki cũng muốn đi nhưng Yumiko khăng khăng cho rằng không cần thiết.

“Em biết nhà trường muốn nói về chuyện gì. Trước đây họ cũng từng đề cập rồi.”

“Miki làm sao à?”

“Miki không sao, mà là những đứa trẻ khác...”

“Những đứa trẻ khác? Nghĩa là sao?”

Yumiko trả lời lấp lửng. Nhưng vặn hỏi một hồi, Naoki đại khái đã nắm được tình hình. Tóm lại, sự “kì thị” đã bắt đầu bén rễ vào cuộc đời Miki.

Naoki chỉ biết tình hình ở trường mẫu giáo thông qua lời kể của Yumiko. Thế nên chuyện gì cô không muốn cậu bận tâm thì sẽ không nói cho cậu hay. Thật ra vấn đề có vẻ đã phát sinh từ lâu. Cụ thể là những đứa trẻ khác đều không muốn lại gần Miki. Khi cô giáo cảnh cáo, chúng đều cự nự giống hệt nhau, rằng bố mẹ đã dặn không được phép chơi với Miki.

Nhà trường đã hỏi dò một số phụ huynh. Cha mẹ nào cũng bảo không hề bắt con phải tẩy chay bạn Takeshima Miki. Tuy nhiên họ cũng nói thêm, nếu có thể thì họ mong con mình không quá thân cận với cô bé.

Hôm nay chính là ngày nhà trường hẹn đến bàn bạc.

“Theo như hiệu trưởng nói, trong trường đang lan truyền những tin đồn khó hiểu, cũng có thể coi đó là những tin đồn xấu.”

“Tin đồn nào?”

“Đồn rằng anh Tsuyoshi sắp ra tù, sau đó sẽ chuyển đến sống

cùng nhà ta.”

“Vớ vẩn!” Naoki hầm hầm nhăn nhó. Nhưng chuyện này không khiến cậu ngạc nhiên. Thực tế, chính cậu cũng đã nghe những lời tương tự. Hôm trước, nhân viên phòng hành chính vừa hỏi, “Nghe nói anh trai Naoki sắp được thả à, có thật không?” Cậu đã bảo không, người ta vẫn nhìn với ánh mắt ngờ vực.

“Nếu đúng, cậu phải báo ngay cho chúng tôi. Lỡ anh cậu ra tù thật, cậu đừng để anh ấy đến ở khu nhà tập thể cho nhân viên. Công ty có quy định, nếu không phải bố mẹ, vợ chồng, con cái thì không được phép cho sống cùng đâu.”

Naoki đáp lại rất dứt khoát, “Tôi chưa bao giờ, và cũng sẽ không bao giờ có ý định đó.” Nhưng nhân viên phòng hành chính có vẻ vẫn chưa yên tâm.

Naoki nhìn Miki. Cô bé đang chăm chú theo dõi màn hình ti vi. Naoki nguyền rủa bản thân đã quá ngu ngốc nên mới không nhận ra biểu hiện bất thường của con bé. Miki đi học mẫu giáo nhưng không có ai nói chuyện hay chơi cùng. Để chống chịu cảm giác cô đơn, con bé mới vùi đầu vào xem hoạt hình. Cứ nghĩ đến bao tủi hờn chôn giấu trong lồng ngực bé nhỏ của con gái, Naoki chỉ muốn òa khóc.

“Hay là chuyển trường?” Cậu thì thào hỏi vợ.

Vừa pha xong ấm trà mới, Yumiko nhướng mắt lên nhìn lại chồng.

“Cũng đâu còn cách nào khác. Đúng là chúng ta đã giao hẹn sẽ không trốn chạy nữa, song đây là để bảo vệ Miki.”

“Nhưng...” Có vẻ Yumiko đang không biết nên cãi tiếp thế nào.

Naoki hiểu vì sao cô lại bực bội. Ngay cả khi hàng xóm biết đến chuyện của Tsuyoshi, Yumiko cũng không hề nản chí, ngược lại còn tích cực chào hỏi những người cố tình lờ cô, thậm chí còn tiên phong trong các hoạt động của khu phố. Gia đình Takeshima có thể tiếp tục trụ lại khu tập thể cho tới thời điểm này chính là nhờ vào bản lĩnh của cô.

Tiếc thay bản lĩnh đó chẳng thể lan tỏa đến tận trường mẫu giáo. Không chỉ mỗi trường mẫu giáo, chẳng ai biết được mai này Miki sẽ

còn gặp phải những trắc trở nào.

“Anh đọc thư của anh Tsuyoshi rồi à?” Yumiko đảo mắt qua mặt bàn.

“Ừ. Vì không biết những chuyện này nên anh ấy vẫn vui vẻ.”

“Phải viết thư trả lời.” Cô giơ tay ra với lấy lá thư. “Anh ấy bị cảm, không biết đã khỏi chưa?”

Nhìn khuôn mặt khẽ mỉm cười của vợ, Naoki lắc đầu.

Một thời gian sau, Naoki có cơ hội gặp lại ông Hirano lần nữa. Nghe các đồng nghiệp bảo, chủ tịch sắp sửa đến cửa hàng thị sát, có lẽ cũng sẽ xuống cả kho.

Chiều hôm đó, chủ tịch Hirano được trưởng phòng kho vận đích thân hộ tống xuống kho. Theo sau họ còn có hai người khác. Naoki giữ tư thế đứng nghiêm giữa cả đống thùng các tông xếp chồng lên nhau. Trưởng phòng đã dặn dò từ trước, bất kể chủ tịch có hỏi gì, cậu cũng phải ngoan ngoãn mà trả lời.

Chủ tịch Hirano hình như còn gầy hơn lần gặp trước, chỉ có phong thái đường hoàng và dáng đi khoan thai là vẫn y nguyên. Ông gật đầu lắng nghe trưởng phòng kho vận trình bày, chốc chốc lại ngó nghiêng quan sát xung quanh.

Cuối cùng chủ tịch và đoàn người cũng tiến lại gần Naoki. Cậu liếm môi, điều hòa lại hơi thở. Cậu tin chắc ông Hirano sẽ nói gì đó với mình. Cậu ngóng chờ ánh mắt của vị chủ tịch gầy gò thấp bé.

Nhưng ông Hirano giữ nguyên tốc độ, cũng không buồn liếc nhìn Naoki lấy một cái. Ông bước từng bước đều đặn, vừa nghe cấp dưới giới thiệu vừa gật gù. Vài giây sau, Naoki chỉ biết nhìn theo bóng lưng khẳng khiu càng lúc càng xa dần.

Chẳng trách được, Naoki thất vọng nghĩ. Trong mắt chủ tịch, cậu cũng chỉ là một trong số rất nhiều nhân viên khác. Dẫu có nhớ mình từng nói chuyện với em trai của một tội phạm cách đây vài năm, chưa chắc ông đã nhớ được mặt ngang mũi dọc cậu ta. Cũng chẳng có lý do gì để nhớ. Mà có nhớ cũng không nhất thiết phải nói chuyện thêm lần nữa.

Tại mình tự huyễn hoặc bản thân thôi. Naoki cười cô quạnh.

Chuyến thị sát cùa chủ tịch kéo dài khoảng một tiếng. Trưởng phòng kho vận đến gần Naoki, nói rằng chủ tịch muốn cậu mang gấp vài món sản phẩm lên phòng họp tầng năm cửa hàng. Trưởng phòng đưa mã các sản phẩm cho Naoki.

“Thế này là sao ạ?” Naoki vừa nhìn mớ giấy trong tay vừa hỏi.

“Đem hàng lên cho chủ tịch xem. Nhanh nhẹn lên!”

“Nhưng sao phải làm thế?”

“Chắc là kiểm tra đột xuất,” trưởng phòng nói. “Có khi còn kiểm tra cả bao bì sản phẩm. Vì thế, tôi mong cậu đừng gây ra sai sót.”

“Tôi hiểu rồi.”

Tuy không lý giải nổi suy nghĩ của chủ tịch nhưng Naoki vẫn đi lấy hàng. Trước đây chưa bao giờ xảy ra tình huống này. Cậu đặt sản phẩm được chỉ định lên xe đẩy tay, đẩy ra khỏi kho đến cửa hàng bên kia đường, rồi bắt thang máy chuyên dụng lên tầng năm.

Naoki gõ cửa phòng họp, không ai trả lời. Cảm thấy là lạ, cậu tự mở cửa. Phòng họp không một bóng người, chỉ có dãy bàn họp xếp thành chữ u. Mà cả tòa nhà cũng không có phòng họp khác. Cậu tự nhủ, cứ để tạm sản phẩm ở đây rồi trở về làm việc thôi. Nhưng vừa bê thùng lên thì có tiếng cửa mở.

“Tôi đặt ở đây được không...” Naoki đang nói dở thì im bặt. Chủ tịch Hirano đang đứng ngay trước mặt cậu, miệng cười hóm hỉnh. Ông chỉ có một mình.

“A, chủ tịch...”

“Để đó cho tôi là được.” Ông bước tới gần cửa sổ, nheo mắt nhìn ra ngoài. Một lúc sau, ông quay lại đối diện Naoki. “Đã lâu không gặp. Cậu khỏe chứ?”

“Cũng kha khá ạ.” Naoki đặt thùng xuống sàn rồi cởi mũ ra.

“Thấy trưởng phòng bảo cậu đã kết hôn rồi? Thế mà tôi còn chẳng gọi điện chúc mừng. Xin lỗi nhé!”

“Không sao ạ, chúng cháu cũng không tổ chức lễ cưới chính thức.”

“Thế hả? Chà, không cần biết có tổ chức hay không, dù sao cũng

nên chúc mừng một câu. Nghe nói cậu có con rồi phải không? Xem ra mọi thứ đều khá thuận lợi với cậu đấy."

"Chuyện này..." Naoki nở nụ cười ngượng ngùng. Bản thân cậu cũng không hiểu tại sao mình lại cười. Hai má cậu giật giật.

"Sao thế? Điệu cười của cậu miễn cưỡng lắm. Cậu có điều muốn trình bày phải không?"

Như được lời nói của chủ tịch khích lệ, Naoki ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào mắt ông, "Giờ được gặp chủ tịch rồi, cháu có điều này nhất định phải hỏi bằng được."

"Điều gì?"

"Lần trước chủ tịch nói gia đình của tội phạm bị người đời kì thị là lẽ dĩ nhiên, thậm chí còn là điều cần thiết. Quan trọng là phải biết xây dựng mối quan hệ con người từ giữa những kì thị đó."

"Ừm. Tôi có nói như vậy."

"Cháu đã tin vào lời chủ tịch mà nỗ lực hết mình. Cháu tự tin rằng mình đã cố gắng hết sức. Kết quả là một số chuyện quả thật tốt đẹp hơn. Vợ cháu cũng rất đảm đang, chúng cháu đã từng trải qua những ngày bình yên."

"Đã từng? Cậu nói như thể chuyện của quá khứ vậy." Ông Hirano vẫn giữ nụ cười trên môi, kéo chiếc ghế gần đó lại và ngồi xuống. "Vừa có chuyện gì xảy ra sao?"

"Cháu và vợ cháu thì không sao. Chúng cháu hiểu hoàn cảnh của bản thân, cũng ý thức được rằng không thể trốn tránh mãi. Nhưng con gái chúng cháu..."

Nụ cười của ông Hirano vụt tắt, "Con gái cậu có chuyện gì à?"

Naoki buồn bã nhìn xuống đất, lắp ba lắp bắp kể lại tình hình. Cậu bộc bạch rằng không hề muốn con gái bị ghét bỏ.

Nghe xong câu chuyện của cậu, ông Hirano gật gù mấy cái liền. Trông biểu cảm thì có lẽ ông cũng không quá kinh ngạc, "Đúng là cậu đã hiểu những gì tôi nói lúc đó, thậm chí còn áp dụng được vào cuộc sống. Cậu cũng gặp được một người vợ tốt, thật may mắn cho cậu. Có điều khi nghe cậu kể, tôi lại thấy hơi đáng tiếc. Hình như cậu vẫn chưa hiểu hoàn toàn lời tôi."

“Cháu hiểu lầm chỗ nào ạ?”

“Nói hiểu lầm thì lại tàn nhẫn với cậu. Tuy nhiên, không thể phủ nhận rằng cậu ít nhiều đã hiểu sai mất rồi. Nghiêm túc mà nói, cậu vẫn còn quá ngây thơ. Cả cậu, cả vợ cậu cũng thế.”

Naoki ngẩng mặt lên, nghiến chặt răng. Ông ta chê cậu thế nào cũng được, nhưng động đến cả Yumiko thì lại làm cậu khó chịu.

“Ý chủ tịch là chúng cháu phải cắn răng chịu đựng chuyện con gái bị phân biệt đối xử ?”

Kiểu gì ông ta cũng bảo không cần phải cắn răng chịu đựng. Naoki nghĩ thầm, nhưng câu trả lời chẳng như cậu mong đợi.

“Căn cứ theo tình hình hiện tại thì phải như thế.” Ông Hirano thản nhiên nói. “Cậu nghĩ mà xem. Anh cậu là tội phạm giết người, trên đời có ai muốn lại gần loại người như thế? Tôi nhớ là đã nói trước đây rồi.”

“Cháu hiểu, nhưng...”

“Chắc vợ chồng cậu tưởng rằng, nếu không trốn tránh mà cứ đường hoàng đối mặt với đời, thì dù có bị kì thị cũng không sợ hết đường sống, đúng không? Đúng là suy nghĩ của những người trẻ tuổi. Các cô cậu nghĩ quá đơn giản rồi. Các cô cậu cứ bày hết chuyện nhà ra cho người ta xem, sau đó lại bảo người ta phải chấp nhận mình. Giả sử họ đồng ý kết giao với nhà cậu, cậu nghĩ bên nào sẽ mang gánh nặng tâm lý lớn hơn? Vợ chồng cậu hay những người xung quanh?”

“Chuyện này...” Naoki không thể đáp lại. Không phải cậu không biết câu trả lời, mà là cậu quá hiểu những gì ông Hirano muốn nói. “Vậy cháu phải làm sao? Lẽ nào chỉ còn cách tiếp tục chịu đựng sự kì thị? Còn phải yêu cầu con gái bé bỏng chịu đựng cùng mình?” Naoki thừa hiểu có trút giận lên chủ tịch cũng không giải quyết được gì, nhưng cậu không thể ngăn mình lớn tiếng.

Ông Hirano tựa lưng vào ghế một cách thoải mái, ngước lên nhìn Naoki, “Có vẻ vợ chồng cậu coi ‘sống đường hoàng’ là trọng tâm nên tôi mới nói thẳng. Vợ chồng cậu có thể cho rằng việc luôn giữ lối sống đường hoàng ngay thẳng không giấu giếm trong bất cứ hoàn

cảnh nào là một sự lựa chọn đầy khó khăn đối với hai người. Tôi lại không nghĩ thế. Tôi chỉ thấy hai người đang đi trên con đường dễ hiểu và dễ lựa chọn nhất mà thôi."

"Chẳng nhẽ chúng cháu không thể đường hoàng mà sống?

Ông Hirano không trả lời. Khóe môi khẽ nhếch lên, ông hắng giọng cúi xuống xem đồng hồ.

"Tôi sắp đến lịch hẹn tiếp theo rồi. Vất vả cho cậu quá!" Ông đứng lên khỏi ghế.

"Xin đợi một lát. Chủ tịch làm ơn hãy cho cháu biết câu trả lời."

"Không có câu trả lời. Tôi đã nói rồi. Đây là vấn đề lựa chọn cái gì, lựa chọn như thế nào. Nếu không phải bản thân cậu tự lựa chọn thì không còn ý nghĩa nữa."

Ông Hirano chào tạm biệt một lần nữa, ánh mắt trở nên nghiêm nghị.

Naoki đành cúi đầu vâng dạ và rời khỏi phòng.

Rốt cuộc chủ tịch muốn nói gì?

Bước chân vào thang máy, đầu óc Naoki vẫn vẩn vơ. Sống đường hoàng thì có gì là xấu? Chủ tịch Hirano nói rằng cậu đang đi trên con đường dễ chọn, nhưng cậu không thể đồng tình với quan điểm ấy. Nhớ lại tất cả những bi kịch đã gặp, cậu thấy cuộc đời mình không dễ dàng chút nào, đã thế còn đem lại cho Yumiko rất nhiều khó khăn. Tất cả đều vì muốn được sống tiếp một cách đường hoàng, không lẩn trốn. Lẽ nào đây là một sai lầm?

Chủ tịch chẳng hiểu gì cả! Naoki tự kết luận. Suy cho cùng chủ tịch cũng chỉ là người ngoài cuộc, đâu biết gì về cuộc đời và con người của cậu. Đúng là sai lầm khi xin lời khuyên từ một người như thế.

Naoki vừa về đến kho, trưởng phòng liền hớt hải lao tới.

"Naoki, nguy rồi. Mau về nhà đi!" Trưởng phòng thở dốc.

"Có chuyện gì ạ?"

"Hình như vợ cậu bị thương. Tôi không biết chi tiết sự việc, nhưng nghe nói đã được đưa đến bệnh viện này." Trưởng phòng chìa

ra một mảnh giấy nhớ. “Cảnh sát vừa gọi điện báo.”

“Cảnh sát?”

“Họ bảo vợ cậu bị giật túi xách, đổ nhào cả người cả xe đạp.”

“Đổ nhào cả xe đạp...” Tự nhiên Naoki có linh tính chẳng lành. Cậu xua vội ý nghĩ đó ra khỏi đầu. “Tôi đi luôn đây.” Và nhận lấy mảnh giấy.

Thay xong quần áo, Naoki gọi điện về nhà nhưng chỉ nghe thấy tiếng hộp thư thoại. Cậu tức tốc rời khỏi công ty và bắt taxi.

Đổ nhào cả xe đạp. Nghe thấy thế, đương nhiên cậu rất lo cho thương tích của Yumiko, nhưng Miki lúc đó đang ở đâu mới là điều khiến cậu bận tâm hơn cả. Yumiko gắn ghế trẻ em vào poocpaga. Khi cô ra ngoài, Miki đều được cho ngồi đằng sau.

Đỗ ngay trước cửa bệnh viện là một chiếc xe cảnh sát. Trong xe không có ai. Naoki liếc nhanh qua xe rồi hối hả chạy vào cửa trước, tới bàn lễ tân, vừa hỏi tên Yumiko là được người ta chỉ dẫn rất cụ thể.

Naoki lên tầng bốn theo hướng dẫn, thấy cảnh sát đã đợi sẵn ở phòng chờ. Cậu tiến lại gần, Yumiko cũng đang ở đây, cánh tay quấn băng kín mít.

“Yumiko...” Cậu vừa lao vào vừa cất tiếng gọi.

Yumiko đang ngồi nói chuyện với một người đàn ông mặc com lê. Trông thấy Naoki, vẻ mặt cô nhẹ nhõm hẳn.

“Anh à...” Yumiko chào rồi giải thích với người đàn ông trước mặt. “Đây là chồng tôi.”

Người đàn ông đứng lên tự giới thiệu. Ông là cảnh sát khu vực, tên là Ando. Tuy không cao, nhưng ông lại có đôi vai rộng tạo ấn tượng tương đối vạm vỡ.

“Em bị thương thế nào?” Naoki hỏi.

“Em ổn. Chỉ hơi bầm tím vài chỗ. Quan trọng là Miki...”

“Miki?” Cậu nghĩ, quả nhiên là vậy. “Miki cũng ngồi trên xe đạp à?”

Yumiko gật đầu với vẻ mặt ăn năn, “Khi xe đổ, con đập đầu xuống đất... đến giờ vẫn chưa tỉnh lại. Hiện con đang trong phòng

chăm sóc đặc biệt.”

“Cái gì cơ...?” Naoki méo mặt.

“Trên đường đón con về, em tiện thể ghé qua ngân hàng. Mới ra khỏi đó một lát thì đột nhiên...” Cô kể mà mặt cúi gằm.

Naoki nhìn túi vải đen bên cạnh cô. Đây là chiếc túi cô rất hay mang theo người, có lẽ tên cướp đã cố gắng giật lấy nó.

“Chuyện này khá phổ biến. Khi gặp cướp giật, tốt nhất nên thả túi ra. Nhưng vì mọi người thường giữ lại nên mới bị kéo ngã,” cảnh sát Ando giải thích.

“Hắn cũng đi xe đạp à?” Naoki hỏi vợ.

“Hắn đi xe máy. Đúng lúc em giảm tốc độ, hắn mới bất ngờ... Em mà bỏ túi ra thì đã không sao.” Yumiko bặm môi thật chặt. “Trong túi cũng đâu có nhiều tiền...”

Bây giờ trách cứ Yumiko thì quá đáng quá. Naoki cho rằng, bất cứ ai trong trường hợp ấy cũng sẽ vô thức giữ túi lại vì không muốn mất đồ.

Cậu nhìn cảnh sát Ando, “Thủ phạm vẫn chưa bị bắt sao?”

Viên cảnh sát nhíu mày gật đầu, “Dạo này liên tiếp xảy ra mấy vụ tương tự, chúng tôi đoán thủ phạm là cùng một người với kẻ đã giật túi của vợ anh. Lần này may mà có nhân chứng, hi vọng sẽ có manh mối đáng kể.”

Theo lời cảnh sát Ando, ngay trước khi tấn công Yumiko, thủ phạm đã đi lướt qua một bà nội trợ. Bà vẫn còn nhớ màu xe máy cũng như trang phục của thủ phạm.

Ando giải thích, có lẽ thủ phạm đã theo dõi quanh khu vực ngân hàng để tìm kiếm mục tiêu thích hợp.

“Em xin lỗi,” Yumiko càng cúi thấp hơn. “Tất cả đều tại em. Đã đèo con bằng xe đạp lại còn mất cảnh giác. Giá như lường trước việc Miki bị ngã, chắc chắn em sẽ không làm như vậy.”

“Giờ có nói cũng đâu thay đổi được gì...”

Naoki vẫn biết việc Yumiko cho Miki ngồi sau xe đạp. Dù biết nhưng cậu cũng không can ngăn. Lúc này cậu thấy mình chẳng khác nào đồng phạm.

“Có mỗi đầu bị thương thôi à?” Cậu hỏi vợ.

“Hình như cả đầu gối, nhưng không đáng ngại.”

“Ừm.”

Naoki còn sợ khuôn mặt của Miki sẽ làm sao. Dù gì cũng là con gái, nếu bị sẹo mặt thì thật đáng thương.

Nghe Yumiko nói vậy, cậu cũng đỡ bồn chồn. Quan trọng hơn cả là Miki phải tỉnh lại đã.

Cảnh sát Ando hỏi thêm hai, ba câu nữa rồi rời khỏi phòng. Naoki cũng hiểu với những vụ án kiểu này, dù có cật vấn nạn nhân đến mấy cũng chẳng giúp được gì cho việc điều tra.

Trong phòng chỉ còn hai vợ chồng. Không ai nói với ai câu nào, Yumiko nức nở khóc suốt.

Từ trước đến nay, dẫu phải trải qua bao nhiêu khổ cực, Yumiko cũng chưa bao giờ than vãn nửa lời. Giờ trông cô thế này, Naoki thấy lòng mình nhói đau. Một lần nữa, cậu càng cảm nhận sâu sắc về cảnh ngộ éo le của gia đình mình. Đồng thời, cậu căm giận tột độ kẻ cướp chưa một lần gặp mặt kia. Tại sao hắn lại nhắm vào vợ và con cậu? Cảnh sát bảo hắn chuyên “rình mồi” trước ngân hàng. Vậy ra hắn coi Yumiko và Miki là những con mồi có thể dễ dàng tấn công.

Cậu sẽ không đời nào tha thứ cho hắn.

Phải mấy chục phút sau, một y tá trẻ xuất hiện, nói rằng đã cấp cứu xong.

“Con gái tôi tỉnh chưa?” Naoki hỏi ngay.

“Anh chị yên tâm. Cháu đã tỉnh, vừa được cho uống thuốc và hiện đang ngủ.”

Bên cạnh Naoki, Yumiko thở một hơi dài như trút hết mọi lo âu.

“Tôi có thể gặp con gái không?”

“Vâng. Xin mời đi lối này.”

Y tá dẫn Naoki và Yumiko vào phòng điều trị đặc biệt. Miki đang ngủ ở giường cuối phòng, băng quấn quanh đầu. Nhìn vô số thiết bị y tế tập trung đầu giường con gái, Naoki lại thấy căng thẳng.

Một người mặc áo blouse trắng tiến lại gần. Ông tầm bốn mươi tuổi, tự giới thiệu mình là bác sĩ điều trị chính.

“Tôi đã chụp CT cho cháu, cũng may không thấy bất kì tổn thương nào. Sóng não bình thường.” Bác sĩ điềm đạm nói. “Cháu cũng có phản ứng lại khi được gọi.”

“Tốt quá rồi!” Naoki thốt lên từ tận đáy lòng, rồi cúi đầu thật thấp. “Xin chân thành cảm ơn bác sĩ.”

“Thế còn vết thương ngoài...” Yumiko lên tiếng.

“Khi ngã, trán bị va đập đôi chỗ. Quá trình loại bỏ sạn khỏi miệng vết thương hơi mất thời gian. Có lẽ sau này sẽ để lại sẹo.”

“Hả?” Nghe bác sĩ nói, Naoki ngẩng ngay mặt lên. “Sẽ để lại sẹo sao?”

“Thả mái xuống là không lộ rõ lắm đâu. Hơn nữa, phẫu thuật chỉnh hình thời nay tiên tiến lắm, có thể xóa bỏ sẹo bằng tia laze ở một mức độ nào đó.”

“Sẹo...”

Mặc cho những an ủi đầy lạc quan của bác sĩ, Naoki vẫn buông thõng cánh tay, nắm hai bàn tay thật chặt.

Năm ngày sau vụ giật túi, cảnh sát đã bắt được tên cướp. Dựa trên lời khai của nhân chứng, cảnh sát chốt được một nghi phạm, lúc này dấu vân tay liền trở thành chứng cứ quyết định. Trên chiếc túi suýt bị cướp của Yumiko vẫn còn lưu lại dấu vân tay của hắn. Thủ phạm là một thanh niên 21 tuổi có tên Maeyama Shigekazu, sống ở phố bên cạnh.

Ngày hắn bị bắt, cảnh sát đã gọi Yumiko đến đồn nhận mặt. Tuy nhiên khi cô trở về, Naoki cảm giác vợ mình có vẻ không vui.

“Em được nhìn mặt hắn qua kính. Cảnh sát hỏi em có đúng là hắn không, nhưng em chỉ có thể trả lời là không rõ. Bởi khi giật túi, đối tượng đội mũ bảo hiểm.”

“Nhưng hắn đã thừa nhận phải không?”

Yumiko gật đầu, mặt vẫn rất rầu rĩ.

“Dấu vân tay trùng khớp, cảnh sát chắc chắn hắn là thủ phạm. Họ gọi em đến chỉ để xác nhận thôi. Em cứ tưởng mình sẽ được gặp hắn trực tiếp.”

“Thế em không được gặp hắn sao?”

“Cảnh sát bảo nếu cần thiết sẽ lại gọi cho em. Đâm ra em hơi thất vọng.” Yumiko kể thêm, cảnh sát còn định khởi tố với tội danh cướp giật tài sản gây thương tích.

“Thế sau đấy chúng ta phải làm gì? Ngồi yên chờ đến ngày mở phiên tòa xét xử à?”

“Hừm,” Yumiko nghiêng đầu, “Họ chỉ nói có gì sẽ liên lạc sau.”

“Hừm.” Naoki chẳng hề thỏa mãn với câu trả lời.

Vài ngày trôi qua, vợ chồng Naoki vẫn không hay biết cuộc điều tra tiến triển thế nào, thậm chí không biết thủ phạm đang bị giữ ở đồn hay đã chuyển đến trại giam.

Một tối nọ, họ đang ăn cơm thì chuông cửa reo. Naoki mở hé cửa, thấy một người đàn ông và một phụ nữ lớn tuổi đứng bên ngoài. Cả hai cùng cúi đầu chào cậu.

“Ngại quá, muộn thế này vẫn còn làm phiền. Xin hỏi anh có phải anh Takeshima?” Người đàn ông mở lời trước.

“Vâng.”

“Thật xin lỗi vì đã đường đột đến đây. Chúng tôi là bố mẹ của Maeyama Shigekazu.”

“Maeyama... A!”

Cả hai lại cúi gập người xuống. Người đàn ông vẫn giữ nguyên tư thế, nói tiếp, “Lần này con trai chúng tôi đã mang tội với nhà anh chị, quả thật không biết nên tạ lỗi thế nào cho phải. Nhưng chí ít chúng tôi vẫn phải xin lỗi một câu, nên hôm nay mới mạo muội tới làm phiền.”

Bên cạnh ông, người vợ cũng khổ não ra mặt. Sự việc quá bất ngờ, Naoki chỉ biết đơ ra nhìn hai người, lời lẽ bay biến đi đâu hết.

“Anh ơi!” Sau lưng cậu vang lên tiếng gọi của Yumiko. “Sao không mời khách vào?”

“À... đúng thế.” Naoki đáp lại với tâm trạng rối bời. “Ông bà vào nhà đã. Nhà tôi hơi chật.”

“Cảm ơn, phiền anh quá.” Nói đoạn, cả hai cùng bước vào trong.

Trong phòng khách, Miki đang chuẩn bị chơi trò chơi điện tử thì

bị mẹ cản lại, đuổi sang phòng bên cạnh. Lúc này, đầu cô bé vẫn phải quấn băng. Ông bà Maeyama trông thấy, vẻ mặt càng thêm đau khổ.

Yumiko lấy nệm cho khách nhưng họ không sử dụng. Ông bà Maeyama ngồi quỳ ngay ngắn trên sàn, lại cúi đầu lần nữa.

"Vừa rồi trông thấy con gái anh chị, chúng tôi lại nghĩ đến chuyện tày trời mà con trai chúng tôi đã gây ra. Chúng tôi biết có dập đầu tạ lỗi đến mấy cũng không thể khiến hai người nguôi giận. Anh chị muốn đấm muốn đá thế nào cũng được. Miễn hai người thấy thoải mái, chúng tôi xin cắn răng chịu đựng." Ông Maeyama khom lưng thật thấp cho đến khi trán chạm xuống chiếu. Người vợ bên cạnh bắt đầu khóc rưng rức.

"Xin hãy ngẩng đầu lên." Yumiko nói. "Ông bà làm vậy cũng đâu ích gì?" Cô quay sang Naoki như muốn tìm kiếm đồng minh. Cậu cuống quýt gật đầu theo. "Dù hai người xin lỗi đến mấy thì vết thương của con gái tôi cũng đâu có biến mất."

Ông chồng lại xin lỗi lần nữa còn bà vợ che mặt bằng tay.

"Nghe cảnh sát nói, con trai ông bà cũng không phải phạm tội lần đầu? Thế mà ông bà không biết gì sao?" Naoki hỏi.

"Thật đáng xấu hổ, nhưng chúng tôi chẳng hề biết con trai mình thường ngày làm những gì. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, nó cũng kiếm việc nhưng được một thời gian ngắn thì nghỉ. Từ đó nó lêu lổng khắp nơi, chẳng chịu làm lụng tử tế. Bố mẹ nhắc nó cũng không thèm nghe, lại còn kết giao với bạn xấu. Chúng tôi sợ nó sẽ gây rắc rối cho người khác, quả nhiên..." Ông Maeyama lắc đầu. "Chuyện xảy ra thế này, chúng tôi vừa buồn vừa xấu hổ vừa ân hận. Tôi nghĩ trách nhiệm thuộc về bậc làm cha làm mẹ. Kiểu gì nó cũng phải vào tù, nhưng chúng tôi vẫn muốn bồi thường trong khả năng cho phép, mà trước hết là phí điều trị cho cháu nhà mình."

Nhìn hai người lớn tuổi, và có lẽ cũng có địa vị trong xã hội, phải ăn mặc chỉnh tề rồi khúm núm hạ mình để xin lỗi, Naoki chỉ biết ngồi câm nín. Bộ dạng họ lúc này khiến cậu cảm thấy vô cùng khổ sở.

"Tôi hiểu thành ý của ông bà." Cuối cùng cậu cũng mở miệng.

“Chắc chúng tôi sẽ yêu cầu một khoản bồi thường nhất định. Nhưng tạm thời, tôi vẫn chưa thể bình tĩnh nghe ông bà trình bày được.”

“Vâng. Chúng tôi hiểu. Hôm nay chúng tôi đến cũng chỉ để bày tỏ nỗi lòng ăn năn. Thành thật xin lỗi vì sự đường đột này.”

Ông bà Maeyama cúi đầu thêm nhiều lần nữa rồi mới ra về. Trước khi đi, họ nài nỉ vợ chồng Naoki nhận túi quà tạ lỗi, bên trong là hoa quả thượng hạng của một cửa hàng trái cây nổi tiếng.

Biết khách đã về, Miki lại trở lại phòng khách để chơi điện tử. Naoki lơ đãng nhìn con gái.

“Nhìn thấy hai người đó, anh có hai suy nghĩ.”

“Suy nghĩ gì?”

“Thứ nhất,” Naoki liếm môi. “Vợ chồng họ thật đáng nể. Khi con trai bị bắt, chắc chắn tâm trí họ đang rất rối loạn, thế mà họ vẫn đến nhà nạn nhân xin lỗi. Người bình thường chẳng làm vậy được đâu.”

“Cũng đúng.”

“Ít nhất, anh không làm được.” Naoki lắc đầu. *“Đã không làm được* thì đúng hơn. Anh vẫn chưa đến gặp người ta dù chỉ một lần.”

“Thì bởi... mức độ phạm tội khác nhau mà. Giả như con trai họ là kẻ giết người, chắc họ cũng không đủ dũng khí đến nhà nạn nhân đâu. Nhưng vì là tội cướp giật tài sản gây thương tích, nên cũng dễ hạ quyết tâm đến xin lỗi hơn.”

“Thế sao...” Naoki chống tay lên cằm.

“Suy nghĩ thứ hai là gì?” Yumiko hỏi.

“Ừm...” Naoki khẽ thở dài. “Cả hai đều là người tốt. Tuy Yumiko nói vậy, anh vẫn thấy việc họ đến xin lỗi là một hành động tuyệt vời. Họ đến xoa dịu tâm trạng của chúng ta, dù cho làm vậy cũng không ảnh hưởng gì đến kết quả phiên tòa. Anh nghĩ họ là những người hiền lành tử tế. Chính vì quá hiền nên mới không quản nổi con trai.”

“Rốt cuộc anh muốn nói gì?”

“Biết rành rành họ là người tốt, nhưng...” Naoki lùa tay vào tóc và gãi đầu. Khi tay dừng lại, cậu mới nói tiếp. “Nhưng anh vẫn không muốn tha thứ cho họ. Anh biết họ không có lỗi, nhưng nhìn những vết thương mà Miki và Yumiko phải gánh chịu, anh đâu thể bỏ qua

dễ dàng. Lúc hai người quỳ xuống tạ lỗi, anh thực sự rất đau lòng. Anh như nghẹn thở. Trong khoảnh khắc đó, anh chợt hiểu ra, hiểu một cách thấm thìa hàm ý chứa đựng trong câu nói của chủ tịch."

"Nghĩa là sao?"

"Chúng ta cứ tưởng mình phải sống tiếp một cách đường hoàng, nhưng đó là một ý nghĩ sai lầm. Chúng ta chỉ đang cố tự thuyết phục bản thân mà thôi. Thật ra con đường chúng ta phải chọn còn khó khăn hơn nhiều."

Đêm đó, Naoki đã viết thư cho anh trai mình.

CHƯƠNG 12

Gửi Takeshima Tsuyoshi

Tsuyoshi à, anh khỏe không?

Chắc hôm nay anh vẫn đang cố gắng hết mình trong xưởng. Anh vào đó đã được nhiều năm rồi, nên giờ cũng bắt đầu quan tâm đến thời hạn ra tù đúng không?

Có điều, em buộc phải thông báo với anh một chuyện quan trọng. Nói chung, đây là lá thư cuối cùng em gửi cho anh. Từ nay về sau, em từ chối nhận bất cứ thư từ nào của anh. Vì vậy, anh không cần phải viết thư cho em nữa.

Đột nhiên đọc những dòng tàn nhẫn thế này, có lẽ anh bàng hoàng lắm. Nhưng em đã suy nghĩ rất kĩ rồi mới đi đến quyết định. Bản thân em cũng vô cùng day dứt.

Nhưng em chỉ muốn bảo vệ gia đình mình thôi. Nói thật lòng, em cũng muốn bảo vệ chính bản thân em nữa.

Trước giờ, em đều phải sống với cái mác là em trai kẻ cướp của giết người. Yumiko là em dâu kẻ cướp của giết người. Còn Miki là cháu gái kẻ cướp của giết người. Chúng em không thể chối bỏ, bởi vì đó là sự thật, và chúng em cũng không thể trách người đời vì đã gắn mác cho mình. Thế giới đầy rẫy nguy hiểm, chẳng biết khi nào thì mình sẽ bị kẻ nào hãm hại. Thế nên người ta phải làm mọi cách để tự bảo vệ mình. Nhưng vì chỉ là thường dân áo vải không quyền lực, họ đành đề cao cảnh giác bằng cách gắn mác cho những người xung quanh.

Những người bị gắn mác cũng chỉ còn cách chấp nhận cuộc sống của mình, vì là em trai của kẻ giết người, em đã phải từ bỏ giấc mơ âm nhạc, từ bỏ mong muốn kết hôn với người mình yêu. Ngay cả lúc đi làm, khi chuyện của anh vỡ lỡ, em đã phải

nhận quyết định chuyển vị trí công tác. Yumiko bị hàng xóm nhìn với ánh mắt ghẻ lạnh, con gái Miki thì bị tước đoạt cơ hội kết bạn. Mai này con bé lớn lên, rồi có cả bạn trai chẳng hạn, thì chuyện sẽ ra sao? Đến lúc phát hiện ra bác nó là kẻ giết người, liệu đằng trai có chúc phúc cho cuộc hôn nhân của chúng nó không?

Em chưa đề cập đến vấn đề này bao giờ, vì không muốn anh lo nghĩ không cần thiết. Song giờ suy nghĩ của em đã khác. Em nên thông báo với anh càng sớm càng tốt. Em cho rằng việc để anh biết đến những khổ đau mà chúng em phải hứng chịu cũng có thể coi là một hình phạt mà anh đáng phải nhận lấy. Còn chưa biết những chuyện ấy thì hình phạt của anh chưa thể kết thúc được.

Giây phút em thả lá thư này vào thùng thư bưu điện, cũng chính là lúc em từ bỏ thân phận em trai của anh. Từ giờ, em sẽ cắt đứt mọi quan hệ với anh, sẽ xóa sạch quá khứ đã từng có với anh. Vì thế, mấy năm tới được ra tù, mong anh đừng liên lạc với gia đình em. Đọc xong thư, xin anh hãy tâm niệm rằng mình đã không còn bất cứ quan hệ nào với người mang tên Takeshima Naoki nữa.

Lá thư cuối cùng gửi cho anh trai lại thành ra thế này, em cũng rất lấy làm tiếc. Anh nhớ tự chăm sóc cho bản thân, biết ăn năn hối cải để mai sau làm lại cuộc đời. Đây là mong muốn cuối cùng của em với tư cách một người em trai.

Takeshima Naoki

Xem qua giấy tờ một lượt, trưởng phòng nhân sự ngước lên nhìn Naoki, ánh mắt vừa bối rối, vừa nhẹ nhõm, vừa có một chút cảm thông.

“Như vậy có ổn thật không?” Trưởng phòng nhân sự nhấn mạnh.

“Tôi đã quyết định rồi.” Naoki nói chắc như đinh đóng cột.

Trưởng phòng nhân sự gật đầu, mở ngăn kéo bàn làm việc ra lấy con dấu cá nhân, đóng vào ô trống ở phía cuối giấy tờ.

Ông kiểm tra lại một lần nữa rồi đưa trả cho Naoki. “Cậu có giận...” Chưa nói hết câu, ông đã ngừng lại. “Mà thôi, không có gì.”

Naoki nhìn khuôn mặt cúi gằm của ông thật lâu, nói cảm ơn rồi bỏ đi.

Có lẽ trưởng phòng muốn hỏi cậu có giận công ty không. Naoki cũng đã chuẩn bị sẵn câu trả lời. Cậu không hề giận, thậm chí còn cảm thấy biết ơn. Đây đều là những suy nghĩ thật lòng.

Tiếp theo, Naoki đến xin dấu của phòng hành chính tổng hợp và phòng bảo hiểm y tế. Cuối cùng, gặp nốt trưởng phòng kho vận nữa là cậu sẽ có đầy đủ tất cả con dấu cần thiết. Đồng nghĩa với việc cậu đã hoàn tất thủ tục xin thôi việc.

Không tìm thấy trưởng phòng kho vận, Naoki bèn đến nhà kho, nhưng không phải để làm việc nốt. Mọi công việc về cơ bản đều đã được bàn giao xong xuôi. Hai tuần nữa cậu mới nghỉ chính thức, nhưng từ mai cậu không đến công ty cũng được, bởi cậu vẫn còn dôi ra tận hai tuần nghỉ phép.

Yumiko không phản đối khi chồng bày tỏ ý định thôi việc. Cô chỉ cười buồn bã và nói “Sắp tới lại vất vả rồi”. Mà thực tế đúng là từ giờ cô sẽ càng vất vả hơn thật. Naoki tự dặn lòng mình phải cố gắng rút ngắn quãng thời gian khó khăn này càng nhanh càng tốt.

Cảm giác đằng sau có người, Naoki ngoảnh lại thì thấy chủ tịch Hirano đang tiến vào nhà kho. Ông không khoác áo com lê, lại còn đội mũ bảo hộ lao động.

“Tôi biết nếu tôi bỏ lỡ ngày hôm nay thì sẽ không bao giờ gặp được cậu nữa.”

“Chủ tịch, đã lâu không gặp. Cảm ơn chủ tịch vì mọi chuyện.” Naoki lễ phép cúi đầu.

“Không cần nói mấy lời khách sáo thế đâu.” Chủ tịch lại gần Naoki rồi ngồi xuống thùng các tông bên cạnh y hệt như cuộc trò chuyện đầu tiên của họ. “Chuyện với anh trai thế nào?”

Do dự một lát, Naoki trả lời, “Cháu đã cắt đứt quan hệ với anh ấy.”

Ông Hirano “Ồ” lên một tiếng. “Cậu tuyên bố với anh cậu rồi à?”

“Cháu đã viết thư, bảo rằng đây là lần liên lạc cuối cùng.”

“Thế hả? Cậu tuyệt giao với người anh là tội phạm, còn chạy trốn khỏi những người biết quá khứ của mình.” Ông nhoẻn miệng cười. “Ra đây là con đường mà cậu chọn.”

“Cháu không biết làm vậy có đúng hay không, nhưng cháu phải bảo vệ gia đình mình.”

Ông Hirano thở dài, “Rồi người ta sẽ lên án quyết định của cậu, rằng cậu sợ bị người đời gièm pha nên mới chối bỏ quan hệ máu mủ. Hoặc họ cũng có thể xỉa xói rằng phạm nhân khi mãn hạn tù trở về với xã hội thì chỉ biết trông cậy vào gia đình, thế mà lại bị người thân ruồng rẫy. Như vậy cũng được sao?”

“Nếu cháu không lấy vợ, không sinh con, có lẽ cháu đã chọn con đường khác. Nhưng nay cháu đã có một gia đình mới. Cháu không thể đồng thời cứu cả người anh phạm tội lẫn vợ con vô tội của cháu.”

“Cậu chẳng làm gì sai hết. Cậu chỉ làm những gì mà cậu cho rằng một người bình thường sẽ cho là đúng đắn. Nhưng chính ra, chẳng ai có thể nói rõ được thế nào mới là đúng đắn. Chính cậu cũng vừa phải thừa nhận. Nhưng tôi nhắc trước, con đường cậu lựa chọn không hề dễ đi. Xét về mặt nào đó thậm chí còn gian khổ hơn cả trước đây. Lúc này không còn giương cao khẩu hiệu sống đường hoàng được nữa. Một mình cậu phải ôm hết mọi bí mật, ngay cả khi xảy ra chuyện cũng phải tự mình giải quyết. À, được cái cậu vẫn còn vợ sát cánh bên cạnh.”

“Cháu đã chuẩn bị sẵn tinh thần.” Naoki nhìn vào mắt ông. “Cháu sẽ không gây thêm phiền toái cho vợ. Dù phải liều mạng, cháu cũng nhất định phải bảo vệ mẹ con cô ấy.”

Ông Hirano gật gù, “Cậu hận anh trai mình không?”

“Chuyện này...” Naoki định nói có, nhưng cậu sợ nhỡ nói ra, những gì cậu làm trước giờ đều sẽ thành công cốc. Cậu cười nhạt. “Bởi vì cháu đã đoạn tuyệt quan hệ rồi nên sẽ không có chuyện hận hay không hận. Anh ấy chỉ là một người xa lạ mà thôi.”

“Thế cũng tốt.” Ông Hirano đứng dậy khỏi thùng các tông, bước

đến trước mặt Naoki rồi chìa bàn tay phải nhăn nheo ra. “Tôi đã học hỏi được không ít. Thật may vì có duyên gặp cậu. Cảm ơn rất nhiều.”

Naoki nghĩ mình nên đáp lại gì đó cho phải phép, nhưng không tìm ra ngôn từ thích hợp. Rốt cuộc cậu chỉ lặng lẽ nắm thật chặt tay chủ tịch.

Terao Yusuke gọi điện đến vào khoảng giữa tháng Chín, khi cái nóng mùa hè đang dần giảm nhiệt. Lúc đầu mới nghe qua điện thoại, Naoki chẳng nhận ra giọng ngay. Cũng có thể do lâu rồi không trò chuyện, nhưng Naoki cứ có cảm giác giọng Yusuke trầm hơn hồi trước.

“Bình thường phải hát suốt nên tôi muốn cổ họng mình được nghỉ ngơi khi nói chuyện, chỉ dám thì thầm nhỏ nhẹ thôi. Hiềm nỗi giờ cũng không còn trẻ nữa, cứ ăn nói kiểu này người ta lại tưởng mình không đứng đắn nghiêm túc.” Yusuke cười, hai chân bắt tréo. Hôm nay cậu diện quần da đen. Từ thời sinh viên cậu đã rất mảnh mai, nhưng bây giờ trông còn còm nhom hơn nữa. Thêm vào đó nước da cũng xấu đi.

Vì Yusuke nói muốn gặp mặt, nên lúc này họ đang ngồi đối diện nhau tại một quán cà phê gần ga Ikebukuro. Naoki đang làm việc cho một cửa hàng thiết bị điện gần đó, phải đến 8 giờ tối mới tan. Nhưng vì 3 giờ chiều được nghỉ giải lao một tiếng nên cậu tranh thủ hẹn gặp luôn bạn cũ.

“Lại đổi việc, lại chuyển nhà, dạo này có vẻ vất vả nhỉ?” Yusuke gợi chuyện.

Naoki gật đầu. Cậu chỉ thông báo việc chuyển chỗ ở cho rất ít người. Tuy không hay liên lạc với nhau, nhưng hằng năm Yusuke vẫn gửi bưu thiếp chúc mừng năm mới nên Naoki mới thêm tên cậu vào danh sách thông báo.

“Ban nhạc dạo này sao rồi? Mọi chuyện vẫn suôn sẻ chú?” Naoki hỏi thăm.

“Đang căng lắm! Chắc cậu cũng nhận ra, độ này chẳng mấy khi ban nhạc được lên truyền hình. Có lẽ công ty cũng hết hi vọng vào

chúng tôi rồi. Tạm thời vẫn dự định sẽ phát hành CD kế tiếp, nhưng chưa có thêm thông tin cụ thể. Chẳng biết sau này đi đâu về đâu."

Naoki vừa đưa cốc cà phê lên miệng vừa nghĩ, quả đúng như mình đoán. Cậu rất hay xem các chương trình âm nhạc, cũng thường xuyên đọc tạp chí âm nhạc. Nguyên nhân tất nhiên là vì cậu quan tâm đến nhóm Yusuke. Nhưng cậu không còn nhớ được lần cuối cùng nhìn thấy tên ban nhạc Specium là khi nào.

"Mấy hôm nay bố mẹ lại tiếp tục cằn nhằn, bảo tôi đã đến lúc phải tìm công ăn việc làm tử tế. Chắc trong mắt bố mẹ, trông chúng tôi không giống như đang làm việc." Yusuke cười cay đắng.

"Thế còn các thành viên khác thì sao? Họ vẫn tiếp tục chứ?"

"Trước mắt thì vẫn tiếp tục." Yusuke cụp mắt xuống.

"Trước mắt?"

"Cậu còn nhớ Kota không? Cậu ấy muốn rời nhóm." Naoki ngạc nhiên nhìn Yusuke, "Cậu định thế nào?"

"Người ta đã muốn rút, tôi cũng không thể cưỡng ép. Mà nếu Kota từ bỏ, Atsushi và Kenichi cũng sẽ lung lay." Yusuke vừa cười vừa thở dài. "Ban nhạc giờ chẳng khác nào ngọn đèn trước gió."

Nghe Yusuke kể chuyện, Naoki cúi đầu trầm ngâm. Một ý nghĩ thoáng qua đầu cậu, nếu bây giờ cậu đi tiếp cùng ban nhạc thì nay sẽ thế nào? Cũng chưa chắc thành công, bởi thế giới giải trí khốc liệt lắm. Có khi cậu sẽ chịu chung số phận như Yusuke cũng nên. Tự nhiên cậu cảm thấy việc rút khỏi ban nhạc là lựa chọn đúng đắn, dù lý do chẳng đâu vào đâu.

"Còn cậu thì sao? Con gái cậu tên Miki đúng không? Tôi nghe loáng thoáng qua điện thoại, bầu không khí nhà cậu có vẻ êm ấm."

"Ừ, cũng tàm tạm. Lương không cao lắm nên vẫn gây khó khăn cho vợ."

"Nếu là Yumiko thì ổn thôi," Yusuke gật đầu, ngồi thẳng lưng lên nhìn Naoki. "Thế còn anh trai cậu? Vẫn liên lạc thường xuyên à?"

"Anh trai thì..." Naoki thở dài, "Cắt đứt quan hệ rồi. Bây giờ không còn liên lạc gì nữa. Địa chỉ mới tôi cũng không cho anh ấy biết."

“Thế à...” Yusuke lúng túng.

“Không một ai trong công ty hiện tại biết chuyện của anh trai tôi. Hàng xóm hay mọi người ở trường mẫu giáo của Miki có nằm mơ cũng không ngờ chúng tôi có quan hệ họ hàng với tội phạm giết người. Chính vì thế, chúng tôi mới được sống bình yên. Miki cũng vui vẻ hơn từ khi chuyển tới đây.”

“Sau ngày đó, cậu trải qua nhiều chuyện thật đấy.”

“Cũng giống *nh*ư *Imagine.”*

“Ớ?” Yusuke tròn mắt nhìn Naoki.

“Một thế giới không có phân biệt hay thành kiến, chỉ có thể là sản phẩm của trí tưởng tượng. Bởi con người là loài sinh vật sống không thể thiếu phân biệt và thành kiến.” Naoki nhìn xoáy vào mắt Yusuke, nói với giọng bình thản đến mức bản thân cậu còn thấy kinh ngạc. Chính Yusuke là người phải ngoảnh đi trước tiên.

“Giống *Imagine* à... Lần đầu tiên hát trước mặt chúng tôi, cậu đã chọn bài này.”

“Đến giờ tôi vẫn thích bài hát đó.” Naoki hé miệng cười.

Yusuke dịch tách cà phê và cốc nước sang một bên, đặt hai tay lên bàn rồi rướn người tới. “Cậu muốn hát *Imagine* thêm lần nữa không?”

“Hả?”

“Ý tôi là, cậu muốn cùng tôi hát bài này không? Cậu chưa đến nỗi ghét âm nhạc đâu nhỉ?”

“Cậu đùa đấy à?”

“Tôi không đùa. Sắp tới chúng tôi dự định tổ chức một buổi hòa nhạc. Cậu muốn tham gia với tư cách khách mời không? Theo cách nói thời nay thì là ‘collab’.”

Naoki phì cười, “Vì Kota và Atsushi có khả năng rời nhóm nên cậu muốn tôi vào thay?”

“Không phải! Nếu muốn theo đuổi sự nghiệp âm nhạc, tôi tiếp tục một mình cũng chẳng vấn đề. Tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi. Còn cái này, thật ra từ năm ngoái, tôi đã bắt đầu thử thách bản thân trước thay đổi mới.”

“Thay đổi gì mới?”

“Có thể gọi là một buổi hòa nhạc động viên.”

“Động viên?”

“Chúng ta sẽ hát cho các phạm nhân. Đám Atsushi cũng đã từng tham gia, nhưng về cơ bản tôi luôn làm một mình.”

“Tại sao cậu lại muốn làm thế?”

“Nói cho hay ho thì tôi đang mày mò tìm kiếm. Tôi muốn xác nhận lại xem âm nhạc là gì, âm nhạc có thể làm được những gì. Thế là tôi bắt tay vào thực hiện. Không rõ cậu có biết hay không, nhưng những hoạt động kiểu này đều phi lợi nhuận. Nhà tù không hề thuê mướn nhờ vả, mà hoàn toàn do tôi tự nguyện.”

“Ừm...”

Naoki nhủ bụng, ban nhạc sắp tan rã đến nơi mà anh chàng này chẳng thay đổi chút nào, vẫn một lòng theo đuổi ước mơ đến cùng. Ước mơ đó không đơn giản chỉ là muốn thành danh nhờ âm nhạc. Nhớ lại ban nãy vừa cho rằng mình may mắn khi đã rời ban nhạc từ trước, Naoki tự thấy hổ thẹn vô cùng.

“Địa điểm diễn lần này là ở tỉnh Chiba.” Yusuke nhìn Naoki.

Naoki rụt cằm lại, ngước mắt lên, “Thế nên cậu mới rủ tôi?”

“Đừng hiểu lầm. Tôi mời cậu không phải để gây thị phi. Tôi cần một cầu nối giữa mình và khán giả. Dù đã tham gia mấy lần, tôi vẫn chưa nắm bắt được khoảng cách giữa mình với họ. Vì thế tôi muốn biểu diễn thêm lần nữa để xác nhận lại vị trí của mình trong lòng các phạm nhân.”

“Cậu muốn tôi đóng vai trò cầu nối?”

“Đấy là tâm nguyện thầm kín của tôi. Chứ tôi tuyệt đối giữ bí mật về chuyện cậu và anh trai.”

“Dĩ nhiên tôi không cho rằng cậu làm vậy để gây thị phi.”

“Còn một lý do nữa, là tôi thích xen vào chuyện của người khác,” Yusuke nói. “Khi quyết định biểu diễn ở Chiba, tôi đã nghĩ đến cậu trước nhất. Tôi tự hỏi có phải cho đến giờ cậu vẫn đang khốn khổ vì anh trai? Có khi đây lại là cơ hội tốt cho cậu giải tỏa nỗi lòng cũng nên. Dù sao cậu cũng chưa đến thăm anh ấy đâu đúng không?”

Naoki đưa mắt nhìn xuống, khoanh tay lại khẽ gầm gừ. Cậu nhận ra dù mấy năm không gặp, chàng trai này vẫn sẵn lòng làm bạn với cậu.

“Tôi nói rồi, tôi đã cắt đứt quan hệ với anh trai.”

“Cái đó tôi hiểu. Tôi cũng không nghĩ rằng cậu đã làm sai. Nhưng đấy chỉ là lý thuyết. Còn về mặt tinh thần thì sao? Chắc gì bản thân cậu đã thấy dễ chịu?”

Lời Yusuke như kim nhọn đâm vào tim Naoki đau nhói. Nhưng cậu vẫn bặm môi lắc đầu.

“Takeshima...”

“Cảm ơn ý tốt của cậu. Nhưng tôi muốn kết thúc ở đây.” Naoki với tay lấy hóa đơn rồi đứng dậy. “Dù... tôi vẫn thích hát lắm.”

Cậu bước ra cửa, Yusuke cũng không níu giữ.

Năm ngày sau hôm đó, Yumiko đặt một phong thư xuống trước mặt Naoki. vẻ mặt cô kín bưng.

“Cái gì đây?” Cậu nhìn tên người gửi, khẽ hít một hơi thật sâu. Là ông Maeyama, bố của kẻ giật túi. Kèm theo phong thư là vé đi Tokyo Disneyland. Trong thư, một lần nữa ông xin lỗi về hành động tồi tệ của con trai, còn hỏi thăm tình hình của Miki, đồng thời ngỏ ý hỗ trợ nếu gia đình có bất cứ yêu cầu gì. Vết thương trên trán Miki vẫn để lại sẹo. Bây giờ có thể tạm che bằng mái, nhưng bác sĩ khuyên khi nào con bé lớn hơn thì nên điều trị bằng tia laze.

“Tại sao ông ấy phải làm vậy? Chúng ta cũng quên chuyện đó rồi.” Naoki nhét cả thư và vé vào phong bì. “Chắc đây là một cách tự thỏa mãn bản thân. Nếu có thể chuộc lỗi bằng cách này thì trong lòng họ sẽ thoải mái hơn phần nào.”

Yumiko không đồng tình. Cô đanh mặt nhìn phong thư.

“Em sao đấy?”

“Ừm... Em đang nghĩ có phải thế không.”

“Ý em là sao?”

“Khi trông thấy cái này, em mới nghĩ: À, ra là họ vẫn nhớ. Ban đầu em cứ tưởng chuyện đã qua được vài tháng rồi, chắc chắn họ chỉ

mải lo lắng cho tương lai con trai mà quên mất nạn nhân. Nhưng họ không hề quên."

"Cho dù thế, chúng ta cũng không biết họ có áy náy thật lòng hay không. Anh lại cho rằng họ chỉ đang tự mãn coi mình là người lương thiện thôi."

"Có thể anh nói đúng, nhưng em thấy thế này vẫn tốt hơn là không làm gì. Ít nhất cũng gửi tấm thiệp để chúng ta biết rằng họ không hề quên. Chúng ta có muốn quên cũng không tài nào quên nổi, bởi vết thương của Miki vẫn sờ sờ ra đấy, nhắc cho chúng ta nhớ lại. Trong khi ấy, người đời sẽ dần dần cho sự việc vào quên lãng, như thế mới khiến chúng ta tổn thương. Nhưng chỉ cần biết ngoài chúng ta ra vẫn còn người khác không quên, chúng ta sẽ thấy được an ủi."

"An ủi? Thật ư?"

"An ủi hơn rất nhiều ấy chứ."

"Thật sao? Cũng có thể." Naoki lại rút vé ra khỏi phong thư. "Người ta đã có lòng, thôi thì đến đợt nghỉ phép tới, cả ba chúng ta cùng đi chơi nhé."

Yumiko không trả lời mà chỉ gọi "Naoki à". Lâu lắm rồi cô không gọi hẳn tên chồng.

"Em thì vẫn nghe theo anh thôi. Cả khi anh đoạn tuyệt với anh Tsuyoshi, em cũng không phản đối. Nhưng em nghĩ anh nên nhớ rằng, không chỉ mình anh đau khổ khi không thể quên được chuyện của anh trai. Có người còn đau khổ hơn cả anh nữa. Nhờ ém nhẹm mọi chuyện liên quan đến Tsuyoshi, hiện giờ chúng ta sống rất hạnh phúc, nhưng trên đời vẫn có những người không thể che giấu được chuyện của họ. Chúng ta nên phân biệt rạch ròi."

"Rốt cuộc em muốn nói gì?" Naoki nhìn cô.

Yumiko im lặng nhìn xuống như muốn bảo: anh thừa biết rồi còn gì.

"Anh đi tắm đây." Naoki đứng dậy.

Ngồi bó gối trong bồn tắm chật hẹp, Naoki bắt đầu ngẫm nghĩ lại lời vợ. Yusuke cũng nói tương tự, rằng có khi đây lại là cơ hội tốt cho cậu giải tỏa nỗi lòng. Còn Yumiko lại khuyên cậu phải biết phân biệt

rạch ròi. Những lời này của họ chắc chắn không phải nói suông.

Cậu ra khỏi bồn tắm, rửa mặt bằng nước lạnh. Nhìn khuôn mặt ướt nhẹp trong gương, Naoki tự lẩm bẩm với mình.

Đến lúc phải gặp rồi...

Hôm sau là thứ Bảy, cửa hàng vẫn làm việc nhưng không phải ngày trực của Naoki. Ăn xong bữa trưa, cậu ra khỏi nhà mà không báo mình sẽ đi đâu. Yumiko cũng không hỏi. Dễ thường cô đã đoán ra mục đích của cậu. Vì nếu không phải đi làm thì cậu hầu như chẳng mặc com lê ra ngoài bao giờ.

Đến Ikebukuro, Naoki vào cửa hàng bách hóa mua một hộp kẹo Tây làm quà. Nhân viên hỏi có cần thiệp không, cậu trả lời không cần, vì cậu cũng không biết nên chọn loại thiệp dùng cho dịp nào.

Naoki bắt tuyến Marunouchi, sau đó đổi sang tuyến Tozai, đến ga Kiba thì xuống đi bộ.

Cậu lẳng lặng bước đi trên vỉa hè cạnh đường chính. Xe cộ lao vun vút ngay sát sườn, trong đó có cả xe tải của một công ty chuyển nhà. Nhìn thấy nó, cậu không thể không nhớ đến Tsuyoshi. Để kiếm tiền trả học phí cho em trai, anh đã phải mang vác đồ nặng mỗi ngày, đến mức tàn phá cả sức khỏe. Chỉ tại quá ám ảnh với việc phải kiếm ra tiền nên anh mới bị ma xui quỷ khiến đi làm mấy chuyện dại dột như vậy. Hình ảnh hiện lên trong đầu cậu lúc này cũng chính là con phố mà cậu đang bước đi.

Kế hoạch nghèo nàn, hành vi mang tính bột phát... Luật sư bào chữa đã nói thế. Naoki thấy không sai một chút nào. Dù sao đi nữa, Tsuyoshi nhắm vào ngôi nhà ấy cũng chỉ vì anh có ấn tượng với bà lão sống ở đó, bởi bà đã từng ân cần khích lệ anh.

Đã muốn ăn trộm thì cứ nhắm vào kẻ nào mình ghét là xong. Nhưng Tsuyoshi lại không làm được

Naoki đang vừa đi bộ vừa hồi tưởng chuyện xưa thì biển hiệu Ogata thình lình đập vào mắt. Biển hiệu gắn ở bãi đỗ xe. Naoki vội nhìn quanh, thấy bên kia đường là một biệt thự hai tầng với cổng chính thiết kế theo kiểu phương Tây.

Cậu vẫn còn nhớ cánh cổng, bởi sau khi Tsuyoshi gây án, cậu đã từng tạt qua đây. Tuy nhiên, hình dáng ngôi nhà lại có sự thay đổi, hồi trước nó chỉ là nhà gỗ một tầng mà thôi. Cậu đoán chừng nó đã được xây dựng lại.

Naoki hồi tưởng lần trước tới đây. Ban đầu cậu tự nhủ phải tới gặp gia đình nạn nhân để xin lỗi, cuối cùng mới nhác thấy bóng họ thôi, cậu đã cuống cuồng bỏ chạy.

Có lẽ đến giờ mình vẫn đang phải trả món nợ năm đó. Nghĩ đến bao nhiêu chuyện xảy ra cho tới nay, Naoki chỉ biết kết luận như vậy. Giá như cậu chịu xin lỗi họ ngay từ thời điểm ấy thì có khi đời cậu đã rẽ sang một hướng khác. Ít nhất cậu cũng không biến thành kẻ thấp hèn như bây giờ.

Tiến đến gần cổng, Naoki giơ tay lên nút điện thoại nội bộ. Ngay cả giây phút quan trọng này, cậu cũng mong người ta vắng nhà, cậu tự căm ghét bản thân vì những suy nghĩ ấy.

Cậu ấn nút. Trong nhà, tiếng chuông reo lên. Naoki hít thở sâu. Vài giây sau, cậu nghe có tiếng đáp "Vâng". Giọng đàn ông.

"Xin lỗi đã đến đường đột. Tôi là Takeshima. Xin hỏi ông Ogata có nhà không ạ?"

Im lặng một lát, người ta hỏi lại, "Takeshima nào thế?"

Naoki hít thở thật sâu một lần nữa, "Tôi là em trai của Takeshima Tsuyoshi."

Không đời nào họ quên cái tên này. Naoki cố nuốt nước bọt, nhưng miệng khô khốc.

Cổng mở ra, một người đàn ông mặc áo polo xuất hiện. So với ngày trước, ông đậm người hơn, tóc bạc cũng nhiều hơn.

Ông nhìn Naoki không chớp mắt, mặt không để lộ bất cứ biểu cảm gì, hai môi mím chặt.

Hai người mặt đối mặt qua cổng. Naoki cúi đầu chào.

"Xin lỗi, tự nhiên lại đến làm phiền thế này. Tại tôi không có số điện thoại." Cậu quan sát ông Ogata, nhưng ông vẫn không bộc lộ cảm xúc.

"Cậu đến có chuyện gì không?" Giọng ông trầm và vững vàng.

“Có thể ông cho rằng giờ có đến cũng muộn rồi, nhưng tôi muốn xin phép được thắp nén hương. Đây là lời thỉnh cầu từ anh trai tôi. Lẽ ra tôi phải tới sớm hơn, nhưng tôi không có đủ can đảm nên cứ lần chần mãi suốt mấy năm qua.”

“Thế tại sao tự nhiên cậu lại muốn đến?”

“Bởi vì...” Cậu không thốt nên lời.

“Vì vấn đề cá nhân của cậu?”

Naoki cúi mặt. Cậu gác chuyện này sang một bên mất bao nhiêu năm, bây giờ vì muốn sắp xếp lại cảm xúc của mình mà mới đột ngột đến thăm, hành động này đúng là ích kỉ vô cùng.

Ông Ogata mở cửa, “Mời cậu vào nhà.”

Naoki ngỡ ngàng, “Liệu có được không?”

“Không phải cậu đến vì mục đích này sao?” Ông Ogata chép miệng. “Hơn nữa, tôi cũng có thứ muốn cho cậu xem.”

“Có thứ muốn cho tôi xem?”

“Cậu cứ vào đi đã.”

Ông Ogata dẫn Naoki vào phòng khách, mời cậu ngồi xuống sofa ba chỗ bọc da nâu. Cậu bèn ngồi xuống chính giữa. Trước mặt cậu là chiếc ti vi màn hình rộng cỡ lớn. Naoki chợt nhớ ra, nghe nói sau khi ăn trộm xong, Tsuyoshi không chạy thoát khỏi đây ngay mà còn ngồi lại trên sofa xem ti vi.

“Tiếc là vợ tôi đã dẫn con gái ra ngoài chơi rồi. Mà có lẽ như thế tốt hơn.” Ông Ogata ngồi trên sofa đơn, tay kéo cả gạt tàn và thuốc lá trên bàn về phía mình.

“Tôi có chút quà mọn, mong ông nhận cho.” Naoki giơ ra túi đựng hộp kẹo mua ở cửa hàng bách hóa.

“Không, cậu mang về đi.” Ông Otaga nói mà không nhìn mặt cậu. “Tôi muốn giữ kín với vợ việc cậu tới. Bình thường cô ấy đã không thích tôi tự ý đưa người lạ vào nhà rồi. Hơn nữa, đây trông có vẻ như đồ ăn. Thành thực mà nói, tôi làm sao nuốt nổi vào bụng, cứ nghĩ đến là thấy bức bối. Chắc lời này khiến cậu phật lòng lắm.”

“À... tôi hiểu.” Naoki cất lại túi quà về bên cạnh mình. Cậu đã lường trước câu từ chối rồi.

Hai người chìm vào bầu không khí yên ắng đến khó xử. Ông Ogata phà khói thuốc, mắt chăm chăm nhìn đi nơi khác như thể đang đợi Naoki mở lời.

“Ông xây lại nhà đúng không?” Nhìn quanh nhà một lượt, Naoki hỏi.

“Khoảng ba năm trước. Thật ra chúng tôi sống ở nơi khác, nhưng đâu thể bỏ trống nhà cửa mãi. Không tìm được ai thuê, chúng tôi đành phải dọn về đây. Nhưng vợ tôi không thích để nguyên như trước, tôi thấy cũng đúng nên đã quyết định phá đi xây lại.”

Lời kể của ông Ogata ngầm ám chỉ các ảnh hưởng tiêu cực của vụ việc năm xưa. Cả “không tìm được ai thuê” lẫn bà vợ “không thích để nguyên như trước” đều xuất phát từ việc ngôi nhà từng có án mạng.

“Ông Ogata này,” Naoki ngẩng mặt lên. “Như ban nãy đã nói, tôi xin phép thắp nén hương có được không?”

“Cái này thì không được.” Ông Ogata nói giọng đều đều.

Bị từ chối thẳng thừng, Naoki đâm bối rối. Cậu không biết nhìn đi đâu nên đành cúi gằm mặt xuống.

“Cậu đừng hiểu lầm, tôi từ chối không phải vì thù ghét cậu. Ngược lại mới đúng. Cậu chẳng liên quan gì đến vụ án. Kẻ giết mẹ tôi không phải là cậu, vì vậy cậu không có lý do gì phải thắp hương. Mong cậu cũng chuyển lời đến anh trai như vậy.”

“Anh trai?”

“Cậu chờ một chút!” Ông Ogata đứng dậy và rời khỏi phòng.

Trong lúc chờ đợi, Naoki chỉ biết ngây ra nhìn mặt bàn. Cả món quà và việc thắp hương đều không được chấp thuận, cậu không biết nên làm gì tiếp nữa.

Ông Ogata trở lại, tay phải cầm theo một túi giấy. Ông đặt lên bàn. Naoki nhìn thấy bên trong túi là một xấp phong bì.

“Thư do anh trai cậu gửi tới. Sau khi vào tù, tháng nào anh ta cũng gửi, gần như chưa bỏ sót tháng nào.”

“Anh trai tôi cũng gửi thư cho ông?”

Naoki không hề hay biết, cũng không hề nhớ anh cậu đã từng đề

cập đến việc này trong các lá thư.

Ông Ogata rút ra một lá.

“Hình như đây là thư đầu tiên. Tôi đã định xé và vứt đi, nhưng nghĩ lại, làm vậy chẳng khác nào trốn tránh hiện thực, rốt cuộc vẫn giữ nó lại. Khi đó, tôi đâu ngờ sẽ nhiều thế này.” Ông hắt cằm về phía lá thư. “Cậu hãy đọc đi.”

“Có được không?”

“Cậu đọc thì mới có ý nghĩa.” Nói xong, ông Ogata đứng lên lần nữa. “Cậu có thể đọc cả những lá thư khác. Tôi xin phép ra ngoài một lát.”

Ông Ogata đi rồi, Naoki mở lá thư đầu tiên. Lá thư nhàu nhĩ rúm ró, có lẽ là tại ông Ogata đã từng vò nát.

Naoki đưa mắt đọc lướt qua nội dung.

Gửi ông Ogata Tadao

Kính gửi ông,

Tôi biết làm thế này thật thất lễ, nhưng dù thế nào tôi vẫn muốn nói lời xin lỗi nên mới viết thư. Nếu tức giận, xin ông cứ xé thư mà vứt đi. Tôi hiểu mình không có tư cách để xin lỗi.

Tôi thật lòng vô cùng, vô cùng ân hận. Tôi biết mình không đáng được tha thứ dù có xin lỗi hàng ngàn, hàng vạn lần, nhưng giờ đây tôi chỉ có thể xin lỗi mà thôi. Hành vi của tôi là vô nhân tính, tôi không có gì để biện minh cả. Trong thời gian ở tù, đã vài lần tôi nghĩ mình nên chết đi cho rồi. Nhưng làm vậy thì đâu thể coi là xin lỗi. Sắp tới tôi sẽ phải chấp hành hình phạt tù, nếu một ngày tôi được ra khỏi đây, tôi sẽ dốc hết sức chuộc lại lỗi lầm.

Nguyện vọng lớn nhất của tôi lúc này là được nhận tội trước bàn thờ cụ bà Ogata. Có thể ông sẽ hỏi làm thế thì được ích gì, nhưng tôi chỉ nghĩ ra mỗi cách đó.

Có điều bây giờ, đến nén hương tôi cũng không thể thắp được nữa. Vì thế, tôi đã nhờ em tôi đến làm thay. Tôi đoán kiểu gì em ấy cũng sẽ đến nhà ông. Nhưng xin đừng nhiếc móc em tôi. Em tôi không liên quan đến việc này. Toàn bộ đều do một

mình tôi gây ra.

Tôi vô cùng cảm kích nếu ông chịu đọc hết thư.

Trân trọng!

Takeshima Tsuyoshi

Naoki nhớ, hồi mới vào tù Tsuyoshi đã liên tục viết thư nhờ cậu tới thăm nhà Ogata. Không ngờ anh ấy cũng đồng thời viết thư thông báo cho nhà người ta thế này.

Naoki xem thêm các thư khác. Không có sự khác biệt lớn về nội dung, vẫn là những lời hối lỗi tha thiết vì đã mắc tội với nhà Ogata, nếu có cách để chuộc tội thì bắt làm gì cũng chịu, rồi còn kể lể hằng đêm đã ăn năn day dứt thế nào. Ngoài ra, mọi lá thư đều ít nhiều nhắc đến Naoki. Ví như em trai vừa phải làm thêm vừa đi học đại học, em trai hình như đã tìm được việc làm chính thức, em trai vừa kết hôn nên rất vui... Có thể thấy rõ người em trai chính là lẽ sống duy nhất của Tsuyoshi.

Ông Ogata đã trở lại tự lúc nào. Ông cúi xuống nhìn Naoki, "Cậu thấy sao?"

"Tôi hoàn toàn không biết anh tôi viết thư cho ông."

"Chính thế." Ông Ogata ngồi lại chỗ cũ. "Nhưng tôi biết anh ta có viết thư cho cậu. Chung quy các lá thư đều viết về cậu."

"Hay là... tại anh ấy không có gì khác để viết?"

"Cũng có thể. Nhưng thành thực mà nói, những lá thư này chẳng khiến tôi vui vẻ gì cho cam."

Nghe vậy, Naoki vô thức ngồi thẳng dậy.

"Tôi hiểu anh ta rất hối hận về sai lầm của bản thân. Nhưng anh ta có xin lỗi hay tự kiểm điểm đến mấy cũng không thể làm tiêu tan căm hận về hành vi giết mẹ tôi." Ông Ogata búng tay lên túi giấy chứa thư. "Bực mình nhất là anh ta toàn cập nhật tình hình mới nhất của em trai mình. Thậm chí tôi còn nghĩ, rành rành đang phải ngồi tù, tại sao anh ta vẫn có vẻ hạnh phúc như vậy. Nhiều lần tôi định viết thư bảo anh ta đừng có gửi thư cho tôi nữa. Nhưng chỉ nghĩ thôi cũng thấy làm thế thật ngu ngốc. Tôi bèn quyết định phớt lờ. Tôi tự

nhủ ràng nếu kiên quyết không trả lời thư thì thư sẽ không đến nữa. Nhưng anh ta vẫn gửi rất đều đặn. Dần dà tôi nhận ra, đối với anh ta việc viết thư cũng giống như tụng Bát Nhã Tâm Kinh vậy. Miễn tôi đừng ngăn cản thì anh ta sẽ lại tiếp tục viết mãi. Vậy tôi có nên ngăn anh ta lại hay không? Trong lòng tôi rất hoang mang. Không cho anh ta viết thư đồng nghĩa với việc tất cả sẽ chấm dứt. Nhưng liệu có nên để tất cả chấm dứt hay không? Tôi phải thú nhận tôi chưa từng đủ quyết tâm đặt dấu chấm hết cho mọi chuyện."

Ông Ogata lấy lá thư mới trong túi ra rồi đặt xuống trước mặt Naoki.

"Đúng lúc nãy, cái này được đưa đến. Tóm lại, đây là lá thư cuối cùng của anh ta."

Naoki vô cùng kinh ngạc, hết nhìn ông Ogata rồi lại nhìn lá thư.

"Đọc xong, tôi mới đủ quyết tâm kết thúc tất cả mọi chuyện."

Naoki giơ tay ra, "Tôi đọc được không?"

"Chắc anh ta không muốn cậu đọc đâu, nhưng tôi nghĩ là cậu nên đọc. Tôi giao nó lại cho cậu."

Naoki cầm phong bì bâng cả hai tay. Cậu không có dũng khí để lấy thư ra.

"Cậu tên là Naoki, đúng không?" Ông Ogata nói. "Tôi nghĩ thế này là đủ rồi. Tất cả mọi chuyện dừng lại ở đây thôi."

"Ông Ogata..."

"Chúng ta phải chịu khổ cũng quá lâu rồi." Nói xong, ông chớp mắt, ngước lên trần nhà.

Nhìn lại bản nhạc đã xem không biết bao lần, Naoki hít một hơi thật sâu. Trống ngực vẫn đập liên hồi và không có dấu hiệu ổn định. Cậu thở dài, mọi chuyện chưa kết thúc thì cũng chẳng thể nào thoát khỏi trạng thái này.

Thấy bộ dạng của cậu, Yusuke cười ái ngại.

"Sao biểu cảm khó coi thế? Đây đâu phải tổ chức liveshow ở Nippon Budokan? Thư giãn đi xem nào. Thoải mái lên!"

Naoki cau mày, "Chính vì không biết làm thế nào cho thư giãn

nên tôi mới lo. Lâu lắm rồi tôi có hát trước mặt người khác đâu, đến karaoke còn chẳng đi."

"Cậu làm được mà. Hơn nữa, buổi biểu diễn hôm nay không nhất thiết phải hát thật hay. Cái họ cần là được chữa trị về tâm hồn. Miễn sao để họ vui vẻ là được."

"Ừ, tôi hiểu rồi." Naoki gật đầu.

Cậu đưa mắt ra cửa sổ, trên sân cỏ không một bóng người. Cậu tự hỏi không biết các phạm nhân sử dụng sân cỏ vào việc gì? Nhớ hồi trước, cậu từng xem một bộ phim chiếu lúc nửa đêm, có cảnh các phạm nhân chơi bóng chày. Liệu có phải Tsuyoshi đôi lúc cũng chạy thục mạng trên sân này không?

Phóng mắt xa hơn nữa sẽ thấy bức tường cao xám xịt, cũng là bức tường ngăn cách với thế giới bên ngoài. Từ trong này chẳng thể trông sang bên kia bức tường, chỉ nhìn được mỗi bầu trời xanh rộng lớn. Một khi đã ở đây, dù có khao khát thế giới bên ngoài đến mấy thì cũng chỉ còn cách tưởng tượng thôi. Anh Tsuyoshi đã phải nhìn quang cảnh này mà sống suốt bao nhiêu năm qua. Nghĩ rồi, Naoki rời mắt đi hướng khác.

Tháng trước, cậu đã gọi điện cho Yusuke, đồng ý tham gia buổi hòa nhạc động viên. Yusuke ngạc nhiên tới độ không nói nên lời.

"Tôi biết thình lình quyết định là rất ích kỉ, nhưng kiểu gì tôi cũng phải tham gia. Bởi vì..."

Yusuke liền ngắt lời, như thể đã nhìn thấu tâm can cậu, "Không cần giải thích. Cậu nghĩ được thế là tôi phấn khởi rồi. Lâu lắm mới được biểu diễn cùng nhau. Cố gắng lên!"

Sau đó, Yusuke cũng không gạn hỏi gì thêm. Naoki định nếu buổi biểu diễn kết thúc thành công, cậu sẽ giãi bày tất cả trên đường về. Không phải cậu cố tình nghiêm trọng hóa vấn đề, chẳng qua bây giờ cậu không đủ tự tin để diễn đạt rõ ràng. Naoki có cảm giác sau khi tất cả kết thúc, cậu mới tìm ra cách biểu đạt các cảm xúc trong lòng.

Ngoài ra cũng phải thú nhận với Yumiko. Suốt một tháng nay, tuy nhận thấy chồng mình thay đổi, cô vẫn không hề gặng hỏi nguyên nhân. Khi Naoki thông báo sẽ tham gia một buổi hòa nhạc động viên,

cô chỉ cười, “Anh phải luyện tập thật tốt đấy nhé!”

Một quản giáo trẻ tuổi đầu tóc gọn gàng bước vào phòng nghỉ, nét mặt thoáng chút căng thẳng.

“Ừm... nhóm Imagine... đúng không? Hội trường đã chuẩn bị xong. Các phạm nhân cũng đã ổn định chỗ ngồi. Xin hỏi khi nào bắt đầu?”

Imagine là tên nhóm nhạc tạm thời của hai người, chỉ hoạt động trong đúng hôm nay.

Yusuke đứng dậy nhìn Naoki, “Chúng ta đi thôi!”

Naoki lặng lẽ gật đầu.

Hai người rời khỏi phòng nghỉ, tiến đến hội trường. Hội trường là một phòng thể chất.

Naoki nối gót theo quản giáo, tim đập càng gấp gáp. Cổ họng khô khốc. Cậu lo sợ, không biết có hát được trong tình trạng này không. Cảm giác hồi hộp xen lẫn bất an liên tục giày vò tâm trí, nội tâm đấu tranh dữ dội nửa muốn trốn chạy nửa không cho phép.

Họ vào theo lối cửa sau của phòng thể chất. Bên trong tĩnh lặng như tờ. Trước đây Naoki đã từng tham gia mấy buổi hòa nhạc quy mô nhỏ. Dù lượng khán giả có ít đến mấy, đứng ở hậu trường vẫn nghe thấy phía dưới xôn xao. Không khí ở đây lại khác một trời một vực, làm cậu hơi hoảng.

“Tôi đã nhắc nhiều lần rồi đấy, đừng cố khuấy động khán giả.” Như cảm nhận được tâm trạng của Naoki, Yusuke khẽ rỉ tai cậu. “Nói cách khác, cấm làm khán giả hôm nay phấn khích. Mấu chốt là để bài hát lay động trái tim người nghe.”

Naoki mấp máy miệng định nói “Biết rồi”, nhưng không thốt ra thành tiếng.

“Vậy, tôi giới thiệu xong thì các anh ra nhé.” Quản giáo dặn.

“Rõ.” Hai người đồng thanh.

Quản giáo bước ra sân khấu dựng tạm, nhắc một lượt những điều cần lưu ý, sau đó giới thiệu nhóm nhạc hai thành viên sẽ biểu diễn hôm nay. Tất nhiên anh ta nói về Yusuke là chủ yếu, còn Naoki chỉ được nhắc đến như “một người bạn thân”.

Naoki nhìn xuống, đôi bàn tay cậu ướt đẫm mồ hôi. Cậu nhắm mắt lại, hít thở sâu nhiều lần. Mình chỉ làm được mỗi thế này thôi, cho nên phải cố hết sức, đây sẽ là lần cuối cùng anh trai có thể trông thấy mình. Cậu nhủ thầm, nhớ lại cuộc đối thoại tại nhà ông Ogata...

Không, là nhớ lại nội dung lá thư ông đưa cho cậu mới đúng. Nhờ đọc lá thư đó, Naoki mới có mặt ở đây hôm nay.

Cậu đã đọc đi đọc lại không biết bao lần, đọc nhiều đến mức gần như thuộc lòng từng chữ. Lá thư cuối cùng Tsuyoshi viết cho ông Ogata.

CHƯƠNG 13

Gửi ông Ogata Tadao

Kính gửi ông Ogata,

Hôm nay tôi muốn thông báo một chuyện quan trọng, nên mới viết thư này cho ông.

Hôm trước, tôi vừa nhận được thư của em trai. Đối với phạm nhân mà nói, không có gì vui hơn việc được nhận thư người thân. Thế nên tôi đọc với tâm trạng cực kì phấn khởi.

Tuy nhiên, lá thư làm tôi choáng váng vô cùng. Trong thư, em tôi bảo từ giờ sẽ không viết thư cho tôi, cũng không muốn nhận thêm bất cứ lá thư nào của tôi nữa. Lý do là bởi em ấy muốn bảo vệ gia đình mình. Em ấy còn kể việc có một người anh là kẻ cướp của giết người đã khiến cuộc đời em ấy lao đao cùng khổ, thậm chí đến nay vẫn gánh rất nhiều đau đớn, vợ và con gái cũng chịu chung bất hạnh. Đoán chừng nếu tình trạng này tiếp diễn, nhất định sẽ ảnh hưởng đến tương lai và cả hôn nhân của con bé.

Bởi vậy, em tôi quyết định cắt đứt quan hệ với tôi, còn bày tỏ mong muốn khi nào tôi được trả tự do cũng đừng liên lạc với em ấy.

Ông có biết tôi đã sốc thế nào khi đọc thư không?

Tôi sốc không phải vì em trai đòi đoạn tuyệt với mình. Mà tôi bàng hoàng trước cái thực tế rằng sự tồn tại của tôi đã liên tiếp làm khổ em tôi suốt nhiều năm qua. Đáng nhẽ tôi phải đoán trước được, vậy mà tôi vẫn ngu ngơ chẳng biết gì cho đến khi em ấy phải viết hẳn vào thư.

Tôi căm ghét bản thân mình đến mức muốn chết quách cho xong. Tôi đúng là đồ đáng thất vọng. Đã phải vào tận đây để cải

tạo rồi mà vẫn không khá hơn chút nào.

Em tôi nói đúng. Lẽ ra tôi không nên viết thư. Đồng thời, tôi nhận ra, có lẽ những lá thư tôi gửi cho ông Ogata cũng chỉ là một cách thỏa mãn lòng ích kỉ của bản thân. Tôi viết thư này chính là để xin lỗi về việc đó.

Đây sẽ là lá thư cuối cùng.

Tôi thành thật xin lỗi.

Chúc ông luôn mạnh khỏe và hạnh phúc.

Takeshima Tsuyoshi

Tái bút: Tôi cũng muốn viết thư xin lỗi em trai nhưng không thể gửi cho nó được nữa.

Đọc xong, Naoki không cầm nổi nước mắt. Đến cậu còn thấy lá thư thông báo đoạn tuyệt quan hệ của mình thật tàn nhẫn. Cậu cứ tưởng Tsuyoshi sẽ rất bất mãn, nhưng hóa ra suy nghĩ của anh lại hoàn toàn khác.

*Lẽ ra tôi không nên viết th*ư...

Không phải vậy đâu, anh trai. Chính nhờ những lá thư đó nên mới có em của ngày hôm nay. Nếu không nhận được thư, có lẽ em sẽ bớt đau khổ, nhưng cũng mất đi cơ hội mày mò tìm kiếm để không ngừng vươn lên trên đường đời.

“Giờ thì, xin nhiệt liệt chào mừng hai thành viên nhóm Imagine.”

Giọng nói của quản giáo kéo Naoki về lại hiện thực. Cậu nhìn Yusuke, cậu ta im lặng gật đầu đáp lại.

Hai người bước ra sân khấu. Không có tiếng vỗ tay, cũng không có tiếng reo hò. Giữa không gian lặng phắc, Naoki từ từ ngẩng mặt lên, bất giác hít một hơi thật sâu. Những người đàn ông tóc húi cua, mặc trang phục giống hệt nhau đang nhìn cậu chòng chọc. Ánh mắt họ tràn đầy kì vọng và tò mò. Họ đã mong ngóng được tiếp xúc với người bên ngoài biết bao nhiêu. Không những thế, Naoki nhận ra trong ánh mắt họ còn chất chứa cả ganh tị, thậm chí gần đến mức đố kị. Sự đố kị dành cho những người thuộc thế giới bên ngoài, những người có thể tự do vượt qua bức tường màu xám.

“Xin chào, chúng tôi là nhóm Imagine.” Yusuke mở màn bằng giọng điệu vui vẻ. Nhờ kinh nghiệm từ mấy lần trước nên cậu đã quen với không khí này. Cậu tự giới thiệu bản thân, chốc chốc lại xen vào vài câu bông đùa vừa phải. Nhờ vậy nét mặt của khán giả cũng dịu đi đôi chút.

Naoki đưa mắt thật chậm quanh hàng ghế khán giả. Tsuyoshi đang ngồi đâu? Khổ nỗi toàn kiểu tóc và quần áo giống nhau nên khó mà tìm thấy anh ấy được.

Yusuke nói tiếp, “Trước hết mời mọi người nghe bài *Imagine* của John Lennon. Tên nhóm của chúng tôi cũng bắt nguồn từ bài này.”

Yusuke ngồi xuống trước cây đàn piano, gật đầu ra hiệu với Naoki. Naoki cũng gật đầu đáp lại. Cả hai cùng quay mặt về phía khán giả.

Anh trai đang ngồi đâu đó nghe mình hát. Phải hát thật tốt, ít nhất là trong ngày hôm nay.

Yusuke bắt đầu chơi đàn, nhạc dạo đầu của bài *Imagine* vang lên. Naoki nhìn xuống míc rồi lại nhìn khán giả một lượt. Cậu khẽ hít một hơi.

Đúng lúc đó, ánh mắt Naoki dừng lại. Duy nhất dãy phía sau bên phải đột nhiên lóe lên ánh sáng.

Người đàn ông ngồi đó đang cúi gằm mặt, bộ dạng bé nhỏ hơn so với trong kí ức của cậu.

Nhìn thấy anh, Naoki nóng cả người. Người ấy chắp tay trước ngực, vừa giống xin lỗi, vừa giống như đang cầu nguyện. Naoki hầu như còn cảm nhận được từng đợt run rẩy khe khẽ truyền đến.

Anh ơi! Naoki thầm gọi trong tim. Anh ơi, tại sao chúng ta lại sinh ra trên đời này?

Anh ơi, ngày mà chúng ta được hạnh phúc liệu có đến không? Ngày mà chúng ta có thể nói chuyện với nhau liệu có đến không? Giống như khi hai chúng ta bóc hạt dẻ cho mẹ...

Naoki đứng lặng hồi lâu trước míc, mắt nhìn trân trối vào một điểm. Toàn thân cậu như tê liệt, đến thở thôi cũng thấy khó nhọc.

“Này, Takeshima...” Yusuke vẫn đang lặp lại phần nhạc dạo đầu.

Cuối cùng Naoki cũng mở được miệng. Cậu cố gắng hát.
Nhưng không ra tiếng.
Cố đến mấy cũng không ra tiếng...

CẢM NHẬN

Inoue Yumehito

Một bộ phim có tên *A Day in the Life* được sản xuất và chiếu trên kênh BBC của nước Anh. Phim đó cũng khá lâu rồi. Nhân vật chính là John Lennon. Trong buổi thử vai để tìm ra người đóng, một diễn viên không tăm tiếng có ngoại hình gần giống John đã được lựa chọn.

Tuy nhiên, quyết định này là cú sốc đối với người vợ Yoko của John Lennon. Lý do chính là ở tên thật của diễn viên. Khi thử vai thì anh ta sử dụng nghệ danh, nhưng về sau tên thật "Mark David Chapman" của anh ta đã bị lộ. Giống hệt tên thủ phạm giết John Lennon.

Dĩ nhiên là diễn viên này không có lỗi gì cả. Cũng không phải là do diễn xuất của anh ta kém cỏi. Tất nhiên, bản thân anh ta cũng không liên quan gì đến cái chết của John Lennon. Chỉ có điều anh ta mang tên thật giống với kẻ sát nhân mà lại không hề thông báo cho những người làm phim. Diễn viên dùng nghệ danh không phải là hành vi gì xấu xa. Vì muốn làm nghề bằng nghệ danh nên anh ta ứng tuyển và thử vai bằng nghệ danh. Đó là điều hiển nhiên thôi.

Tuy nhiên, anh ta bị sa thải.

Mark Chapman và kẻ giết người kia hoàn toàn xa lạ. Thế nhưng, anh ta vẫn bị tước bỏ vai diễn. Bản thân anh ta biết thanh minh thế nào với quyết định đó?

Trong khi đọc *Th*ư của Keigo Higashino, tôi nhớ lại chuyện này. *Imagine,* do John Lennon sáng tác, là từ khóa quan trọng xuyên suốt tiểu thuyết và có lẽ nó đã thúc đẩy sự liên tưởng của tôi. Tuy nhiên, liên tưởng đầu tiên là về lời kêu gọi của Yoko Ono Lennon với thế giới. Gần một tháng sau khi John bị ám sát, Yoko đã đăng tâm thư

trên các báo lớn. Tôi xin trích một đoạn.

Tôi tức giận với chính bản thân mình khi không thể bảo vệ được John. Chính tôi đã để cho xã hội mục nát đến mức này, tôi tức giận tất cả chúng ta. Nếu có gì mang ý nghĩa "trả thù" thì tôi nghĩ đó chính là sự thay đổi theo hướng xây dựng một xã hội dựa trên tình yêu, sự tin tưởng, trong khi vẫn còn chưa muộn.

Lời quả quyết mới ngầu làm sao. Lại chỉ một tháng sau khi John qua đời. Không thể ngờ được một phụ nữ mới mất chồng lại phát ngôn ngầu đến vậy.

Tuy nhiên, vài năm sau, cũng chính cô Yoko đó đi sa thải diễn viên được chọn cho vai người chồng quá cố chỉ vì tên thật của anh ta là Mark Chapman. Cô ta bị chỉ trích là "nói một đằng, làm một nẻo". À vâng, tôi không có ý châm biếm kiểu đây là cái "mang ý nghĩa trả thù" đâu.

Dù sao thì tôi cũng vẫn ít nhiều băn khoăn. Nếu là tôi, tôi phải làm sao đây? Đặt mình vào vị trí Yoko, không phải là tôi không hiểu được cảm giác muốn sa thải Chapman.

Đây cũng chính là chủ đề của *Th*ư.

Chỉ vì cùng họ, cùng tên, Chapman đã bị kết án một cách vô lý. Và khi bị kết án vô lý như vậy, tình hình đã thay đổi ra sao? Đây là câu hỏi được tác giả đưa ra trong tiểu thuyết này.

*Th*ư là một tác phẩm đáng giá.

Bằng những câu văn bình thản nhưng thẳng thắn đến nghiệt ngã, *Th*ư tái hiện cảnh ngộ em trai bị người đời kết án vì có người anh phạm tội cướp của giết người.

Tác phẩm này để người đọc tiếp cận vấn đề kiểu tra tấn từ từ. Nó như muốn nhắn nhủ rằng hãy nhìn thẳng vào thực tế.

Từ đầu đến cuối, tác giả không hề nói chuyện ngoài lề mà luôn tiến thẳng tới chủ đề. Các biến thể của chủ đề lặp đi lặp lại dần dần cầm tù cảm xúc của độc giả. *Imagine* của John Lennon được sử dụng như biểu tượng của chủ đề đó.

Thoạt trông, cấu trúc của tiểu thuyết này cực kì giống một bản nhạc. Có lẽ hơi suy diễn, nhưng phải chăng đúng là tác giả cố tình

chọn cấu trúc như thế?

Dù dạo đầu bằng một sự kiện gây choáng váng, nhưng sau đoạn dạo đầu, chủ đề buồn thê lương cứ thế lẳng lặng tuôn trào. Vừa thay đổi hình dạng, lại vừa lặp đi lặp lại, kéo độc giả đến tận cùng vực thẳm.

Trong *Imagine,* John Lennon hát "Hãy tưởng tượng tất cả mọi người trên thế giới đều sống hết mình cho hôm nay". Và kết bằng câu "Có thể bạn sẽ nói tôi mơ mộng hão huyền, nhưng hi vọng một ngày nào đó, bạn sẽ hòa cùng chúng tôi và cả thế giới hòa làm một".

Nhân vật chính của chúng ta bị đẩy vào hoàn cảnh bị tước đoạt mọi thứ, và ngày qua ngày chỉ có bị tước đoạt hơn chứ không có tước đoạt nhất. Cùng lúc, ý nghĩa của từ khóa "Imagine" thay đổi theo. Thậm chí ca khúc *Imagine* mà nhân vật chính yêu thích cũng bị cõi đời cướp mất.

Sự thâm thúy của tác phẩm này là ở chỗ, hướng mũi nhọn cáo buộc về phía độc giả chúng ta. Tác giả đã chuẩn bị gương ở khắp mọi nơi trong mọi đoạn và chờ đợi. Độc giả có thể cảm thấy trái tim thắt lại khi nhận ra chính mình đang đứng trong gương.

Hầu hết mọi người đều nghĩ rằng bản thân không thiên kiến, không phân biệt đối xử. Trên thế giới này, người ta dễ dàng nổi cáu, thậm chí phản đối sự phân biệt đối xử, và tin rằng bản thân không đứng về phía phân biệt đối xử.

Tác phẩm này bèn đặt câu hỏi cho chúng ta.

Thế thì ai trên đời này đang phản chiếu trong gương?

Dù là cảm nhận thôi, nhưng tôi thấy bối cảnh của *Th*ư rất giống tỉnh thành chúng ta đang sống. Những mối lo hiện diện trong ta hằng ngày đều xuất hiện trong tác phẩm này.

Khi xem tin con trai một nữ diễn viên bị bắt vì chơi ma túy, chúng ta vô thức thông cảm với diễn viên đó. Vì cô ấy có đứa con bất hiếu. Rồi đây cô ấy sẽ gặp rắc rối? Đầu việc có thể bị giảm bớt... Các suy đoán này là tất nhiên. Và không ai cho rằng mình đang phân biệt đối xử khi nghĩ như thế.

Hồi còn trẻ và thiếu thốn, tôi từng làm thêm tại quán chơi điện

tử. Đột nhiên một hôm, quản lý biến mất với số tiền hàng thu được hôm trước đó, bỏ lại chị vợ và đứa con trai nhỏ. Cả ba người nhà họ được cho ở nhờ một phòng bên trên quán. Các nhân viên chính thức và bán thời gian như chúng tôi đều thông cảm với vợ con hắn. Chị vợ phải trả thay số tiền mà ông chồng nẫng mất, rồi bị đuổi khỏi chỗ ở. Tôi nghĩ diễn biến như thế là bình thường. Chẳng ai cho là kì lạ. Chúng tôi thông cảm với vợ con hắn và hiểu rằng nếu cả nhà cùng tẩu thoát thì còn xấu xa hơn. Tuy nhiên, không ai trong chúng tôi có khả năng làm bất cứ điều gì cho họ. Và tôi không biết sau đó họ đi đâu về đâu.

Keigo Higashino đã nhúng một tấm gương phản ánh tương tự vào *Thư*.

Tôi cho rằng đây là một tác phẩm nặng kí.

Yoko Ono đã sa thải diễn viên Mark Chapman, nhưng sau khi đọc xong cuốn tiểu thuyết này, cảm nhận của tôi về sự việc hơi khác một chút.

Có điều gì đó thật kì lạ.

Kẻ sát hại John Lennon rất thích *Bắt trẻ đồng xanh* của Salinger. Trên thực tế, sau khi bắn chết John, hắn kể là đang đọc *Bắt trẻ đồng xanh* khi cảnh sát ập đến hiện trường.

Bốn tháng sau cái chết của John, Ronald Reagan bị ám sát. Tác phẩm yêu thích của tay bắn tỉa 25 tuổi bị bắt cũng là *Bắt trẻ đồng xanh,* vì thế sau đó ở Mỹ, cuốn tiểu thuyết này bị dán nhãn "độc hại". Nói cách khác, xã hội Mỹ đánh đồng những người trẻ yêu thích *Bắt trẻ đồng xanh* với phần tử gây rối.

Chuyện kì lạ tương tự cũng lặp lại ở bài hát của John Lennon.

Sau vụ khủng bố 11/9, *Imagine* được phát sóng tự động ở Mỹ. Lý do là vì có đoạn "Hãy tưởng tượng một thế giới không phân chia quốc gia". Vì thế không có lý do gì lại đi giết chính đất nước mình. Mỹ cam kết trả đũa khủng bố nhưng bài hát này lại làm thui chột ý chí chiến đấu.

Hiện tượng này không chỉ xảy ra ở Mỹ. Những trường hợp na ná vẫn đầy rẫy xung quanh chúng ta. Chỉ là chúng ta muốn làm cho nó

không thể hiện ra mà thôi.

*Th*ư có lối bàn luận nhẹ nhàng về hiện tượng đó. Không phải là tốt hay xấu. Mà chỉ muốn cho chúng ta thấy bóng dáng chính mình.

Cho đến cuối cùng, tác phẩm vẫn đặt *Imagine* vào tay nhân vật chính. Thủ pháp này lại một lần nữa kết nối câu chuyện vào nghiệt ngã thực tế.

MỤC LỤC

MỞ ĐẦU
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CẢM NHẬN

Landmarks

Table of Contents
Cover